JENNIFER ROYCE

"Gerçek esaret gözlerde başlayıp yürekte son bulacak..."

Gözlerinin Esareti

EPHESUS

1. BASKI
10.000

Gözlerinin Esareti

Sevgiye aç bir kadınla...

Küçüklüğünden beri aradığı sevgiyi bulamayan Keira Destina'nın tek bir dileği vardı; kendisini gerçekten sevecek bir kalp. Babası tarafından sürekli hor görülüp, sevgisiz ve korumasız bir hayat süren Keira, şeytanla yaptığı anlaşma sonucu Karanlıklar Lordu'nu öldürmeye kalkıştığında, hayatının altüst olacağından habersizdi. Herkesin, önünde korkuyla titrediği Karanlıklar Lordu tarafından esir alınan genç kız için artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Kalbi buz tutmuş bir adam.

Karanlıklar Lordu Kayran için, bu namı almak hiç de kolay olmamıştı. Katıldığı tüm savaşlardan galibiyetle ayrılmış, düşmanlarının korkulu rüyası haline gelmişti. Karanlık ruhunun bir tek savaş meydanlarında ışığa kavuştuğuna inanan bu adam, bir gece çadırına gizlice sızan, asil ama hırçın bir güzelin ölümcül saldırısından kendisini korumak isterken, onu bekleyen sürprizin farkında değildi. Gözlerine ilk baktığı an, bu kızın tanıdığı tüm kadınlardan farklı olduğunu anlamıştı. Genç kızın öfkesinin ve cazibesinin ateşi Kayran'ın buz tutmuş, karanlıklar içindeki kalbini sarmıştı. Genç adam için artık tek bir gerçek vardı; bu asi güzel ona ait olmalıydı!

Tutkuyu keşfettiklerinde, dönüşü olmayan bir yola girmek zorunda kalırlar...

₺25

"Onu istiyorum."

Geri dönüp burnundan soluyarak ve ölümcül gözlerle genç adama baktı. Dudakları aşağılayan bir şekilde kıvrılmış ve küstahtı.

"Ellerinde binlerce masum insanın kanını taşıyan birine ait olmaktansa, zindanlarda çürümeyi tercih ederim."

Bu cevap üzerine Rodolfo'nun kahkahası, suskun kalabalığın üzerinde titreyerek uçuştu.

"Aman Tanrım! Rafael, bu vahşi şeyi nereden buldun?"

Kayran'ın dudakları yukarıya doğru kıvrılırken, gözlerinden taşan arzu ve bedeninden yayılan ihtiras titreşimleri kızı sarıp sarmaladı ve soluksuz bıraktı.

"O beni buldu. Ne kadar şanslıyım değil mi?"

JENNIFER ROYCE

Gözlerinin Esareti

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

GÖZLERİNİN ESARETİ

Yazarı: Jennifer Royce

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
Kapak Fotoğrafı: John Paul Ferrara
Kapak Tasarım: Ebru Aydın, Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2015

ISBN: 978-605-5358-79-2

Yayınevi Sertifika No: 20610

Baskı:
Gülmat Matbaacılık-2
Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Cilt:
Yıldız Mücellit
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi 2. Bodrum
No: 81/25 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 501 31 17- 613 17 33

Yayımlayan
Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Gözlerinin Esareti

JENNIFER ROYCE

EPHESUS®
YAYINLARI

Canım çiçeğime, kuzuma, bu yolda en başından beri desteğini asla esirgemeyen Ebru Elif Aydın'a (Ebrulime) ithafımdır.

Hep benimle kalman dileğiyle bir tanem.

Sen ve desteğin olmasaydı, bu kitap asla olmazdı.

GİRİŞ

Yıl 1067
Kastilya - İspanya
Zaragoza - Grau Köyü yakınları

Savaş alanı derin bir sessizliğe bürünmüş, çadır önlerinde nöbetçiler ve yanan ateş dışında hareketli varlık kalmamıştı. Uçsuz bucaksız alanda, çadırların içinde tavşan uykusuna yatmış binlerce askerin bu kadar sessiz olması inanılmazdı. Ordu iki gün önce gelip buraya yerleşmiş ve savaşmaya hazır konumuna geçmişti.

Ortadaki büyük ve gösterişli çadır, ordu komutanı ünlü Karanlık Şövalye El Faris Kayran'a aitti. Asıl adı Rafael Leonidas De Fernandez olan genç adama, Endülüs dilinde verilmiş bir isimdi bu.

Rafael gecenin geç saatlerinde yatağına uzanmış ve çıplak gövdesini postlarla örtmüştü. Şu an aklında sadece başlaması an meselesi olan savaşla ilgili taktikler ve oluşturması gereken düzen vardı.

Zaragoza topraklarında yer alan Berberi Graus kasabasını Aragonlu I. Hernan kuşatmıştı. Kastilya birlikleri haberi alır almaz Rafael'in kumandanlığında harekete geçmiş ve iki gün önce kasaba surlarının çevresini sarmış olan Aragon birliklerinin arkasındaki tepenin eteklerine yerleşmişlerdi. Her iki krallığın birlikleri de, karşıdaki orduyu tartıyor ve savaş taktikleri geliştiriyordu.

Genç adam saten yastıklar ve ipek atlasların üzerinde sıkıntıyla sırtüstü uzanmıştı. Ortadaki direğe asılı mum, çadıra loş bir aydınlık veriyor ve köşeleri gizemli bir karanlığa boğuyordu. Bir anda çadırın arka bölümünden öylesine hafif bir sürtünme sesi geldi ki, keskin bir kulağa sahip olmasa ya da uyuyor olsa asla fark edemezdi. Gözlerini kapayıp uyku pozisyonunu aldı ve kirpiklerinin arasından, çadırı keserek içeriye giren gölgeyi izlemeye başladı. *Aptal nöbetçi uyuyor olmalı!* diye düşündü ve tepki vermemek için dişlerini sıktı.

Ufak tefek gölge öyle sessiz yürüyordu ki, onu duymakta zorlanıyordu. Başında miğfer ve üzerinde oldukça hafif görünen bir zırh vardı. Gölge, yatağına yaklaşıp elinde parlayan bir kılıçla başına dikildi.

Genç adam kılıcın havaya kalkıp göğsüne doğru inmesine tepki olarak, karşısındakine doğru hızla hamle yaptı ve tekmesini onun karnına gömdü. Gölgeden sadece hafif bir inleme sesi geldi ve sırtüstü düşmek üzereyken çevik bir hareketle doğruldu. Cüsse farkı bariz olarak ortadaydı. Rafael için onun işini bitirmek çocuk oyuncağıydı.

Ayrıca böyle ufak tefek birinin gece tüm orduyu ve nöbetçileri atlatıp çadırına gelmesi, ardından herkesin adını duyunca bile korkuyla ürperdiği, kaçmak için ölümü bile göze aldığı Karanlık Lordu öldürmeye kalkışması akıl sağlığının yerinde olmadığını net bir şekilde gösteriyordu.

Karşılıklı ayakta duran iki düşman, birbirlerinin hamlelerini tahmin etmeye çalışarak, küçük adımlarla birbirlerinin çevresinde dönmeye başladılar.

Genç adam çırılçıplak olmaktan rahatsız değildi ve gayet rahat bir şekilde düşmanını istediği yere çektikten sonra öyle hızlı uzanıp direkte asılı duran kılıcını aldı ki,

rakibi şaşkınlıkla duraksadı. Biraz önce silahsız olan düşmanının şimdi karşısında kılıçla dikiliyor olması, hamlesini iki defa düşünmesine neden olmuştu muhtemelen.

Çadırda, sığ nefeslerin dışında sessizlik hâkimdi. Genç adamın elinde ünlü kılıcı Roya vardı. Suriyeli bir ustanın yaptığı bu kılıca, düşmanları *yıldırım* anlamına gelen Roya diyorlardı.

Saldırganının gözleri de kılıçtaydı. Genç adamın sakin ve sessiz bir şekilde elindeki kılıcı sallayarak çevresinde dönmesi üzerine, tamamen siyahlar giyinmiş ve bir yılan kadar çevik hareket eden gölge, kılıcıyla saldırıya geçti. Ancak ne olduğunu bile anlayamadan, elindeki kılıç uçup yerdeki döşemeyi delerek toprağa saplandı. Bir an sonra kendisini sırtüstü yerde yatarken buldu. Göğsüne basmakta olan genç adamın kılıcı ise boğazındaydı.

"Aragon askeri misin?"

Konuşurken Kayran'ın nefesi bile değişmemişti. Ayağının altında yatan bedenden hiç ses çıkmadı, sadece göğsündeki ayağı her nefes aldığında onunla beraber inip kalkıyordu.

"Sana bir soru sordum, asker. Cevap ver! Ya da ne olduğunu anlamadan işini burada bitireyim. Seni kim gönderdi, Hernan mı?"

Cevap koca bir sessizlikti. Genç adam dişlerini gıcırdattı. Sesi ayaz kış gecelerini bile aratacak kadar soğuk ve sertti.

"Konuşmayacaksın demek! Bakalım işkence karşısında da böyle susabilecek misin? Bu konuda işinin ehli adamlarım var, seni şafak sökmeden konuşturacaklarına eminim."

Gürlemesi ya da daha çok kükremesi dışarıdaki asker kadar ayağının altında yatan esirini de sıçrattı.

"Nöbetçi!"

Çadırın perdesi aralandı ve içeriye en az genç adam kadar iri yarı bir asker girdi. Komutanının ayağının altında yatan bedeni görünce renk değiştirdiği loş ışıkta bile belli oluyordu.

"Al bu pisliği götür. Şafağa kadar *kimdir, nedir* konuşturun. Hernan'ın ordusuyla ilgili öğrenebileceğiniz ne varsa tek tek alın ağzından. Ayrıca asker, yaptığın bu hatanın cezasını da sabah vereceğim."

Asker suçlu bir yüzle gelip eğildi ve yerde yatan düşman askerini kolundan tutup çekti. Hareketsiz olan beden, birden atik bir tavırla kurtulmaya çalıştı ve askerle boğuşmaya başladı. Askerin iri yarılığı yanında bir çocuk kadar ufak tefek kalması Rafael'i kuşkuya düşürdü. Aptal Hernan, onu öldürmek için bir çocuk mu göndermişti yoksa?

"Dur!"

Asker verilen otoriter emir karşısında durdu, ama esiri bir türlü durmuyordu. Sonunda onun iki kolunu arkasında birleştirip hareket etmesini engelledi.

Yavaşça çocuğa yaklaştı ve başındaki miğfere uzanırken bir taraftan da söyleniyordu.

"Bu kadar küçük bir beden ancak bir çocuğa ait olabilir. O şerefsiz, seni buraya göndererek ne halt ettiğini sanıyor?"

Miğferi büyük bir hızla çekip aldı ve karşısında beliren yüze inanamayarak baktı. Miğferin altından dökülen alev alev kızıl uzun saçlar, mum ışığında parlayarak zırhın üzerine döküldüler. Kollarını kurtarmaya çalışan kız, uzun kirpiklerini kaldırdı ve yay gibi kaşlarının altından saçlarından bile daha fazla yanan yeşil gözlerindeki büyük nefretle genç adama baktı.

Bu bakışlar eğer kılıç olsaydı, Rafael çoktan ölmüş olurdu. Kızda Çingene kanı olduğu öyle belliydi ki, hiçbir Aragonlu, Leonlu, Endülüslü veya Kastilyalıda bu renk saçlar ve böylesine karşısındakini içine hapseden yeşil gözler olamazdı. İspanya, kara gözlü siyah saçlı ve esmer insanların ülkesiydi. Fakat karşısında bulduğu bu güzellik tamamen sıra dışıydı.

"Bak sen şu işe, Hernan bir kadından medet umar hale gelmiş. Çok etkilendim doğrusu. Kimsin sen? Hernan'ın, etekleri arkasına saklandığı fahişesi mi?"

Kız, küçük ama dolgun pembe dudaklarının arasından bir ağız dolusu tükürüğü aniden genç adamın suratına püskürttü. Askerin tokat için kalkan elini, genç adam bir hareketiyle durdurdu ve uzanıp direkte asılı olan bez parçasıyla yüzünü sildi. Sonra yatağa yönelip, aldığı bir örtüyü beline doladı.

Tekrar yanma yaklaştığında kızın gerginliği o kadar barizdi ki, bunun korkudan kaynaklandığını düşünüp gülümsedi. Çenesindeki gamze iyice çukurlaştı ve kızın gözlerinin oraya takılmasına neden oldu. Sesi yemeğiyle oynayan tok bir aslanın mutlu hırlaması kadar kendinden emin ve sakindi.

"Düşündüm de, onun ifadesini kendim almaya karar verdim. Çadır direğine bağla ve sonra dışarı çık."

Kızın gözlerinde ilk defa korku gördüğüne yemin edebilirdi. Asker kızı iterek, çadırı ayakta tutan ortadaki kalın direğe ellerinden bağladı ve selam vererek dışarı çıktı.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan genç adama diktiği gözleriyle ölüm saçan Keira Destina, onun hükmedici gücünü iliklerine kadar hissetti. Böylesine genç olduğunu tahmin etmemiş, daha yaşlı bir adamla karşılaşacağını

ummuştu. Ama bu adam onu iki parmağıyla bile öldürebilecek kadar güçlü görünüyordu.

Kara gözlerinde hiçbir anlam yoktu. Bakışlarına maruz kalanları içine çekip, karanlığında boğacak iki kuyu kadar dipsiz görünüyorlardı. Uzun abanoz rengi saçları, yıldızlı bir gökyüzü gibi mum alevinde ışıldıyordu.

İkisi de konuşmadan birbirini incelerken, nihayet ilk cümle genç adamdan geldi.

"Belki de ben senin o güzel vücuduna sahip olmadan önce konuşmaya başlarsın, Raeesah* ."

* Prenses

BÖLÜM 1

1055
Kastilya- İspanya
Vivar - Burgos yakınları

"Hey, Rafael! Peder Lucio bizi çağırıyor."

On beş yaşındaki iri yapılı, kaslı, uzun boylu ve esmer delikanlı elindeki kılıcı samandan yaptığı korkuluğun tasvirlediği hayali düşmana sapladı ve dönüp kuzeni Anton'a baktı.

"Ne istiyormuş, bir şey söyledi mi?"

Anton ona 'bilmiyorum' bakışı atıp geri döndü. "Gidince göreceğiz."

Rafael kılıcı çıkarıp beline taktı ve yürüyerek uzaklaşan Anton'a yetişti.

"Peder gizemli işlere bayılıyor. Güya din adamı ama davranışları hiç de kendini tanrıya adayan bir adamın davranışları gibi değil."

Anton onun bu söylediklerine karşılık kızgın ve kınayan bir bakış attı. "Peder Lucio tanıdığım en iyi din adamı, durup dururken böyle konuşmanı anlamıyorum."

Rafael onu umursamadan, yürümesine devam etti.

"Ondan neden hoşlanmadığını bilmiyorum. Her zaman bize karşı koruyucu davranmıştır," diye ekledi Anton cevap vermesini beklemeden.

Rafael ona hak veriyordu. Lucio vaftiz babasıydı ve büyürken hep yanlarında olmuştu. Babasının bitmek tükenmek bilmeyen işleri arasında saraydan ayrılamadığı zamanlarda, en büyük desteği ondan almışlardı. Kılıç kullanmayı ve dövüşmeyi, kendini savunmayı ondan öğrenirken, Lucio da bu çocuğun kara öfkesini, acımasızlığını ve hırsını fark etmişti. Sürekli kendisini törpülemeye çalışan pedere karşı içinde oluşan isyanı bastıramıyordu.

Bütün bunlardan haberi olmayan Anton ise hâlâ ona karşı pederi savunuyordu.

Pederin kasabanın girişinde olan evine geldiklerinde, Rafael sabırsızca çevresine bakındı. Lucio görünürde yoktu ve yapması gereken birçok iş varken burada oyalanmak istemiyordu.

Peder evin arkasından çıkıp yanlarına gelirken, aslında onun daha çok bir savaşçıya benzediğini düşündü. Bir doksan boyu, kır düşmüş sakalı ve saçları, devasa cüssesiyle eski zaman şövalyelerine benziyordu. Lucio onlara yaklaşıp, kendisini takip etmelerini işaret ederek duraksamadan yanlarından geçti. Anton ve Rafael şaşkınlıkla birbirlerine bakıp, pederin peşinden yürümeye başladılar. Rafael yolu geçip çayırlığa geldiklerinde, çitle çevrilmiş alan içinde otlayan atları görünce hayranlıkla derin bir soluk aldı. Koşarak çitlere yaklaşıp onların muhteşem güzelliklerini gözleriyle içti.

Tanrım, bunlar o atlardı; geçen ay yabani at sürüsünü kovalamışlar ama birini bile yakalayamamışlardı. Beş at çimenlik alanda otluyor ve sanki asaletlerini sergiler gibi koşturarak şaha kalkıyordu.

Başını çevirip Anton'a baktı. O da kendisi gibi hayranlıkla atlara bakıyordu.

Lucio, iki delikanlının kendinden geçmiş görüntüleri karşısında gülümsedi.

"Eee, ne düşünüyorsunuz?"

Rafael bir hayranlık ıslığıyla tepkisini verdi.

"Peder, bunlar harika! Nasıl yakaladınız?"

Lucio kollarını yaslayıp çitlere dayandı.

"Biraz uğraştırdılar ama yakalamayı başardık. Artık ikinizin de bir at sahibi olması gerekiyor. Hadi, birer tane seçin."

Çocuklardan ses gelmeyince başını çevirip baktı. Her ikisinin de, ağızları açık ve gözleri iri iri olmuş bir halde kendisine baktıklarını gördü. Gülmesini saklamaya çalıştı.

"Bize... at mı... veriyorsun?"

Anton'un kesik kesik sorduğu soruyu desteklermiş gibi, Rafael de delice bu cevabı duymayı bekliyordu.

Lucio, sonunda bütün dişlerini gösteren bir sırıtışla başını salladı.

"Evet. Hadi, bundan sonra en büyük yoldaşınız olacak atı seçin."

"Hangisini istersek mi?"

Bu soru hâlâ inanamayan Rafael'den gelmişti.

Peder başını salladı.

"Hangisini isterseniz seçebilirsiniz. Yalnız baştan anlaşalım, atları ehlileştirmek tamamen sizin sorumluluğunuzda, ben asla karışmam."

Delikanlılar o anda, ne dese veya istese kabul edecek durumdaydılar ve heyecanla başlarını sallayıp gözlerini atlara çevirdiler.

Rafael gözleriyle çayırlık alanda dolaşan atları taradı ve nihayet aradığını buldu. Parmağıyla işaret ettiği atın muhteşem görüntüsünden bir an bile gözlerini ayırmadan "İşte o! Onu istiyorum. Siyah olanı," dedi.

Lucio, onun gösterdiği atı görünce kaşlarını çattı. "Emin misin? O at sürünün lideri, üzerine binmene izin vermeyebilir." Sesi sertti.

Rafael inatla omuzlarını dikleştirdi.

"Olsun, ben onu istiyorum."

Lucio onun kararlılığı karşısında homurdandı. "Daha sonra bana ağlayarak gelip değiştirmek istemeyeceksin ya da düşüp bir yerini kırdığında mızmızlanmayacaksın," derken sesindeki memnuniyeti saklamıştı.

Rafael öfkeli gözlerini pedere dikti. Sesi genç bir adam kadar tok ve sertti. "Ben asla mızmızlanmam, bunu biliyor olman gerek."

Lucio sadece başını çevirip seçilen vahşi ata baktı. At, simsiyah bir gece gibiydi. Güneş altında pırıldayan uzun yelesi ve kuyruğuyla, zarif bacakları üzerinde asil bir şekilde koşuyordu.

"Göreceğiz evlât. İyi bir seçim mi yaptın, yoksa aptalca bir gurura mı kapıldın, bunu yakında göreceğiz."

***

Rafael eve dönerken içinin heyecanla dolduğunu hissediyordu. Gelecek yıl bir asker olmak için saraya gönderilecekti. Oraya giderken altında kendi atının olması kesinlikle gurur verici olacaktı. Ormandan geçerken, yolunu değiştirip gölde yıkandıktan sonra eve gitmeye karar verdi.

Göle yaklaştığında, birinin yüzmekte olduğunu görerek ağaçların gölgesinde durdu ve izlemeye başladı. Bu

bir kızdı. Uzun kulaçlarla yüzerken, sarı saçları suyla birleşip güneşin altında altın pırıltılar saçıyordu. Kız tekrar suya dalınca, onun çıplak olduğunu fark eden Rafael derin bir soluk aldı. Kasıklarında oluşan ağrı onu rahatsız etti, bu zamana kadar hiçbir kadınla yatmamıştı.

Kız, kıyıya doğru yüzmeye başlayınca onu görme beklentisiyle daha da arzuyla doldu. Bu kimdi?

Sudan çıkan kız, saçlarını sıkarak suyunu attı. Bu arada bembeyaz bedeni, delikanlının gözleri önüne serilmişti. İzlendiğini hissederek, başını kaldırıp gözleriyle çevreyi taradı ve ağacın altında duran Rafael'i gördü. Herhangi bir utanma belirtisi göstermeden ve gözlerini delikanlıdan ayırmadan uzanıp giysilerini aldı. Rafael kanının hızlı akışından rahatsız, kızın verdiği cesaretle ona doğru yürümeye başladı. Arzu tüm bedenine yayılmıştı. Kız kıyafetini giyemeden, gelip önünde durdu ve gözleriyle hiçbir ayrıntıyı atlamadan tüm bedenini inceledi. Yirmili yaşlarda ve oldukça güzeldi. Rafael hayranlıkla yutkundu.

Genç kız, karşısında duran yakışıklı delikanlının kim olduğunu biliyordu. Baron Diego De Fernandez'in biricik oğlu. Delikanlı, yanında devasa duruyordu ve gözleriyle onu yiyordu.

Rafael elini uzatıp, kızın boynundan göğüslerine doğru süzülen bir damlayı parmağıyla takip etti. Parmakları göğüslerine geldiğinde, bir süre orada oyalandı. Kızın ağzından kaçan bir inleme Rafael'i ateşledi ve uzanıp onu kendine çekti. Gözleri onun da isteyip istemediğini anlamak için gözlerine dikildi. Cevabı kızın açılan dudakları verdi ve bu işaret ona fazlasıyla yeterdi. Dudaklarına kapanarak, tüketircesine talan etti.

Kızın bedeni duyduğu arzuyla titrerken, kendilerini yeşil çimenlerin üzerine bıraktılar. Rafael soluk soluğa üzerindeki tuniği çıkarıp, fazlalıklarından kurtuldu ve kızın üzerine kapandı. Bütün vücudunu keşfederken, kendini kızın içine itti ve arzudan durmak üzere olan kalbini dinlendirmek için bir an bekledi.

Daha sonra ormanda derin inlemeler ve haykırışlardan başka hiçbir şey duyulmaz oldu.

***

Kaleye doğru yürürken hâlâ kendine gelememişti. Bugün hayatının ilklerini yaşamış ve artık bir erkek olmuştu.

Uzaktan kale burçları görününce, fazlasıyla geç kaldığını batan güneş altında parlayan taşların görüntüsünden anladı. Çok güzel, ulaşılmaz ve sağlam görünüyordu. Kastilya zaten kale ve şatoların ülkesiydi. O kadar çok kale vardı ki, adını da bu sonsuz muhteşem kalelerden almıştı.

Adımlarını hızlandırdı ve yiyeceği fırçaya kendini hazırlamaya çalıştı. Kale kapısından geçtiğinde gördükleriyle adımları yavaşladı.

Annesinin kızgın bir şekilde kapıda beklediğini görünce duruşunu bozmadan ona doğru ilerledi. Çok güzel bir kadındı. Simsiyah saçları ve ceylan gibi bakan iri siyah gözleri ile karşı konulmaz görünüyordu. Babası, bu kadar güzel bir kadını burada bırakıp, günlerce nasıl sarayda kalabiliyordu, anlamıyordu.

Ablası Maya annesine benziyordu. Kadının bütün güzelliği adeta ona geçmişti. Rafael'in görünüşü ise daha çok babasına benziyordu. Karakter olarak da Maya ailesi gibi sessiz, sakin bir yapıya sahipken, Rafael'in hırçınlığını ve kara öfkesini kimden aldığı bilinmiyordu.

Arella, ince narin bedeninden beklenmeyen bir öfkeyle delikanlıyı azarladı.

"Saatlerdir ortada yoksun! Bana söz verdiğin hiçbir işi yapmadın, Manuel'in odunları kıracak kadar genç olmadığını biliyorsun. Akşam neyle yemek pişecek diye hiç düşünmeden serserilik ediyorsun. Baban yokken, evin erkeği olarak bizimle böyle mi ilgileneceksin?"

Annesinin haklı olduğunu biliyordu, ama olanları ona anlatıp af dileyemezdi. Böyle zamanlarda öfkesini içine gömüp sessizce söylenen işi yapması gerektiğini daha önceki tecrübelerinden öğrenmişti. Duvara dayalı baltayı aldı ve dönüp ahırların arkasındaki odun yığınına yaklaştı. Kaldırıp indirdiği her darbeyle dağılan odunlar küçük bir tepe oluşturunca baltayı bıraktı.

Odunları büyük bir sepete yükleyip omuzladı ve eve doğru yürüdü. Mutfağa girdiğinde aşçının söylenmesine aldırış etmeden, sepeti ocağın yanına bıraktı. Aşçı Juana onun bu ifadesiz tavrına öfkeyle söylendi.

"Genç efendi dışarıda serserilik yapıyor, evdeki herkes yemek bekliyor, sonra da kabak Juana'nın başına patlıyor."

Rafael, bu konuda yeterince azar işittiğini düşünerek mutfaktan çıktı.

Evlerinde neden hep yaşlı insanların çalıştığını anlamıyordu. Bütün işleri o yapacaksa, hizmetçiye ne gerek vardı ki?

Dışarıya çıkıp kuyudan su çekmek için kovaları aldı ve mutfağa kovalarca su taşıdı.

Juana'nın "Yemek hazır," diyerek seslendiğini duyunca yemek salonuna girdi. İçeride Lucio, Anton, annesi ve ablası Maya masaya oturmuş, onu bekliyorlardı.

Sessizce başıyla selam verip yanlarına oturdu. Edilen duadan sonra yemeğe başladılar.

"Diego bu hafta gelecek mi, Arella?" diye sordu peder.

Annesi, ekmek sepetini uzatırken bilmiyorum anlamında omuz silkti. "Fransa'da görüşmelere katılacağını biliyorum, ama dönüş tarihiyle ilgili herhangi bir şey söylemedi."

Lucio, kadının yalnız başına mücadele etmesine kızıyordu, ama bunu sesine yansıtmadı. "Yeni bir krallık, sürekli hareket gerektirir. Kral Armando'nun Diego gibi kıymetli, çevresinde güvenebileceği adamlara ihtiyacı var."

"Biliyorum Lucio ama artık çocuklar büyüdü, bazı ihtiyaçları var. Benim karşılayamayacağım ihtiyaçlar."

"Ben ne güne duruyorum, söyler misin? Ne ihtiyacınız varsa ben halledebilirim."

"Biliyorum, peder. Sen her zaman yanımızdaydın. Ailem adına sana minnettarım."

"Bana teşekkür et diye söylemedim tüm bunları."

Rafael annesi ile pederin konuşmalarını dinlerken, Maya ve Anton sessizce yemeklerini yiyorlardı.

Anton, Rafael'e pek benzemezdi. Tamam, dış görünüş olarak o da esmer, siyah saçlı ve siyah gözlüydü ama karakter olarak kesinlikle çok zıtlardı. O uysal, bağışlayıcı, arabulucu ve hoşgörülüydü. Yani Rafael'de olmayan bütün iyi meziyetler Anton'da mevcuttu. Bir nevi birbirlerini tamamlıyorlardı.

Rafael, yemek biter bitmez masadan kalktı ve herkese iyi geceler dileyerek odasına çıktı.

Arkasından endişeyle bakan annesi, Lucio'ya döndü ve "Nesi var bu çocuğun?" diye sordu.

Lucio kadını teselli eder bir sesle eline dokundu. "Büyüyor, bir yetişkin oluyor, hepsi bu."

Kadın kahırlı bir şekilde "Her şeyi çok ciddiye alıyor ve bu durum beni endişelendiriyor. Babasının burada olmadığı zamanlarda, ona yetemediğimi hissediyorum," derken sesi de hislerini yansıtıyordu.

Lucio, ne dese onun bu endişeden kurtulamayacağını biliyordu.

"Sen de her şeye endişeleniyorsun. Onu, kendi haline bırak."

Kadın, içini çekerek kabullendi.

Asil ve sarayla içli dışlı olmalarına rağmen, köyde herkes Fernandez ailesini kendilerinden görüp, saygıyla davranırlardı. Bu nedenle Rafael, saray ve köy arasında büyümüştü. Sarayda Prens Rodolfo'ya arkadaşlık edip saray kurallarını öğreniyor, köyde ise yaşıtı çocuklarla oynayıp çocukluğunun tadını çıkartıyordu. Tüm bu imkânlara rağmen, delikanlı asi bir mizaca sahipti.

Rafael bugün yaşadıklarından sonra bedenen ve ruhen değiştiğinin farkında değildi. Odaya girer girmez kendini yatağa attı. Yattığı yerden, pencereden görünen gökyüzüne bakarken, bir gün yıldızların kaybolduğu sınıra kadar gideceğine yeminler etti. Kontrolü altına alamadığı özgürlük duygusunun hırçınlığını dindirinceye kadar durmayacaktı.

Aragon Krallığı - La Ribagorza yakınları

Küçük kız, köpeğin peşinden koşarak ormana girdi. Babasının haberi olmadan, onu bir an önce yakalayıp geri

dönmesi gerekiyordu. Ağaçların arasında kaybolan köpeği merak ederek oraya yöneldi.

Köpek odadan kaçtığından bu yana yakalamak için uğraşıyordu. Babası bir daha ortada görürse öldüreceğini söylemişti ve ona bir şey olmasını asla istemiyordu.

"Rex! Geri dön lütfen, başımızı belaya sokacaksın."

Nefes nefese çalıları aralayıp, aralarından geçti. Bu arada elleri ve bacakları çizilmişti. Rex'ten eser yoktu, seslenmelerine de cevap vermiyordu. Ağaçların arasında küçük bir alandaydı ve köpek her yere girmiş olabilirdi. Alev rengi saçının bağı kaybolmuş ve bukleleri dağılmıştı, yeşil gözleri korkuyla doldu.

Sesi titreyerek yalvardı. "Rex, lütfen! Sen benim tek dostumsun, beni bırakma!"

Yere çöküp ağlamaya başladı.

Babası onu öldürecekti, aptal köpek bunu neden anlamıyordu? Tabii Leya da buna çok sevinecekti. Hepsinden nefret ediyordu; zavallı annesini üzen babasından, babasının yeni karısı Rea'dan ve üvey kız kardeşi Leya'dan.

"Hepinizden nefret ediyorum!"

Çığlık çığlığa bağırırken, sesi ormanda yankılandı ve sonra yavaşça kayboldu.

Hava kararmaya başlamıştı. Eğer Rex dönmezse ne yapacaktı? Belki de onu burada bırakmalıydı. Babasının onu öldürmesini bekleyerek kalede yaşamasındansa, ormanda kalması en iyisiydi. En azından burada kimse ona zarar veremezdi.

Kalktı ve eve doğru yürümeye başladı, ama gelirken nereden geçtiğini hatırlamıyordu. Her yer birbirine

benziyordu. Dönüp dururken hava iyice karardı ve gittiği yeri bile göremez hale geldi.

Annesi onu mutlaka merak etmişti. Ağlarken, her duyduğu sesle korkusu biraz daha artarak saklanabileceği bir yer aradı ve bulduğu bir ağaç kovuğuna girdi. Dizlerine sarıldı ve geceyi dinlemeye başladı. Gözleri kapanırken, Rex'in gelmesi ve annesinin onu bulması için Tanrı'ya dualar etti.

Yanında duyduğu havlamayla ve yaklaşan seslerle gözünü açtı. Karanlık, meşale ışığıyla delinince gözlerini kırpıştırdı ve aydınlığın içinde babasının kızgın suratını gördü. Rex, yanına gelip yüzünü yaladı. Keira da ona sarılıp ağacın kovuğundan çıktı.

Babası, yanında duran seyis Santos'a onu alması için işaret etti. Santos gelip kızı kucakladı ve kaleye doğru yürümeye başladı. Keira, babasının kızgın yüzünü görmemek için, başını Santos'un boynuna gömüp, gözlerini kapadı.

Rex'in sesi arkalarından onları takip ettiğini gösteriyordu. Kızı o bulmuştu. Keira eğer bulunamasaydı, sabaha kadar ya donarak, ya da hayvanlar tarafından parçalanarak ölecekti.

Kale kapısından girdiklerinde, annesi ağlayarak onlara doğru koştu. Santos'un kucağından kızını alıp, ona sarıldı. Zavallı kadın perişan görünüyordu. Kızının kaybolmasının yanında, bir de baronun öfkeyle köpürerek çevresine zarar vermesinden endişelendiği açıktı

"Özür dilerim, anne, çok özür dilerim. Ama Rex kaçınca onu bulmak zorundaydım. Daha sonra kayboldum ve o beni buldu."

Babasının sert ve haşin sesi, kalenin avlusunda gürlediğinde korkuyla yerinden sıçradı.

"O lanet olası köpeğin peşinden mi gittin? Sana kaç defa, *Onu kalede dolaşırken görmeyeceğim!* demedim mi? Santos, git ve bana kılıcımı getir."

Keira, dehşetle açtığı gözlerini babasına dikip baktı. Yeşil gözlerindeki yalvaran ifade, çocuk masumiyetinin içinde parlıyordu. Zalim bir yetişkinin bu saflığı görebilmesi mümkün değildi.

"Hayır baba, hayır!"

Santos'un getirdiği kılıcı alan Salvador, çevrelerinde dönmekte olan Rex'i yanına çağırdı. Köpek sevgi dolu bir coşkuyla dilini çıkararak adama yaklaştı. Keira'nın çığlıkları avluyu doldururken, hiçbir şeyden haberi olmayan zavallı Rex, göğsüne giren kılıçla şaşkın şaşkın baktı ve yere düştü.

Keira çılgınlar gibi kendini kurtarmaya çalışıyor, ağlıyor, çığlıklar atıyordu ancak annesi sıkı sıkı sarılıp onu bırakmadı.

Salvador, Santos'a dönüp, köpeğin leşini alıp kaleden uzaklaştırmasını söyledi.

Ağlamaktan ve çırpınmaktan baygın düşen kızını kucaklayıp, kalenin üçüncü katında bulunan odalarına götüren Felisa, gözlerinden birbiri ardına dökülen yaşlarla onu yatağa yatırdı.

Zavallı kızı, böyle bir gaddarlığı hak etmiyordu. Onu böyle sevgisiz bir ortamda büyütmeyi hiç istememişti, ama hem gidecek yeri yoktu, hem de Salvador asla gitmesine izin vermezdi.

Kızının üzerini örtüp, şöminenin önüne oturdu. Daha otuz beş yaşındaydı ama kendisini ihtiyarlamış gibi hissediyordu. Keira'nın doğumundan sonra bir daha çocuk sahibi olamayacağı anlaşılınca, kocası onu boşamış ve Rea

ile evlenmişti. Bir varis istiyordu. Rea'nın da bir kızı olmuştu, fakat henüz gençti ve pek çok çocuğu olabilirdi. Felisa'yı asıl kahreden şey, Salvador'un artık Keira'yı görmezden gelmesi, itip kakması ve sevgisini esirgemesiydi. Sevgi duygusundan mahrum bir adamın, kızından sevgiyi esirgemesi düşüncesi bile komikti. Adam karısını bırakırken, kızını da bir çırpıda silip atmıştı.

Gitmek için çok yalvarmıştı ama Salvador onun hiçbir yere gidemeyeceğini, buna cüret ederse de onu ve Keira'yı öldüreceğini söylemişti.

Şimdi burada, küçük kızını boğan ve çocukluğunu yaşamasına izin verilmeyen bu kalede, her gün biraz daha onu kaybettiğini bilerek yaşamak çok zordu. Dönüp, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış ve hâlâ ara ara hıçkıran kızına baktı.

"Özür dilerim, bir tanem. Seni böylesi bir yaşama mahkûm ettiğim için, özür dilerim..."

Sonra oturduğu postun üzerinde, dizlerine sarılarak kızı gibi hıçkırıklarla ağladı.

BÖLÜM 2

"Hadi ama Rodolfo, daha yeni başladık, bu kadar kolay kazanılmış bir zafer istemiyorum."

Prens Rodolfo, Rafael'in alaycı sözlerine, kızgınlıkla kılıcını kaldırıp hücuma geçerek karşılık verdi. Çabalamaktan yüzü ter içinde kalmıştı.

Rakibinin "Tüm yapabildiğin bu mu? Baban senin bu halini görürse, krallığı asla sana bırakmaz, biliyorsun," diyerek alay etmesi üzerine dişlerini sıktı. Arkadaşı kılıç çarpışmasında asla aman vermezdi. Savaş alanında nasıl çarpışıyorsa, talimlerde de aynı şekilde davranıyordu.

Rafael gelen kılıcı karşıladı ve geri çekildi. "Seni yenmek çocuk oyuncağı, biliyorsun," dedi. Özellikle saldırıya geçmiyordu.

Çarpışan çeliğin çıkardığı kıvılcım ve ses yukarıya, Kral Armando'nun onları izlediği balkona kadar ulaşıyordu.

Armando, Rodolfo'nun geçen ay av sırasında kırdığı kolunun artık iyileştiğini ve bu çalışmalarla eski haline döneceğini biliyordu. Rafael, oğluna iyi geliyordu. Burnunu sürtüyor, arkasını kolluyor ve her sırrını paylaşıyordu.

Üç yıl önce saraya geldiğinden bu yana çok yol kat etmişti. Uzamış, güçlü ve çelik gibi kaslara sahip yetişkin bir

adam olmuştu. Hırslıydı ve iyi bir şövalye olmak için çok çalışıyordu. Onun bu azmi Rodolfo'ya da örnek oluyordu.

Başarı merdivenlerini hızlı bir şekilde tırmanacağından hiç şüphesi yoktu. Oğluna bırakacağı en iyi mirasın, Rafael gibi bir dost olduğunu düşünüyordu.

Rodolfo, terle ıslanmış kahverengi saçlarını elinin tersiyle geri attı. Üzerinde bulunan zırh, artık onu yormaya başlamıştı. Bir aydır paslanmış olan kaslarını açmak ise gerçekten acı vermişti. İyileşen kolunu kaldırıp, sızlayan kısımlarını esnetti.

Karşısındaki adamın hiç yorulmamışçasına dinç halini görünce, kıskançlıkla söylendi.

"Biraz yorulmuş ve terlemiş gibi görünebilirsin, değil mi? Şu halime bak, kendimi savaşmaya çalışan narin bir kadın gibi hissediyorum."

Rafael'in gür kahkahası sarayın avlusunda yankılandı.

"Neden? Sen kendini daha iyi hissedesin diye mi? Üzgünüm dostum, bu yıllarca elime geçmeyecek bir fırsat ve her anının tadını çıkarıyorum."

Rodolfo, bıkkınlıkla kılıcı yere sapladı. "Kendimi seni eğlendirmeye çalışan bir soytarı gibi hissediyorum. Benden bu kadar."

"Ne yani, eğlenceyi bitirdin mi?"

Rodolfo haince sırıtarak, "Benimle eğlenirken dikkat et de, senin gece eğlencelerini ağzımdan kaçırmayayım," diye söylendi.

"Ne yapacaksın? Dedikoducu fahişeler gibi ötmeye mi başlayacaksın?" dedi Rafael de sırıtarak.

Rodolfo, masum bir bakış takınıp gözlerini kırpıştırdı. "Çok sarhoş olduğum bir anda Alvarez'le konuşurken,

sevimli küçük karısının seni odasına aldığını ağzımdan kaçırabilirim. Aman Tanrım! Ne kadar kötü olur düşünsene..."

Rafael kısılmış gözler ve tehditkâr yürüyüşüyle ona yaklaştı.

"Sen sarhoş olduğun bir anda konuşmaya başlarsan, ben de aynı anda kolunun avda değil, Morales'in kızının odasının balkonundan atlarken böyle olduğunu babana ve Morales'e fısıldarım. Aman Tanrım! Ne kadar kötü olur bir düşünsene. Bir anda düğün çanları çalmaya başlayabilir."

Rodolfo şüpheli bakışlarla ona bakarak, "Böyle bir kötülüğü yaparsan, benim dostum değilsin demektir," dedi.

"Sen dilini tutarsan, ben de tutarım. Ah majesteleri, bir daha birisini tehdit ederken, onun elinde de size ait as bulunup bulunmadığına dikkat edin."

Sonra dönüp kahkahalarla uzaklaşırken, Rodolfo arkasından bağırdı. "Senin bir alçak olduğunu söylemiş miydim?"

"Hem de her gün, majesteleri."

Armando, son söylenen sözlere dudaklarında bir gülümsemeyle katıldı. Sonra geri dönüp içeri girdi.

Yıl 1059

Savaş alanı cehennem gibiydi. Kopan başlar, önüne fırlayan kollar, üzerine fışkıran kan, at kişnemeleri, çığlık atıp bağıran insanlar...

Atı Sword'un akıllıca dönüşleri ve geri çekilmeleri olmasa, şu an kendisi de yerde yatan cesetlerden biri olabilirdi. Kolları sürekli bir tırpan gibi kalkıp iniyor, önüne ne gelirse biçiyordu. Başını çevirip bakınca Rodolfo'nun

da aynı şekilde büyük bir hızla düşman askerleri içinde kıyım yaptığını gördü.

Berberiler büyük bir inançla saldırıyor, kayıplarına rağmen inatla geri çekilmiyorlardı. Dişlerini sıkarak küfretti. Daha fazla ölüye ihtiyaçları olmadığı halde bu aptallar neden geri çekilmiyorlardı?

Atını döndürüp, elindeki kılıcı arkasından yaklaşan adamın göğsüne sapladı. Fışkıran kan, üzerindeki zırhı kırmızıya boyamıştı. Rodolfo'ya doğru doludizgin gelen düşman askerini görünce atını topukladı ve adamın ona uzanan kolunu omzundan biçti. Yere düşen kol hâlâ seğirirken, olanları fark eden prens başıyla selam verip işine geri döndü.

Üç saatin sonunda çok sayıda asker kaybeden Berberiler, nihayet geri çekilmeyi akıl edebilmişlerdi. Bir ağacın altına sırtüstü serilen Rafael ve Rodolfo yorgunlukla gözlerini kapamışlar, savaş alanından gelen inleme ve çığlıkları dinliyorlardı.

Kolunda hissettiği sızıyla başını çevirip bakan Rafael, derin kesiği görünce küfretti.

Rodolfo onun sesini duyunca gözlerini açarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yaralandığımın farkında değildim," dedi kolundaki kesiği göstererek.

"Gidip yarayı temizlet ve sardır. İltihaplanırsa kötü olur."

Rafael, kendisini yeniden çimenlere attı. "Şu an ölsem bile umurumda değil. Oraya kadar sürünmeye niyetim yok."

Rodolfo oradan geçen bir askere "Buraya bir şifacı gönder çabuk!" diye bağırdı. Onu duyan asker, emredileni yapmak için koşarak uzaklaştı.

"Sen, kaybedemeyeceğim kadar kıymetlisin benim için. Eğer kendine dikkat etmezsen, seni kendi ellerimle öldürürüm."

Rafael, halsizce güldü.

"Her halükarda ölüsün diyorsun, yani? Düşman kılıcıyla ölmektense, senin kılıcını tercih ederim. Nereye saplayacağını bilemezsin çünkü. Bu da benim hayatta kalma şansımı arttırır."

Rodolfo'nun yorgun kahkahası, gelip geçen askerlerin merakla onlara bakmasına neden oldu.

***

Armando öfkeyle taht odasında dolanıp duruyordu. Kuzeylerinde bulunan Aragon Krallığının sürekli kışkırtmaları sonucu Berberiler yine hücuma geçmişlerdi. Bu, akacak kan ve kaybedilecek çok sayıda asker demekti.

Karşısında ayakta bekleyen prense ve Rafael'e baktı.

"Neden kendisi saldırmıyor da bir maşaya ihtiyaç duyuyor? Berberilerin kazanması ona ne yarar sağlayacak?"

Rafael duruşunu değiştirip, sorulan soruyu cevaplamak için atıldı.

"İki düşman ülkeyi birbirine kırdırıyor, sonunda galip geleni de kendisi yok edecek. Hastalıklı zihni, hayaller görüyor olmalı. Bırakın tek vuruşta bu işi bitirelim ve Aragon Krallığı ortadan kalksın."

Armando, tahtına geri oturdu.

"Bunu yapamayız. Bizim, Aragon'la savaştığımızı gören Leon Krallığı ve Endülüslüler iki taraftan saldırıya

geçerse, ateş çemberi içinde kalırız. Onlar da buna güveniyorlar zaten. Asla işlerini bitirmek için saldıramayız. Bu fırsatı onlara verirsek, ordumuzu üç farklı cepheye sürmüş oluruz. Savaşı baştan kaybederiz."

Rafael'in canı sıkılmıştı. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu.

Armando sakalını tutup çekiştirdi. Düşünceli görünüşü, kan akmasını engelleyecek her türlü çözüme açık olduğunu gösteriyordu.

"Bekleyeceğiz. Ne zaman saldırırlarsa, o zaman karşılık vereceğiz. Bu çok yavaş bir zafer olacak ama sonuçta biz kazanacağız. Şimdi gidin ve dinlenin."

İki genç adam selam verip odadan çıktılar.

***

Taht odasından çıktıktan sonra sarayın uzun koridorunda yürürken, Rafael karşıdan gelen babasını gördü. Çok fazla karşılaşmıyorlardı. Yeni kurulmuş krallığın diplomatik ilişkileri çok sıkıydı. Babası başarılı bir diplomattı ve tıpkı komutan olduğu zamanlardaki gibi sürekli seyahat halindeydi. Rafael'i görünce ona yaklaşıp, karşısında durdu. Uzun boylu esmer ve yakışıklı bir adamdı. Rafael'in babasına benziyor olması adamı içten içe gururlandırıyordu.

Bir süre, birbirlerine ne söyleyeceklerini bilemeyerek durdular. Sessizliği bozan genç adam oldu. Boğazını temizledi ve "Nasılsın baba?" diye sordu.

Diego, oğlunun büyüyüp genç bir adam olmasını izleyememiş bir baba olarak suçluluk duyuyordu.

"İyiyim, evlât. Ya sen nasılsın?"

Rafael babasından hep uzak kalmıştı ve şimdi bir baba oğul olarak yakınlaşamıyorlardı. Her zaman belli bir mesafe vardı aralarında. Bu uçurumu kapatmak için geç kalmış olsalar da, babasını severdi.

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Savaşı kazanmanızla gurur duyduğumu bilmelisin, Rafael. Sen azimlisin ve bu krallıkta iyi yerlere geleceğini biliyorum."

Rafael sessiz kaldı. Bir süre daha öylece bakıştıktan sonra babası elindeki kâğıtları göstererek, önemli işleri olduğunu söyledi. Ardından birbirlerine iyi günler dileyerek ayrıldılar. Rafael babasının birkaç yıl içinde bütün bu koşuşturmacadan vazgeçip, köşesine çekileceğini biliyordu. Ancak annesi adına böyle bir karara sevinebilirdi.

***

Sonraki süreçte vur kaç taktikli çatışmalar artarak devam etti. Sınırdan giren düşman askerleri, girdikleri köyleri yağmalayıp yakıp yok ediyorlardı. Arkalarında ise harap olmuş, cesetlerle dolu köyler ve kasabalar bırakıyorlardı.

Rafael ve Rodolfo artık saraya uğrayamaz hale gelmişlerdi. Sarayda en uzun dinlenme süreleri bir haftayı geçmiyordu.

Her savaşla Rafael'in ünü biraz daha yayılıyordu. Amansızdı, cesurdu ve içindeki ateşi ancak düşmana kan kustururken atabiliyordu.

Haber geldiğinde, sarayda bir davet vardı ve savaş alanından dönmelerinin üzerinden iki gün geçmişti. Savaşın kazanılması onuruna verilen davet, yabancı diplomat ve siyasetçilerin gözünü kamaştırmak amacıyla ihtişamlı bir zenginlik sunuyordu. İçki su gibi akıyordu. Gösterişli ve pahalı avizelerde yüzlerce mumun yandığı geniş salon,

kadınların şuh kahkahaları ve müziğin hoş tınılarıyla canlanmıştı. Rafael ve Rodolfo için kan ve ölüm kokan günlerin sonunda bu neşe yeniden hayata dönmek gibiydi.

Rafael güzel bir kadını ayartmaya çalışırken, kapıdan içeri giren Anton'u görünce kaşları çatıldı. Savaşçı önsezileri bütün bedeninin gerilmesine neden olmuştu.

Nöbetçiye durumu anlatmaya çalışan Anton, Rafael'i görünce ona doğru koştu.

"Kasabaya saldırdılar, her yeri yakıp yıkıyorlar!"

İçi buz kesen Rafael hiçbir şey sormadan hızla kapıya yöneldi. Koşarak salondan çıkarken, arkasından gelen komutanlardan Ortiz'e askerleri toplamasını söyledi. Zamanında yetişmeliydi. Kendi köyünü ve ailesini koruyamazsa, asker olmanın ne anlamı vardı? Yüreği sonsuz gibi gelen zamanın bir an önce bitmesi dileğiyle çarpıyordu.

Atı Sword'u hazırlayıp, hızla üzerine atladı ve kimseyi beklemeden yola çıktı. Yol boyunca, kimseye bir şey olmaması için ettiği dualar işe yaramamıştı. Kasabaya girince büyük bir yıkımla karşılaştı. Evler yanıyordu ve her yerde ceset vardı. Bir an bile durmadan evine yöneldi.

Yanan evin önüne geldiğinde korkuyla haykırdı. "Anneeee, Mayaaaa, babaaaa!"

Ses yoktu.

Hayatının bundan önceki yıllarında hiçbir zaman bu dehşeti tatmamış yüreği kayıpları için ağlamaya başlamıştı.

Atından atlayıp mutfak kapısından içeri girmeye çalıştı ancak alevler izin vermeyince arka pencereye doğru yöneldi. Pencereyi zorlayarak açtı ve içeri girdi. Salonun ortasında, büyük bir kan gölünün içinde ailesi cansız bir şekilde yatıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve gözleri boşluğa

dikili olan Maya'nın gözlerini kapadı. Babası, annesi ve Maya'nın üzerine kapanmış ama onları koruyamamıştı.

"Lütfen... Beni böyle bırakıp gidemezsiniz. Özür dilerim, çok özür dilerim. Geç kaldım, biliyorum. Bana son bir şans verin, lütfen..."

Gözünün önünden akıp giden görüntüler yüreğini delik deşik ediyor ve geriye hissiz, kupkuru bir et parçası bırakıyordu. Kan göletinin ortasında otururken, kendisinden akıp giden ve kaybolanların bir daha geri gelmeyeceğini biliyordu.

Yaklaşan ateşin farkında bile değildi. Adını çağıran seslere de tepki vermiyordu. Orada öyle oturup, boş gözlerle ailesinin cansız bedenlerine bakarken, pencereden giren Anton ve Rodolfo onu kolundan tutup dışarı çıkardılar.

***

Sarayda bir hafta geçmek bilmedi. Öyle öfkeyle doluydu ki, patlamak üzere olan bir yanardağ gibi dolaşıyordu.

Baskında Lucio da yaralanmıştı, fakat sarayın şifacıları tarafından tedavi ediliyordu.

Anton ise o günden bu yana yanındaydı. Rafael onun sarayda kalmasının daha makul olacağına karar vermişti. Ailesinden birini daha kaybetmek istemiyordu. Kuzeninin karşı çıkışlarına aldırmadan, köy yeniden inşa edilene kadar sarayda kalması emrini verdi.

Günlerdir süren durağanlık, sürekli kaybettiklerini hatırlatıyordu. Nefes almak bile güçleşmişti. Nihayet bu duruma daha fazla katlanamayacağını hissederek, emrinde olan askerlere hazırlanmalarını söyledi.

Rodolfo, onun hazırlıklarını duyunca hızla odasına daldı. Rafael pencere önünde, sarayın avlusunda talim

yapan askerleri izliyordu. Arkasından gelen öfkeli sese dönüp bakmadı fakat gergin omuzları her hareket ve sesin farkındaydı.

"Ne demek gidiyorsun, nereye gittiğini sorabilir miyim?"

Bütün vücudu gergin bir keman teli gibi kopmak üzereydi. Köşeli çenesi sıkmaktan kasılmıştı ve gözlerinde yanan intikam ateşi baktığı yeri dağlıyordu. Ne cevap vermesi gerektiğini bile bilmiyordu. Sadece, bu ateşi söndürebilmeyi, nefes alabilmeyi ve ailesinin son görüntülerini unutabilmeyi istiyordu.

Rodolfo kızgınlıkla "Sana söylüyorum, Rafael! Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye gürledi.

"Gitmeliyim, daha fazla burada duramam. Onların kan gölü içindeki görüntülerini unutamıyorum. Biz masumları hiç öldürmedik, Rodolfo. Bütün intikam, hırs ve acımızı savaş alanına döktük, çünkü erkekçe olan buydu. Ama karşılığında elimizde kalana bak! Bu hesabı kapatmak için gitmek zorundayım."

Genç adamın ses tonu, Rodolfo'nun bile buz kesmesine neden olmuştu. Daha önce onu hiç bu kadar donuk, karanlık ve duygusuz görmemişti. Ancak onu anlayabiliyordu.

"O zaman birlikte gideceğiz."

Rafael sert bir şekilde dönüp ona baktı.

"Hayır, sen gelmiyorsun! Babanın sana burada ihtiyacı var. Geleceğin kralı olarak diplomasiyi öğrenmen gerek, her şey savaşla halledilmiyor. Bundan sonra sen akıl, mantık ve dilini kullanacaksın, bense senin kılıç tutan kolun olacağım. Savaşmak benim işim, sen sarayda kal."

Rodolfo öfkeyle, "Neden ben? Kral olacak kadar diplomatik bir adam değilim. Savaş alanında kendimi özgür hissediyorum. Babamın *Rodolfo* diye tutturmasını anlamıyorum. Rodas bu konuda benden daha hevesli. Onu sürgünden çağırıp veliaht ilan etse, bütün problemler ve tatsızlıklar ortadan kalkar," diye homurdandı.

Rafael, huysuz bir çocuk gibi davranan Rodolfo'yu yatıştırmak istercesine "Neden olduğunu sen de biliyorsun. Rodas aç gözlü, hırsları için yapmayacağı şey yok. Çevirdiği dolaplarla tüm yarımadayı birbirine katar ve kan gövdeyi götürür. Bu krallığa senin gibi bir kral lazım," dedi.

Ardından arkadaşına yaklaşıp, elini omzuna koydu ve sıktı. Rodolfo bunun bir veda olduğunu anlamıştı, kabullenmiş gibi içini çekerek odadan çıktı.

Rafael artık bir yol ayrımına gelmiş ve yolunu çizmişti. Bugünden sonrası, genç adam için yeni bir başlangıç olurken, savaş meydanlarında binlerce insanın sonu oldu. Gaddar, acımasız, ne denirse densin, hakkında söylenenleri umursamadı. Kendince doğruları olan bir adamdı ve elinden geldiğince masum insanlardan uzak durdu. Fakat savaş meydanı ölmek için koşulan bir yerdi. Ölümü severek, bilerek gelen savaşçılara istediğini elinde Roya ile El Kayran verdi.

BÖLÜM 3

Baron Salvador De Ramirez, öfkeyle ve sesinde bariz olan kinle kalenin ana salonunda gürlemeye devam ederken, Keira merdivenin en üst basamağına oturmuş salonu gözetliyordu.

"Lanet olası şeytan! Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız. Adam burnumuzun dibine kadar geldi ve biz hâlâ ne yapsak diye düşünüyoruz."

"Lordum, biliyorsunuz ki..."

Salvador öyle hışımla döndü ki, Komutan Navarro cümlesini bile bitiremedi.

"Neyi biliyoruz, Navarro? Ne kadar beceriksiz ve acemi olduğumuzu mu? Köpek enikleri gibi önünden kaçıştığımızı mı? Armando ölünce Rodolfo'yu kolayca mağlup edebileceğimizi düşünmüştük ama adam her çarpışmadan daha güçlü çıkıyor."

Salvador ne kadar bağırırsa bağırsın, öfkesini atamıyordu.

"Kral Hernan'la görüşmek için yarın saraya gideceğim. Döndüğümde birer asker olarak, hepinizin bir önerisi olacağına inanıyorum."

Babasının öfkeyle çekip gitmesinden sonra yerinden kalkan Keira, geri döndü ve arka merdivenlerden kalenin burçlarına çıkıp oturdu.

On sekiz yaşındaydı, babasının gaddarlığından ve sevgisizliğinden yeterince payını almıştı. İki yıl önce sevgili annesi ölünce, durum daha da çekilmez bir hale gelmişti.

Hiçbir zaman yuvaya benzemeyen bu kalenin, yakında bir şeytan tarafından ele geçirilebileceğini duymuştu. Santos, bir keresinde bu şeytanı tarif etmişti.

"El Faris Karyan Jamir. Herkes 'Karanlıklar Lordu' diyor ona. Asıl adı anılmaz olmuş. Bir karanlık gibi, insanları içine alıp yok eden bir kasırga gibi acımasız bir adam. Siyah saçlar, siyah dipsiz kuyu gibi gözler, kararlı ve acımasızlığını vurgulayan köşeli bir çene ve eğilmez, bükülmez katı bir buzdağı. Turnuvalarda karşılaştığı şövalyeleri acımadan sakat bırakır ve yenilmezliğini kılıcından kan damlatarak herkese gösterir. Adı tüm İber Yarımadası'nda bir efsane olmuş. Kahramanlık öyküleri kan, acı ve ölümle yazılmış, aşk ve sevgi sözcüklerinin hiç geçmediği tüyler ürpertici destanlara dönüşmüş. Adını duyanlar, şeytanın anıldığı yerden hızla uzaklaşan dini bütün Hristiyanlar ve Müslümanlar gibi, olduğu yeri terk eder olmuş. Arkasında binlerce ölü beden bırakan Kayran'la kimse karşılaşmak istemez. Düşmanları onun adını titreyerek anar. Savaşta atı Sword*, adına ve efendisine uygun bir şekilde düşman askerlerini kılıç gibi yararken, günahların efendisi Karanlık Lord, kılıcı Roya ile yıldırım gibi tepelerine inermiş. O, bir insan değil, cehennemden insanlığa bela olarak gönderilmiş bir iblis. Bütün yarımadayı kana

* Sword: *İng.* kılıç

boğan bu adamın ortadan kaldırılması tüm insanlar için gerçek bir kurtuluştur."

Bütün çocukluğunu onun dehşet verici öykülerini dinleyerek geçirmişti Keira. O da babası kadar gaddardı. Gözlerinin önüne gelen şeytani görüntüler muhakkak onun için azdı; daha tüyler ürpertici biri olduğunu düşünüyordu. Onu öldürebilse, babası kızını birazcık olsun sever miydi acaba?

Kendi kendine düşüncelere dalmışken, vahşi bir şekilde dağılmış kızıl saçlarını eliyle geriye doğru itti. Aşağıda hummalı bir çalışma vardı. Askerler talim yapıyor, sefer için hazırlananlar malzeme taşıyor ve kalenin zayıflayan duvarları güçlendiriliyordu.

Santos'u görünce yerinden kalktı ve koşarak merdivenleri indi. Arka tarafa doğru yönelip, Santos'u ahırın önünde yakaladı.

"Santos, çalışmalara devam edecektik. Unuttun mu?"

Santos, uzun ve iriyarı bir adamdı. Savaşta sağ elinin parmaklarından ikisini kaybedince, önce geri hizmete alınmış, sonra da atlara bakmakla görevlendirilmişti.

Annesi öldüğünden bu yana, Keira'nın tek dostuydu. Genç kıza savaşma ve savunma sanatını öğretiyordu. Bunu Keira'ya Santos teklif etmişti, çünkü genç kızın hayatta kalabilmek için kendini savunabilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Baronun, eninde sonunda bu kızı üzecek bir şeyler yapacağım seziyordu. Kanatları altına aldığı Keira, onu utandırmamıştı. Zeki ve çevikti, çok çabuk kavrıyordu. İki yıldır yaptıkları çalışmalar, onu baronun askerlerini bile yenebilecek seviyeye getirmişti. Bu çalışmalar herkesten gizleniyordu.

"Bu kargaşada mı, Keira? Sence sakin bir yer bulabilir miyiz?"

Genç kız çevresine baktı ve sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Sanırım haklısın, ama anladığım kadarıyla bu karmaşa uzun sürecek. Çalışmaları bırakıyor muyuz yani?"

Santos beyazlamış saçlarını karıştırıp, başını kaşıdı. Yüzü düşünceliydi.

"Ben bir bakayım. Belki kale dışında bir yer bulabiliriz."

Kaleye geri dönen Keira, merdivenleri çıkarken Leya ile karşılaştı. Bir yılan kadar sinsi ve soğuk olan Leya, genç kızı kolundan tutarak merdivenlerin ortasında durdurdu.

"Keira, sevgili kız kardeşim, senin odandan çıkma izninin olmadığını sanıyordum."

Genç kız kolunu çekerek birkaç basamak çıktı ve üvey kardeşine yukarıdan baktı. Gözlerinden taşan nefret, yuvasını yabancı bir eve çeviren herkese olduğu gibi karşısındaki kıza da yönelikti.

"Baron kalede olmadığı zaman istediğim gibi dolaşabilirim."

Leya şaşırmış gibi kahverengi gözlerini kocaman açtı. Sahteliği tiksinti vericiydi.

"Peki, babamın bundan haberi var mı?"

Keira umursamazca omzunu silkti. "Bilip bilmemesi beni çok ilgilendirmiyor. Yüzümü görmek istemediğini söyledi, ben de görünmüyorum."

Leya'nın soğuk kahkahası, genç kızın içini ürpertti. "Senin için gerçekten çok üzülüyorum. Neden buradan defolup gitmiyorsun ki?" derken, o da en az Keira kadar nefret doluydu.

Keira kızmamaya çalışarak, "Burası senin evin olduğu kadar, benim de evim. Her ne olursa olsun, hiçbir yere gitmeye niyetim yok!" diye yanıtladı.

Bu cümleler Leya'yı kızdırmıştı. "Burası hiçbir zaman senin evin değildi ve asla olmayacak. Bu sahiplenmeyi babam duyunca ne diyecek merak ediyorum," dedi ve hışımla merdivenleri indi.

Keira bir süre arkasından baktı. Nasıl büyütüldüğü düşünülürse, Leya'nın ondan nefret etmesi normaldi. Sonuçta, annesini ve babasını örnek almıştı.

Aslında güzel bir kızdı. Daha şimdiden talipleri kapıya sıralanmıştı. Biçimli bir bedene kumral saçlar, kahverengi gözler ve yanık bir ten ekleyince ortaya muhteşem bir güzellik çıkıyordu. Fakat kişiliği, ancak bir yılan balığı kadar sevimliydi.

Merdivenlerden çıkıp odasına yöneldi. Kalenin kullanılmayan kanadındaki kötü odalardan birisi verilmişti ona. Yine de en güzel manzaraya sahip olan oda burasıydı. Pencerenin kenarına dayalı olan lir, annesinden ona kalan tek yadigârdı. Daha küçücük bir kızken uyuyamadığı zamanlarda, annesi onun için çalar ve su gibi akan sesiyle ninniler söylerdi.

Liri özlemle eline alıp, parmaklarını tellerde gezdirdi. Çok eski, kaplumbağa formunda olan bir çalgıydı.

Sonra annesinden öğrendiği eski bir ağıtı çalmaya başladı. Sahip olduğu birkaç mutlu anıya sarılmış, katılaştırmaya çalıştığı duyguların ortaya çıkmasına izin vermişti. Ne kadar süre orada oturup çaldığının farkında bile değildi. Parmaklarını tellerden çektiğinde bir damla gözyaşı çalgının üzerine düştü.

Öfkeyle gözyaşlarını silerken, kendisine verdiği *Bir daha ağlamayacağım!* sözünü bozduğu için kızgındı.

***

Rafael, Karyan ismine alışmıştı. Kendi ismini ailesinin katledildiği gün, orada bıraktığına inanıyordu.

Rafael, Karyan kadar gaddar, katı ve acımasız değildi. Ama Karanlıklar Lordu Karyan, Rafael'de olmayan birçok özelliğe sahipti. Bu nedenle düşmanlarının ona taktığı Faris El Karyan Jamir, yani bilinmeyen karanlık lord kendisine de çok uygun gelmişti. Sonuç olarak ismi Karyan'a dönüşmüş ve öyle de kalmıştı. Karyan ismi halk arasında zamanla değişerek *Kayran* olmuştu.

Bazen içinde büyüyen karanlıktan kendisi bile ürperiyordu. Ne zaman böyle bir adama dönüşmüştü? Zaten böyleydi de, yaşadığı son olay mı bunu açığa çıkarmıştı, bilmiyordu. Böyle bir karanlığı, Tanrı'nın cennetinden gelen bir melek kutsal suyla yıkasa bile gideremezdi. Sık sık sorguladığı fakat bir sonuca ulaşamadığı düşüncelerinden sıyrılıp, yapması gereken işlere odaklanmalıydı.

Çadırın içinde dolanırken, bir taraftan da masada açık duran haritayı inceliyordu. Tüm dikkatini yaptığı plana vermişti, hata yapma şansı yoktu.

Bir süre sonra içeri bir asker girdi ve başıyla selam vererek, "Lordum, yapılmasını istediğiniz amblemle ilgili bilgi almaya geldim. Gerekli bilgileri verirseniz, yapılan çalışmalar içinden seçeceğiniz figürler, kalkanlara ve bayrağa işlenecek," dedi.

Armasına işlenecek her detayı çok fazla düşünmüş ve araştırmıştı. Amacını ve misyonunu öylesine iyi anlatmalıydı ki, hiç kimsenin bundan şüphesi olmamalıydı.

"Armamız, gökyüzü ve özgürlüğü simgeleyen *mavi*, toprağı belirten *açık kahverengi*, aile ve kanı temsil eden *koyu kırmızı* renklerinin kullanıldığı kalkanın üzerinde bir kılıç, bu kılıca konmuş bir kuzgun ve altta iki glayöl* çiçeğinin üzerine yerleştirilmiş bir savaş baltasından oluşacak. Kılıç ve kalkan öğeleri saldırı ve savunmayı, kuzgun figürü bağlılığı, balta ise yapıcılığı simgeliyor."

Asker, tüm bu figürleri ve simgeledikleri değerleri duyunca hayranlıkla komutanına baktı. Söylenenleri not aldıktan sonra bir kez daha onun bu yarımadadaki en iyi komutan olduğunu kendi kendine itiraf etti. Savaşçıları arasında sevilmesinin en büyük sebebi, nerede, ne zaman, ne yapılacağı konusunda asla tereddüt etmemesiydi. Çünkü yaptığı her davranış günlerce düşünülmüş ve planlanmış olurdu. Olabilecek ihtimalleri çok önceden hesaplar ve olaylara buna göre yön verirdi.

Rafael geniş masanın üstüne yaydığı savaş planı üzerinde saatlerdir düşünüyordu. Gözü haritada, değişik saldırı planları yapıyor, ardından yaptığı hataları belirleyip yeniden düzenliyordu. En küçük hata önlenemez ölümlere yol açabilirdi. Daha sistematik ve düzenli savaşılmasını sağlamalı, düşmanı tamamen yanıltan bir plan kurmalıydı. Bu planın tarihler boyunca, kendisini takip edenler tarafından kullanılmasını istiyordu.

Harita üzerinde, düşman askerini temsil eden figürler ile kendi askerlerinin figürlerini karşı karşıya getirdi. Eğilip bu taşlar üzerinde oynamaya başladı. Bir süre sonra doğrulduğunda, dudaklarında oluşan keskin gülümseme bütün yüzüne yayıldı. Üzerinden kalkan ağırlıkla omuzlarını oynatırken perde aralandı ve nöbetçi asker içeriye girdi.

---

* Kılıç çiçeği diye de bilinir.

"İsteğiniz yerine getirildi, lordum."

Kayran, memnun olmuştu. "İçeri gönder."

Asker çıktıktan sonra içeriye esmer güzeli bir kadın girdi. Şuh bir tavırla genç adama yaklaştı. Gömleğinin açık yakasına elini uzatıp, kaslı göğsündeki tüyleri okşadı. Sesi bir kedi mırlaması gibi çıkıyordu.

"Beni istemişsiniz, lordum."

Kayran yanan kasıklarını genç kadına yapıştırırken, bir eliyle de ensesindeki saçları yakalayıp başını geri çekti. Dudaklarını yalayan kadının, yarısı görünen göğüslerine aç gözlerle baktı.

"Rahatlamaya ihtiyacım var!"

Sesinin şehvet dolu tonlaması, kadının gözlerinin ihtirasla yanmasına neden oldu ve bedenini onun sertliğine sürterek mırıldadı.

"O zaman kendinizi benim kollarıma bırakın, lordum. Sizi istediğiniz yere götüreyim."

Genç adamın diğer eli, kadının arkasına kayıp kalçalarını avuçladı ve biraz daha kendisine bastırdı. Dudaklarına eğilip onu vahşice öperken, bir taraftan da üzerinde olan her şeyi bir çırpıda yırtarak çıkardı ve onu köşedeki yatağa doğru itti. Kadın içini çekerek yatağa düştü ve uzandığı yerden, soyunan adamı şehvetli gözlerle izledi. Vücudu beklentiyle titrerken, aç bakışları genç adamın her bir noktasını yiyordu. Kayran dudaklarındaki küstah tebessümle, üzerinde olan son çamaşırı da çıkarıp yatağa doğru yürüdü.

Genç kadının üzerine uzanıp, göğsünü avuçladı ve dilini tepeciklerde gezdirdi. Sonra elini kadının kuytularına uzatıp, okşamaya başladı.

"Tatlım, seninle beklemeye gerek yok, her zaman hazır ve ıslaksın."

"Sadece sizin için, lordum," diyen kadın şehvetle inledi. Genç adam sertçe içine girerken zevkle haykırdı ve sonrasında nerede olduğunu unuttu.

Kayran kadının içinde hareket ederken, rahatlamaya yönelik ihtiyacına odaklanarak hızlandı. Altında inleyen kadının kıvranmalarıyla hareketleri gittikçe sertleşti. Güçlü ve baskın darbelerin sonucunda, kadın zirveye çığlık çığlığa ulaşırken genç adam da homurdanarak kendini bıraktı.

Aragon Krallığı Başkenti

Baron Salvador De Ramirez, Kral Hernan'ın taht odasına girdiğinde hâlâ öfkeliydi. Onu bekleyen Hernan, tahttan kalktı ve kendisiyle yürümesini işaret etti. İkili bahçeye açılan balkona doğru yürüdüler. Kral oldukça endişeliydi.

"Baron, gelen haberler hiç iç açıcı değil."

Salvador, başarısızlığın acısının kendisinden çıkarılacağından emindi. Ordu komutanı olarak başında bulunmadığı ya da fiilen katılmadığı savaşlarda bile, kral cezayı hep ona kesmişti.

"Maalesef, majesteleri. Gelen haberler kale baronlarını da endişelendirmiş durumda. Sıra kendilerine gelmeden bir an önce durdurulmasını istiyorlar."

"Peki, nasıl bir çare düşündün, Salvador? Tüm orduyu toplayıp, sınıra mı gönderelim?" diye gürledi Hernan.

Salvador dişlerini gıcırdattı.

"Elbette hayır, majesteleri. Daha kalıcı bir çözüm bulmalıyız. Eğer bir çare bulunmazsa, yakında Zaragoza'ya

dayanmış olacaklar. Bu da başkente en yakın kalemizin onlar tarafından ele geçirilmesi demek."

Hernan sıkıntıyla iç çekti ve kalın kirpi kaşları diken diken oldu. Böyle yaptığı zaman mutlaka bir fikri olurdu. Salvador'un çok beklemesine gerek kalmadan kral konuştu.

"Ya onun önüne, oyalanacak ve bize zaman kazandıracak bir yem atarsak?"

Baron, kralın ne düşündüğünü anlamak için dikkatli bir şekilde ona baktı. "Daha açık konuşur musunuz, majesteleri?" diye sorarken, duyacaklarının hiç hoşuna gitmeyeceğinden emindi.

Hernan durdu ve adama baktı. Yüzü duygularını ele vermiyordu.

"Sen benim kuzenimsin, Salvador. Haliyle, kızın da bu krallığın yakın akrabalarından biri, öyle değil mi?"

Salvador söylenecekleri tahmin etmişti ve bembeyaz olan bir yüzle Hernan'a baktı.

"Elbette öyle, majesteleri."

"Dolayısıyla, krallığın geleceği ve refahı için herkes katkıda bulunmalı. Ben de düşündüm ki, sevgili kızın Leya bu iş için biçilmiş kaftan. Onu, Karanlıklar Lordu'na eş olarak verirsen, en azından bir süre onu oyalar ve biz de gereken hazırlıklarımızı tamamlarız. Ayrıca bu durum bize, o şeytanın planlarına ve gizli bilgilerine ulaşma şansı verir."

Salvador sıkıntıyla yakasını gevşetti. Sevgili kızını, güzeller güzelini Karanlık Lord'a verme düşüncesi soğuk soğuk terlemesine neden olmuştu. Fakat krala karşı gelemezdi.

"Emredersiniz majesteleri, siz nasıl isterseniz."

Kralın eliyle yaptığı çıkabilirsin işaretinden sonra, selam verip taht odasından çıktı.

Ne yapacağını ve bunu karısı Rea'ya, daha da önemlisi biricik kızı Leya'ya nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Sarayın avlusunda duran atına atladı ve dış kapılardan doludizgin çıktı.

BÖLÜM 4

Salvador saraydan ayrıldıktan sonra eve dönerken, bildiği bütün küfürleri hırsla sıralıyordu. Kızını böyle zor bir duruma sokmak istemiyordu.

Kaleye az kalmıştı ve ormandan çıkmak üzereydi. Atını eşkin sürüşe geçirdi ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Yakınlarda bir yerlerde çarpışan kılıç sesleri geliyordu, duyduğu seslerle atın yularını çekti. *Birileri saldırıya uğramış olmalı,* diye düşünerek atının başını o yöne çevirdi.

Ağaçlık alanın içlerine doğru ilerledikçe, seslerin netleşmesi üzerine bunun kalabalık bir grup değil, teke tek bir vuruşma olduğunu anladı. Atından inip son ağaçların arkasından açıklığa yaklaştığında, gördükleri karşısında hayretle durakladı. Keira üzerine bir pantolon ve gömlek giymiş, Santos'la vuruşuyordu.

Genç kız kılıcını öyle ustalıkla kullanıyordu ki, zaman zaman rakibini zor durumda bırakıyordu. Böylesine iyi kılıç kullanmayı ne zaman öğrenmişti? Bir ara yaptığı hamle karşısında, Santos neredeyse kılıcını elinden düşürüyordu. Keira, son anda kılıcı yeniden tutmayı başaran adama bakarak, dalga geçercesine seslendi.

"Hadi ama yaşlı kurt, bu kadar tembellik yeter."

Santos bir kahkaha patlattı ve gür sesi yakınlardaki kuşların kanat çırparak havalanmasına neden oldu.

"Demek bana meydan okuyorsun?"

Genç kız haince sırıtıp, "Her geçen gün yaşlanıyor musun, yoksa tembelleşiyor musun, karar veremiyorum," diye yanıtladı.

"Bacaksız bir kıza yenilirsem, diğer parmaklarımı da kendim keserim," dedi Santos, kızı gafil avlamak amacıyla yeni bir hamle yaparken.

Keira'nın alaycı kahkahası melodik bir şekilde ormana yayıldı.

Salvador gözlerine inanamayarak başını salladı ve birkaç adım yürüyerek açıklığa çıktı. Onu gören Keira ve Santos'un kılıçları havada donup kaldı. Ardından genç kızın eli yavaşça aşağıya düştü. Santos da kılıcını indirip, baronun yapacaklarından korkarak bekledi. Baron onlara doğru geldi ve ellerini arkasına koyup bir süre çevrelerinde dolaştı.

"Demek kaybolduğun zamanlarda kılıç kullanmayı öğreniyorsun?"

Keira ne diyeceğini bilemeden, sessizce babasına baktı.

Baron ise seyise dönüp, öldüren bakışlarını dikerek "İşlerini bırakıp çocuklarla oyun mu oynuyorsun, Santos?" diye gürledi.

Santos itiraz etmek istedi ama Keira öne atılıp, yaşlı adamı korudu.

"İşlerini yapmasına yardımcı oluyorum ve bitirdikten sonra birlikte çalışıyoruz."

Salvador ikisini de göz hapsine almıştı. "Bu fikir kimden çıktı ve ne zamandır devam ediyor?"

Santos, kızı tehlikeye atmaktan kaçınarak öne geçti. "Fikir benden çıktı ve iki yıldır her gün çalışıyoruz, efendim."

Baronun sesi sertti. "Neden? O bir kız! Neden kılıç kullanmaya ihtiyacı olsun ki?"

Santos işin içinden nasıl çıkacağını bilemeyerek bir süre sustu. *Size karşı kendini savunabilmesi için öğretiyorum!* diyemezdi.

"Siz ayakaltında dolaşmasın deyince, ben de onu oyalayacak bir şeyler düşündüm ve aklıma bu geldi."

Salvador, aklından geçenleri belli etmeyen bir ifadeyle bir süre düşündü, dolaştı ve hesaplar yaptı. Santos'un endişeli, Keira'nın tedirgin bakışları, onun her hareketini takip ediyordu. Adam nihayet konuşmaya karar vermiş gibi başını kaldırdı ve ikisine baktı.

"Düşündüm de, madem böyle bir yeteneğin var, bunu kullanmamak aptallık olur."

Genç kız seyise baktı. Santos yüreğine düşen korkuyla baronu gözlüyordu.

"Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

Salvador kıza doğru yaklaşıp, bir adım ötesinde durdu ve baştan ayağa onu incelemeye başladı.

"Sana bir görev vereceğim. Zor bir görev ama başarırsan, dile benden ne dilersen."

"Buralardan gidebilir miyim?"

Salvador onun daha değerli bir şeyler isteyeceğini düşünürken, böyle bir istekte bulunmasına kızdı.

"Kaleden ayrılmayı unut, buna asla izin vermeyeceğim. Başka bir şey iste."

Genç kız minik çenesini gururla dikti. Sesi titrek ve hüzünlüydü. "O halde, birazcık olsun sizin tarafınızdan sevgi ve saygı görmek istiyorum."

Salvador kızın bu isteği karşısında çirkefleşecekti ki, son anda karar değiştirdi. "İstediğin saygıyı fazlasıyla alacaksın," diyerek sahte bir yumuşaklıkla konuştu. Ancak *sevgi* kelimesini kullanmaması genç kızın gözünden kaçmamıştı.

Keira, babasının ne istiyor olabileceğini düşünüyor, ancak aklına tek bir şey bile gelmiyordu. "Peki, istediğiniz şey nedir?" diye sordu. Sevgi yoksa, en azından saygı için çabalayabilirdi.

Baron büyük bir zevkle gülümsedi. Keira daha önce babasının ona hiç böyle gülümsediğini görmemişti. Adamın kahverengi gözleri yumuşamış ve sakallı yüzü daha insancıl bir hale gelmişti.

"El Kayran'ı öldürmeni istiyorum. Onun kadınlara düşkün olduğu söyleniyor. Sen de bir kızsın. Ordusunun içine dikkat çekmeden girebilir ve onu baştan çıkarıp, öldürebilirsin."

Salvador, Keira ve Santos'un dehşete düşmüş yüz ifadelerini görünce ciddileşti. "Evet, ne diyorsun? Kabul ediyor musun, yoksa bir başkasını mı bulayım?" Sesini sertleştirmiş ve genç kıza ucundaki ödülü hatırlatmak isteyen bir tonda konuşmuştu.

Keira'nın gözleri Santos'a kaydı. Yaşlı adamın gözleri *reddet* diyordu. Çaresizce gözlerini kırpıştırdı. Yapabilir miydi? Tam bir savaş ustası olan bu adamı öldürmek neredeyse imkânsız görünüyordu. Denese ne çıkardı ki? Sonuçta burada da bir yaşamı yoktu. Ama eğer başarırsa...

Bir nebze de olsa saygı görmek her tehlikeye değmez miydi? Gözlerini babasına çevirdi.

"Kabul ediyorum."

Santos korkuyla inlerken, Salvador yüzüne yerleşen memnuniyet ifadesiyle arkasını döndü ve orayı terk etti.

Seyis büyük bir öfkeyle kıza döndü. "Seni anlamıyorum! Onun niyetini biliyorsun! Seni göz göre göre ölüme gönderiyor!" diye kükredi. "Anlamayacak kadar saf değilsin. Bu adam asla sana sevgi ve saygı duymayacak. Öyle olsa bile, ölümü göze almaya değecek biri değil."

Keira yapacak bir şey yok anlamında omzunu oynattı.

"Çevremdeki insanlardan birazcık sevgi ve saygı görmeyi beklemek çok mu önemsiz, Santos?"

Sesi sevgiye aç, hüzün dolu ve fısıltı halindeydi. Neden kimse onu anlamıyordu? Yalnız, sevgisiz ve saygı görmeden yaşamak, bu dünyadayken cehennemde günlerinin geçmesini beklemek gibiydi. Nefret ise hızlı büyüyen zehirli bir sarmaşık gibi, yerleştiği yüreği anında kaplayabiliyordu. Çevresini bu sarmaşıkla kaplayan barona içinden lanetler okudu.

Santos kendini çimlerin üzerine bıraktı. Başını ellerinin arasına alarak "Ben seni o adamdan korunabilesin diye yetiştirmeye çalışırken, şimdi öğrettiğim her şeyin sonunu hazırladığına inanamıyorum. Kahretsin, ben ne yaptım?" diye hayıflandı.

Genç kız onun yanına oturduğunda, yeşil gözlerinde oynaşan hüzün, yaşlı adamın içini acıttı.

"Bana hiç mi güvenmiyorsun, Santos?"

"Sana güveniyorum, ama El Kayran'ı da biliyorum. Ömür boyu çalışsan, yine de onun seviyesine ulaşamazsın.

Eğer yakalanırsan çekeceğin acıları düşünmek bile istemiyorum."

Sonra ayağa kalkıp kaleye giden yola koyuldular. İkisi de suskun ve düşünceliydi. Santos kızın içine çekildiği bataklığın derinliğinin farkındayken, Keira sadece sonundaki ödüle odaklı düşünüyordu.

***

Kayran atını tepelik bir yerde durdurmuş, aşağıda görünen muhteşem kaleye bakıyordu. Bu kale kilit bir noktadaydı. Eğer ele geçirilirse, kuzey ve güney yolu kesilecek, Aragon Krallığının erzak ve yardım alması imkânsız hale gelecekti. Sarp kayalıklardan sonra geniş bir düzlük ve sırtını kayalara dayamış bu kale, oldukça dayanıklı ve donanımlıydı. Yanına yaklaşan komutan Tores'e bakmadan konuştu.

"Ne diyorsun, Tores? Kale ne kadar dayanır?"

Komutan bir süre önlerinde duran kaleyi ve çevresini inceledi.

"Onları dışarı çekemezsek bizi uğraştırabilirler. Kale korunaklı ve dayanıklı görünüyor."

Kayran çatılmış kaşlarının altından, yanında duran devasa adama baktı. Başarılı ve azimli bir adamdı. Onun yanında savaşmaya gönüllü olan ilk askerlerden biriydi. Aklındakini her zaman ona söyler, gerektiğinde fikirlerini sorar ve değerlendirirdi. Bugün de o günlerden biriydi.

"Bize lağımcı lazım."

Tores kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Kaç tane istiyorsunuz?"

Genç adam yeniden kıstığı gözlerini kaleye çevirdi. Bazı hesaplamalar yaptığı belliydi.

"En az beş tane. Yalnız bu adamlar, avına doğru ilerleyen bir yılan kadar kıvrak ve sessiz olabilmeli."

"Emredersiniz!" diyen Tores, emri yerine getirmek için atını döndürdü ve tepeden aşağıya, ordunun konakladığı düzlüğe doğru uzaklaştı.

Kayran bu işi olabildiğince çabuk halletmek isterken, atı Sword da onun kadar sabırsızdı. Atın boynunu okşadı.

"Biliyorum oğlum ama biraz sabretmeliyiz."

Sonra dönüp doludizgin tepeden aşağıya indi.

Ordunun buraya gelip kamp kurması dört günlerini almıştı. Onun birinci kuralı, düşman ordusundan önce savaş alanına yerleşmek ve çevreyi tanıyarak planlar yapmaktı. Bu nedenle hiçbir işi hızlandırmaz, en ince detayına kadar planlardı. Karşısındaki düşman ise onun bu bekleyişinden kuşkuya düşer ve sabırsızlanırdı. Sabırsızlık da hataya giden yol demekti ve bu yüzden şimdi de bekliyordu. Böyle bir kaleyi en az kayıpla nasıl ele geçireceğinin detaylı planlamasını yapıyor, komutanlarına danışıyor ve onların fikirlerini alıyordu.

Çadırının önünde atından indi ve içeriye girdi. Rodolfo masanın üzerine eğilmiş, yaptığı planları inceliyordu. Onu görünce Kayran'ın yüzünde kocaman bir memnuniyet gülümsemesi belirdi.

"Majesteleri, geleceğinizi bildirseydiniz krallara uygun bir karşılama yapardık."

Rodolfo ona yaklaştı ve iki adam birbirlerini dirsekten tutup el sıkıştılar. Birbirlerini uzun süredir görmedikleri için bu karşılaşmadan memnun görünüyorlardı.

Rodolfo, genç adamın sakin bir şekilde içeri girmesi ve masaya oturmasını alaycı gözlerle izledi.

"Seni gören de geziye çıktığını zanneder, Rafael. Şu anda İber Yarımadası'nın en önemli kentlerinden biri olan Toledo'yu kuşatıyorsun. Bu kadar rahat olmanın bir sebebi olmalı. Düşüncen nedir? Ne yapmayı planlıyorsun?"

Kayran masa üzerinde açık bir şekilde duran haritaya baktı. Parmağıyla bastığı nokta, en önemli geçitlerden biriydi ve savunma konusunda düşmanın en güvendiği yerdi.

"Şu an gerekli çalışmaları yapıyoruz. Surların yüksekliğine göre kuşatma kuleleri hazırlanıyor, kapılar için gerekli olan koçbaşlarının yeterli olmadığına karar verdim. Çok sayıda mancınığımız var ama daha fazla olmalı. Lağımcılara da ihtiyacımız var."

Rodolfo, Kayran'ın karşısına oturdu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim? Buraya kadar gelmişken, kuşatmaya katılmayı isterim. Sarayda resmen pas tuttum."

Kayran onun istekli haline cevap olarak boğuk ve erkesi bir sesle güldü.

"Senin sarayda katılacak davetlerin, görüşecek diplomatların ve baştan çıkarılacak kadınların yok mu?"

Rodolfo sırıtarak, "Hepsinden fazlasıyla var ama ben seninle katıldığımız savaşları özledim. Tekrar atımın üstünde, elimde kılıcımla düşman askerinin arasına dalmak istiyorum," dedi.

Kayran yerinden kalkıp, sehpada duran şişeden iki bardak içki doldurdu ve birini Rodolfo'ya uzattı. Saraydan ayrılalı sanki asırlar geçmiş gibi geliyordu. Yine de geri dönme konusunda isteksizdi. Bekleyeni ve özleyeni olmadıktan sonra, oraya dönmenin ne anlamı vardı ki?

"Sarayda ne var ne yok?"

Rodolfo ayaklarını masaya dayayarak bardağını şerefe kaldırdı.

"Sürekli büyüyen bir krallık olarak–senin sayende tabii–çevre krallıkların korkulu rüyası haline geldik. Bizimle anlaşmak isteyen krallık, dükalık ve prenslikler içinde gerçekten dostumuz olabilecek birkaç tane var. Diğerleri ise ilk düşüşümüzde tepemize bineceklerdir. Baronluklar arasında çıkan anlaşmazlıklar beni yoruyor. Adamlara elini veriyorsun, kolunu da ver diye tutturuyorlar. Uzakta olanlar ayrı bir sorun. Onlarla ilgilenmediğimizi söyleyip mızmızlanıyorlar. Bu nedenle Toledo'yu işgal ettiğimizde başkenti Burgos'tan buraya taşımayı düşünüyorum. Sen ne dersin?"

Kayran bir süre ona baktı.

"Bu kuşatma zorlu geçeceğe benziyor. Savaş sona erdiğinde büyük bir yıkımla karşılaşabiliriz. Burgos başkent özelliklerini fazlasıyla taşıyan bir şehir ama bence savaşın bitmesini bekle."

Rodolfo başını eğerek onu onayladığını gösterdi. Kayran'ın bir savaş adamı ve komutan olarak sürekli savaş meydanlarında bulunması ve ele geçirdiği şehirler hakkında fazlasıyla bilgiye sahip olması, bu konuda ona güvenmesini sağlıyordu.

Bardağını Kayran'a doğru kaldırıp, tepesine dikti.

***

Kuşatma uzun sürdü. Kayran'ın dediği gibi zorlu bir süreçti. Başka bir komutan olsaydı çoktan pes edip giderdi. Her taarruz başarıyla geri püskürtülüyordu. Yok edilen her merdivenin yerine üç katı, yıkılan her kuşatma kulesinin yerine beş tanesi yapıldı. Merdivenden çıkan ve püskürtülen asker kayıpları çok fazlaydı. Mancınıkla

fırlatılan ateş, kuşatma kulelerini öyle hızlı bir şekilde yakıp küle döndürüyordu ki, marangozlukla uğraşan halktan yüz adam sadece bu kulelerin yerine yenisini yapmakla görevlendirilmişti. Lağımcılar gerekli tünellerle uğraşırken, koçbaşları her gün saatlerce kale kapısını dövüyordu. Fakat yukarıdan dökülen kızgın yağlar, askerlerin işini yapmalarını engelliyor ve gereksiz asker kaybına neden oluyordu.

Sonunda lağımcıların kazdıkları tüneller başarıya ulaştı. Kalın ve aşılmaz surlar, üzerinden geçilemiyorsa altından geçilir parolasıyla içten yıkılmaya başladı. Sonunda koçbaşları devreye girdi ve kapılar yıkılarak açıldı.

Halk sefil durumda, iki ordu arasında kalmıştı. Karşılaşılan direnç kıyımla sonuçlandı. Her yer kan gölü, ceset ve yaralılarla doluydu. Savaşın çirkin yüzü fazlasıyla göz önündeydi. Kanın metalik kokusu bütün sokakları sarmıştı. Korkudan dışarı çıkamayan insanlar, sıranın kendilerine geleceğini düşünüp titreyerek bekleşiyorlardı. Kayran, vergilerini ödedikleri takdirde evlerinde kalabileceklerini duyurunca, derin bir nefes aldılar.

Kalenin baronu tarafından kullanılan oda temizlenip, Kayran için hazırlanmıştı. Girdiği odanın ihtişamı karşısında, genç adamın dudaklarından uzun bir ıslık döküldü. Yardımcısının gelip zırhını çıkarmasıyla, ne kadar yorgun olduğunu hissetti. Tuniğini ve çizmelerini çıkarıp, hazırlanan küvete girerek kendini sıcak suya bıraktı. Yanan şöminenin ateşi esmer yüzünde oynaşırken, dışarıdaki inleme, bağırış ve ağlaşma sesleri kulağına kadar geliyordu.

Sıkıntıyla parmaklarını gözlerine bastırdı. Daha ne kadar ellerinde olan bu kanı saçmaya devam edecekti? Su soğuyunca küvetten çıkıp, yüksek platformlu, tül ve

perdeyle mahremiyete bürünmüş, kuş tüyü döşek ve yastıkların davet ettiği sütunlu yatağa kendini bıraktı.

Sonraki günlerde kalenin imarı ve yönetimle ilgili problemleri halleden Kayran, işinin hafiflemesiyle yerinde duramaz hale geldi. Ruhundaki boşluk dolmak, sabırsızlık ise dinmek bilmiyordu.

Rodolfo'ya haber göndererek, buraya bir yönetici atamasını istedi. Yeni yönetici gelir gelmez, kaleyi koruyacak kadar asker bırakarak geri döndü.

Rodolfo ona Segovia Kalesi'ni verdi.

Segovia ve Graja, çam ormanlarıyla kaplı iki bin fitlik Guadarrama Sıradağları'nın eteklerinde, pınarların ve eriyen karların beslediği Eresma ve Clamores ırmaklarının buluşma noktasındaki dev bir kaya kütlesinin üzerine kurulmuş, Kastilya bozkırının ortasında bir vaha güzelliğinde tarihi kale kentti.

İkinci yüzyıldan kalma yedi yüz yirmi sekiz fitlik, yüz altmış beş kemerli su kanalı hâlâ sağlamdı ve işlevseldi. Güzel kilise ve manastırları her yerde görmek mümkündü. Tuğla duvar örgülü bu eşsiz yapılar, oymalı alçıdan ve sırlı topraktan yapılmış mozaik duvar süslemeleriyle el işçiliğinde haklı bir gurur sergilemekteydiler.

Bunlardan başka yontma taştan yapılma ve anıtsal heykellerle bezeli yapılar da vardı. İşinin ehli ustalar ahşap oymacılıkta ve kuyumculukta da çok zarif eserler meydana getiriyorlardı. On ikinci yüzyılın ikinci yarısından sonra İspanya'ya yerleşen gotik üslup, Hıristiyanlıkla bütünleşerek katedral ve kilise yapımlarında uzun süre etkisini göstermişti.

İklimin sert, toprağın verimsiz, uygulanan yöntemlerin eski oluşu, bu bölgede tarımsal ürünü olumsuz yönde

etkilemekteydi. Çiftçiler buğday, arpa, patates, soğan, zeytin yetiştirip, koyun keçi besliyorlardı. Ulaşımda genellikle öküz ve eşek kullanılır, at sadece asil şövalyelere ve savaşçılara verilirdi.

Kentin merkezinde büyük bir meydan vardı. Sokaklar çok dar ve yüksekti. Bu sokakların dar ve yüksek olmasının iki nedeni vardı. Birincisi; hava akımı sağlayarak serinlemenin yolu, dar ve yüksek kanallar oluşturan yapılardan geçiyordu. İkincisi ise Müslüman ve Arap istilasına açıktı. Ayrıca kuzeyden gelen istilacıların toplu saldırılarını engellemek ve rahat karşı koyabilmek için sokakları dar yapmışlardı.

Kayran burada dinlenmeye çekildi. Kaleyi yeniden inşa etti. Hummalı bir çalışma ile kaleyi yeniliyor ve daha güvenli surlarla donatıyordu. Atlı süvariler ve piyadeler olarak sınıflandırdığı eğitimli asker sayısını arttırdı. Talimler konusunda oldukça acımasızdı. Kendine katılan gönüllülerle, eğitimli savaşçılardan oluşan büyük bir ordu kurdu.

Durup dinlenmeden çalışan genç adam, Rodolfo'dan gelen emirle, Zaragoza yakınlarındaki bir Berberi kalesi olan Graus'a saldıran Aragon Kralı Hernan'ı durdurmak için yola çıktı.

BÖLÜM 5

El Kayran'ın seferde ve yeni katliamlar peşinde olduğunu öğrenen Keira, çalışmalarını hızlandırarak talimlerini ağırlaştırdı. Çalışmaktan sızlayan bedeni gece korkularıyla yüzleşince, uykuları kaçıyordu.

Bu arada Santos, kızı vazgeçirmek için elinden geleni yapıyor, anlattığı dehşet öyküleriyle tüylerini diken diken ediyordu. Kayran'ın, öldürdüğü düşmanlarının kalbini çıkarıp yediğini, bebekleri annelerinin karnındayken öldürdüğünü, zevkini tatmin etmek için esir aldığı insanlara işkence edip seyrettiğini dinlerken, Keira *Acaba gerçekten bu kadar acımasız olabilir mi?* diye soruyordu kendi kendine. Çünkü böyle bir adamın, normal bir anne ve babadan doğmuş olması imkânsızdı.

Babası, Santos'un isteğiyle Keira için cüssesine uygun örgü bir zırh yaptırmıştı. Bunun haricinde bir daha babasıyla ne karşılaştı, ne de onunla konuştu. Üvey annesi Rea ve üvey kız kardeşi Leya önceden de onu görmezden gelir, konuşmaya bile tenezzül etmezlerdi. Bazen günlerce onları görmediği olurdu. Bu nedenle, doğup büyüdüğü bu kale evden çok, yalnızlığını yaşadığı bir hapishaneden başka bir şey değildi. Babasının ısrarla onu kaleden göndermemesi hep aklını kurcalardı. Madem ona katlanamıyor ve

sevmiyordu, neden uzaklaştırmıyordu ki? Bu soruyu annesine sorduğunda, o da bilmediğini söylemişti.

Nihayet, El Kayran'ın döndüğü ve Kral Hernan'ı yenmek için ordusuyla Zaragoza önlerine gelip yerleştiği haberini aldı.

Gelmesini istemediği o günden artık kaçışı yoktu.

***

Genç kız sabah erkenden kalkıp giyindi ve aşağıya indi. Ortalıkta henüz çalışanlardan başka kimse yoktu. Ahırların önünde atını hazırlayan Santos, kendi kendine söyleniyordu. Kızın geldiğini görünce, yüzünü kırıştıran bir üzüntüyle son kez her şeyin tam olup olmadığını kontrol etti.

"Eğer bir hafta içinde dönmezsen, peşinden geleceğim."

Keira babasının değil de, Santos'un onun için endişelenmesinin acısını yüreğine gömerek, ifadesiz bir yüzle adama sarıldı.

"Böyle bir şey yapmayacaksın! Ben geri dönerken karşılaşamayabiliriz ya da sen de yakalanabilirsin. Bir de senin için endişelenmek istemiyorum."

Yaşlı adamla vedalaşıp atına bindi. Arkasına bakmadan, büyük kale kapısından ve asma köprüden geçti.

Santos, atı mahmuzlayıp gözden kayboluncaya kadar genç kızın arkasından baktı ve sonra onun için dualar ederek ahıra girdi.

Keira günler süren yolculuğu boyunca ıssız yolları tercih etmiş ve saçları görünmesin diye miğferini başından sadece tenha göl ve akarsu kenarlarında temizleneceği zamanlarda çıkarmıştı. Kimseyle konuşmamış, kaldığı

hanlarda erkenden odasına çekilip, sabahın erken saatlerinde sessizce ayrılmıştı.

Sonunda, El Kayran'ın ordusunun kamp kurduğu tepenin eteğini yüksekten gören bir yerde atını durdurup indi. Ordu geniş bir alana yayılmıştı. Tepeden bakıldığında, çadırlar akşam kızıllığında sahile vurmuş çöpleri andırıyordu. Bu kadar kalabalık olacaklarını tahmin etmemişti. Korku, yüreğini bir pençe gibi avuçlarına almış sıkıyordu. Terleyen ellerini pantolonuna sildi ve geri çekilip gecenin ilerleyen saatlerini beklemeye başladı.

Kendisine sessiz ve sakin bir yer buldu. Çalıların arkasında kalan ve çevresi ağaçlarla çevrilmiş bu yer, bekleyebileceği ve dinlenebileceği bir ortam oluşturmuştu. Atını bağlayıp, çimlerin üzerine uzandı. Kendisini nelerin beklediğini tahmin etmeye çalışarak, bir süre gözleri kapalı bir şekilde öylece uzandı. Güneşin son ışıkları da dünyadan elini eteğini çekince, biraz uyumaya karar verdi.

Bir baykuş sesiyle sıçrayarak uyandı. Yattığı yerden telaşla doğruldu ve matarasına uzanıp kuruyan boğazını ıslattı. Çıkardığı miğferi taktı ve siyah pelerinini üzerine geçirdi. Kılıcını, hançerini ve çizmesine soktuğu bıçağını son bir kez kontrol etti. Ardından atının bağlı olduğu ağaca yaklaşıp, yularını çözdü. Atıyla çok fazla yakına gidemezdi ama en azından kaçarken koşup ulaşabileceği bir yerde olmalıydı.

Nal sesleri artık duyulabilecek bir mesafeye gelince attan indi ve onu yakın bir ağacın arkasına bağladı. Atın kahverengi olması iyi olmuştu, *Hiç olmazsa karanlıkta görülme riski yok!* diye düşündü.

"Bana şans dile, oğlum," diyerek atı öptü ve karanlıkta ilerlemeye başladı. Ay bir an her tarafı gündüz gibi aydınlatırken, bir an geliyor göz gözü görmüyordu.

Hayatında hiç bu kadar korku dolu, ama aynı zamanda da bu kadar sakin olmamıştı. Babasının saygısına–sevgisine değil–değip değmediğini bilmiyordu, fakat vazgeçmek için çok geçti. Belki de her şeyin canı cehenneme diyerek kaçmalı ve kimsenin onu tanımadığı bir ülkeye yerleşmeliydi. Neden bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyordu. Annesinin mezarını bırakıp gitmek, öksüz bir çocuk gibi içli içli ağlama isteği doğuruyordu.

Bunları düşünmenin sırası değil, Keira. Geri dönmenin bir amacı yok. Ama eğer başarırsan, en azından artık görmezden gelinmeyeceksin!

Derin bir nefes alıp, dua etti. Attığı her adımda biraz daha karanlığa çekildiği duygusundan kurtulamıyordu. Sessizce yürümek ve bir tilki kadar kurnaz olmak zorundaydı. Çadırlara iyice yaklaşınca bir çalı kümesinin arkasına uzanıp, uzun uzun etrafı inceledi. Ortadaki büyük ve gösterişli çadır, o alçağın olmalıydı. Eğer diğerlerinden farklı olmasaydı, onu nasıl bulacağını bilemiyordu. Çünkü her yer çadırdı ve belli bir düzenle dizilmişlerdi. Disiplinli görünüyorlardı. Taşkınlık yapan ya da sarhoş olup sızan askerlere rastlayacağını düşünürken, fazlasıyla sakin ve sessiz bir ortamla karşılaşmıştı. Böylesi bir kalabalığın, bu kadar sessiz olması kendi açısından bir dezavantajdı. En ufak bir gürültü bile yankı yapar ve yakalanırdı.

Bunu düşünme, Keira. Eğer yakalanmayı aklına getirirsen, amacını gerçekleştiremeden pes edersin.

Bir saat boyunca ordu kampının etrafında sessizce dolandı ve büyük çadırı gözledi. Artık nöbetçilerin bile

rehavete kapıldığı ve ayın bulutlar arkasına girdiği anda, sessizce çadırların arasına süzüldü. Öylesine sessizdi ki, aldığı nefesin bile bütün ordu tarafından duyulabileceği hissiyle ürperdi bir an. Sonuçta, bu çadırların içinde eğitimli ve dikkatli savaşçılar uyuyordu. Kendisini, yılanın yuvasına girmiş gibi tedirgin ve korkulu hissediyordu.

Bu yaşına kadar bir karıncayı bile incitmemiş biri olarak–ne kadar kötü olursa olsun–bir insanı öldüreceğini bilmek, içinde kusma isteği yaratıyordu.

Çadırların gölgesine sığınıp, birinden diğerine atlayarak ortadaki büyük çadıra yaklaştı. Soğuk soğuk terlemişti. Nihayet son hamleyi yapacaktı. Elini kılıcının kabzasına atarak kendine olan güvenini tazeledi. Sonra bu güven duygusuna sırıttı. Binlerce askeri olan düşman ordusunun ortasında, tek bir kılıçla kendine güvenmek, ancak bir delinin yapacağı bir hataydı.

İhtişamlı çadırın arkasına geldiğinde, bir süre sığ nefeslerle sakinleşmeye çalıştı. Karanlık lord sarayını savaş alanına taşımış gibiydi. Devasa çadırını ordunun konakladığı meydanın tam ortasına kurmuştu. Kocaman çadırın yanında minicik göründüğünden emindi.

Artık geri dönüşü yoktu. Eğer Karanlıklar Lordu'nun elinde ölürse, bu anlamlı bir ölüm olacaktı. Ya da onu öldürmeyi başarabilirse, insanlığın başına bela olan birini ortadan kaldırarak tüm dünyaya hizmet etmiş olacaktı. Bu düşünceler sakinleşmesini sağladı ve hançerini çıkarıp dikkatli bir şekilde çadır örtüsünde, kendisinin gireceği kadar bir kesik oluşturdu. Nefes bile almadan, çevresini son bir kez kontrol ederek içeri süzüldü. Çadır oldukça genişti ve bir mumla aydınlanıyordu. Köşeler karanlıktı ama ortadaki çadır direği ve çevresi yeterince aydınlıktı.

Yatağın üzerindeki karaltıyı gördü; canavar uyuyordu. Yatağa doğru yürürken kılıcını çıkardı ve hazırladı. Yere serilmiş değerli Acem halıları sessiz olmasını sağlıyordu. Yatağın yanına dikildiğinde, gözleri uyuyan adama takıldı. Beline kadar sıyrılmış olan örtünün gözler önüne serdiği kaslı ve esmer göğsü, hafif soluklarla inip kalkıyordu. Bakışlarını adamın yüzüne çevirdiğinde şaşırdı. Yıllardır canavar olarak efsaneleşen adamın bu kadar genç olduğunu hiç tahmin etmemişti. Bu adam otuzunda bile yoktu ve çok yakışıklıydı. Uzun kirpiklerinin gölgesi mum ışığında daha uzun görünüyor, dağınık saçları ve bir günlük sakalının altındaki sakin yüzü rahatlığını vurguluyordu. Köşeli çenesinin tam ortasındaki karanlık gamze, birazcık da olsa insancıl görünmesini sağlamıştı.

Bir an sanki saatlerdir adamı izliyormuş gibi hissetse de, aslında saniyeler süren düşüncelerin son bulmasıyla yapacağı işe odaklandı ve kılıcını kaldırdı. Tam indirirken karnına yediği tekmeyle geriye doğru savruldu ve düşmeden bir kedi çevikliğiyle yeniden ayağa kalktı. Adam yataktan kalkınca cüssesi karşısında inlememek için kendini zor tuttu. En az iki katı vardı ve–Tanrı yardımcısı olsun–*çıplaktı*!

Adam mumun aydınlığına doğru yürüyünce, tamamen çıplak olan kaslı bedeni meydana çıktı ve Keira miğferin altında yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Gözlerini belden yukarıda tutmaya gayret ederek, hücum etmeye hazırlandı. Adamla karşılıklı birkaç adımla birbirlerinin çevresinde döndüler ve daha ne olduğunu anlayamadan onun uzanıp direkte asılı olan ünlü kılıcı Roya'yı çekip aldığını gördü. Anlık bir şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı. Adam bilerek onu oyuna getirmişti. Biraz önce silahsız olan düşmanı, şimdi elinde kılıcıyla karşısında duruyordu. Bu

kadar saf olduğu için kendisine küfretti. Üstelik aptalca duraklayarak, rakibine zaman kazandırmıştı.

Genç kız daha fazla beklemeden hücum etti. Ancak adam kolayca hamlesini savuşturdu. Ardından yaptığı her hamleyi de, aynı şekilde hiç zorlanmadan karşıladı. Üstelik çıplaktı ve bundan hiç de rahatsız olmuş gibi durmuyordu. Gözleri birbirinin gözlerine kenetlemiş bir halde var olmayan bir çember üzerinde dönerlerken, adamın bu çarpışmadan sıkıldığı bariz olarak görülüyordu. Keira kollarının yorulduğunu hissetmeye başlamıştı ki, kılıcını uzatıp bir hamle yapmak isterken, bir anda elinden uçan kılıcının arkasından aptalca bakakaldı. Kılıç döşemeyi delerek toprağa saplanırken, genç kız kendisini yerde buldu. Adam çıplaklığına aldırış etmeden, göğsüne ayağını basıp, kılıcı boğazına dayadı. Sonu gelmişti. Gözlerini kapatıp zorlukla yutkundu.

"Aragon askeri misin?"

Konuşurken Kayran'ın nefesi bile değişmemişti. Ayağının altında yatan bedenden hiç ses çıkmadı, sadece göğsündeki ayağı her nefes aldığında onunla beraber inip kalkıyordu.

"Sana bir soru sordum, asker. Cevap ver! Ya da ne olduğunu anlamadan işini burada bitireyim. Seni kim gönderdi, Hernan mı?"

Cevap koca bir sessizlikti. Genç adam dişlerini gıcırdattı. Sesi ayaz kış gecelerini bile aratacak kadar soğuk ve sertti.

"Konuşmayacaksın demek! Bakalım işkence karşısında da böyle susabilecek misin? Bu konuda işinin ehli adamlarım var, seni şafak sökmeden konuşturacaklarına eminim."

Gürlemesi ya da daha çok kükremesi dışarıdaki asker kadar ayağının altında yatan esirini de sıçrattı.

"Nöbetçi!"

Çadırın perdesi aralandı ve içeriye en az genç adam kadar iri yarı bir asker girdi. Komutanının ayağının altında yatan bedeni görünce renk değiştirdiği loş ışıkta bile belli oluyordu.

"Al bu pisliği götür. Şafağa kadar *kimdir, nedir* konuşturun. Hernan'ın ordusuyla ilgili öğrenebileceğiniz ne varsa tek tek alın ağzından. Ayrıca asker, yaptığın bu hatanın cezasını da sabah vereceğim."

Asker suçlu bir yüzle gelip eğildi ve yerde yatan düşman askerini kolundan tutup çekti. Hareketsiz olan beden, birden atik bir tavırla kurtulmaya çalıştı ve askerle boğuşmaya başladı. Askerin iri yarılığı yanında bir çocuk kadar ufak tefek kalması Rafael'i kuşkuya düşürdü. Aptal Hernan, onu öldürmek için bir çocuk mu göndermişti yoksa?

"Dur!"

Asker verilen otoriter emir karşısında durdu, ama esiri bir türlü durmuyordu. Sonunda onun iki kolunu arkasında birleştirip hareket etmesini engelledi.

Yavaşça çocuğa yaklaştı ve başındaki miğfere uzanırken bir taraftan da söyleniyordu.

"Bu kadar küçük bir beden ancak bir çocuğa ait olabilir. O şerefsiz, seni buraya göndererek ne halt ettiğini sanıyor?"

Miğferi büyük bir hızla çekip aldı ve karşısında beliren yüze inanamayarak baktı. Miğferin altından dökülen alev alev kızıl uzun saçlar, mum ışığında parlayarak zırhın üzerine döküldüler. Kollarını kurtarmaya çalışan

kız, uzun kirpiklerini kaldırdı ve yay gibi kaşlarının altından saçlarından bile daha fazla yanan yeşil gözlerindeki büyük nefretle genç adama baktı.

Bu bakışlar eğer kılıç olsaydı, Rafael çoktan ölmüş olurdu. Kızda Çingene kanı olduğu öyle belliydi ki, hiçbir Aragonlu, Leonlu, Endülüslü veya Kastilyalıda bu renk saçlar ve böylesine karşısındakini içine hapseden yeşil gözler olamazdı. İspanya, kara gözlü siyah saçlı ve esmer insanların ülkesiydi. Fakat karşısında bulduğu bu güzellik tamamen sıra dışıydı.

"Bak sen şu işe, Hernan bir kadından medet umar hale gelmiş. Çok etkilendim doğrusu. Kimsin sen? Hernan'ın, etekleri arkasına saklandığı fahişesi mi?"

Kız, küçük ama dolgun pembe dudaklarının arasından bir ağız dolusu tükürüğü aniden genç adamın suratına püskürttü. Askerin tokat için kalkan elini, genç adam bir hareketiyle durdurdu ve uzanıp direkte asılı olan bez parçasıyla yüzünü sildi. Sonra yatağa yönelip, aldığı bir örtüyü beline doladı.

Tekrar yanına yaklaştığında kızın gerginliği o kadar barizdi ki, bunun korkudan kaynaklandığını düşünüp gülümsedi. Çenesindeki gamze iyice çukurlaştı ve kızın gözlerinin oraya takılmasına neden oldu. Sesi yemeğiyle oynayan tok bir aslanın mutlu hırlaması kadar kendinden emin ve sakindi.

"Düşündüm de, onun ifadesini kendim almaya karar verdim. Çadır direğine bağla ve sonra dışarı çık."

Kızın gözlerinde ilk defa korku gördüğüne yemin edebilirdi. Asker kızı iterek, çadırı ayakta tutan ortadaki kalın direğe ellerinden bağladı ve selam vererek dışarı çıktı.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan genç adama diktiği gözleriyle ölüm saçan Keira, onun hükmedici gücünü iliklerine kadar hissetti. Bu adam onu iki parmağıyla bile öldürebilecek kadar güçlü görünüyordu. Babasının onu buraya göndermesinin arkasında bir art niyet olduğunu tahmin etse de, yine de kızını bile bile ölüme göndereceği düşüncesini kabullenmek istememişti.

Şimdi karşısında duran adamın acımasız kara gözlerinde hiçbir anlam yoktu. Bakışlarına maruz kalanları içine çekip, karanlığında boğacak iki kuyu kadar dipsiz görünüyorlardı. Uzun abanoz rengi saçları, yıldızlı bir gökyüzü gibi mum alevinde ışıldıyordu.

İkisi de konuşmadan birbirini incelerken, nihayet ilk cümle genç adamdan geldi.

"Belki de ben senin o güzel vücuduna sahip olmadan önce konuşmaya başlarsın, prenses."

Keira duydukları karşısında iliklerine kadar korkuyla doldu. Daha önce düşündüğü ihtimaller içinde bu seçenek hiç olmamıştı.

Kadınlara düşkün olduğunu söylemişlerdi. Demek işkencesi böyleydi. Yüzünü ifadesiz tutarak omzunu silkti.

"Söyleyecek bir şeyim yok. Sadece dünyadan bir pisliği temizlemek için gönüllü olduğumu farz et."

Genç adamın yüzünde beliren gülümseme, yakışıklı yüzünü daha da çarpıcı bir hale getirdi.

"Kime göre pislik? Bir Aragonluya göre mi?"

Keira yüzünde oluşturduğu tiksintiyle ona baktı.

"Duyduklarım, senin karşılaştığın herkesi aynı şekilde katlettiğin ve işkence ettiğin yönünde. Bu açıdan düşünürsek, tüm insanlık diyebiliriz."

Kayran kahkahalarla gülmeye başladı.

"O zaman seni cesaretin için kutlamalıyım. Bana bu kadar yaklaşmak büyük cesaret ister."

Genç kız homurdandı.

"Madem bir pisliği temizlemeye niyetlisin, o zaman eline bulaşmasına da razısın demektir."

Kayran birkaç adımda kızın bağlı olduğu direğe yaklaştı ve tam önünde durdu.

"Fazla cesaret öldürür derler ancak seninki oldukça anlamsız bir cesaret. Bence o güzel dilini artık beni aydınlatacak bilgiler için döndürmeye başla."

Keira direğe bağlı olmasından dolayı, rahatsız bir şekilde bileklerini oynattı. Eğer azıcık bir gevşeklik bulsa... *Ne işe yarayacak ki, seni sersem?* diye geçirdi içinden. Buradan kurtulabileceğini düşünerek saçmalıyordu. Karanlık lordun ordusunun içindeydi ve bu da, onun avucunun içinde olduğunu gösterirdi.

Adam uzanıp genç kızı çenesinden tutarak kendisine bakmasını sağladı. Nefesi kızın dudaklarına vuruyordu.

"Belki de bütün bunlar bir oyun. Gizlice içeri girmen, saldırıyormuş gibi görünmen, sadece yatağıma girmek için kurguladığın bir tezgâh. Ama prenses, bu kadar dolambaçlı yola gerek yoktu ki. Askerin birine 'Beni komutana götür!' deseydin, seni rahat bir şekilde çadırıma kadar getirirlerdi. İnan bana, senin gibi güzel bir kadını asla reddetmezdim."

Kızın şaşkınlıkla açılan gözleri karşısında sırıttı ve eğilip dudaklarını dudaklarına sürttü.

"Tercihin bu mu?"

"Te...tercihim mi?" diye kekeledi Keira kafası karışmış bir halde.

"Yani, sana direkte bağlıyken mi, yoksa yatağımda mı sahip olmamı istersin?"

Keira kulaklarına kadar kızarırken, karşısındaki adamı kendisinden uzak tutacak bir yol bulmaya çalışıyordu.

"Tecavüz ettiğin tüm kadınlara tercihlerini sorar mısın?"

İstediğine ulaşmış, adamın öfkeyle kasılarak geri çekilmesini sağlamıştı.

"Sana tecavüz etmeyeceğim ki tatlım, beni istemeni sağlayacağım. Sana sahip olmam için, altımda kıvranacaksın. En büyük işkencen bu olacak. Düşmanını istedikçe, kendinden nefret edeceksin. Sana doyduğumda gitmene izin veririm belki..."

Keira nefretle adamın üzerine atlamak için kurtulmaya çalıştı.

"Bana dokunursan seni öldürürüm! İnan bana, bu defa kurtulamayacağını garanti ederim."

Kayran'ın gözleri zevkle parladı.

"Zaten kadınlarımın pasif olmasından hiç hoşlanmam. Bu, aramızdaki zevki arttıracak. Emin ol, sen de memnun kalacaksın."

Kız ayakları bağlı olmadığı için tekme atmaya çalıştı.

"Seni adi piç! Öldür beni! Hadi, birazcık bile erkeksen beni öldürürsün."

Genç adam yaklaşıp, kızı bedeniyle hapsetti. Şimdi bedenleri birbirine yapışmıştı. Keira'nın, nefesini yüzünün her yerinde gezdiren bu adamdan uzaklaşmaya çalışması boşunaydı. En son dudaklarına çarpan alev alev soluklardan kendini koruyamayarak öylece kaldı.

"Bu kadar güzel bir yaratığa zarar verecek kadar kalpsiz değilim," diye mırıldanan Kayran'ın sesi şehvetli bir tona bürünmüştü.

Sonra eğilip kızın dudaklarını dudaklarına hapsetti. Başını çevirmeye çalışan genç kız, saçlarının tutulmasıyla direnemez hale geldi. Yapabileceği tek bir şey vardı ve o da onu yaptı; adamın dudaklarına dişini geçirdi.

Geri çekilen genç adam küfretti. Gözleri değdiği yeri yakıyor, sesi ise bir tıslamayı andırıyordu.

"Demek sert seviyorsun. Daha önce kimlerle düşüp kalktığını bilmiyorum güzelim ama ben seviştiğim kadına acı vermekten hoşlanmam."

Kayran direğin arkasına dolanıp, kızın bileğini bağlayan ipi çözdü. Keira elleri çözülür çözülmez, kendini adamdan uzağa attı ve çizmesinde sakladığı bıçağı çekti.

Kayran ondan böyle bir atak bekliyordu. Bu kız kanını kaynatmıştı, vahşi ve inanılmaz güzeldi. O kızıl alev yumağının her bir telini yastığında dağılmış olarak görmek istiyordu. Buraya onu öldürmek amacıyla gelmişti ve hiç kuşkusuz, eline fırsat geçse bunu yapardı da. Bu heyecanlı yaratık ona karşı direndikçe, bedeninde oluşan arzu kıvılcımları yangına dönüşüyordu. Daha önce hiç böyle bir olay yaşamamıştı. Kadınlar her zaman yatağına istekle gelirler ve memnun ayrılırlardı. Bu kızıl güzellik belki isteksiz girecekti ama zevkten sarhoş olmuş bir şekilde ayrılacaktı.

Gözleriyle kızın elinde parlayan bıçağı takip ederken alayla sırıttı.

"Eğlence istiyorsan, ben varım."

Keira, adım adım üzerine yürüyen adamın karşısında geri çekilmemek için kendini zorladı. Sonuçta elinde bıçak

olan oydu. Lanet olası adam hâlâ ona doğru yürüyordu ve o ne yapacağını bilemez bir halde bocalıyordu.

Keira, genç adam yaklaşınca elindeki bıçağı ona doğru salladı ve onun yana kayması üzerine yönünü o tarafa çevirdi. Arkasına geçmesine izin verirse kesinlikle kaybedeceğini biliyordu.

Kayran, onun her bıçağı sallayışında farklı bir yöne doğru hareket ediyor ve köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Sonunda aniden uzanıp kızın bileğini tuttu. Öyle hızlı hareket etmişti ki, Keira ancak elindeki bıçağı düşürdüğünde yakalandığını fark edebildi.

Genç kız bir anda kendisini arkadan sıkıca sarılmış olarak buldu. Kurtulmaya çalıştıkça daha da sıkılaşan kollar karşısında bir süre sonra nefes alamaz hale gelince durmak zorunda kaldı.

Arkasında vücuduna dolanan sert beden, kulağını yalayan sıcak nefes ve tam kalçasında hissettiği anormal sertlik karşısında kıpırdamadan durmaya çalıştı. Kollardan biri çekildi ve örgü zırhının omzunu tutan iplerinden biri çözüldü. O tutmaya çalışırken bu defa diğeri çözüldü ve boğuk bir gürültüyle zırh yere düştü. Adam kızı kaldırıp zırhın içinden çıkardı ve yatağa yaklaştırdı. Tekrar kendini kurtarmaya çalışan kızın saçlarını çekip, boynuna bir öpücük bıraktı. Ardından onu itip, yüzüstü yatağa düşmesini sağladı ve kıpırdayamayacağı bir şekilde üzerine uzandı.

Sesi boğuk ve istekliydi.

"Evet, ateş parçası... Nihayet söz verdiğim gibi benim yatağımda ve altımdasın."

BÖLÜM 6

Keira, üzerinde hissettiği ağırlıkla nefesinin kesildiğini düşündü. Boynunda dolaşan sıcak soluklardan kurtulmak için başını çevirdi ve güçlü bir şekilde adama doğru savurdu. Vurduğu yer neresiydi bilmiyordu ama kendi başı çok acıdığına göre, adamın muhakkak bir yeri kırılmış olmalıydı.

Oysa adam sadece güçlü bir nefes çekti içine. Üzerindeki ağırlıkta hiçbir değişme olmadı.

"Çok vahşisin, küçük esir! Tıpkı vahşi bir kısrak gibi. Biliyor musun, hiç dayanamadığım tek şey, evcilleşmemiş atlardır. Onları otoritem altına almak, bana inanılmaz bir zevk verir."

Avuçlarından kayan, her biri ayrı parlayan alev rengi tutamları burnuna götürdü ve yabani çiçeklerin kokusunu içine çekti. Altında yatan ve kendini kasmış olan kızın kalp atışlarını göğsünde hissedebiliyordu. Korkusuna rağmen, inatçı bir şekilde karşı koymaya devam etmesi, onu daha çok arzulamasına sebep oluyordu. Çenesine gelen kafa darbesi oldukça acıtmıştı ve yarın mor bir izle gezeceği kesindi. Düşündükçe sırıtışı yüzüne yayıldı; kesinlikle buna değerdi.

Yüzünü görme isteğiyle, onu kolundan tutup çevirdi ve yüz yüze geldiler. Kanında dolaşan şehvet duygusu

bedenini ele geçirirken, kızın yüzünün her bir ayrıntısını dikkatle inceledi. Gözbebekleri yeşilini yutacak kadar genişlemiş ve bakışları siyaha dönmüştü. Her türlü mücadeleye hazır görünüyordu. Uzun süredir böylesine güzel bir kadınla yatmamıştı.

İnce bilekleri tutan parmaklarını biraz gevşetince, genç kız nafile bir çabayla ellerini kurtarmaya çalıştı. Kayran diğer eliyle, kızın tunik şeklindeki önü bağcıklı gömleğini eteğinden tutup çekiştirmeye başlamıştı. Bir anlığına kızın ellerini bırakıp, hızla kıyafeti başının üzerinden çekip çıkardı. O bir anlık fırsatı değerlendiren Keira, genç adamın çenesine iki yumruk birden geçirdi. Kayran başını geriye atsa da, minik ellerin yumruğundan çenesini kurtaramadı. Sabaha kadar bayağı hasar göreceği belli olmuştu. Tekrar kızın bileklerini sıkıca tutup, tek eliyle başının üzerinde birleştirdi.

Göğsüne dökülmüş uzun saçları eliyle itip, yastığın üzerine yaydı ve ortaya çıkan muhteşem süt beyazı bedene baktı. Göğüsleri iki gül tomurcuğu gibi, ayartıcı bir şekilde gözlerinin önünde duruyordu. O göğüslerin tadına bakma düşüncesi bile ağız sulandıracak kadar baştan çıkarıcıydı.

Keira adamın bakışlarına yerleşen karanlık arzu karşısında iliklerine kadar ürperdi. Daha önce böylesi bakışlarla hiç karşılaşmamıştı. O an, karanlık lordun gerçekten de söylediğini yapacağını anladı. Göğüslerinde dolaşan parmakları hissedince kendini kastı. Sonra adamın dudakları dudaklarına yapışınca, eli ayağı bağlanmış bir hayvan gibi hareketsiz kaldı. Sıkıca kapadığı dudaklarının üzerinde dolaşan dil ısrarcı, dudaklar talepkârdı.

Lütfen Tanrım, bunun olmasına izin verme! Onun karşısında dağılmama da izin verme!

Genç adam ise, onun direnişini kırmak için dilini, dudaklarını ve ellerini kullanıyor, en küçük bir tepkinin bile üzerine gidiyordu. Dudaklarını dudaklarından ayırıp, kulak memesine dokundurdu. Ardından dili, genç kızın boynundan başlayıp göğüs ucunda son bulan yolculuğuna çıktı. Küçük pembe tepeciklerin sertleşmesi üzerine, dudakları kendinden memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Dudaklarını bu lezzetli tepeciklerin üzerinde gezdirip diliyle tadına baktığında, kızın ağzından kaçan acı dolu inleme doğru yolda olduğunu vurguluyordu.

Göğüslerine uygulanan işkence, kasıklarına arzu dolu titreşimler gönderirken Keira kendinden tiksindi. Bu dokunuşlara bedeninin verdiği tepkiler böyle olmamaydı. Ağlamak istedi, ama bu zalim adamın karşısında boyun eğer bir şekilde ağlayarak kendini aşağılatmayacaktı.

Genç adamın parmakları, pantolonunun bağcıklarında dolaşmaya başlayınca silkinip, üzerindeki ağırlığa aldırmadan tekmeler atmaya çalıştı. Ama tecrübeli parmaklar karşısında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ne kadar direnirse direnşin, pantolon ve çizmelerin acımasızca üzerinden çıkartılmasına engel olamadı. Genç kız, şeytanın karşısında bütün mahremiyetinin sergilenmesinin utancıyla gözlerini sıkıca yumdu.

"Adın ne?" diye sordu Kayran arzudan boğuklaşmış sesiyle. Genç kızdan cevap gelmeyince, "Adını söyle!" diye sertçe emretti.

Kızın inatçı çenesi kaskatı sıkılmıştı. Genç adam uzanıp, üzerinde yeni işkence taktiklerini uygulamaya başladı. Dudaklarını önce dudaklarında, ardından göğüslerinde

gezdiriyor, göbeğini okşayan eli ise yavaşça aşağıya inip kasıklarında dolaşarak kızın kıvranmasına sebep oluyordu. Bir süre sonra genç kızın bacaklarını aralayıp, bütün karşı koymalarına rağmen parmaklarını onun kuytu sıcaklığına daldırdı. Okşamalarına tepki olarak kızdan bir hıçkırık sesi duyuldu. Parmaklarının yerini, dili ve dudaklarının almasına kızın cevabı ise çığlık gibi bir inleme oldu.

Dili, dişleri ve dudaklarıyla yaptığı işkence karşılığını bulmuş, ardı ardına gelen kasılmalar ve genç adamın kulağına bir sone gibi gelen inlemeler gittikçe artmıştı. Kayran diliyle, genç kızın ıslaklığını zevk nehrine çevirdi ve sonunda kız uzun bir çığlık eşliğinde boşaldı.

Genç kız rahatlayınca, Kayran belindeki örtüyü çekip çıkardı ve onun yumuşaklığına ulaşmak için deliren bedeninin başkaldırısına boyun eğdi. Kızın bacaklarının arasına yerleşip, üzerine uzandı ve kayganlığını hissetmek için ona sürtündü.

Tanrım, bu... bu hissettiği inanılmazdı.

Keira bedeninin ihanetinden şoka uğramış, hissettiği duyguların çıldırtıcı hazzından hâlâ kurtulamamış bir şekilde yatıyordu. Bunu aklı almıyordu! Ona ait olan bedeni tamamen kendi başına hareket etmiş, bütün karşı koymaları boşa gitmiş ve nefret ettiği adamın dokunuşlarıyla kendinden geçmişti. Böyle yakıp kavuran bir hazzı, tecrübesiz bedeni düşünemezdi bile. Adam, nereye nasıl dokunacağını bilerek onunla oynamış ve resmen sözlerini ona yedirmişti. Bacak arasında hissettiği sertlikle sıçradı. Aynı hazzın yeniden içinde bir şeyleri harekete geçirmesi üzerine kendi kendine sayıkladı.

"Hayır! Hayır, olmaz!"

"Evet, kesinlikle olur. Adını söyle bana."

"Keira... Keira Destina."

Kayran, kızın kendisi gibi adının da farklı olacağını tahmin etmişti. Boğuk bir şekilde tekrar etti.

"Keira Destina."

Genç kız içine doğru ilerleyen sertlikle kasılınca, adam geri çekildi. Kısa bir duraklamadan sonra, kızın bedenine bastırdığı erkekliğinin sıcak ve ıslak kayganlıkta ilerlemesi için hareket etti. Keira rahatsız olduğu boğucu baskıdan kurtulmak için kıpırdadı ve genç adamın homurdanmasıyla durduruldu.

"Sakın kıpırdama!"

Eğer kendisi gibi adam da acı çekiyorsa, neden bunu yapmak zorundaydı ki? Gözlerini açıp ona baktı, yüzünün kararmış ve kasılmış olduğunu gördü. Kesinlikle acı içinde kıvranıyor gibi görünüyordu. Bu düşünce kızı rahatlattı. En azından onun da acı çektiğini bilmekten mutlu olmuştu.

Kayran uzanıp kızı öptü. Dili ve dudakları ağzını talan ederken, kendini itip ona tamamen sahip oldu. Derin derin soluyarak hareket etmeye başladı. Bu sırada kızın acı içinde kasılmasını fark etmedi. Gözünden damlayan yaşları da...

Bir süre sonra acı yerini zevke bıraktığında, Keira lanet ederek ellerini kurtardı ve tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi. Her hareketle yükselen zevke karşı koyamadı ve ihtiras denizinde kaybolmaya başladı. Arzulu bir şekilde zirveye tırmanıp, kendisini boşluğa bıraktı.

Kızın boğuk çığlıklarının ardından genç adam da kendini kaybetti ve inleyerek boşaldı. Ardından tatmin olmuş bir şekilde kızın içinden çıkıp, bedenini yatağa attı.

Adam üzerinden kalkar kalkmaz Keira, bu olanları–kendi tepkileri de dâhil–kaldıramayarak midesinde olan her şeyi yatağın yan tarafına eğilerek yere boşalttı. Genç adam kızın saçını yana çekmek için uzandı ancak Keira nefretle onun elini itti ve içinde hiçbir şey kalmayıncaya kadar kustu. Kayran'ın uzattığı mendille ağzını sildikten sonra, yan tarafta duran örtüyü tepesine kadar çekip, olduğu yerde büzüldü ve gözlerindeki yaşları sessizce akıtmaya devam etti.

Kayran yataktan kalkarken, vücudundaki kan lekelerini fark etti ve küfrederek, bir top kumaş yığınına dönüşmüş olan kızın bedenine baktı.

Lanet olsun, *bakire* miydi?

Köşede bulunan leğende ıslattığı bir bezle temizlendi. Bir bakireyi baştan çıkarmış ve onu acımasızca kullanmıştı. Karanlık günahlarına bir yenisini daha eklemişti. Üzerine bir pantolon ve tunik giydi. Ayağına geçirdiği botların ses çıkarmaması için adımlarını dikkatlice bastı ve kendisini çadırdan dışarı attı. Yanından geçtiği nöbetçiler onun böyle vakitsiz dolaşmalarına alışkındı.

Ormanda bir süre yürüdükten sonra nehir kenarında durdu. Üzerini çıkarıp suya atladı ve bir süre akıntıya karşı deli gibi yüzdü. Kıyıya çıktığında nefes nefese olmasına karşın, içinden taşan enerjide en ufak bir azalma olmamıştı. Kızı aklından çıkaramıyordu. Ona sahip olmasına rağmen hâlâ deli gibi istiyordu. Kahretsin! Hayatı boyunca pek çok kadın yatağına girmişti ama daha önce hiç bakire biriyle sevişmemişti. Bu olmamalıydı. Vicdanının, içinde bir yerlerde bağırmaya çalışan sesini susturdu.

***

Keira, duyduğu kulakları sağır eden gürültüyle sıçrayarak uyandı. Sanki çadırın hemen dibinden geliyormuş gibi çatışma, kılıç ve çığlık seslerini kulaklarını tıkama dürtüsüyle, kanı donarak dinledi. Savaş başlamıştı ve o, düşman komutanının yatağında geceden kalma bir şekilde yatıyordu. Midesi yine bulanmaya başlamıştı ancak bu kez kendisini tuttu ve üzerindeki örtüyü titreyen vücuduna doladı. Tam yataktan kalkacakken, çadırın ana bölümüne açılan perde önünde dikilmiş ve gözleri yerde bekleyen kızı fark etti.

Kız utangaç bir şekilde başını eğerek selam verdi. Sesi kaybolup gitmek ister gibi titrek ve fısıltı halindeydi.

"Size hizmet için gönderildim, hanımım."

Kız yaklaşıp, sehpa olarak kullanılan sandığın üzerinden aldığı tepsiyi onun kucağına koydu. Keira başını olumsuz anlamda sallayarak, tepsiyi almasını işaret etti. Kız üzgün bir şekilde tepsiyi aldı ve ona temizlenebileceği perde arkasına hazırlanmış küveti gösterdi. Üzerindeki örtüyle beraber kalkan Keira, perdenin arkasına geçti ve örtüyü yere bırakarak suya girdi.

Uzun süredir sıcak su görmemiş bedeni gevşedi ve varlığını bile bilmediği yerlerden gelen sızlamalarla inledi. Su soğuyana kadar küvette kaldı ve çıktığında onu bekleyen kızın elindeki kurulanma örtüsünü alarak bedenini kuruladı. Sıra giyinmeye geldiğinde, kız ona elinde tuttuğu elbiseyi uzattı. Ancak Keira öfkeyle kızın yanından geçip, kendi kıyafetlerini aldı ve tekrar perdenin arkasına geçerek giyindi.

"Adın ne?"

"Lisa, hanımım."

Keira giyindikten sonra yattığı bölmeye geri döndü. Lisa özür diler gibi bir ifade ile ona bakıyordu.

"Üzgünüm hanımım, ama sizi bağlamak zorundayım."

Keira kızgın bir şekilde, "Hayır!" diye itiraz etti.

Kız kulaklarına kadar kızararak, "Eğer bağlamama izin vermezseniz, yirmi dört saat başınızda bir asker nöbet tutacak," dedi.

Keira duydukları karşısında hırsla dişlerini sıktı ve ortada duran direğe yaklaşıp bekledi. Lisa kalın ve sağlam bir iple, ellerini arkasındaki direğe bağladı.

***

Sabah, hava aydınlanırken hücuma geçen Kayran'ın ordusu, tetikte bekleyen Aragon askerlerinin direnciyle karşılaştı. Bir taraflarında kuşatmak için geldikleri kale, diğer taraflarında ise Aragon ordusu bulunuyordu. Kaleden gelen ok yağmuru, mancınıkla atılan taş ve ateş arasında kalmışlardı. Gidebilecekleri hiçbir yer yoktu, kapana kısılmış bir fare kadar çaresizdiler.

Kayran, Sword'un üzerinde sürekli kılıç sallıyor ve yakınındaki komutanlarına gerekli emirleri veriyordu. Meydan, kıyamet görüntüsü sergiliyordu. Kaybettiği askerlerin bedenlerini gömebilmeyi isterdi ama şu an düşmanı yenmek için bütün dikkatini savaş alanına çevirmişti. Üzerine doğru gelen bir süvariyi, yana çekilip kılıcını arkasından savurarak atından düşürdü. Adamın, arkasından aldığı kılıç darbesi çok fazla yaşamasını engelleyecekti.

Karanlıklar Lordu, yaşamının bir gün kan, ceset ve kopmuş uzuvlarla dolu bu savaş meydanlarında biteceğine emindi. Burnuna dolan kan kokusu artık gırtlağına kadar bıkkınlık içeriyordu.

Savaş alanı cesetlerden görünmez bir hale gelinceye kadar, güneş ufukta batmaya başlamıştı. Aragon askerleri geri çekilmiş, meydanda sadece yaralı ve ölülerini toplayan her iki krallığın askerleri kalmıştı. Güneş battığında, çevreyi keskin bir kan kokusu sardı. Yarın ise gömülemeyen cesetlerin kokusu saracaktı. Gün boyunca akbabalar gökyüzünde dönüp durmuştu.

Kayran çadırına döndüğünde, üzerindeki zırh ve miğfer kandan kıpkırmızıydı. Perdeyi aralayıp, direğe bağlı kızı görünce kaşları çatıldı. Çadıra gelen bir asker, üzerindeki zırhı çıkarmasına yardımcı olurken, Keira gözlerini yere dikmiş ona bakmamıştı bile. Yere düşen zırhın gürültüsüyle sıçradı ve bakışları kanlı zırhta takılı kaldı. Kusacakmış gibi görünüyordu.

Genç adam perdenin arkasında hazırlanan küvete girdi, üzerindeki kan ve kokudan arınmaya çalışıyordu. Bir süre sonra, beline doladığı bir örtüyle perdenin arkasından çıktı. Bir askerin getirdiği yemek tepsisini masanın üzerine koyup, kızın bileklerini çözdü ve sandalyeye doğru ittirdi. Keira otururken, kendisi de onun karşısına geçip yerine yerleşti.

"Bütün gün bir şey yememişsin, karnını doyur."

Keira söylenen sözleri umursamadan, gözlerini masaya dikerek oturdu. Genç adam yemeğini yerken gözlerini kızdan ayırmıyordu.

"Yemek yemeyerek ancak kendini cezalandırabilirsin. Buradan kaçma çabaların için enerjiye ihtiyacın var. Kendini aç bırakırsan bir mil bile gitmeden seni yakalarım."

Keira, onun bu iğneleyici sözlerini, kaçmayı aklına koyduğunu bilsin diye dikkate aldı ve uzanıp tabağındaki

yemeği yemeye başladı. Kayran, genç kızın bu tavrını gülerek izledi ve yemeğine devam etti.

"Fidyeni ödeyecek biri var mı?"

Keira başını olumsuz anlamda salladı.

"Aslında fidyeni ödeyecek birisinin olup olmaması hiç önemli değil. Çünkü seni bırakmayı düşünmüyorum."

Keira hızla başını kaldırdı ve karşısındaki adamın karanlık gözlerine baktı.

Genç kızın gözlerinden öyle çok ifade geçiyordu ki, genç adam takip edemedi. Tiksinti, korku, endişe, telaş... Ama umurunda değildi, henüz onu bırakmak istemiyordu. İstediği... İstediği neydi, Tanrı aşkına? Ömrü savaş alanlarında geçiyordu. Böylesi büyüleyici bir çiçek, bir süre sonra onun ellerinde solup giderdi. Yine de içindeki ses, onu hâlâ istediğini söylerken bırakamazdı.

Ağzını silip, ayağa kalktı ve kızın yanına geldi. Elini uzatıp, onu yerinden kaldırdı. Genç kız uzaklaşmaya çalışınca, belinden tutup onu kendine çekti.

"Bana karşı koyma, Destinam. Senin bedeninde karanlığımı unutuyorum."

Sonra da ondan kurtulmak için tüm gücüyle debelenen kızı kucaklayıp, yatağa götürdü.

BÖLÜM 7

Keira gözlerini açıp, nerede olduğunu anlayamadan bir süre tepesinde asılı duran ipek ve atlaslara baktı. Dakikalar sonra, olanları hatırladı. Beyni hâlâ başına gelenlere inanamıyor olmalıydı, çünkü her sabah aynı bocalamayı yaşıyordu.

Başını utançla yastığa gömerek inledi. Dün gece Karanlıklar Lordu'nun kollarında kendinden geçtiğine inanamıyordu. Mahcubiyetten ve bedenine duyduğu tiksintiden kızardı. Böyle bir yaşama katlanamazdı. Adamın doymak bilmeyen iştahı, ayartıcı dokunuşları, sabırla cevap vermesini sağlayan baştan çıkarma teknikleri onu deli ediyordu. Bu, Keira değildi! Böylesine arzuyla cevap veren, düşmanının yatağında kendinden geçen kız 'o' olamazdı!

Her seferinde, o lanet olası alçağın yüzünde gördüğü tatmin olmuş gülümseme, hissettiği nefret ve aşağılanmışlık duygusunu biraz daha körüklüyordu.

Buradan kaçması gerekiyordu. Babasının onun için kılını kıpırdatmayacağı belliydi. Birden, gece arzudan çılgına döndüğü bir anda adamın sorduğu soruya verdiği cevabı hatırladı ve elini gözlerinin üzerine kapattı.

"Seni kim gönderdi?"

Genç kız cevap vermeyince, Kayran elleri ve dudaklarıyla yaptığı işkenceye devam etmişti.

"Seni kim gönderdi dedim?"

Keira yapılan işkencenin bir an önce bitmesini dileyerek, çığlık çığlığa bağırmıştı.

"Baron Salvador De Ramirez."

O an, hipnotize olmuş bir salak gibi her şeyi söyleyebilirdi.

Tanrım! Kendini öldürmek istiyordu ama çadırda bulunan–ona ait kılıç, bıçak ve hançer de dâhil–bütün kesici aletler ortadan kaldırılmıştı.

Bedenine sardığı örtüyle yataktan kalkarak, kıyafetlerini aradı. Ortalarda yoktu. Nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı. En son yatakta...

Yanakları kızarırken, hızla banyo yapılan bölüme yöneldi. Ancak orada da bulamayınca geri döndü ve sandığın üzerine bırakılmış elbiseyi gördü. Kahretsin, kıyafetleri ortadan kaldırılmıştı ve sahibi açıkça bunu giymesini emrediyordu.

Sesi beklediğinden de öfkeli çıkmıştı.

"Lisa!"

Kız sanki perdenin arkasında onun seslenmesini bekliyormuş gibi içeri girdi. "Buyurun, hanımım."

Keira bütün öfkesini ondan çıkarmaya hazırdı, fakat onun bu işle bir ilgisi olmadığını da biliyordu. Sesini yumuşatmaya çalışarak sordu.

"Kıyafetlerimi bulamıyorum, Lisa. Lütfen onları bulup getir."

Kız gözlerini ondan kaçırıp, yere baktı. "Üzgünüm, hanımım. Efendim onları yakmamızı söyledi."

Keira bir vahşi gibi çığlık atmak istiyordu.

"Ne hakla benim kıyafetlerimi yakar? Lanet olası şeytan!"

Lisa bu sözler karşısında, büzülüp yok olmak istiyormuş gibi geriledi. Efendisine hakaret eden bir esiri dinlemek istemiyordu ve irice açılmış gözleri buna nasıl cüret ettiğini sorguluyordu.

"Efendim size kıyafet buldurdu hanımım, onu giyebilirsiniz."

Genç kız hırçındı ve içinden bir ses, bu duygunun uzun süre onu terk etmeyeceğini söylüyordu.

"Ben o elbiseyi istemiyorum, kendi kıyafetimi istiyorum."

"Kıyafetlerin yakıldı! O elbiseyi giyeceksin!"

Keira arkasından gelen otoriter sesi duyunca, üzerindeki örtüyü omuzlarına kadar çekerek hışımla arkasına döndü. Gözleri kılıç kadar keskin parlıyordu.

"Hayır, giymeyeceğim! Kendi kıyafetimi istiyorum."

Genç adam tüm heybetiyle, çadırın yatak odası vazifesi gören bölümüne gelerek Keira'ya yaklaştı. Genç kızın üzerinden ayırmadığı bakışları yanan kömür gibi parlarken, kaslı gövdesini saklamayan tunik ve dizlerine kadar çektiği çizmelerle, arabası üzerinde savaşan Yunan Tanrısı Hades kadar çekici görünüyordu.

Kızın önünde duran Kayran, sabahları onun böyle aksi olmasını eğlenceli bulmuştu aslında, ama bunu ona belli edecek değildi. Özellikle o çarşafın altında hiçbir şey olmadığını bilirken, bedeninin acı verici zonklaması karşısında hiç eğlenmiyordu.

"O zaman Romalılar gibi üzerindeki örtüyle dolaşmak zorunda kalacaksın."

Sonra Lisa'ya dönüp, sert bir sesle emretti. "Elbiseyi götür! Hanımefendi üzerinde olanlarla kalacak."

Keira gün boyu bu örtüyle duramazdı, özellikle de elleri arkasında bir direğe bağlıyken...

"Hayır! Tamam, giyeceğim."

Kayran çadırdan çıkmadan hemen önce, sert ve aman vermez bir ifadeyle hizmetçi kıza "Kahvaltı getir. Yedikten sonra onu yeniden bağla!" diye buyurdu.

Lisa eğilerek selam verdi ve çabucak tepsiyle döndü. Keira bu arada, sarı kadifeden ve yakasında işlemeleri olan iç elbiseyi giymiş, üzerine de işlemelerin renginde kahverengi tuniği geçirip kuşağını bağlamıştı. Hiç böyle güzel bir elbisesi olmamıştı. Bazı ilkleri nefret ettiği düşmanının yanında yaşamak ağırına gidiyordu.

Keira oturup tüm kırgınlığını ve kızgınlığını yemekten çıkarmak ister gibi hırsla ekmeği ve peyniri çiğnedi. Yemeği biter bitmez Lisa tarafından elleri direğe bağlandı.

***

Kayran komutanlarına son emirleri verdikten sonra, tam onları göndereceği sırada koşarak gelen bir asker, Aragon Krallığından gönderilen bir elçi olduğunu iletti. Genç adam kaşlarını kaldırıp, savaşın ikinci gününde gerçekleşen bu elçi işine şaşırdığını belli ederek, onu içeri almalarını işaret etti.

Perde aralanıp içeriye elli beş altmış yaşlarında bir adam girdi. Kahverengi saçları muhtemelen diplomasi ve savaş alanlarında beyazlaşmış, derin çizgili yüzüne–belki de getirdiği haberden dolayı–yaşlanmış bir ifade yerleşmişti.

Adam selam verip, kendini tanıttı. "Ben, Baron Salvador de Ramirez. Kastilya komutanını selamlarım."

Duyduğu isim, kalkıp adamın gırtlağına yapışma güdüsünü tetikledi. Bir gün önce içeride bağlı olan kızın ağzından aldığı isim, şu an kanlı canlı karşısında duruyordu. Üstelik kendi ayaklarıyla gelmişti. Acaba kızın ne yaptığını, istenen sonuca ulaşıp ulaşmadığını mı merak etmişti?

Kayran, ciddi yüzünde tek bir kası oynamadan ve ne düşündüğünü belli etmeden buz gibi bir sesle adamı cevapladı.

"Baron, savaş ortamında olduğumuzu düşünürsek, buraya sohbet etmek için gelmediğinizi umuyorum."

Baron, ünlü Kastilya komutanını daha önce hiç görmemişti. Açıkçası karşısında genç bir adam bulunca çok şaşırdı. Karanlıklar Lordu nasıl bu kadar genç ve böylesine herkesin titremesine neden olan bir acımasızlığa sahip olabilirdi?

"Aragon Kralının selamını ve barış dileğini getirdim, komutan."

Kayran oturduğu sandalyeden yavaşça doğruldu ve barona yaklaştı.

Salvador onun, içinde zapt edilemez gücünü kontrol altında tutmaya çalışan çok güçlü bir irade gizlediğini fark etmişti. Yanına yaklaşan genç adamın gücü, otoritesi ve kararlılığının yanı sıra bükülemez bir kuvvet sergileyen bedeni ile kendisini zavallı ve aciz hissetmekten rahatsız oldu.

"Aragon Kralı şu an savaşta olduğumuzu bilmiyor mu ki, savaş bitmiş gibi elçi gönderiyor?"

Baron Salvador renk vermemeye çalışsa da, Hernan'ın onu buraya göndermesine kızgındı.

"Kralım bu savaştaki kayıplardan dolayı çok üzgün ve bu kıyımı durdurmak için bir anlaşma teklif ediyor."

Kayran'ın aniden gürleyen sesiyle, komutanları da dâhil herkes yerinden sıçradı. Genç adamın sesi, zehir gibi barona aktı ve titremesine neden oldu.

"Lanet olası kralınız, bunu neden en başta düşünmedi peki? Savaş kan, ölüm ve acı demektir. Dün o kadar asker ölürken aklı neredeydi? Peki, savaşı siz kazanıyor olsaydınız, bu ölümlerden yine de rahatsız olacak mıydı, yoksa öldürdüğü insanlara kalenin içinde yaşayan zavallıları da ekleyecek miydi?"

Salvador, genç adamın bir savaş dâhisi olduğunu duymuştu fakat bu kadarını düşünmemişti. Yutkundu ve kendisinden cevap bekleyen Kayran'a baktı.

"Haklı olabilirsiniz ama ben bir elçiyim, komutan. Buraya sadece barış anlaşması için geldim. Reddediyorsanız, bunu geri dönüp kralıma bildirmek isterim."

Kayran böyle boktan işlere ve adamlara içinden küfürler yağdırırken, dişlerini sıkıp kendini dizginledi.

"Kralınızın sunduğu barış anlaşması nedir?"

Baron boğazını temizledi.

"Karım, Aragon Kralı'nın kuzenidir. Dolayısıyla kızım da kralın kuzeni oluyor. Size barış anlaşması olarak, kralın kuzeniyle bir evlilik ve krallığımıza akraba olma şerefini vermek istiyoruz. Düğün hediyesi olarak da Zaragoza Kalesi size verilecektir."

Kayran duyduklarına inanamaz bir halde, *Adam gerçekten bu cümleleri söyledi mi?* diye baktı ve sonra kendisinden beklenmeyen, komutanlarını bile şaşırtan bir kahkaha attı.

"Baron, bu duyduklarımı gerçekten söylediniz mi, yoksa ben yanlış mı duydum?" Sesinden buram buram alaycılık ve küstahlık akıyordu

Adam kızararak *Bu teklifin nesi komik?* diye düşündü. Özellikle kızı bu anlaşmanın bir ucundayken kendisine hiç de komik gelmemişti.

"Duyduklarınız, bizzat kralımızın ağzından teklif edilmiştir."

Kayran başını sallayarak sırıttı ve yeniden gidip sandalyesine oturdu. Oturuşundaki rahatlık pervasızlığını, umursamazlığını ve kimseden korkusu olmadığını vurgular gibiydi.

"Siz yanlış adama geldiniz. Bu teklifi Kral Rodolfo'ya yapmalıydınız. Sonuçta ben Kastilya Krallığının basit bir komutanıyım. Akrabalık bağlarını bir komutana değil, krala teklif etmelisiniz. O zaman bu savaş durabilir."

Salvador ne diyeceğini bilemez bir halde, bir süre öylece kalakaldı. Kendisini toparlayınca konuşmaya başladı.

"Biz bu teklifi önce Kral Rodolfo'ya götürdük ama kendisi henüz evlenmek istemediğini, size gelmemiz gerektiğini söyledi. Eğer siz kabul ederseniz, kendisinin de bu evliliği onaylayacağını ve her kararın sizin inisiyatifinizde olduğunu belirtti."

Bu son söylenenler üzerine Kayran, yumruğunu masaya geçirdi ve hızla kalktı. O alçak hergeleyi geri döner dönmez öldürecekti. Kendisini kurtarmak için tüm sorumluluğu onun üzerine yıkmıştı. Biliyordu ki, yaşlılar meclisi bu evliliği yapması için başının etini yiyecekti ve kurnaz alçak da bunu engellemek için onu yem olarak ortaya atmıştı. Adama dönüp, delici bakışlarını üzerine dikti.

"Gidin ve kralınıza bu anlaşmayı savaşı kazandığımda yeniden konuşacağımızı söyleyin. O zamana kadar ben de düşünmüş olurum."

Bu sözler üzerine baronun yüzü bembeyaz oldu. Selam verip, hızla çadırdan çıktı.

***

Babasının sesini duyduğunda, Keira'nın yüreği sevinçle çarptı. Bölmenin perdesi kapalıydı ve bağlı olduğu direkte kendi kendine kaçma planları yapıyordu. Aniden babasının sesini işitmek, önemsendiğini ve buraya onu kurtarmaya geldiğini düşünmek, kalbinin duracak kadar hızlanmasına neden olmuştu.

Babası hakkında yanılmıştı. Onu sevmediğini ve buraya ölüme gönderdiğini düşünerek ne kadar da hata etmişti. Ama babası gelmişti işte. Adamın istediği fidyeyi verecek ve onu sürekli aşağılandığı bu yerden kurtaracaktı.

Konuşmaları dinlerken, aslında hiçbir şeyin sandığı gibi olmadığını anladı. Zaman ilerledikçe gözleri doldu ve akıttığı yaşlar boynuna damlamaya başladı.

Neden onu hiç sevmemişti? Neden önemsememişti? Bu kadar nefret edilecek ne yapmıştı? Hıçkırıkları duyulmasın diye dudaklarını sıktı.

'Kızım' demişti, onu sormadığına göre Leya'dan bahsediyor olmalıydı.

Ona hiç *kızım* diye seslenmemişti! Buradan kurtulacak ve herkesten uzakta, yeni bir hayata başlayacaktı. Ona değer vermeyen insanları hayatında istemiyordu artık.

Kayran'ın gürlemesiyle yerinden sıçradı ve ağlamayı kesti. Babası selam verip ayrılınca, çadır sessizliğe büründü.

Aradaki perde hışımla açılınca, başını kaldırıp baktı. Komutan çok öfkeli görünüyordu. Ona doğru gelip tepesine dikildi. Sesi, kızı orada olduğuna pişman edecek kadar korkutucuydu.

"Konuş, küçük esir! Biraz önce gelen şu elçi, seni buraya beni öldürmen için gönderen adam mı?"

Keira yeniden dolan gözlerini saklamak için başını başka yöne çevirdi. Genç adam, kızın yanına çömeldi ve uzanıp çenesinden tutarak onu kendisine bakmaya zorladı.

Keira onaylarcasına başını salladı, çünkü sesine güvenemiyordu.

Kayran elini çekip, gözleriyle genç kızı resmen delik deşik etti.

"Bu adam şimdi barış için bana kızını teklif ediyor. Ne dolaplar dönüyor? Amacınız ne? Bana hemen her şeyi itiraf et, yoksa çok pişman olursun!"

Keira neler döndüğünü bilseydi, kendisini burada bulmazdı. Bakışlarını bir an bile adamdan kaçırmadı. "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanırken, kaybettiği her şey için ağlamak isteyen gözlerine hâkim olmayı başararak, hâlâ adama bakıyordu.

"Gerçekten hiçbir şey bilmeden, buraya beni öldürmeye geldiğine inanmalı mıyım?"

Keira sakinleşmişti, şu andan itibaren hiçbir şey umurunda değildi. Çenesini kaldırdı ve kesin bir sesle "Neye inanıp inanmadığınız beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Beni öldürecekseniz, elinizi çabuk tutsanız iyi olur. Aksi takdirde, buradan kaçmadan önce ben sizi öldüreceğim," diyerek pervasızlığını gösterdi.

Kayran onun gözü kara cesaretine ve tehdidine bakarak güldü. Güldüğünde çenesindeki gamzenin biraz daha çukurlaştığını fark eden genç kız, insancıl bir ifadeye bürünen yüzüne yerleşen çekiciliğe hayranlıkla baktı.

"Benim küçük esirim, gerçekten çok cesursun," diyerek parmağını kızın dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Ama ben sana doyuncaya kadar, istediğim bütün bilgileri vermiş olacaksın, inan bana. Kaçmana gelince, bu davranışın cezalandırılır ve benden kurtulamazsın. Bunu o güzel kafana sok!"

Sözleri biter bitmez eğilip, sertçe kızın dudaklarına kapandı. Öpüşü cezalandırır gibiydi. Geri çekildiğinde, hırpaladığı dudaklara baktı. Ayağa kalkışı ve tepesinde dikilişi, uçsuz bucaksız bir kule gibi geldi Keira'ya. Sonra arkasına bakmadan çadırdan ayrıldı genç adam.

Keira nasıl kaçacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey, buradan çıkması gerektiğiydi. Lanet olsun, burada daha fazla kalamazdı. Öfkeyle bileğindeki ipleri çekiştirdi. Acıyan bileklerinin sıyrılmasına aldırmadı bile.

O anda perde aralandı ve Lisa içeri girdi. "Bir isteğiniz var mı hanımım?"

"İhtiyacımı gidermeliyim, ellerimi çözer misin?"

Lisa tereddütlüydü. Daha önce komutan buradayken genç kıza eşlik etmişti, ama şimdi o yokken çadırdan ayrılırlarsa ve bir şey olursa, başına geleceklerden çekiniyordu.

Kızın bu tereddüdü, Keira'nın dikkatini çekmişti. "Daha ne kadar bekleyeceğim, söyler misin?"

Lisa kuşkulu bir şekilde yaklaşıp, ellerini çözdü. "Ama fazla uzaklaşmayalım, hanımım. Efendimin öfkesini üzerime çekmek istemiyorum."

Genç kız başını salladı ve birlikte çadırdan çıktılar. Çatışmalar yeniden başlamıştı. Sesler korkunçtu; meydanı haykırışlar, çığlıklar, kılıç sesleri ve at kişnemeleri sarmıştı.

İki kız çadırların arasından geçip, ağaçlık ve çalılık alana girdiler. Küçük akarsuyun kenarına geldiklerinde, Lisa beklerken Keira çalılıkların arkasında kayboldu.

Hizmetçi kız bir müddet bekledi ve Keira gecikince seslendi. Cevap gelmeyince telaşlanan kızcağız, koşarak Keira'nın kaybolduğu çalılıkların arkasına dolandı ama kimse yoktu. Ağlayarak koşmaya devam ederken, bir yandan da bağırıyordu.

"Lütfen hanımım, ne olur geri gelin! Efendim beni öldürür! Yalvarırım..."

Keira fırsatı değerlendirmek için hızla koşarken, kızın çığlık çığlığa söylediği son sözler üzerine yavaşladı ve olduğu yerde kaldı. Hissettiği sorumluluk ve merhamet duyguları yüzünden kendisine küfürler yağdırdı. Omuzları düştü. El Kayran'dan acımasızlık ve gaddarlık dersleri almalıydı. En azından o zaman, kendi çıkarına olan davranışlar sergilemeye başlardı.

Lisa hâlâ ağlayarak ona sesleniyordu. "Lütfen hanımım... El Kayran beni öldürecek, lütfen dönün!"

Keira kendi kendine ve aptallığına söylenerek geri döndü. Ağaçlığın ortasında durmuş ağlayan kızı gördüğünde yaptığına pişman oldu.

Lisa onun geldiğini görünce ellerine sarıldı. "Teşekkür ederim, hanımım. Teşekkür ederim."

Birlikte çadıra geri döndüler. Keira yufka yürekliliğine lanet ederek, kızın onu tekrar bağlamasına izin verdi. Ayaklarını kendine doğru çekip, başını dizlerine dayadı.

Hiç kimse onu önemsemezken ve zerre kadar değer vermezken, onun böyle insancıl duygular beslemesi hiç adil değildi.

***

Akşamüzeri olduğunda, meydan ölüden geçilmez bir haldeydi. Son vuruşmalar bittikten sonra cesetlerin arasında dolaşan Kayran, kazandığı zaferin kendisine hiçbir şey ifade etmemesine şaşırdı. Savaşın çirkin yüzü kendini göstermiş, sıradan insanların hastalanıp günlerce yemek yiyemeyeceği bir manzara oluşmuştu. Kopmuş başlar, kollar, bacaklar, gözü açık ölüler, sahiplerinin aptallığının cezasını çeken atlar... Her savaş sonrası yaşanan dehşet verici görüntülerden artık onun bile midesi bulanmaya başlamıştı.

Yaralılar toparlanırken, kalenin kapısı açılmış ve Kastilya ordusu kaleye davet edilmişti. Sağ kalan Aragon askerleri, krallarıyla beraber savaş alanını terk etmişlerdi.

Genç adam atı Sword'un üzerinde, zafer sevinciyle bağıran halkın arasından geçerek kaleye girdi. Kale komutanı olduğu anlaşılan iri yarı bir adam yaklaşarak, atın dizginlerini tuttu.

"Hoş geldiniz, lordum. Kalemize şeref verdiniz. Halkım ve ben size minnettarız."

Kayran attan inip, merdivenleri çıktı ve en üst basamakta durdu.

"Hiç kimse evinden ve yurdundan ayrılmak zorunda değil. Bu zamana kadar nasıl yaşadıysanız, bundan sonra da aynı şekilde devam edecek."

Bu sözler, alkış ve teşekkür nidalarıyla karşılandı. El Kayran için kalenin en güzel odası hazırlanmıştı. Kalede yaşayanlar da genç adamın çevresinde pervane oluyorlardı.

Yardımcısına çadırında bulunan esiri kaleye getirmelerini söyledi. Üzerini çıkarıp, uzun bir banyo yaptı.

Sıcak su ve temiz kıyafetler biraz da olsa kendine gelmesini sağlamıştı. Yatağa uzandı ve gözlerini kapadı.

BÖLÜM 8

Genç adam dudaklarına kapanan yumuşak dudakların verdiği hazla, üstüne uzanan narin bedeni yakalayıp şehvetle öpmeye başladı. Uykunun derinliklerinden kopmasını sağlayan küçük ellerin okşamaları ve ağzında dolaşan dilin kanını kaynatması üzerine, hızla dönerek bedenin sahibini tek hamlede altına aldı. Gözlerini araladığında altında yatan kızın, alev rengi saçlar yerine kömür karası saçlarını ve yeşil orman derinliklerinin yerine arzuyla yanan siyah gözlerini gördü. Boğuk bir sesle homurdandı.

"Sen de kimsin?"

Kız kirpiklerini kırpıştırarak göz süzdü. "Adım Lucrettia. Komutan sizinle ilgilenmemi emretti," derken sesi adamı baştan çıkarmaya hevesli, bedeni ise çoktan hazır olduğunu belirten kıvranışlardaydı.

O an kapıdan gelen sesle, ikisi de başını oraya çevirdi.

***

Keira savaşın bittiğini ve kendisini kaleye götürmek için emir aldığını söyleyen bir askerle çadırdan çıktı. Ona tahsis edilmiş olan ata bindi ve çevresinde ilerleyen beş askerle birlikte kaleye doğru yola çıktı. Yanından ve üzerinden geçmek zorunda kaldığı ceset, kopmuş başlar, kollar ve bacaklarla dolu savaş meydanını görünce, kendisini

tutamadı ve midesinde ne varsa çıkardı. Askerler sıkıntı ve mahcubiyetle işini bitirmesini beklerken, onların önünde böylesi bir zayıflık gösterdiği için utanmıştı. Tekrar ata binen genç kız yuları askerlerden birine verdi ve alanı geçinceye kadar gözünü bir daha açmadı. Kale çevresini saran hendeğin üzerinde bulunan asma köprüyü atların yankı yapan tok nal sesleriyle geçip, ihtişamlı bir kalenin içine girdiler. Burası çok büyüktü ve her bir köşesi taşla örülmüştü. Çok sağlam görünüyordu. O kadar çok burcu vardı ki, saymak zaman kaybıydı.

Askerler attan inmesine yardımcı oldular ve bir hizmetçiyi de yanlarına alarak El Kayran'a tahsis edilmiş kata çıktılar. Uzun taş koridorlarda meşaleler yakılmıştı ve alevler garip gölge oyunları oynuyordu. Tünellere benzeyen koridorlardan geçip, bir kapının önünde durdular. Vurmalarına rağmen ses gelmeyince, bir asker kapıyı açtı ve hizmetçi dâhil herkes gördükleri karşısında çekinerek bir adım geri kaçtı. Bir tek Keira önde kalmış ve ifadesiz tutmaya çalıştığı yüzüyle yatakta sevişen çifte bakıyordu.

Ancak bir ses çıkarmış olmalıydı ki, yataktaki iki çift göz aynı anda döndü ve kapıdaki kalabalığa doğru baktı. Kayran ve altında yatan kadının yüzünde en ufak bir utanma belirtisi bile görünmüyordu. Bu utanç verici durumdan nasıl sıyrılacağını bilemeyerek, bakışlarını odanın geri kalanına çevirdi. Etkilenmediğini belli etmesi gerekiyordu.

"Biz kapıyı çaldık ama çok meşguldünüz sanırım. Lütfen rahatsız olmayın, ben daha sonra gelebilirim," diyen sesi gayet umursamaz ve sakin çıkıyordu.

Geri döndü ve odadan çıkmak için adımını attığı an, onun emreden sesiyle olduğu yerde kaldı.

"Sakın bir adım daha atayım deme!"

Tanrının belası, neden gitmesine izin vermiyordu ki? İkisini izlemesini isteyecek kadar sapık ruhlu olabilir miydi?

Kayran, genç kızın umursamaz bir şekilde odadan çıkmaya çalışması üzerine öfkeyle bağırmıştı. Yerinden kalkıp, hâlâ yatakta yatan kadına da kalkmasını ve odadan çıkmasını işaret etti. Kadın, Keira'nın yanından geçerken ona öldürecek gibi baktı ve ardından koridora çıkıp gözden kayboldu. Askerler ondan önce zaten odanın kapısından uzaklaşmışlardı.

"İçeri gir ve kapıyı kapat!"

Keira söyleneni yaptıktan sonra dönüp, omuzlarını dikleştirerek adamın gözlerinin içine baktı.

"Sizi eğlencenizden alıkoymak istemem. Sonuçta büyük bir zafer kazandınız, kutlamak hakkınız," dedi iğneleyici bir sesle.

Kayran yavaş adımlarla hâlâ kapının yanında dikilmekte olan genç kıza yaklaştı. Küçük esir bir de alay ediyordu, ha?

"Haklısın, savaş yorucu bir iş ve eğlenmeyi hak ettim."

Keira bu durumdan faydalanmak için hemen atıldı. "Öyleyse ben gideyim de, sizi eğlendiren o kadını göndereyim."

Tam arkasını dönmüştü ki, kendisini genç adamla kapı arasında sıkışmış bir halde buldu. Bir eliyle kapı kolunu tutuyordu. Kayran da elini onun elinin üzerine koydu ve bütün bedenini ona bastırdı.

Burnunu boynuna sürterek mırıldanırken, kulağını yakan nefesi kesik kesikti. "Biliyor musun küçük esir, benim

eğlencem zaten yanımda. Onlardan birini isteseydim, seni buraya getirtmezdim."

Şehvetle dolu sesi, genç kızın iliklerine kadar ürpermesine neden oluyordu. Boynuna koyduğu minik ısırıkların ardından, dili ve dudaklarıyla okşaması, kapı kolunu daha da sıkmasına sebep oldu.

"Elbise çok yakışmış. Üzerinden çıkarma zevkini yaşamak için sabırsızlanıyorum. Ve bu da ellerimi bedeninde gezdirirken, dudaklarımla ve dilimle de tadına bakma arzumu kamçılıyor."

Kayran kollarını genç kızın beline dolayıp, ellerini göğüslerine doğru kaydırdı ve avuçladı. Keira nefes almaya çalıştı ama gırtlağına takılan hava ileriye gitmedi. Bir eli kapı kolunda, diğer eli duvarda, pervazı sıkarken parmakları bembeyaz olmuştu.

Genç adam, onu geri çekip yatağa götürmek istedi ama olduğu yere yapışmış gibiydi ve bir adım bile kıpırdamıyordu. Öfkeyle kızı saran kollarını sıktı.

"Burada mı istiyorsun, küçük esir? Yatak artık sıkıcı gelmeye mi başladı? Değişiklik istiyorsan, ben varım," dedi dişlerinin arasından konuşarak.

Genç kızı iterek tamamen duvara yapıştırdı ve erkekliğini iyice onun bedenine yasladı. Sertliğini hissetmesini sağlarken, çenesini tutup kendine çevirdi ve dişlerini geçirerek öptü.

Keira ne olduğunu anlayamadan kendini duvara yapışmış bir halde bulunca, onu bedeniyle itmek istedi ama bu onun sert vücuduna daha çok yapışmasına neden oldu. Genç adam dişlerini geçirerek öpünce acıyla inledi. Eteğini yukarıya doğru toplayan parmaklardan kaçmaya çalıştı ama adam amansızdı ve çok güçlüydü.

Arkasındaki nefesi sıklaşmış ve kendini kaybetmiş genç adamın, dudakları, dili ve eliyle tacizi karşısında hıçkırdı ve bir damla gözyaşının düşmesine engel olamadı.

"Bırak beni, Tanrı'nın cezası!"

Topuğunu kaldırıp, genç adamın bacağına vurdu ve bu küçük başarı bile kendisini tatmin etti. Duyduğu memnuniyet, onun boğuk sesini kulağının dibinde duyuncaya kadar devam etti.

"Bir daha tekrarlarsan pişman olursun!"

"Daha ne yapabilirsin ki? Yeterince pişmanım zaten!" diye yanıtladı soluk soluğa.

Genç adamın eli, kızın kadife gibi tenini okşayarak aşağıya doğru indi. Kalçalarına geldiğinde, bu ayartıcı kıvrımları sıkmaktan kendisini alamadı.

"Bunlar iyi günlerin, güzelim. Beni tahrik etme! Kötünün ne olduğunu göstermeye çok istekli olabilirim," diye mırıldandı.

Altındaki çamaşırı sıyırırken, kızın direnmesi ve karşı koyması onu daha çok kızdırmış gibiydi. Eğilmesi için boynunu tutup bastırdı ve öyle hızlı bir şekilde içine girdi ki, Keira acı ve isyanla çığlık attı.

"Hayır! Lütfen, hayır!"

Genç adamın içinde hareket etmeye başlamasıyla, kendini kurtarma çabaları da sonuçsuz kaldı.

"Bunu sen istedin! Daha kötüsünü görmeni tavsiye etmem."

Elleri kızın karnından aşağılara inerek, haz noktasını buldu. Bu noktaya yaptığı baskı, Keira'yı çıldıracak kadar hızlı bir şekilde doruğa ulaştırdı. Genç kız küfür ederek

boşaldığında, adam hâlâ arkasındaydı ve boşalmaya niyeti yokmuş gibi onu zorluyordu.

Kayran içinden çıkıp, kızı kendine doğru döndürdü ve yarı kapalı göz kapaklarının altından, tatmin olmuş ama aynı zamanda nefretle bakan gözlerini gördü. Bacaklarını beline dolamasını sağlayarak duvara yapıştırdı ve tekrar kendini onun derinliklerine bastırdı. Dudaklarını talan ederken, onun yeniden boşalması için bütün gücüyle çaba harcıyordu. Her girişinde daha çok bastırıyor, boynunu ve göğüslerini acı veren bir yavaşlıkla okşuyordu.

Keira'nın buna dayanması imkânsızdı. Yeniden ve yeniden zirveye ulaşırken, bildiği bütün lanetleri haykırdı. Sonunda genç adam bütün sertliğiyle onu doldurdu ve inleyerek boşaldı.

Kayran kızın içinden çıkıp, beline dolanmış bacaklarını açtı ve yere basmasını sağladı. Birkaç adım geri gittiğinde, Keira olduğu yere çöktü. Dizlerini kendine çekip yüzünü gömdü. Daha önce aşağılandığını düşündüyse de, bu kez cehenneme gitmişti. Bir fahişeymiş gibi ona sahip olan adama, utancından başını kaldırıp bakamadı.

On sekiz yıllık yaşamında babası, üvey annesi ve kız kardeşinin yanında aşağılandığını düşünmüştü. Oysa ne kadar yanılmıştı. Onların aşağılaması, El Kayran'ın aşağılamasının yanında zerre kadar kalıyordu. Adam bunun için doğmuştu, kişiliğinin bir parçasıydı. Hiç çaba harcamadan, istediği kişiyi yerin dibine sokabilir, dünyanın en iğrenç insanıymış gibi hissetmesine sebep olabilirdi.

Genç adam, kapı önüne çökmüş ve başını dizlerine gömmüş kızdan hiç ses gelmeyince dönüp baktı. Öylesine küçük, narin ve kaybolmuş görünüyordu ki, yüreğinde duyduğu pişmanlık hissiyle irkildi. O asla pişman

olmazdı. Bu başka bir duyguydu, yorgunluktan hislerini birbirine karıştırmaya başlamıştı.

Yaşadığı karmaşık duygulardan sonra, sözleriyle keskin bir bıçak gibi kızı yaralamaya devam etti.

"Kalk ve banyo yap. Dolapta sana uygun kıyafetler var. Bedensel ihtiyacımı karşılayan esirimin, her koşulda güzel olmasını isterim."

Bu sözler karşısında genç kızın bütün bedeni kasıldı. Başını kaldırdığında yüzü buz gibi bir maskeyle kaplıydı. Yerden kalktı ve banyo yapmak için ayrılmış olan odaya girdi.

Keira banyodan çıktığında, Kayran odadan ayrılmıştı ve bir hizmetçi kız ona yardım etmek için bekliyordu. Elinde okyanus mavisi bir elbise vardı. El Kayran'ın onu aşağıda yemeğe beklediğini söyleyen kız, Keira'nın elbiseyi giymesine yardım ettikten sonra saçlarıyla ilgilenmeye başladı.

Keira bir süre, yanan şömine önünde yavaşça kurumasını bekleyerek saçlarını tarayan kıza sessizce katlandı. Ancak kız alev şeklinde beline kadar inen saçlarını toplamak isteyince, asık bir yüzle bakıp öylece bırakmasını söyledi. Ardından, El Kayran'ın onu yemeğe beklediğini hatırlatan hizmetçi kızı, aşağıya inmeyeceğini belirterek gönderdi.

Keira yalnız kalınca, pencere önüne çektiği sandalyeye oturarak geceyi izlemeye başladı. Sonra aklına gelen bir fikirle, odayı gözleriyle taradı. Kalkıp masa ve dolaplarda bulduğu küçük büyük kırılacak ne kadar eşya, heykel, biblo varsa yanına topladı.

***

Kayran, ana salonda toplanmış kale komutanları ve kendi üst düzey askerleriyle birlikte yemeğe başlamayı bekliyordu. Yemek bir türlü başlamamıştı, çünkü küçük esiri emrettiği halde hâlâ aşağıya inmemişti. Öfkeyle arkasına yaslandı ve gözlerini üst kata çıkan merdivenlere dikti. Kalabalık salonda herkes kendi arasında fısıldayarak konuşuyor, arada bir kısık kahkahalar geliyordu.

Büyük ihtimalle, kendi adamları ve kale sakinleri onun küçük bir esiri yola getiremeyişine gülüyorlardı.

Artık yetmişti. Sandalyesini büyük bir gürültüyle itip kalkınca, salon sessizliğe büründü. Merdivenlere doğru yürüdü. O geçerken herkes yana çekildi. İçinde kaynayan öfke volkanlarının aksine, sakin bir şekilde yukarıya çıktı.

Onu çıplak elle mi boğsa, yoksa işkence ederek mi öldürse, karar veremiyordu. Nihayet odaya ulaştı ve kapıyı açmasıyla, uçarak üzerine gelen bir şeyi görüp eğilmesi bir oldu. Doğrulmaya fırsat bulamadan, art arda gelen eşyalar üzerine yağmaya devam etti. Yere düşerek büyük bir sesle kırılan eşyalardan korunmak için kapıyı kendine siper etti. Sonuçta nasıl olsa bu eşyalar bitecekti.

"Eğer o elindekileri atmaya devam edersen, çok pişman olacağını garanti ederim."

Genç kızın öfke ve nefret dolu haykırışı bir küfür gibi genç adamın üzerine yağdı.

"Çok komik, seni adi alçak! Daha nasıl pişman edeceksin? İnan bana, dünyaya geldiğime bile pişman oldum!"

Keira elindeki eşyaları atmaya devam ediyordu. Kapıya son çarpan her neyse, düşüp gürültüyle parçalandı. Kayran kapıyı açıp önünde durdu ve kızın fırlattığı küçük heykelin, başının üzerinden geçip kapıya çarpışını izledi.

"Aslında bedeninin bana verdiği tepkiden utanç duyuyorsun ve vicdan azabı çekiyorsun." Sesi ortada olan bir gerçeği yansıtırcasına düz bir tondaydı.

Genç kızın eline geçen şömine maşası hızla üzerine doğru uçtu ve son anda yana çekilince duvara çarptı.

"Kapa çeneni, seni aşağılık cehennem zebanisi!"

Genç adamın yüzünde oluşan kendini beğenmiş gülümsemeye cevap olarak bir el aynası geldi.

"Düşmanının kollarında kendinden geçiyorsun, beni istemekten nefret ediyorsun ve bu da seni kızdırıyor."

"Beni ne kızdırıyor biliyor musun, adi piç? Bir fahişe gibi kullanılmak! Senin kadar tecrübeye sahip olan her erkekten aynı zevki alırdım. Bunun için kendinle böbürlenmene gerek yok."

Kayran son duyduğu sözlerden sonra, içinden yükselip gözlerinden fışkıran bir öfkeyle kıza doğru yürümeye başladı. Keira elinin altındaki cephanesinin bittiğini fark edince, koşarak yatağın üzerinden karşıya atladı. Çevresinde atabileceği herhangi bir şey ararken, göz ucuyla da adamın yapacağı hamleyi görmeyi çalışıyordu.

"Sen çoktan sınırı aştın! Asiliğin başına çok büyük bir bela açtı."

Keira kapıya çok yakın olduğunu fark edince, göz açıp kapayıncaya kadar kendini dışarıya attı. Onun ensesinde olduğunu biliyor, hızla koşuyordu.

Koşarken saçları dağılmış kızıl bir bulut gibi omuzlarını sarmıştı. İlk defa geldiği bu yerde yön bulma duygusu hiçbir işe yaramıyordu. Ne yana gideceğini bilmez bir şekilde merdivenin başına gelince durdu ve aşağıda toplanmış olan bütün başlar ona döndü.

Arkasından gelen öfkeli tıslamayla irkildi.

"Tatlım, burada mıydın? Ben de seni arıyordum."

Kayran, genç kızın bir şey söylemesine fırsat bile vermeden parmaklarını koluna geçirdi ve onu aşağıya doğru çekti. Kolundaki acının etkisiyle, karşı koyamadan merdiveni inmek zorunda kalan Keira, herkes onları izlerken, getirildiği masada bir sandalyeye oturtuldu.

Yemek servisi yapıldı ve herkes büyük bir iştahla yemeğe başladı. Keira ise gözlerini tabağından ayıramıyor, gelen yemeklere sadece bakmakla yetiniyordu. Şu an midesi hiçbir şeyi kabul edemeyecek kadar gergindi. Bir lokma bile yese masanın ortasına kusabilirdi. Aklından geçen bu düşünce hoşuna gitti. Böylece, karanlık pislik de yemeğini yiyemezdi. Yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı.

"O yemeği yemezsen, ben ağzına zorla dökerim."

Piç! İllaki en ufak mutluluğunu bile berbat etmek zorundaydı.

Elinde sıktığı bıçağı sanki onun kalbiymiş gibi yahniye batırdı. Et gerçekten lezzetliydi. İlk lokmadan sonra acıktığını fark etti ve tabağındaki tüm yemeği bitirdi. Önüne konan ahşap kupalardan birini kaldırıp bir yudum aldı ancak yutamadığı sıvıyı öksürerek püskürttü. Delicesine öksürürken, genç adamın uzattığı bir başka bardaktan–su olduğuna emin olduktan sonra–birkaç yudum aldı. Öksürmekten kıpkırmızı olmuş ve gözleri yaşarmıştı.

Kayran başını yaklaştırıp, "Tanrı'nın işi! Sanırım ben seni öldürmeden o duruma el koymaya karar verdi," dedi iğneleyici bir sesle.

"Merhamet göstermiş olmalı."

Keira'nın alay kokan bu cevabı karşısında genç adam kahkahalarına engel olamadı.

Genç kız, gülerken adamın yüzünde oluşan değişimi kocaman olmuş gözlerle izliyordu. Gülmeye başlayınca, günahkâr bir çekiciliğe bürünüyordu adeta. Öylece gözlerini dikmiş ona baktığını fark edince kızararak bakışlarını yemeğine çevirdi.

Yemek büyük bir sessizlik içinde bitti. Tam masadan kalkacaklardı ki, askerler bir adamı sürükleyerek içeri getirdiler. Yere fırlattıkları adam epey tartaklanmıştı ve karşı koyduğu belliydi. Keira dönüp yere atılan adama baktı ve kanının donduğunu hissetti.

Kayran ayağa kalkıp adama doğru yaklaştı. Askerin bir açıklama yapmasını bekledi.

"Bir Aragonlu, efendim. Buralarda sinsice dolaşırken yakaladık."

Genç adam yere çöküp, adamın saçından tutarak yüzüne bakmasını sağladı.

"Kimsin ve neden buradasın?"

Sesi damarlarındaki sıcak sıvıyı bile buza dönüştürebilecek soğukluktaydı. Biraz önce kahkahalar atan yakışıklı ve çekici adam gitmiş, yerine karanlık lord gelmişti.

Yaşlı adam bakışlarını Kayran'dan çekerek, hemen arkasında oturan kıza yöneltti ve şükreder gibi gözlerini kapattı.

"Sana kimsin diye sordum. Cevap ver!"

Taş salonda gürleyen ses duvarlara çarpıp, sonra bir tokat gibi genç kıza vurmuştu.

"O, benim seyisim," diye bağırdı Keira titreyerek.

Kayran yerdeki adamdan beklerken, cevabın kızdan gelmesi üzerine bakışlarını ona yöneltti. Kaşlarını kaldırarak şüpheyle bakışında hesap soran bir ifade vardı.

"Seni kurtarmaya geldi öyleyse."

Yeniden ayağa kalktı. Sesi tekrar bir komutanda olması gerektiği gibi otoriter hale dönüşmüştü.

"Onu zindana atın. Yarın ne yapacağıma karar vereceğim."

Keira kalbi telaşla çarparken, hızla ayağa fırladı.

"Onu bırakın! Hiçbir suçu yok. Sadece başıma bir bela gelmemesi için beni takip etmiş olmalı."

Kayran ilk defa kızın bu şekilde konuştuğuna şahit oluyordu. Adam onun için önemliydi anlaşılan. Yine de esiri olan bu kızdan emir alacak değildi.

"Bu senin vereceğin bir karar değil. Bir daha emirlerimi sorgularsan, seni de onun yanına gönderirim."

Fakat genç kız onun bu tehditleriyle sinecek değildi. "Gönder o zaman. Orada daha mutlu olurum," derken asilik damarı kabarmış, inatçı çenesini tutamamış ve gururlu burnunu havaya dikmişti.

Kayran hiçbir zaman, verdiği emirlere kafa tutacak cesarete sahip birini görmemişti. Emirlerini sorgulamak kimsenin haddine değildi. Bu kadar askerin içinde kendisine böyle kafa tutan ve emirlerine karşı koyan kızın karşısına geldi ve sakince dikildi. Gözleri öyle soğuk ve duruşu öyle hükmediciydi ki, Keira bir an öldürülmesi için emir vereceğini düşündü. Sesi de kanını donduracak kadar hissizdi. İlk defa gerçek El Kayran'ı görmekten ödü kopsa da, bunu belli etmemek için duruşunu dikleştirdi.

"Yere diz çök ve özür dile."

Genç kız asice başını dikip, gözünü kırpmadan onun siyah gözlerine baktı. Yeterince aşağılanmıştı. Kızıl saçları salondaki bütün erkeklerin gözünü alıyor, asil duruşu taviz vermiyordu. İnce bedeninde taşıdığı narin güçle olduğu yerde dururken, *Sana asla yenilmeyeceğim!* diyen bir havası vardı.

Genç adam dişlerini sıkarak emrini tekrarladı.

"Yere diz çök ve özür dile dedim!"

Ortada bir irade savaşı vardı. El Kayran, askerlerinin karşısında küçük bir kıza karşı otoritesinin sorgulanmasından dolayı hiç olmadığı kadar kızgındı. Eğer ona sözünü geçiremezse, askerleri arasında saygınlığı kalmayacaktı. Onun, kendisini böylesine zorlamasına lanet ederek bekliyor ve emrini yerine getirmesi için gözleriyle ikna etmeye çalışıyordu.

Keira ise yerlerde olan gururunun biraz daha aşağılanmasını kaldıramayacaktı ve elinde kalan son kırıntılara sarılmıştı. Sonunda ölüm olsa bile, yumruklarını sıkmış ve her an üzerine atlayacak vahşi bir hayvan gibi bekleyen Karanlıklar Lordu'nun karşısında eğilmeyecekti.

Santos olduğu yerde, yalvaran gözlerle kıza bakıyor ve onun için dua ediyordu.

Sonunda El Kayran'ın kale içindeki en ücra köşelerden bile duyulabilen sesi, herkesin korkuyla yutkunmasına neden oldu.

"Kırbacımı getirin!"

Keira irkilmemek için kendisini kastı. Hâlâ karşılıklı olarak birbirlerine bakıyorlar ve tepkisiz bir yüzle bekliyorlardı.

BÖLÜM 9

"Yere diz çök ve özür dile, cezandan vazgeçeyim."

Özür dile, lanet olası! Bu cezadan kurtul!

Genç adam içinden geçen bütün lanetleri kıza yağdırsa ve kabul etmesi için gözleriyle baskı yapsa da, karşısındaki kızın gözlerinde oynaşan asi alay pırıltıları, onun asla özür dilemeyeceğini gösteriyordu.

Adamlarından biri kırbacı eline tutuşturduğunda, gözlerini elindeki kırbaca dikti ve sonra karşısında eğilmeden duran kıza baktı.

"Arkanı dön! Bir ip getirin!"

Kız sakince arkasını döndü. O sırada birisi koşarak bir ip getirdi. Kayran kadınlardan birine elbisenin arkasını açmasını söyledi. Kırbacı tutan parmakları sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Çenesinde sinirle seğiren kası ile öylece durmuş bekliyordu.

Genç kızın elleri salonun ortasında bulunan ağaç sütuna bağlandı ve kadın arkasındaki ipleri çözerek onun mermer gibi pürüzsüz narin sırtını gözler önüne serdi. Kayran orada bulunan erkeklerin aç bir şekilde iç çektiklerini ve ona yiyecekmiş gibi baktıklarını fark edince, kızı çözüp o gözlerden korumak için kucakladığı gibi götürmeyi diledi.

Sesi boğuk ve haşindi.

"On kırbaç. Ne zaman özür dilersen, o zaman bırakacağım."

İlerleyip, sırtına dökülen saçları omzundan öne itti ve kulağına eğilerek, "Özür dile, lanet olası kadın. Bu işkence bitsin ve kurtul," diye fısıldadı.

Kızdan ses çıkmayınca geri çekildi. Derin bir nefes alarak, önünde parlayan beyaz sırta ilk kırbacı indirdi. Yılan gibi tıslayan kırbaç, kıpkırmızı çirkin bir iz bırakmıştı.

Keira gözlerini yummuş, sesinin çıkmaması için sürekli dua ediyordu. İlk kırbacın yakan ve dağlayan acısı karşısında dizleri titredi. Sonra ikinci kırbaçla acıya dayanamayan bedeni sıkıca ağaç sütuna yapıştı. Üçüncü kırbaçla birlikte genç adam gürledi.

"Özür dile, lanet olası!"

Her kırbaçla, acıyla iç çekmeler ve kadınlardan gelen hıçkırıklar duyuluyordu.

Keira ise dişlerini dudağına geçirmiş, sessizliğini koruyordu. Çenesine doğru akan sıcak ıslaklık göğsüne damlarken, beşinci kırbaçla acı bütün bedenine dağıldı ve gözleri karardı. Altıncı kırbacın acısıyla beyni uyuştu ve soluk alamaz bir hale geldi. Gözünün önünde uçuşan karanlık ve parlak yıldızlardan başka hiçbir şeyi görmüyordu.

Sonra kendini kaybetti.

Kayran her kırbaçta kendini biraz daha zorluyor ve kıza lanetler yağdırmaya devam ediyordu.

"Özür dilemezsen bitmeyecek, özür dile!"

Ne yazık ki genç kız artık hiçbir şey duymuyordu. Onun sallandığını ve dizlerinin bükülüp sütundan aşağıya doğru kaydığını gören genç adam, kırbacı bir tarafa

fırlatıp, koşarak kızın yanına gitti ve bileğini bağlayan ipi çözdü. Onu kucakladığı gibi merdivenleri çıkarken, geride kalan adamlarına adeta kükredi.

"Çabuk bir şifacı bulun!"

Merdivenlerden çıkıp yatak odasına girdiğinde, her yer kızın üzerine fırlattığı parçalanmış eşyalarla doluydu.

Yavaşça yatağa bıraktığı kızın yüzü bembeyazdı ve ağzından sızan kan göğsüne damlamıştı.

"Seni aptal! Neden? Bir özür bu kadar acıya değer mi?"

Uzanıp kanı sildi ve kızı kollarından tutup yavaşça yüzüstü çevirdi. Tanrım! Kadife gibi narin sırtı kırbaç izleriyle açılmış ve kanıyordu.

Kendini kaybetmiş bir şekilde odada dolanıyor, ne yapacağını bilmeden sabırsız hareketlerle yumruklarını sıkıyordu. Yataktaki baygın kızın şu an acı duymadığını düşünerek kendisini rahatlatsa da, ayıldığında dayanılmaz olacak olan ağrılarını hayal bile edemiyordu.

Kapıdan giren orta yaşlarda bir kadın, genç adama selam verip kıza yaklaştı ve yarayı inceledi. Sonra yanında getirdiği bir sürü ot, yaprak, kabuk ve kurumuş ne olduğu belli olmayan ıvır zıvırı masaya serdi. İstediği kaynamış suyu, temiz bezleri ve karışımı ezebileceği kabı getiren hizmetçiye kızı tutmasını söyledi. Genç adam, hizmetçi kızı kovarak Keira'nın yanına geçti ve onu kollarından tuttu.

Yaranın temizleme aşamasında genç kız acıyla inledi. Kollarını kurtarmaya çalışarak doğrulmak istedi. Kayran, onu sıkıca yatağa bastırdı ve kollarını sertçe tuttu. Şifacı kadın yaptığı karışımı sırtına sürerken, acıyla çığlık atan kızı zapt etmek oldukça zordu.

Acının şiddetiyle tekrar bilincini kaybetti.

***

Günlerdir yatakta yüzüstü ve acılar içinde yatıyor olmak, Keira için cehennem azabından farksızdı. Zebanisi de zaten işkenceyi tamamlıyordu. Sık sık odasına uğraması yetmiyormuş gibi, etrafında olan herkese bağırıp çağırıyordu. Onu görmek bile istemezken, sürekli burnunun dibinde olması, yaralarının öfkeyle kaşınmasına neden oluyordu.

Tanrım, hangi günahı işledim de bu cehenneme düştüm? diyerek kaderini sorguluyordu Keira.

Genç adam yine başucunda dikilmiş, kızın yaralarını inceliyordu.

"Acın var mı?"

Kız burnunu yastığa gömerek homurdandı.

"Evet, var! Seni görmenin verdiği acı, yaralarımın acısından kat kat fazla.

Kayran, onu evcilleştirmenin ne kadar zor olduğunu anlamıştı. Dili işlemeye başlamışsa, iyileşmeye de başlamış demekti. Bu düşüncenin içini rahatlatmasını görmezden geldi.

"İstediğin herhangi bir şey var mı?"

Genç kız öfkeyle başını ona çevirdi.

"Ah evet, olmaz mı? Senin cehenneme gittiğin günü görmek."

Kayran ellerini yatağa koyarak, ona doğru eğildi. Nefesini duyabileceği, temiz kokusunu alabileceği ve bedeninin sıcaklığında kavrulabileceği kadar yakınına sokulmuştu.

"Beni öfkelendirmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne yaparsın, kırbaçlar mısın?"

Keira'nın alaycı cevabı üzerine öfkeyle soludu. Dişlerini sıkıp, yüzünü yüzüne iyice yaklaştırdı. Kızın güzelliğiyle bir kez daha büyülendiğini hissediyordu ama bu duygunun esiri olmaktan kaçınarak, sert bir sesle cevap verdi.

"Bu defa daha değişik bir yol denerim. Seni dizime yatırıp bir güzel döverim."

Keira kıkırdadı ancak sesi asabi geliyordu.

"Karanlıklar Lordu'ndan sevgi ve şefkat bekleyecek değiliz ya! Sonuçta elinde olanlar bunlar."

Genç adam zıplayan sinirine hâkim olmaya çalışarak doğruldu.

"Sivri diline sahip olmazsan, başına gelenler geleceklerin yanında hiç kalacak!" dedi tehdit eder gibi bir ses tonuyla ve yumruklarını sıkıp kapıya doğru yürüdü.

***

Sonraki gün Santos geldi. Keira, onu görünce gözyaşlarına boğuldu. O geceden bu yana adamı merak etmekten deli olmuş, gelen hizmetçilere sorduğu sorular cevapsız kalmıştı. Onun iyi olduğunu görmek sanki yaralarını iyileştirmişti.

Santos yanına oturup, elini tuttu. "Nasılsın, sevgili kızım?"

Adamın sevgi ve şefkat dolu sesini duyunca, gözyaşları hâlâ gözünde olsa da gülümsemeye çalıştı genç kız.

"Gördüğün gibi iyileşiyorum. Sen nasılsın? Sana kötü davrandılar mı? Zindandasın sanıyordum."

Yaşlı adam buruk bir yüzle gülümsemeye çalıştı. "Ben gayet iyiyim. Sadece gözetim altında tutuluyorum. Şaşılacak şey ama gözünü üzerimden ayırmayan muhafızı saymazsak çok iyiyim. Fakat senin bu halini görmek beni

kahrediyor. Nasıl yaparsın böyle bir şeyi? El Kayran'a kafa tuttuğunu gözümle görmesem asla inanmazdım."

Genç kız gözlerini kapatıp yutkundu. Ne kadarını itiraf etmeliydi?

"Bütün bu aşağılayıcı davranışları kaldıramıyorum artık. Sanırım o, bardağı taşıran son damlaydı." Sonra gözlerini açıp, Santos'un gözünün içine yalvaran bir ifadeyle baktı. "Lütfen kaçacak bir yol bul, Santos. Burada her gün ölüyorum. Kırbaç ya da küfür, hiçbir şey beni gururumun kırılması kadar yaralamıyor. Daha fazla aşağılanmaya dayanamayacağım, Santos, ne olur..."

Yaşlı adam avucundaki eli sıktı. Mümkün olsa Keira için her şeyini feda ederdi. Ancak buradan kaçmak imkânsızdı. Yine de kızın çabuk iyileşmesini sağlamak için yüreğine küçük bir umut filizi yerleştirmeliydi.

"Buradan, özellikle de El Kayran'dan kaçmak çok zor görünüyor ama deneyeceğim, tamam mı? Sen de bir an önce iyileşmeye çalış. Şimdi gitmeliyim, kızım. Bir hizmetçiden rica etmiştim, onun iyi niyetini kötüye kullanmak istemem."

Genç kız yüzünü yeniden yastığa gömdü ve ağlamamak için derin soluklar aldı. Sırtı artık kabuk bağlamaya başlamıştı ama hâlâ üzerine bir şey giyemiyordu. Bir an önce iyileşip, buradan gitmesi gerekiyordu.

Yavaşça doğrulup oturdu, ilk günlerin acısı yoktu. Üzerine örtüyü alarak ayağa kalktı. Dışarıya bakmak için pencereye yaklaşırken, örtü bir pelerin gibi arkasından sürüklenerek geliyordu. Eskiden babasının ayağının altında dolaşmamak için hep dışarılarda, kalenin uzak kuytularında gezer ve oynardı. Özgürdü. İlgilenen ve merak eden kimsesi olmadığı için bir yabani gibi büyüdüğünü

biliyordu. Annesi her konuda üzerine titrerdi ama o öldükten sonra kimsesizliğini ve yalnızlığını daha çok hissetmişti.

Dolaşabileceği, atına binip özgürce koşturabileceği o yeşilliklere özlemle baktı.

Lanet olsun! Birden atı aklına geldi. Zavallı hayvanı ormanın dışında bağlamış ve unutmuştu. Yüreği suçlulukla eridi. *Tanrım, umarım ipini koparıp kendine bir yer bulmuştur,* diye dua etti içinden. Gözleri dolmuş, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Kayran onu bu halde, pencere önünde ağlarken bulunca hızlı adımlarla yanına ulaştı. Onu daha önce hiç ağlarken görmemişti. Kırbaçladığında bile. Omuzlarından tutup kendine çevirdi ve yağmurun yıkadığı yapraklara benzeyen yaşlar içindeki gözleri, yüreğini anlık bir duyguyla sarıp sarmaladı.

"Ne oldu, bir yerin mi ağrıyor?"

Kız omuzlarını onun ellerinden kurtarıp geri adım attı. "Hayır. Geldiğim gece atımı ormanın dışına bağlamıştım, ona ne olduğunu bilmiyorum," dedi titrek bir sesle.

Genç adamın gözlerine yerleşen şaşkın bakışlar görülmeye değerdi.

"Bunun için mi ağlıyorsun?" derken sesi de en az bakışları kadar şaşkınlığını ele veriyordu.

Keira konuşamadı, sadece başını sallamakla yetindi.

Kayran hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp gitti. Genç kız arkasından bakarken, gözlerini hırsla sildi. Şu yaptığı saçmalığa inanamıyordu. Dünyanın en karanlık yüreğine sahip adama, bir at için ağladığını söylemişti ve o çıkıp

gitmişti. Ne yapmasını bekliyordu ki, oturup onunla ağlamasını mı?

Kayran'ın atı bulması için bir adamını gönderdiğini, giden adamın eli boş döndüğünü, çünkü atın ipini koparıp kim bilir nereye gittiğini genç kız hiç bilmedi.

Ertesi gün, Santos odasına tekrar uğradı. Sesi de kendisi gibi telaşlı çıkıyordu. "Bir yol buldum, Keira. Her an gitmeye hazır ol. Buraya kimse fark etmeden geldim, hemen geri dönmeliyim. Bu arada El Kayran'ı kızdırma ve uysal olmaya çalış. Çok yakında buradan gideceğiz."

Yaşlı adam çıkıp gittikten çok sonra bile, hâlâ duyduklarına inanamazmış gibi yüreği heyecanla çarpıyordu genç kızın. Nihayet kurtulacaktı. Uzun süredir ilk defa yüzünde bir gülümseme belirdi.

BÖLÜM 10

Gerilmişti, tedirgindi ve beklenti içindeydi. Hiçbir şeye odaklanamıyordu. Kırbaç yaraları iyileşirken, kendini başka düşüncelere yoğunlaştırmaya çalışıyordu.

Bir esirin, hizmetçisi olması saçma değil miydi? Adamın nerede ne yapacağı belli değildi. Emrine verdiği iki kız bütün işlerini yapıyor, onu mutlu etmeye çalışıyorlardı.

Ancak anlamadıkları bir şey vardı; bir insana dünyaları da verseniz, yüreğindeki tutsaklığı kaldırmadıkça bir anlamı olmazdı. Önemli olan bedenin tutsaklığı değil, akıl ve yüreğin ardında kaldığı parmaklıklardı. Kızlar bunu kavrayamadıklarından, onun bir oda içinde mutlu olmasını bekliyorlar, aksileştikçe de onu garipsiyorlardı.

Pencereden akıp giden zamanı izlerken, Santos'tan hiç ses çıkmaması endişelerini arttırıyor, onun kaçış planı hazırlıkları içindeyken yakalanmış olmasından korkuyordu. Peşindeki muhafızın ona göz açtırmadığını söylemişti yaşlı adam. Belki de gerçekten yakalanmıştı.

Bu süre içinde her gün odaya gelen Karanlıklar Lordu, odanın kendisine ayrılmış olmasına rağmen genç kızın yanında kalmıyor, geceyi başka bir yerde geçiriyordu. Bu durum Keira'yı fazlasıyla memnun ediyordu. Genç adam odaya geldiği zamanlarda adeta onu boğuyor, her an üzerine saldıracak bir hayvanmış gibi bakıp gerginleştiriyordu.

Artık kıyafet giyebilecek kadar yaraları iyileştiğinde, kendini dışarıya atmak için heveslenen Keira, bu isteği El Kayran'a sormak ve hiç istemese de ondan izin almak zorundaydı.

Günlük ziyaretini yapmak için gelen genç adamı görünce, gerilen ve kasılan bedenini rahatlatmaya çalışarak pencere önünde oturduğu koltukta dikleşti.

Kayran genç kızın yanına gelip, karşısında duran koltuğa oturdu. Artık kıyafetlerini giyebildiğini görmekten memnun olmuştu. Gözlerinin aydınlıkta güneş serpiştirilmiş orman gibi görünmesi, kızın güzelliğini gözleriyle içmesine neden oldu. Onda farklı olan ne vardı ki, bütün ilkelerine ters gelen her şeyi yapıyordu? Asiliği ve inatçılığı mı? Yirmi yedi yıllık yaşamında daha asi ve inatçı insanlarla karşılaşmıştı. Güzelliği ve gururu mu? Öylesine güzel kadınlar tanımıştı ki, öldürsen gururundan vazgeçmeyecek kişiliğe sahiptiler. Oysa şu an karşısında oturan kızın cazibesini ve ona sahip olurken hissettiği ateşi daha önce hiç yaşamamıştı. Şu anda bile bedeni onun içinde olmak için kıvranıyordu.

Genç adam konuşmuyordu. Keira göz ucuyla baktığı adamın onu izlediğinin farkındaydı. Bu durumdan rahatsız olarak çemkirmek istedi ama hemen bu kararından vazgeçti.

"İzlemeniz bittiyse, bir isteğim olacaktı."

Kayran onun baş eğmez bir şekilde söylediği ve her sözünde isyanını yüzüne vuran sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı ve ayaklarını ileri uzatıp koltukta yayıldı. Bu kız asla akıllanmayacaktı.

"Seni izlemeye doyamıyorum, küçük esir. İsteklerine gelince, *rica* demek istedin herhalde?"

Keira küçük sivri çenesini dikleştirdi ve karanlığın ormanın yeşilini saklaması gibi, gözlerindeki ifadeyi sakladı.

"Sizden bir şey rica etmektense dilimi keserim."

Genç adam ileri doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayıp kıza biraz daha yaklaştı.

"Ama unuttuğun bir şey var; sen benim esirimsin. İstediğin her şeyi rica ile iletmek zorundasın, yoksa hiçbir şey elde edemezsin."

Keira genç adamın, isteğini reddedeceğini dillendirmesi üzerine geri çekildi. Onu aşağılayan, taciz eden adamdan mı rica edecekti? Hayır! Kalan bir parça gururunu da rüzgârda savrulan küller gibi onun dipsiz, karanlık gözlerinde kaybetmek istemiyordu.

"Pekâlâ, o zaman sizden hiçbir isteğim yok. Ah, yanlış söyledim, aslında bir tane var. Her gün odama gelmenizdense, hiç gelmemenizi tercih ederim."

Kayran da onun bu kadar pervasız ve korkusuz olmasındansa, uysal olmasını tercih ederdi. O zaman canını yakmak zorunda kalmazdı. Ama yatakta sert davrandığında kızın nasıl karşılık verdiğini hatırlayınca, birazcık acının onu inanılmaz derecede büyüleyici ve dayanılmaz kıldığına karar verdi.

Genç adamın yüzündeki sırıtış, avucuna düşen bir kuşun acı çekmesinden büyük zevk alan kedinin, pençesini geçirmeden hemen önceki yüz ifadesiydi. Gözlerini odada gezdirip, kıza baktı.

"Senin odan mı? Yanlış hatırlamıyorsam, burası bana ayrılmış bir odaydı."

Kızın omuzları gerginleşti. Her defasında yenilmek–ağız dalaşında bile–içindeki nefretin daha da artmasına neden oluyordu

"O zaman bana ayrı bir oda ayarlarsanız iyi olur, çünkü sizin bu sürekli giriş çıkışlarınız beni rahatsız ediyor," diye çemkirirken, içinde en ufak bir vicdan azabı duymuyordu. Sonuçta ondan gelen ilgi ve alaka sadece yatağına daha çabuk dönebilmesi içindi.

Kayran'ın aniden ayağa kalkmasıyla, koltukta geriye yaslanmak zorunda kaldı. Genç adam ellerini koltuğun kollarına koyup üzerine eğilince, uzaklaşacak hiç yeri kalmadı.

Kayran'ın sesi, haddini bilmesi gerektiğini hatırlatan bir sertlikte ve öfkeliydi.

"Burada esir olan sensin, kendini konuk gibi hissetme tatlım. Madem bu kadar iyi hissediyorsun, merak ettiğim sorulara cevap verebilirsin."

Genç kız, onun soracağı soruları az çok tahmin ediyordu. Gözünü kırpmadan, onun siyah gözlerinin içine baktı. Adam istese gözleriyle bile bir insanı karanlığa boğabilirdi. Ya da baştan çıkarabilir, ayaklarına kapanmasını sağlayabilirdi. Keira düşüncelerinin nereye doğru gittiğini fark edince kendini toparladı ve kızaran yanaklarının görülmemiş olmasını diledi.

Kayran doğrularak kızın tepesine dikildi ve onu göz hapsinde tutmaya devam etti. Sesi, yalan söylememesi gerektiğini belirten bir tonda çıkıyordu. "Bana ailenden bahset."

Genç kız söyleyeceklerini toparlamak için ya da yalanını gerçekmiş gibi göstermek için bir an durdu. Sesini ifadesiz tutmaya çalışarak "Ailem yok, kimsesizim," dedi.

"Çok inandırıcı. Zaten ülkemizde bütün kimsesizlerin bir seyisi vardır." Genç adamın sözleri, kızın yalan söylediğini bildiğini düşündüren bir alaycılıktaydı. Küçük esirin kendisiyle oynadığı oyuna katılmadığı, her halinden belliydi.

Keira kendini hazırlamıştı. "Santos, ailemi kaybettiğimden bu yana benimle. Beni o yetiştirdi," diyerek yalan söylerken, yarımadanın en güçlü, en karşı konulamaz adamına meydan okumanın ve kandırmaya çalışmanın cazibesine de dayanamıyordu.

"Peki, ailenin adı ne? En azından araştırma yapmam için gerekli."

"Onları kaybettiğimde çok küçüktüm, hatırlamıyorum. Bu yüzden de ailemin ismini hiç kullanmadım."

"Öyleyse Santos denen seyisi sorgulamalıyım. Seni o büyüttüğüne göre bir şeyler biliyor olmalı."

Keira, adamın üzerine atlayıp onu parçalamak istedi. Başka insanların hayatıyla oynamanın onun için bu kadar kolay olmasına dayanamıyordu. Bu adamdan nefret ediyordu. Yine de içinden geçenleri gizleyip, sesini sakin tutmayı başardı.

"Santos'un da bildiğini sanmıyorum. Beni terk edilmiş olarak bulmuş. Sanırım ailem öldükten sonra bana bakan kişiler benden bıkmış olmalı ki, ıssız bir yerde terk edilmişim. Santos bir savaştan dönerken, ağlamalarımı duyup yanıma geldiğinde, tek başıma perişan bir haldeymişim."

Kayran yalan olduğunu bildiği bu cümleleri dinlerken gözleri kısılmış ve tehdit eder bir şekle bürünmüştü. Kızın ağzından hiçbir laf alamamak sinirini bozmuştu.

Keira ise söylediği ve anında bulduğu bu yalanlar konusunda kendisiyle gurur duyuyordu.

"Peki, Baron Salvador De Ramirez ile ne bağlantın var? Emrinde senden daha yetenekli pek çok askeri dururken, neden beni öldürmek için seni yolladı?"

Hadi, cevap ver Keira, neden? Neden? Neden babamı ele vermiyorum ki? El Kayran'la o uğraşsın. Bana bir gün bile babalık yapmayan adamı neden koruyayım ki?

Ah, yapamam! Buradan kaçtığımda oraya geri dönmek zorundayım. Eğer anneme orayı terk etmeyeceğime dair söz vermeseydim asla dönmezdlm. Orada olduğumu bilerek peşime düşmesini istemiyorsam, bir yalan daha bulmalıyım. Hadi, kızım!

"Ona ben yalvardım. Paraya ihtiyacım vardı. Bir gün tesadüfen beni Santos'la çalışma yaparken görmüş ve çok takdir etti. İşe ihtiyacım olduğunu duyunca da bana öneride bulundu. Sonra yapamayacağımı düşündü herhalde ki vazgeçti. Yalvardım ve kabul etti. İşi bitirebilseydim, çok büyük bir ödül alacaktım."

Genç kızın dudaklarından dökülen sözcükler öylesine mantıklıydı ki, sakladığı bir şeyler olduğu belliydi. Kayran, böylesine detaylı bilgiyi asla vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanımıştı onu. Bu defa hiçbir gücün o sırları ortaya dökemeyeceğini biliyordu. Yataktaki cazibesi bile genç kızı konuşmaya ikna edemeyecekti.

Keira, adamın kuşkulu bakışlarından inanmadığını görebiliyordu. Neye inandığı umurunda değildi. Şüpheleri varsa, bunu asla ondan öğrenemeyecekti.

Kayran tehdit eder bir tarzda, oturmakta olan kızın üzerine eğildi ve son sözlerini söyledi.

"Sakladığın her neyse, küçük esir, eninde sonunda öğreneceğimi biliyorsun."

Sonra sakin bir şekilde odadan çıktı.

Evet, Keira biliyordu. Yine de kısa zamanda buradan kaçabilmeyi umut ediyordu.

***

İki gün sonra, Santos aniden odaya girdi. Kapıyı nasıl açmıştı ki, her zaman kilitliydi?

Kızın bir şey söylemesine fırsat vermeden aceleyle, "Yarın, buradan gidiyoruz," diyerek eElindeki torbayı kızın önüne koydu. "Bunlar kıyafetler. Kale fazlasıyla kalabalık, kim giriyor, kim çıkıyor belli değil. Benim tek korkum, senin çok fazla dikkat çekiyor olmandı ama sonunda buna da bir çare buldum. Saçlarını saklamamız gerek. Bunun için atların kuyruklarından azar azar, fark edilmeyecek şekilde kestim ve sana bunu hazırladım." Eğilip, torbadan bir tutam at kılı çıkardı. Uzun olan bu kılları tepesinden toplayıp bir araya getirmişti. "Bunu bir boneyle beraber başına geçireceksin. Saçlarını da topla ki oradan buradan çıkmasın." Tekrar elini torbaya sokup, bu kez eskimiş elbiseleri çıkardı. "Sana göre biraz büyük ama özellikle böyle olsun istedim. Beline diğer eşyaları sarmalısın ki, daha kilolu görünebilesin. Öğlenleri nöbet değişimi sırasında on dakikalık bir boşluk var. Ayrıca tam yemek zamanı. Nöbetçi olsa da fark etmez, sen ve ben bir hayli değişmiş, sıradan hizmetliler gibi görüneceğiz. Şöminede olan kül ve isten biraz da suratına, ellerine sür. Şimdi gitmeliyim. Yarın öğle vakti hazır ol."

Santos söyleyeceklerini bitirip odadan ayrılırken, genç kız şaşkınlıkla arkasından bakmakla yetindi. Kendine gelip torbayı yatağın altına sakladı.

Buradan, lordun karanlığından çıkmak ve kendi karanlığında kaybolmak... Bu iyi bir şey miydi? Bu saçma soru da nereden aklına gelmişti? Elbette iyiydi. Hiç kimsenin

hiçbir şeyi olmadan, gören gözlerin önünde görünmez olmaya çalışmak kadar güzel bir hayat özlenmez miydi?

Kendi karanlığı ve çaresizliği yetip artarken, şimdi bir de El Kayran'ın ona bulaştırdığı karanlık ve çaresizliği peşinden sürüklemek zorundaydı. Bir bilseydi ne kadar ağır ve taşınması güç olduğunu, katı yüreği erir miydi? İlk defa biri tarafından istenmek, acı vermek için bile olsa birinin onu önemsemesi, ruhunu yaralasa da hiç kimse yerine küçük esir olmak, daha da kötüsü bunları düşünebiliyor olmak, ne kadar küçülmüş ve zavallı olduğunu gösteriyordu.

Günlerdir özgürlüğü olmadan yaşamak, duygu dünyasını altüst etmişti. Buradan çıktığında normale dönecekti. Normal olan neyse işte.

***

Karanlığı dağılıyordu ve huzursuzdu. İlk defa, tek renk hayatına giren canlılık aynı zamanda başını döndürüyordu. Kızıl ve yeşil yavaş yavaş, sinsice içine sızmıştı ve gittikçe yayılıyordu.

Kale içinde dolaşırken, askerlerinin taliminde ihtiyaçlarını temin ederken, yaralıların iyileşmesini beklerken, onu o yapan siyahlık bir şekilde yerini başka renklere bırakıyordu.

Onu avuçlayıp atmak istedikçe, kıvrılıp bükülüp elinden kaçması ve iz bırakması, doğrularını sorgulamasına neden oluyordu. Buradan bir an önce çıkmalı ve kendini daha özgür hissedeceği dünyaya dönmeliydi.

Peki, onu ne yapacaktı? Her yere yanında mı taşıyacaktı?

Bırakmalıydı, biliyordu. Daha ne kadar böyle dayanabilecekti? Bir planı olmasa, bu kadar sakin olmazdı. Bir

tutam köz gibi avucunda tutamadığı kızı, nasıl ve nereye kadar yanında tutacaktı?

Ona dokunma özlemi ve tenini parmaklarının ucunda hissetme ihtiyacıyla bedeni sönmeyecek bir ateşe her an hazırdı. Ama onu, bu parmakların tuttuğu kırbaçla yaralamıştı ve aynı parmakların o yaralı bedende dolaşması karşısında kızın vereceği tepkiyi tahmin bile edemiyordu. Bu nedenle ondan uzak duruyor ve kendisine hazırlattığı bir başka odada gözlerini tavana dikip yatıyordu.

Bu etkiden kurtulması lazımdı. Hem de bir an önce...

***

Santos bütün bunları nasıl ayarlamıştı bilmiyordu ama üzerini giyip onun söylediklerini uygulayınca, Keira bile kendisini tanıyamamıştı. Tam öğle vakti Santos onu odadan çıkarmış ve birlikte arka merdivenlerden aşağıya inmişlerdi.

Kalenin avlusuna çıktıkları anda seyis topallamaya ve bir sakat gibi elini kolunu ters çevirip yürümeye başlayınca, genç kızın ağzı hayretle açıldı ve son anda yaşlı adamın peşinden hızlı hızlı yürümeye başladı.

Yürüdükçe beline ve kalçasına sardığı eski elbiseler sallanıyor, hımbıl bir görüntü veriyordu. Bakışlarını yerden kaldırmadan, siyah saçları bonesinin altından fırlamış ve şişman bedenini nereye sığdıracağını bilemeyen bir kadın görüntüsünde olduğunu bilerek, adamın peşinden yürümeye devam etti. Santos'un arada homurdanarak ona çıkışmasına gülmemeye çalışarak hızlandı.

"Çabuk ol, kadın! Bütün gün senin o koca gövdeni bekleyemem."

Yaşlı adama yetişince, ona ters ters baktı. Büyük kapıya yaklaştıklarında heyecandan avuçları terlemişti.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken, atının üstünde köprüyü geçmekte olan El Kayran'ı görünce kalbinin durduğunu hissetti.

Aman Tanrım! Adam onu kesinlikle tanıyacaktı ve yakalanacaklardı. Başını daha da öne eğerek, hızlanması için gizlice Santos'u dürttü.

Seyis kafasına geçirdiği kocaman şapkanın altından, ağzı çarpılmış bir şekilde çemkirdi. "Yavaş ol, kadın! Bu sakat ayakla yürümek zaten zor, bir de beni itekleyip durma!"

El Kayran, ucube denecek kadar kötü görünüşlü bu ikiliye çatılmış kaşlarla bakıp yanlarından geçti. Keira sevinç çığlığı atmamak için kendini zor tutuyordu. Neredeyse koşar adım köprüyü geçtiler.

Kaleden uzaklaşıncaya kadar normal görünmeye çalıştılar. Kale görünmez olduğunda, Santos yürüyüşünü normal hale dönüştürdü ve daha hızlı ilerlemeye başladılar.

Yoldan gitmek dikkat çekeceğinden, ormana yöneldiler ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmaya çalıştılar.

BÖLÜM 11

Kayran, kale dışında kalan askerlerinin derdini dinlemiş ve talim alanında yaptığı yorucu çalışmanın ardından geri dönmüştü. Odasına çıkıp banyo yaptıktan sonra, gerilen kaslarını gevşetti ve Keira'yı görmek için onun odasına giden koridorda yürümeye başladı.

Kapının açık olması üzerine kaşları çatıldı. Aptal hizmetçiler, açık bırakılan kapıdan o küçük cadının kaçabileceğini düşünemiyorlar mıydı?

Aralık kapıdan girince, tahmin ettiği gibi odayı boş buldu. Odadan çıkarken kaleyi başlarına yıkacak kadar sinirliydi. Hızla aşağıya indi. Duvarları titreten kükremesi duyulduğunda, yemekte olan bütün görevliler ve askerler korkuyla ayağa fırladı. Burnundan soluyarak içeri girdiğinde, yüzünde karanlık bir ifade vardı.

"Esir kız nerede?"

Kimseden çıt çıkmadı. Gürleyen sesine gelen tek cevap, cılız bir fısıltıydı.

"Odasında kilitli, lordum."

Önünde duran tabureye tekmeyi vurduğunda, tabure karşı duvarda patlayıp parçalara ayrıldı.

"Odasında mı? Gerçekten emin misiniz?"

Hizmetçiler bir köşeye sinerken, onun bakışlarından kaçınmak isteyen komutanlar gözlerini kaçırdılar.

Ses tonu zehir gibi herkesin üzerinde dolanıp, sorumluları ihtar etti.

"Hemen bir grup kurun! Onu bulmadan sakın geleyim demeyin."

Sinirle dışarı çıktı. Ahırlara gelip atı Sword'a bindiğinde, öfkeden dişleri birbirine kenetlenmişti. Hızla kaleden ayrıldı. On dakika sonra kalabalık bir asker grubu, komutanlarının peşinden kaleyi terk etti.

Dağılan askerler her köşeyi, geçtikleri yerde her çalı dibini araştırıyor ve sorgulama yaptıkları köylüler üzerinde korkulu izler bırakıyorlardı. Köylüler aradıkları kişiler için acıma duygusuyla doluyorlar ve El Kayran'dan kaçanların hiç şansı olmadığını biliyorlardı.

İber yarımadasının dağlık ve ormanlık alanları, sarp geçitleri ve geçit vermeyen dağları aslında bir kaçak için saklanacak pek çok yer sağlıyordu. Saklanma yeri başka biri için bulunması zor olabilirdi, ama El Kayran gibi bir adamın ömrü ve her saati bu aman vermez topraklarda geçtiğinden, hiç şansları yoktu.

Kayran kızın normal yoldan gitmeyecek kadar akıllı olduğunu bilerek, ormana giden yola saptı. Atını en olmadık çalıların ve köşelerin içine sürerken zaman hızla daralıyor ve hava yavaş yavaş kararmaya başlıyordu. Eğer bu geceyi atlatırsa, onu asla bulamazdı ve kızın yalnız olmadığına emindi. Her geçen dakikayla hırs ve öfkesi önü alınamaz bir nehir gibi taştı ve yerinde duramaz oldu.

"Seni elime geçirdiğimde kaçtığına pişman edeceğim, küçük esir."

***

Keira ve Santos'un nefes almadan ve durup dinlenmeden kaçışları, hava kararırken saklanacak ve geceyi geçirebilecekleri bir yer bulma düşüncesiyle hızlandı. Geçtikleri her ağaç kovuğunu ve daha yukarılardaki mağaraları kontrol ederek yürümeye devam ettiler.

Nihayet bir mağarada karar kıldıklarında, önce Santos girerek içerisini kontrol etti. Uzun süre önce barınağını terk etmiş orman sakinine teşekkür ederek mağaraya yerleştiler. Keira, yürümekten sızlayan ayaklarını botlarından kurtarınca acıyla inledi. Santos ise yere sırtüstü yığılmış ve gözlerini kapatmıştı.

Keira yorgunluktan artık çıkmayan sesini ayarlamaya çalışarak, Santos'u dürttü. "Yiyecek bir şeyler almayı akıl etmedik, ne ile karnımızı doyuracağız? Bir şeyler yemezsem, yarın beni sürüklemek zorunda kalacaksın."

Santos elini üzerindeki kocaman ceketin iç cebine attı ve büyükçe bir torba çıkararak kıza uzattı. Keira uzanıp torbayı aldı ve merakla açtı.

"Oh, çok şükür. Seni seviyorum, Santos."

Açtığı torbanın içinde sadece peynir ve ekmek vardı ama genç kıza kral sofrası gibi gelmişti. Yerden doğrulan adama bir parça bölerek uzattı. İkisi de sessiz bir şekilde yemeklerini yediler.

Keira yemek yiyince, yorgunluğunun bir nebze de olsa azaldığını hissetti.

"Şimdi anlat bakalım, Santos. Yol boyunca bütün enerjimi kaçmaya harcadığım için soramadım. Nasıl böyle bir plan yapıp, bizi kurtardın?"

Santos'un sırıtan yüzü çok şeyi açıklıyordu. "Mutfakta çalışan bir hanımın, bana olan zaafını kullandım."

Keira, erkeklerin kadınları kullanmasından bıkmıştı artık.

"Santos, sen bir alçaksın!"

"Hatırlatırım, kuyruğunuzu bu alçak kurtardı, küçükhanım."

Genç kızın utançla yanakları kızarırken, gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim, sana öyle dememeliydim."

Santos umursamaz bir şekilde kalan ekmeğini yuttu. "Seni anlıyorum, kızım. Son haftalarda çektiklerin düşünülürse, söylediğin hiçbir şeye kırılmam."

Genç kız hâlâ yaşlı adama teşekkür etmediğini hatırlayınca, dizleri üzerinde emekleyerek ona ulaştı ve minnettarlıkla sarıldı.

"Teşekkür ederim, Santos. Sen olmasaydın asla kaçamazdım."

Yaşlı adam bir süre ne yapacağını bilemeyerek durdu ve sonra kızı kucaklayıp sırtını sıvazladı. "Senin için gelmiştim ve iyi ki gelmişim."

Keira dolan gözlerle adamdan ayrılıp, gözlerindeki yaşları sildi. "Biraz uyuyalım. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var."

Kaçak ikili, uzandıkları taşların üzerinde uyumaktan çok, yorgunluktan sızdılar. Hava aydınlanmaya başladığında tekrar yollara düştüler. Daha önce at sırtında birkaç günde aldığı yol uzayıp giderken, Keira asla mızmızlanmıyor, kanamaya başlayan ayaklarının acısını görmezden geliyordu.

Yol üstünde olan bir köyden, yemek ve su aldılar. Bir at edinmek için paraları yoktu. Ama Santos o kadar yolu yürüyerek gidemeyeceklerini düşünerek, o tarafa giden

at arabalarını soruşturuyor ve birilerini bulmaya çalışıyordu. Nihayet geldikleri köyün birinde, sebze yüklü bir at arabasının yakın bir köye kadar gideceğini öğrendiler.

Yaşlı bir adam olan Mario, köyler arası sebze ve meyve satışı yapan bir çiftçiydi. Onları götürebileceğini söyleyince, Keira sevinçle inledi. Artık ayaklarının acısı dayanılmaz olmuştu.

Santos adamın yanına binerken, genç kız arkaya, sebze ve meyvelerin olduğu kasaya oturdu. Sızlayan ayaklarından botlarını çıkarınca sıyrılan ve kanayan yerler derin bir şekilde sızlayarak canını yaktı. Elbiseden kopardığı parçalarla ayağını temizledi ve sardı. Böyle yürümeden gitmek, kızı inanılmaz mutlu etmişti.

Orman yolundan çıktıktan sonra gittikleri yön kalabalıklaşmıştı. Keira, saçlarını tekrar bonesinin içine soktu ve kendini olabildiğince dikkat çekmeyecek duruma getirdi. Santos da aynı tedirginliği hissetmiş gibi kendisine çekidüzen verdi ve dönüp kıza baktı. Görünüşünden memnun kalmış bir şekilde gülümsedi ve adamla sohbetine geri döndü.

Öğleden sonra, bir yerleşim yerine yaklaşırken uzaktan doludizgin gelen atlı grubu, genç kızın yüreğinin korkuyla çarpmasına neden oldu. Gelen süvariler El Kayran'ın askerleriydi. Bakışlarını yola dikerek, umursamaz davranmaya çalıştı. Yanlarına yaklaşan atlı grubu yavaşladı ve arabadakileri inceleyen bakışlarla süzdüler. Keira, arama alanlarını buraya kadar genişletmiş olmalarına inanamıyordu. Neyse ki atlılar şüpheli bir durum görmedikleri için yanlarından hızlı bir şekilde ayrıldılar. Artık bu diken üzerinde geçirdiği gün ve saatler kızı iyice germişti.

Bir an önce kendini kalesindeki odasına atmak için dualar ediyordu.

Kaleye yakın köye geldiklerinde, Mario'ya teşekkür ederek arabadan indiler. Zorlu yolculuğun sonuna geldikleri için ikisi de rahatlamıştı.

***

Kayran, günlerdir elleri boş dönen askerlerini gördükçe dişlerini sıkıyor, içindeki birilerini parçalama isteğini bastırmaya çalışıyordu. Komutanları, sonucun olumsuzluğunu haber vermek için yanına yaklaşmaya çekiniyorlardı.

Genç adam üç gün sonra ordusunu toplayıp, Graus'tan ayrıldı. Aşağılanmanın ve kendisine karşı isyan edilmesinin öfke ve intikamı içini doldurmuştu. Küçük bir kız karşısında, kendisini yenilmiş ve kaybetmiş hissetmekten alamıyor, bu şekilde düşündükçe içinde büyüyen intikam hissinin önüne geçemiyordu. Gururu yara almıştı.

Aklına intikam için bin çeşit yol geliyor ve bunları uyguladığını düşündüğünde büyük bir zevkle gülümsüyordu. Bir süre sonra bu gülümseme yavaşça siliniyor, yerini sinirden kararmış bir ifade alıyordu.

Bütün bu intikam planları için en büyük eksik aklına gelince, dişlerini gıcırdatıyordu. Önce onu bulması gerekiyordu.

***

Keira ve Santos kale kapısından girmek istediklerinde, nöbetçi karşısında gördüğü yabancıları kaleye almak istemedi. Genç kız başındaki boneyle beraber at kılından yapılan saçları çıkardığında, asker ağzı açık ve hayretten irileşmiş gözlerle onların geçişine izin verdi ve şaşkınlıkla arkalarından baktı.

Genç kız hiç kimseyle yüzleşmek istemiyordu. Santos'u ahırların orada bırakarak, arka merdivenlerden kendi odasına çıktı. Odanın kapısını açınca gördükleri karşısında kalakaldı. Eşyaları dağıtılmış ve çoğu parçalanmıştı. İçeri girerken zorlukla yutkundu. Eğilip yerden lirini aldı, telleri kırılmıştı. Parmaklarını üzerinde gezdirirken bir damla yaş gözlerinden süzüldü. Yüreği isyanla kabardı. Lirini bir kenara koydu, eşyalarını topladı, kırılanları attı.

Üzerindeki kıyafetleri çıkarıp, sandıktan kendisine ait olan eski elbiseleri alıp giydi. Paravanın arkasında, fıçıdan bozma küvetine aşağıdan sıcak su getirdi. Evdeki hizmetliler onu görünce şaşırmışlardı ancak kimsenin bir şey söylemesine izin vermeden sessizce kendi işini kendi gördü. Kovaları üç kat çıkarmak zor olsa da temizlenmeye ihtiyacı vardı.

Nihayet sıcak suya girdiğinde, sabrını taşıran son damlaymış gibi ağlamaya başladı. Suya gömüldü ve ağladığı için utanarak yüzüne su çarptı.

Banyodan çıktığında hafif hafif sızlayan kırbaç yaraları aklına lanet olası şeytanı getirmişti. Ondan kurtulduğunu hatırlayınca yüreği keyiflenip rahatladı.

Giyinip odadan çıktı. Kızıl, uzun saçları nemli bir şekilde beline kadar dökülmüştü. Yüzünün pembe beyaz sağlıklı görüntüsü ortaya çıkmış ve gözlerinde yeşil alevler harelenmişti.

Ana salona girdiğinde üvey annesi Rea ve çok sevgili üvey kız kardeşi Leya, aralarında bir konuda tartışıyorlardı. Leya'nın içi hırsla dolan gözleri annesinden ona döndü.

"Bakın kimler burada! Nihayet kaçak kızımız geri dönmüş. Oysaki gelmeyeceğini umut etmiştim."

Rea geleni görmek için arkasını döndü. Kızı görünce suratı asıldı. "Neden geri döndüğünü bilmiyorum Keira, burada mutlu değilsin."

Keira odasının halini düşünüp, kızgınlığın kendini esir almasına izin verdi. "Bu yüzden mi odamı dağıtıp, kırıp döktünüz?"

Leya'nın yüzünde oluşan sahte hayret ifadesine gözlerini kısarak baktı.

"Odanı mı dağıtmışlar? Ne kadar üzüldüm anlatamam. Kaledeki çocukların yaramazlığı her geçen gün biraz daha artıyor. Bir çare bulmak lazım, değil mi anne?"

Rea başını sallayarak kızını onayladı. Ardından Keira'ya dönüp zehrini akıtmaya başladı. "Nerelerde sürtüyordun, sorabilir miyim? Bunca zaman kimseye haber vermeden kaleden ayrılmanı, baban kızgınlıkla karşıladı. Şükürler olsun ki onu yatıştırabildim."

Keira, onun yatıştırmakla neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Daha da kızması için adamı laf kalabalığına boğmuştu mutlaka.

O sırada kapıdan giren Salvador, Keira'yı sapasağlam karşısında görünce olduğu yerde donakaldı. Sonra bedeninde bariz bir gerginlikle kıza yaklaştı.

"Keira, gelmişsin."

Keira, bu duygudan yoksun yüz ifadesinden bir kez daha anladı ki; babası için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu kadar zaman sonra ölümden dönmüş olması karşısında hiçbir şekilde etkilenmiş görünmüyordu.

"Evet, geldim."

Salvador aklına yeni gelmiş gibi öfkelendi. "Sana verdiğim görevi yapamadın! Senin beceriksizliğin bizi ne kadar

zor bir duruma soktu, biliyor musun? Şimdi kardeşini o caniyle evlendirmek zorunda kalacağız."

Leya'nın çığlığı salonda olan herkesin dönüp ona bakmasına neden oldu.

"Neden söz ediyorsunuz siz? Cani de kim?"

Rea kızını sakinleştirmek için yaklaşıp kolundan tuttu. Ama Leya hırçınca annesinin elini kolundan silkeledi.

"Size neler oluyor dedim?"

Salvador yumuşayan sesiyle kızını teselli etmeye çalıştı. "Bak tatlım, bunu kral emretti. Yapmak zorundaydım. Yoksa asla sana böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun." Ancak Leya'nın hıçkırıkları karşısında kendini çaresiz hissederek bağırmaya başladı. "Birçok yol denedim, ama adamı yok etmek mümkün değil! İki ülke arasında barışı sağlamak için El Kayran'a seni teklif etmek zorunda kaldık. Kral Rodolfo kabul etseydi bir kraliçe olabilirdin, ama o bu evliliğin Karanlıklar Lordu tarafından yapılmasını emretti."

Leya inanamaz ve dehşete düşmüş gözlerle babasına baktı. "Beni El Kayran'a mı vereceksiniz? Hayır, olmaz! Bunu asla kabul etmiyorum."

Annesi kızı sakinleştirmeye çalışırken, babası ona kurtulma çareleri sunuyordu.

"Belki adam evlenmek istemez ya da seni beğenmez."

Leya, güzelliğine yapılan hakaret zoruna gitmiş gibi daha çok ağlamaya başladı.

Keira ise bu trajediyi–gerçi ona göre bir komediydi–büyük bir zevkle izliyordu. Leya ve Kayran tam birbirlerine göreydi. Böylece ikisinden de sonsuza kadar kurtulmuş olacaktı.

Sonra aklına gelen ihtimalle irkilerek doğruldu. Bu evlilik, onu tekrar görmek zorunda olması anlamına geliyordu. Bir yerlere girip saklanma duygusu ağır basınca, kendi kendine kızdı.

Sen artık özgürsün, korkaklık etmekten vazgeç!

***

Kayran taht odasına girdiğinde, Rodolfo bir grup insanla sohbet ediyordu. Ortamda neşeli ve rehavet dolu bir hava vardı. Genç adamın kapıdan girdiğini gören kadınların kıkırdamaları ve cilveli davranışları Rodolfo'nun dikkatini çekmişti. Başını çevirip Kayran'ın geldiğini görünce yerinden kalktı ve neşeli bir sesle haykırdı.

"Rafael, geldiğini haber verdiler ama ayağının tozuyla beni görmeye geleceğini beklemiyordum."

Kayran, asabi olduğu belli olan beden diliyle krala kadar yürüyüp önünde durdu ve selam verdi.

"Majesteleri, sizi uzun zaman görmeyince özlediğimi biliyorsunuz."

Rodolfo çocukluk arkadaşının sesindeki iğneleyici ifadeyi kaçırmamıştı. "Duygularımız karşılıklı, dostum. Neler yaptın anlat, raporunu şimdi vermek istersen dinlerim."

Kayran çevresinde bulunan kalabalığa imayla göz gezdirip, ona döndü. Gözlerinde oynaşan intikamcı pırıltıları Rodolfo'ya yöneltti.

"Bu raporu sizinle baş başayken sunmak isterim."

Rodolfo onun ne demek istediğini anlamış gibi konuklarına dönüp, eliyle gidebileceklerini işaret etti.

Salon boşaldıktan sonra, Kayran yaklaşıp kaldırdığı yumruğunu onun çenesine indirdi. Kral kalktığı tahta geri

düştü. Çenesini şöyle yoklayıp sırıtarak ayağa kalktı ve genç adamın üzerine atlayıp, karnına yumruğunu geçirdi.

"Beni bu kadar özlediğini bilseydim, savaş alanında seni ziyarete gelirdim." Eğlenen sesi hırıltılıydı.

Kayran karnına yediği yumruktan sonra yavaşça doğruldu. Dudağında oynaşan gülümseme onun da bu durumdan zevk aldığını gösteriyordu.

"Bence de iyi olurdu. Kılıcımın senin göğsünde nasıl durduğunu beraber görürdük."

Rodolfo'nun kahkahası, taht odasının dışında bekleyen askerlerin merakla kapalı kapıya bakmasına neden oldu.

"Yapamayacağın şeyleri böyle abartmana bayılıyorum, dostum."

Sözünü bitirir bitirmez salladığı yumruğu, Kayran eğilerek bertaraf etti.

"Ben senin gibi korktuğum konulardan, kibar leydiler gibi entrikalarla kaçmam."

Uzanıp, dizini Rodolfo'nun karnına geçirdi. Mosmor olan Rodolfo dizlerinin üzerine düştü.

"Lanet olsun, sen bana korkak bir kadın mı dedin?"

Nefes nefese acıyla doğrulup Kayran'ın üzerine atladı ve altına aldığı adamı yumruklarıyla sersemletti.

"Keşke baban sağlıklı olsaydı da, etekleri arkasına saklansaydın."

Kayran'ın burnu kanamıştı. Rodolfo'yu iterek yere düşürdü ve bir kez daha yumruğunu çenesine geçirdi.

"Annemin etekleri olmaz mı?" Rodolfo'nun sesi gülme izleri taşıyordu.

Kayran daha fazla dayanamadı ve onun bu sözlerine kahkahayla gülmeye başladı. Rodolfo da yanına, yere düşmüş ve kahkahalarına katılmıştı.

"Sen orospu çocuğunun tekisin, majesteleri."

"Biliyorum. Kanımda olunca söküp atamıyorum."

Kahkahalar taht odasında bir süre devam etti.

"Demek evlilikten korkak tazılar gibi kaçmak için beni ağaca bağlayıp, yem olarak sallandırdın ha?"

Rodolfo'nun dinmekte olan kahkahaları yeniden yükseldi.

"İtiraf et, güzel hamleydi ve sen hiçbir şey yapamadın. Ah dostum, seni rahip önünde görmek için ne kadar sabırsızlandığımı anlatamam."

Kayran bir dirseği üzerinde doğrulup, kaşını kaldırarak ona baktı.

"Kız benden nefret ederse ve sana âşık olursa, yaşlılar meclisine bir iki dedikodu fısıldadığımda da bu kadar eğlenebilecek misin, merak ediyorum."

Rodolfo öfkeyle yerinden doğrulup, patlayan dudağından akan kanı sildi.

"Böyle bir şey yaparsan, sana sarayın en çirkin kadınını ayarlar ve evlenmen için bir emir çıkartırım. Dua et de, baronun kızı güzel çıksın."

Kayran, onun bu tehdidine gülerek yerinden doğruldu. Kapıya doğru yürürken, "Rapor sonuçlarından memnun kaldığınızı umuyorum, majesteleri," dedi.

Rodolfo yeniden tahta otururken onu kızdırmaya çalıştı. "Raporun zayıf hazırlanmış. Bir dahaki sefere kılıçla gelmeni tavsiye ederim."

Kayran'ın kahkahası açılan kapıdan çıkıp koridorda uzaklaşarak kayboldu.

Kayran'ın Burgos'a gelmesine ve başkentte olmasına en çok Rodolfo sevindi. Bu zaferden sonra kendisine krallığın bayraktarlığı verildi ve Karanlık Lordun yanına bir unvan daha eklendi; Campeador*.

* Şampiyon.

BÖLÜM 12

Kayran'ın, karşısında ezilmiş olarak duran komutanlarından Alonzo'ya bakışları, keskin bir bıçak gibi değdiği yeri delip geçiyordu.

"Takibe giden gruplardan olumlu sonuç alınamadı, lordum." Adamın sesi tizleşmişti.

"Ne işe yararsınız siz? Küçük bir kızı bile bulamadınız! Ben de sizi arkama almış savaşa gidiyorum. Nasıl güvenebileceğimi söyle bana!"

Alonzo, o kızı bulsa zaten kendi elleriyle boğacaktı. Lordunun gözünde onu beş para etmez bir duruma düşüren kıza içinden lanetler yağdırıyordu.

Kayran ise kendisini, komutanlarını ve askerlerini komik duruma düşüren ve alay eder gibi elinden kaçan kıza olan öfkesini çevresindekileri suçlayarak gidermeye çalışıyordu.

"Gidebilirsin!"

Alonzo, lordun gürleyerek kovuşunu sineye çekerek dışarı çıktı.

Kayran yumruk yaptığı eline dişlerini geçirdi. Pencereden, sarayın bahçesinde güneşin tadını çıkaran ve eğlenen soyluların boş boş gezinmelerine kısık gözlerle baktı. Bu insanların hiç işi yok muydu, Tanrı aşkına?

Ayakları zemini tok seslerle döverken, hızlı bir şekilde dışarı çıktı ve Sword'u hazırlayıp saraydan ayrıldı. Lordun gittiğini gören Alonzo, birkaç adamıyla peşine takıldı. Sonuçta pek çok düşmanı olan lordun bir saldırıya uğramasından çekiniyordu.

Kayran atının yönünü Baron Salvador De Ramirez'in topraklarına çevirdi. Bu kız eğer Aragonluysa ve baronu tanıyorsa, bir şekilde onun ağzından laf alabilirdi.

Arkasından gelen askerlerine baktı. Alonzo yanına geldiğinde buz gibi bir ifadeyle "Sizin ne işiniz var peşimde?" diyerek çıkıştı.

Alonzo duruşunu bozmadı. "Bize ihtiyacınız olabileceğini düşündük."

Genç adam zaten öfkeliydi ve bu sesine de fazlasıyla yansıyordu. "Ben çocuk muyum ki peşimdesiniz? Kendi işimi kendim halledebilirim!"

Alonzo, onun bu hırçınlığına alışkındı. "Yine de sizin yanınızda olmak istedik."

Kayran atını mahmuzlayarak onları geride bıraktı. At tozlu yolları yutarcasına ilerlerken, düştüğü içler acısı duruma ne kadar öfkelense azdı. Bir kız yüzünden, kendisine suikast planlamış bir adamın topraklarına bir avuç askerle gidiyordu. Başına ne gelirse gelsin hak ediyordu.

Sıcak ve bunaltıcı hava, yüzünden ve sırtından ter olarak süzülürken artık sarayda kalmak istemediğini fark etti. Bir an önce bir yerlere kök salmalıydı, ama Rodolfo'nun vereceği davete katılmak ve davetli olan baronun kızıyla ilgili son kararı vermek zorundaydı.

Önce kızı görmeliydi. Belki karar vermesine yardımcı olurdu.

Baronun kalesi önüne geldiğinde, surlarda dikilen askerlerin ok ve yaylarını çevirmiş beklediklerini görünce atının dizginini çekti.

"Baronla görüşmeye geldim."

Gür sesi kalenin duvarlarına çarpıp yankılandı. Biraz sonra dev kapılar açıldı ve atını içeri sürdü. Kale gayet büyük ve gösterişliydi. Sağlam surları ve çok işlevli burçları her türlü saldırıyı geri püskürtecek kadar dayanıklı görünüyordu. Gördüğü kadarıyla asker sayısı az değildi. Çevre bakımlı ve temizdi. İç kaleden çıkan baron, merdivenlerin dibinde onu bekliyordu.

Atından inen genç adam, baronun karşısına bir kale gibi dikildi.

"Ziyaret amaçlı geldim. Adamlarına söyle, üzerime çevirdikleri silahlarını indirsinler."

Baronun eliyle verdiği işaret üzerine, çevresini sarmış olan savaşçılar silahlarını indirdiler.

Baron ona yol vererek içeriye davet etti.

Kayran merdivenleri çıkarken, çevresini bir şahin gibi gözlemliyor ve yaptığı hesaplamalarla kalenin durumu hakkında bilgi sahibi oluyordu.

***

Keira, uzaktan görünen toz bulutunun ağaçlıklı yolda bir görünüp bir kaybolmasını oturduğu surlarda ilgiyle izliyordu. *Saraydan yine haberci geliyor,* diye düşündü.

Yediği elmadan bir ısırık aldığı sırada kale kapısından giren adamı gördü. Neredeyse boğulacaktı. Elma nefes borusuna kaçmıştı ve öksürmekten ölecekti. Gözlerindeki yaşı sildi ve hemen bacaklarını geri çekerek içeri atladı. Surdan eğilip, izlemeye başladı.

Genç adam ayağında çizmeler, üzerinde kaslı ve korkutucu bedenini saklayamayan tunik ve kaslı kollarındaki pazu bantlarıyla çevresindeki herkesi görüntüsüyle eziyordu. Omzuna değen uzun siyah saçları, yaptığı yolculukla dağılmış ve yüzüne daha yumuşak bir ifade vermişti. Dipsiz, siyah gözleri babasını sindirmişti. Düşman topraklarında beş altı askerle bulunan adam, sanki kendi kalesinin merdivenlerini çıkıyormuş gibi dimdik ve kendine güvenli adımlar atıyordu.

Keira koşarak içeri girdi ve merdivenlerin olduğu koridorda salonu görebileceği bir yer bulup, onları izlemeye başladı.

Baron genç adama oturması için yer gösterirken, Rea koştURARAK yanlarına geldi. Kayran yerinden kalkıp kadını selamladı. Üçü de oturunca, baron söze girdi.

"Sizi burada görmek şaşırtıcı oldu, Lord De Fernandez."

Kayran şüpheli bir bakışla bakarken, kaşlarını kaldırdı. "Bana bir teklifle gelen sizdiniz, baron. Şimdi, buraya gelmemi garip karşılamanızı anlayamadım."

Salvador daha önceden düştüğü ezici durumun hatırlatılmasından sıkıntı duymuştu. "Biliyorum, fakat henüz bir cevap vermediğiniz için böyle bir ziyareti beklemiyordum."

Genç adam sağ ayak bileğini sol dizine koyarak rahat bir oturuş şekline geçti.

Salvador onun, düşmanının evinde bile böylesine rahat olmasına sinir olmuştu.

"Size söz vermiştim, zafer elde ettiğimde yeniden görüşürüz demiştim. Sözümü tutmak için buradayım."

Baron oturduğu koltukta kıpırdandı ve karısına baktı. Rea, adı korkulu efsanelere konu olmuş genç adamın etkileyici havasına ve cazibesine çoktan kapılmıştı. Gözlerini kırpmadan adama bakıyordu. Kocasının kendisine baktığını fark edince, dönüp soran gözlerle ona baktı.

Baron, karısının hayran bakışlarını genç adamdan ayıramadığını fark etmişti, sert bir sesle karısını uyarır gibi "Leya'yı çağır, gelsin ve lordla tanışsın!" dedi.

Kadın zoraki bir gülümsemeyle yerinden fırladı ve koşarak odadan çıktı.

Kayran kadından gözlerini ayırıp adama baktı. "Bir sorum olacak, baron!" Sesi daha çok *Gerçekleri söylesen iyi edersin!* tarzındaydı.

Salvador yeniden tüm dikkatini adama yoğunlaştırdı. "Cevaplayabileceğim bir konuysa, neden olmasın."

Kayran onun, rahat görünmeye çalışan tavrını görmezden geldi.

"Savaş sırasında bir kız yakaladım. Beni öldürmek için gelmişti ve kendisini sizin gönderdiğinizi söyledi."

Baron alnında beliren terleri silmekten utanarak huzursuz oldu. Ne cevap vereceğini bilemeyerek kekeledi. "Ne... Ne dedi? Neden böyle bir yalan söyleme gereği duysun ki?"

Onun şüpheli kıvranışı genç adama her şeyi açıklamıştı.

"Benim merak ettiğim de bu. Siz bana kızınızı teklif ederken, aynı zamanda neden beni öldürmesi için birini gönderesiniz, değil mi?" Adamın söylediği yalan karşısında girecek delik aramasını alaycı bir kaş kaldırış ve küstah bir yüzle izliyordu.

Baron sıkıntıyla terlemiş ve yakasını gevşetmeye giden elini son anda durdurabilmişti. "Gerçekten de neden benim adımı kullandığını bilmiyorum. Kendisinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

Genç adamın gözlerinden geçen bir pırıltı anında kayboldu ve eski halini aldı. Dudakları şüpheyle kıvrılmıştı.

"Bana kimsesiz olduğunu söyledi ama hiç inandırıcı değildi."

Baron yerinden kalktı, rahat tavrının yerinde yeller esiyordu. Adam iki gün sonra kızıyla evlendiğinde, eninde sonunda Keira ile karşılaşacaktı. O zaman ne yapacaktı?

Kayran gözlerinden avını kaçırmak istemeyen bir şahin gibi, onu takip ediyordu.

"Eğer kimliğini biliyor ve bana söylemiyorsanız, çok kızacağımı bilmelisiniz, baron!"

Baron Salvador bir çıkmaza girmişti ki, kapıdan Rea ve Leya girdi.

Leya temkinli adımlarla yaklaşırken, annesi ona destek olmak ister gibi arkasındaydı. Kayran gelen kızı görünce ayağa kalktı ve onun ürkekliği karşısında dudakları alaylı bir şekilde büküldü. Leya'nın korkusu o kadar belliydi ki, ondan birkaç adım ötede tedirgince durdu ve selam verdi.

Genç kız adamın yakışıklılığından etkilenmişti ama yüzündeki ciddi ifade ve karanlık yönü içini ürpertmişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, lordum."

Yukarıda annesi tarafından uyarılmış olduğu, sakin kalmaya çalıştığı sesinden belliydi.

Kız, karşısındaki koltuğa oturunca diğerleri de oturdu. Kayran, kızın güzelliğinden etkilenmişti. Baronun, kızını teklif ederken bu güzelliğe güvendiği belliydi.

Sesini olabildiğince katılaştırarak, "Siz bu evliliği nasıl karşılıyorsunuz, leydim?" diye sordu.

Sorulan soru karşısında Leya oldukça şaşırmıştı, çünkü adamın onun fikrini sormasını beklemiyordu. Her şeyin emrivaki ile gerçekleşeceğini düşünmüştü. Bu nedenle, bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Ben... şey, lordum. Bu konudan yeni haberdar oldum ve sizi tanımıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İstemeseniz bile, emirleri yerine getirmek için bu evliliği gerçekleştirir miydiniz?"

Kızın gözleri babasına döndü. Gördüğü her neyse, daha sonra bakışlarını kucağında birleştirdiği ellerine çevirdi.

"Kralımızın emirlerine karşı çıkma saygısızlığını asla göstermem, lordum."

Kayran anlayacağını anlamıştı.

"Bu, sizin gönülsüz de olsa evliliği gerçekleştireceğiniz anlamına geliyor öyleyse." Genç adam kızın silik ve kabul etmiş görünüşünden tiksinmişti. Hayatında her şeyi kabullenen ve ne istediğini bilmeyen bir kadına yer yoktu.

Baron öksürerek araya girdi. "Kızım, ülkesinin geleceği için üzerine düşen görevi yerine getirecektir."

Kayran dişlerini gıcırdattı. Çenesinde atan kas, onun iç dünyasını ele veren tek şeydi. "Kararımı bu cumartesi, kralın sarayında vereceği davette açıklayacağım. Siz de davetlisiniz. Görüşmek üzere." Sesi duygularını yansıtmayacak kadar düzdü.

Yerinden kalkıp, hanımlara bir baş selamı vererek salondan ayrıldı. Geriye kalan üçlü, yüzleri düşmüş bir şekilde oldukları yerde kaldılar ve sessizce birbirlerine baktılar.

Yukarıda olanları izleyen Keira, derin bir nefes alarak rahatladı. Hâlâ kendisini aradığına inanamıyordu. Eğer evlenmeye karar verirse, ondan nasıl saklanacaktı?

Odasına giden merdivenleri çıkarken, düşünceli ve endişeliydi. Şimdi ne yapacaktı? Annesine verdiği söz olmasaydı, buradan çoktan ayrılır ve bu olayların hiçbirini çekmek zorunda kalmazdı. İçeri girip kapıyı kapattı. Yatağa uzanıp bir çıkış yolu aramaya başladı. Tırnağını kemirirken sesli sesli içini çekiyor ve gözleri tavanda içinden geçenleri dile getiriyordu.

"Buradan uzaklaşabilseydim iyi olacaktı. Gidemediğime göre ne yapabilirim? Yine saklanmaya ve görünmez olmaya devam edebilirim. Leya evlenip gideceğine göre burada olmayacak, onları sık sık görmeyeceğim. Ziyarete geldiklerinde de odamdan çıkmam, olur biter. Başka çıkış yolum yok."

Lanet olasıca adam! Hayatında yeterince dert yokmuş gibi, şimdi bir de o çıkmıştı başına.

Kızgınlıkla yataktan fırladı. Dışarı çıkmak istemiyordu. Lir gözüne takılınca eline aldı. Santos kırılan tellerini yeniden yapmıştı. Hüzünlü bir melodi diline takıldı ve pencereye oturup söylemeye başladı.

***

Akşamki davet için koşturan Rea ve Leya'yı izlerken odaya giren baron, onun sessizce bir köşede oturduğunu görünce kaşlarını çattı.

"Sen hâlâ ne diye oturuyorsun?"

Keira şaşkınlıkla babasına baktı.

Kızın anlamadan bakması üzerine baronun sesi daha da yükseldi. "Sen de hazırlansana, ne duruyorsun?"

Keira ağzı açılıp kapanırken tıpkı bir balığa benzediğine emindi, ama söyleyebileceği kelimeler ya tükenmiş, ya da bir yerlerde saklanmıştı. Sonunda aptallığını üzerinden atıp konuşabildi. "Ne yani, ben de mi geleceğim?"

Baron, kızın gerçekten çok aptal olduğunu düşünürmüş gibi tısladı. "Elbette geleceksin! Kız kardeşini bu zor ve önemli günde yalnız bırakmayacak, ona destek olacaksın!"

Genç kız oturduğu yerden telaşla kalktı. "Bunu yapamam! Oraya gidemem, hiç elbisem yok." Çabucak bulduğu bu bahaneye sığınmak zorundaydı.

Baron, onları dinlerken hazırlanmaya devam eden Leya'ya bakıp, sabrı tükenmiş bir şekilde söylendi. "Ona elbiselerinden birini ver!"

Tam dönüp gidecekken, Keira baronu durdurdu.

"Beni tanıyor! Orada görürse hiç iyi olmaz." Babasını uyaran sesi telaşlı ve korku doluydu. Yeniden başa dönmek ve adamın avuçlarına ürkek bir kuş gibi düşmek istemiyordu.

Kızın söylediği söz üzerine yerinde kalan adam, yavaşça ona döndü.

"Kalabalıkta göze çarpmamaya gayret et ve göz önünde bulunma! Gerekirse sürekli odada kalırsın, ama orada olacaksın!"

Keira kızgındı, korkuyordu ve endişeliydi. "Neden gitmek zorundayım ki?" diye homurdandı.

Baron hışımla tekrar döndü. "Sana orada olacaksın dedim! Git ve hazırlan!"

Salvador odadan çıkıp gittikten sonra, Leya dolaptan çıkardığı yeşil bir elbiseyi yatağın üzerine attı.

"Bunu giy. Ben artık onu giymekten bıktım."

***

Sarayın merdivenlerini isteksiz adımlarla tırmanıyorlardı. Keira en arkada kalmış, oyalanmaya çalışıyordu. Davete yeni gelenler merdivenleri yavaş yavaş çıkarken sohbet ediyorlar ve geçtikleri yerlerin güzelliğinden bahsediyorlardı. Keira ise önünde ilerleyen ailesinin arkasında tetikteydi. Elinden geldiğince dikkat çekmemeye çalışıyor, başını bile kaldırmıyordu.

Balo salonunun kapısına geldiklerinde, kapıda duran görevli tarafından isimleri duyuruldu. Genç kız kaybolup bir yerlere saklanmak için çevresine baktı.

Onlar yürüyünce, kendisi de ilerlemek zorunda kaldı. Mümkün olduğunca babasının iri bedeninin arkasında durmaya çalışıyordu. İlerleyip kralın bulunduğu yere doğru giden ailesini bırakıp, yan taraftaki kalabalığın arasına karıştı ve duvar dibinde duran bir heykelin gölgesine saklandı. Balo salonu çok güzeldi. Yukarıdan aşağıya inen muhteşem mumluklar ortamı pırıl pırıl aydınlatmıştı. Heykeller ve sütunlar renkli mermer, tavan altın yaldız kaplamaydı. Taht, bir bazilika içindeydi ve oldukça gösterişliydi. İç duvarlar, dekoratif zar başlıklı sütunların taşıdığı yuvarlak kemerlerle bölünmüş, nefler birbirlerinden bazen de alternatif olarak karıştırılan yuvarlak sütun ve payelerle ayrılmışlardı. Paye ve kemerler ise oymalarla süslüydü, yaprak, kıvrımlı dal ve figürlerle süslü başlıklar görülüyordu. Pencerelere ve duvarlara mimarinin karakteristik öğesi olan vitray süslemeler yapılmıştı.

Ortamda, artık her yerde moda olarak söylenen, çalınan ve oynanan Flamenko müziği hâkimdi. Arap, Berberi, Çingene ve Yahudilerin ezgilerinin karışımından oluşan bu müzik ve oyun, artık saraylarda bile moda olmuştu. Bu müziğin yayılmasını sağlayanlar ise Çingenelerdi. İber Yarımadası'nı dolaşan gezici müzisyenler bu karışımı her yere taşımışlardı.

Salonda çalan hareketli müziğe eşlik eden dansçılar, kıvrak danslarıyla herkesi büyülüyorlardı.

Keira ise krala bakıyordu. Bu kadar genç bir adamın ülkenin sorumluluğunu almış olması, onun gerçekten güçlü bir kişiliğinin olduğunu gösteriyordu. Kral yanındaki adama gülerek bir şeyler söylerken, adam da ciddi bir yüzle onu dinliyordu. Bir anda gözü adama takıldı ve sesli bir şekilde soluğunu içine çekti.

Karanlık lord, bir salon adamı olmaktan çok uzak, kendi kişiliğine uygun siyahlar giyinmiş ve çevresinde bulunan renkliliği karanlığıyla boğmaya çalışır gibi kralın yanında dikiliyordu. Gülmeyen yüzü bu ortamdan hoşlanmadığını, elinde olsa buradan hızla uzaklaşacağını belli ediyordu.

Kralın uzanıp Leya'nın elini dudaklarına götürdüğünü ve onun da kızaran yanaklarıyla mutlu bir şekilde gülümsediğini görünce yüzünü buruşturdu.

Kayran bu gösteriyi ifadesiz, taş gibi donuk bir yüzle izliyordu. Gözleri kalabalığın üzerinde dolaşmaya başlayınca, genç kız önünde bulunan heykelin arkasına biraz daha çekildi.

Genç adamı incelerken, yanına gelen bir delikanlının elini tutup ortaya çekmesi üzerine şaşkınlıkla irkildi.

Olduğu yerden çıkmak istemeyerek geri adım attı. Delikanlı gülümseyerek onu tekrar çekti.

"Hadi ama güzellik! Burada gizlenerek büyüleyici varlığını gözlerden saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

Keira utanmış ve gizlenme çabalarının meydana çıkmak üzere olduğunu fark etmişti.

"Lütfen bırakın, ben dans etmeyi bilmiyorum."

Delikanlı şakacı bir tavırla, çapkınca kaşını kaldırıp kızı kandırmaya çalıştı. "Senin gibi bir perinin dans etmesine gerek yok. Karşımda dur, yeter."

Keira fark eden oldu mu diye aceleyle çevresine bakındı.

"Bakın, buraya utanmazca beni takip eden bir adamdan gizlenmek için geldim. Şimdi siz beni dans için zorlarsanız, görecek ve kendimi kurtaramayacağım."

"Daha iyi ya, artık benimle olduğunu düşünüp, senden ümidini keser."

Adam neden söz dinlemiyordu? Bir erkeğin bu kadar ısrarcı olması da sıkıcıydı.

Delikanlı, kızın itiraz etmesine fırsat vermeden, elini sıkıca tutup diğer dans edenlerin yanına çekti ve karşısına geçerek ayaklarını ritmik olarak yere vurmaya, el çırparak müziğe uygun hareket etmeye başladı. Genç kız ne yapacağını bilemeyerek, üzerine yönelen bakışlardan dolayı kızarmış ve ürkek bir sincap gibi donup kalmıştı. Birazdan kopacak kıyametten haberi olmayan adamın karşısında hareketsiz dururken, gözleri istemsiz olarak kralın yanında duran Kayran'a döndü.

Kayran sıkılmış ve sabırsız bir şekilde kalabalığı izleyip, davetten nasıl kaçacağının planlarını yaparken, gözüne çarpan kızıl ışıltı anında dikkatini oraya çekti.

Kalabalıkta görünüp kaybolan kızıl saçlar, bütün duygularını ayaklandırmış ve bakışlarını oraya yoğunlaştırmıştı. Kızıl saçlı kız her kimse, önünde dans eden genç bir adamın arkasında kalıyordu. Ancak kız dans etmiyor, şaşkınca donup kalmış gibi dikiliyordu. Nihayet, delikanlı elini çırparak çevresinde dönmeye başlayınca kızın yüzü ortaya çıktı. İşte o an, avının gözünün önünde avlanmayı beklediğini görünce, Kayran'ın dudaklarına memnun bir gülümseme yayıldı. Sonra aniden bu kızın onu nasıl aptal durumuna düşürdüğü aklına geldi ve yüzünü kaplayan öfkeden kararmış ifade, yanında bulunan genç bir hanımın bir adım geri gitmesine neden oldu.

Yavaşça, durduğu yüksek birkaç basamakla inilen tahtın yanından, sinsi bir pumanın zarif ve saldırgan hareketleriyle indi. Gözlerini bir an bile ayırmadığı kızla göz göze geldiklerinde, irileşen yeşil derinliklerin kaçmak için yer aradığını ve çevresini taradığını gördü. Sonunda kararını vermiş gibi eteklerini tutarak geri döndü ve önüne gelen kişileri bazen iterek, bazen çarparak çıkışa doğru koşmaya başladı. İnsanlar kızın bu tavrına şaşırmış bir şekilde söylenerek arkasından bakıyorlar, ama onun kimden ya da neden kaçtığını bilmiyorlardı. Çünkü Kayran, acelesiz bir şekilde sarayın her köşesini tanımasına güvenerek, küçük güvercini kolayca bulabileceğini biliyordu.

Keira kalp çarpıntıları kulaklarında davul gibi atarken, balo salonundan çıktı ve ne yöne gideceğini bilemeyerek duraksadı. Sonra, arkasından kovalayan cehennem zebanisinden kurtulabilmek için sağ taraftaki uzun ve kubbeli koridora yöneldi. Olanca gücünü ayaklarına vererek koşmaya başladı.

BÖLÜM 13

Keira uzun koridoru nefes nefese koşarak geçti. Koridorlar labirent gibi, biri bitmeden diğeri başlayan bir karmaşa yumağıydı. Aklını kaçıracaktı. Kaçışının saçmalığını fark edince, dış merdivenlerin hemen başında durdu. Niye kaçıyordu ki? Artık bir esir değildi, özgür bir insandı. Adamın içine yerleştirdiği korku, düşünmesine izin vermemiş ve bedeni buna uyarak kaçmaya başlamıştı. Geriye dönüp bakarken, yine de kalbinin doludizgin giden bir atın nal seslerini aratmayan atışını kulaklarında duyuyordu.

Kaçan kızın arkasından giderken, Kayran'ın gözleri keyifle parlıyordu. Onun kaçmaktan vazgeçip kendisine saldırmak için fırsat kolladığının farkındaydı.

Yaklaşıp hemen önünde durduğunda, kızın dağılmışlığı, ürkekliği, cesareti ve kendisine karşı koyuşu karşısında ona doğru çekildi. Bu manzara, isteklerinin sınırları zorlamasına neden oldu. Ona ne zaman bu kadar yakın olsa–aslında uzak olması da durumu değiştirmiyordu, düşüncelerine girmesi yeterliydi–sertleşmiş bedenindeki azgın arzuları dizginlemekte zorlanıyordu. Şu anda olduğu gibi.

Genç kız saçları dağılmış, yanakları kızarmış ve yakasından taşan göğüslerinin hızlı hızlı inip kalkmasına neden olan soluk soluğa kalmış haliyle Pagan tanrıçaları kadar öfkeli ve çekici görünüyordu.

Olayı dikkatsizce izleyen bir askerin dalgınlığından yararlanan Keira, uzanıp bir çırpıda adamın kılıcını çekip aldı. Asker önce şaşırsa da, sonra kılıcını almak için hareket edince, Kayran bir el hareketiyle onu durdurdu. Kızın bu beklenmedik davranışı karşısında, çapkınca sırıtışı genişledi. Keira'nın gözlerindeki ifade, gerçekten bu defa onu öldürünceye kadar durmayacağını gösteriyordu. Ustalaşmış bir tavırla kılıcı döndürürken, onun bu kendine güvenen ve işini bilir tavrı, genç adamın hoşuna gitmişti.

"Hırçın kızılım, yine elinde bir kılıç var ve yine öldürmeye niyetlendiğin kişi benim."

Keira, gözlerinde çakan şimşeklerle ve hırçın bir şekilde çıkan sesiyle cevap verdi. "Sen ölünceye kadar durmayacağım!"

Kayran kollarını yana açarak ve gülümseyerek onu kışkırttı. "O halde durma. Karşındayım ve silahsızım."

Üzerine sinmiş küstah tavırlar, alayla yanan gözler, bir ordu bile gelse geri çekilmeyeceğini belli eden duruş genç kızı öyle sinirlendirdi ki, kılıçla aniden ileri doğru atıldı. Kayran'ın savaş tecrübesi böyle durumlar için tetikteydi. Yana çekilerek hücumunu boşa çıkardı. Kızın saldırıp dönerken savrulan saçları, mum ışığında yanıp söndü ve tokalarından kurtulup bir perde gibi sırtına döküldü.

Yeniden ve tekrar tekrar saldırı denemelerinin hepsinin kolayca savuşturulması karşısında, kanı damarlarını zorlayarak akarken, gözleri sisli bir pusun ardından bakarmışçasına pervasızlaştı.

Kayran, düşmanına savaşı kaybettiren tek şeyin, kontrol edilemeyen öfke olduğunu biliyordu ve şu anda karşısında duran güzelliğin tam da bu sınırda olduğunu hissediyordu.

Çevrelerini saran askerler, kendi aralarında fısıldaşarak konuşuyor ve gülüşüyorlardı.

Keira utanç verici bir şekilde baştan kaybedilmiş bir savaşın içine kendini sersemce atmıştı. Gözünü hırs bürürken yaptığı yanlış hamleyi değerlendiren Kayran, uzayıp giden bu inatlaşmaya son noktayı koymak için ileri atılıp kızın bileğini yakaladı, ters çevirdi ve kılıcı elinden düşürdü.

Keira, tutulan bileğinin acısıyla dişlerini sıktı ama pes etmedi. Eğilip adamın bileğine dişini geçirdi. Parmaklarda herhangi bir gevşeme olmamıştı ama kulağının dibinde fısıldanan küfür, tüm bedeninin kızarmasına neden olmuştu.

Genç adam onu bir çırpıda döndürüp, tuttuğu gibi geniş omzuna attı ve geldikleri yoldan geri döndü. Genç kızın küfürleri ve çığlıkları ona ulaşmıyormuş gibi davranıyordu. Ayaklarını büküp dizini göğsüne geçirmeye çalıştı, ama adamın dizlerinin arkasından sıkıca tuttuğu bacakları sıkışmış ve hareket edemez duruma gelmişti.

Yürüdükçe sallanan kafasını kontrol etmeye çalışarak, adamın kaslı sırtına vuran burnunun acısını sineye çekti ve o taş gibi kaslara dişini geçirmeye çalıştı.

Kahretsin! Adam ulu dağların kayaları kadar sertti, ısırmaya çalışmak nafileydi.

"Rahat durmazsan canın yanacak."

"Zaten yeterince canımı yaktın, daha fazlasına gücün yetmez!"

Genç adamın kızgınlıkla homurdanması, kızı birazcık da olsa tatmin etti.

Nereye gittiklerini göremiyordu. Alçak domuz, onu yatağa atabileceği bir oda falan arıyorsa ancak rüyasında görürdü.

Sırtına elini dayayıp, onun omzu üzerinde doğrulmaya çalıştı. Sanki küçük bir bebeği taşırmış gibi zorlanmaması karşısında iyice sinirlendi ve elini uzatıp saçını yakaladı.

Onunla böyle boğuşurken, nereye geldiklerinin farkında değildi. Birden susan müzikle şaşıran kalabalığın önünde, bir çuval gibi yere indirildi ve tahtın önüne iteklenmesi üzerine dizüstü düştü.

Saçlarını savurarak geri attı ve başını kaldırdı. Kralın şaşkın ama eğlenen bakışlarıyla karşılaşınca gözleri kısıldı. Lanet olası zorba ve alaycı bir Kastilyalı daha. Karanlık lorda benzemesi de cabası. En az onun kadar yakışıklı ve çekici görünüyordu.

Kalabalık, büyük bir suskunluk içinde neler olacağının merakıyla bekliyordu.

Arkasından duyduğu haşin ama sahiplenici ses karşısında tüyleri diken diken oldu.

"Onu istiyorum."

Geri dönüp burnundan soluyarak ve ölümcül gözlerle genç adama baktı. Dudakları aşağılayan bir şekilde kıvrılmış ve küstahtı.

"Ellerinde binlerce masum insanın kanını taşıyan birine ait olmaktansa, zindanlarda çürümeyi tercih ederim."

Bu cevap üzerine Rodolfo'nun kahkahası, suskun kalabalığın üzerinde titreyerek uçuştu.

"Aman Tanrım! Rafael, bu vahşi şeyi nereden buldun?"

Kayran'ın dudakları yukarıya doğru kıvrılırken, gözlerinden taşan arzu ve bedeninden yayılan ihtiras titreşimleri kızı sarıp sarmaladı ve soluksuz bıraktı.

"O beni buldu. Ne kadar şanslıyım, değil mi?"

Bu arada Salvador bir köşede kaskatı kesilmiş, onları izliyordu. Leya, Keira'nın kendisine tercih edilmiş olmasından dolayı asabi bir şekilde elinde olan mendili didikliyor ve dudağı kıskançlıkla titriyordu. Rea, kızını anlamış gibi bir adım yaklaştı.

Kayran için sıkıcı başlayan akşam, bedenini coşkuyla dolduran büyülü bir heyecana dönüşmüştü. Hâlâ yerde, dizlerinin üzerinde duran kızı kaldırmak için elini uzattı ama o, hırsla ittirdiği eli görmezden gelip kendi kendine ayağa kalktı.

Kayran, kızı takdim eder gibi Rodolfo'ya döndü ve gözlerinde yanan bir duyguyla konuştu.

"Majesteleri, bu küçük vahşi benim celladım."

Kalabalıktan yükselen şaşkınlık nidaları, kralın bakışıyla yerini suskunluğa bıraktı.

"Seni öldürmeye mi çalıştı? O zaman cezası asılmak olmalı."

Kızın dipsiz göller gibi yeşil gözleri, kış ayazında kalmış gibi dondu.

Kayran ona dönüp, hükmeden bir sesle "Kralını selamla!" diye emretti.

Keira gururla çenesini kaldırdı ve küçümseyen bakışlarını krala çevirdi. Dudaklarından dökülen sözler zehir gibi, yenilir yutulur değildi.

"O, benim kralım değil."

Rodolfo'nun hiddetten kıpkırmızı olmuş yüzü, kızdan Kayran'a döndü.

"Boş cesaret ölümü peşinden sürükler. Bu kızı krala hakaretten tutukla ve yarın şafak vakti idam et."

Kayran tepeden tırnağa kaskatı kesilmiş bir halde dişlerini sıkarak konuştu.

"Densizliğinin cezasını ben veririm. Biraz önce de söylediğim gibi, o benim. Size yapılan hakaretten de ben sorumluyum."

"Senin kadının olması, beni halkımın önünde küçük düşürebileceği anlamına gelmez! Seninle ne kadar yakın olursak olalım, bu asla taviz vermeyeceğim bir davranış."

Keira'nın asi ve sert sesi ikisinin arasına girdi. "Ben onun kadını değilim! Onun olmaktansa ölmeyi tercih ederim!"

İki adamın da aynı anda dönüp ona bakması ve yerin dibine sokan bakışları karşısında inadından vazgeçmedi, ama dudaklarını sımsıkı kapadı.

Kayran gözünü bürüyen şiddet duygusunun nasıl bedenini ele geçirdiğini bilirdi ve içine yayılan sinsi zehir başladığında, elinden bir kazanın çıkmak üzere olduğunu anlamıştı. Bu vahşi velet, ona hakaret ettiği yetmezmiş gibi, bir de Rodolfo'nun kral olmasını umursamadan hakaretlerini sürdürüyordu.

Konuşmaya başladığında sesi ortamda soğuk rüzgârlar estirdi. "Bu defalık affederseniz, gereken eğitim ve ceza ile onu evcilleştireceğim."

Genç kızın haykıran sesi, tiksinti doluydu. "Evcilleştirmek istediğin şey yabani bir at değil, seni barbar canavar. Ben bir hayvan değilim!" Rodolfo'ya dönüp, adeta adamı

kışkırtmak için konuştu. "Sözlerimde ciddiyim, beni zindana atın ya da daha iyisi yarın idam edin."

Kayran, kıza bir deliye bakar gibi baktı. Evet, kız aklını kaçırmıştı, zıvanadan çıkmıştı ve ortada dönenlerin bir tiyatro olduğunu sanıyordu. Yanına yaklaşıp sertçe kolundan tuttu ve sıktı.

"Lanet olası çeneni kapatmazsan, ben kapatacağım!"

Keira da farkındaydı, çok ileri gitmişti. Ama bu zamana kadar sürekli ezilmenin ve dışlanmanın ne demek olduğunu bilmeyen bu insanların, geriye hiçbir şeyi kalmamış birini hayatta tutacak bağların koptuğunu ve daha önce yaşadıklarının acısını bu pervasızlıkla ortaya döktüğünü görmesi gerekiyordu. Hiçbirisi umurunda değildi. Herkesin ona aklını kaçırmış gibi baktığını biliyordu. Ama hiç bu kadar aklı başında ve gözü kara olmamıştı. Hayatla savaşarak ölmesi gerekiyorsa, o buna çoktan hazırdı. Bundan böyle, kimsenin emri altında korkuyla yaşamayacaktı. Köşelerde saklanmayacak, görünmez olmaya uğraşmayacaktı.

Rodolfo'nun tehditkâr ve gürleyen sesi herkesin korkuyla sinmesine neden oldu. "Kimsin sen? Ailen nerede? Bu sorumluluk onların ve cezadan paylarına düşeni almaları gerekiyor."

Salvador korkak bir sıçan gibi yerinde titredi. Ne diyeceğini şaşırmış bir şekilde gözleri dönerken, yanında olan ailesine ve bir krallığa kafa tutan kızına bakıyordu. Bu kızın içine şeytan kaçmış olmalıydı. Evet, mutlaka ya çıldırmıştı, ya da bilinmezlere karışmıştı. Kralın tekrar gürleyen sesi mumları bile titreştirirken, öksürerek birkaç adım atabildi.

Bütün başlar salonda yapılan tek harekete odaklı gibi ona döndü.

Kayran gözlerine inanamayarak adama baktı. Sonra kıza dönen bakışları nefretle ikisi arasında gidip geldi.

"Sen, baronun kızı mısın?"

Keira duymamış gibi karşıya bakarken tepkisizdi.

"Sana bir soru sordum, lanet olası! Cevap ver!"

Kızın kılı bile kıpırdamazken, Salvador daha fazla öfkeyi üzerine çekmemek için atıldı.

"Evet. Keira, benim kızım."

Kayran birkaç adımda adama ulaştı ve gırtlağını yakaladı. "Sen ne haltlar karıştırıyorsun? Kızının birini beni öldürmesi için gönderirken, diğerini bir yılan gibi koynuma sokmaya mı çalışıyorsun?"

Baron, genç adamdan gelen nefret ve hiddetin büyüklüğü karşısında bir şey söyleyemeden, yüzüne çarpan yumrukla kemiklerinin çatlağını duydu ve yere kapaklandı.

Salondaki herkes sanki hep birlikte derin bir nefes almış gibi havayı içine çekti ve bıraktı. Rodolfo tahtın bulunduğu bazilikadan inip ortaya geldi.

"Ayağa kalk baron ve benim geri dönülemez emirlerim askerlerim tarafından yerine getirilmeden önce gerçekleri açıkla."

Salvador ağzından akan kanı koluna silerek ayağa kalkmaya çalıştı. Karısının acıyan ve ayıplayan bakışları altında sırtını ona döndü.

Keira olduğu yerde kök salmış gibi ne hareket edebiliyor, ne de konuşabiliyordu. Sonunda olacak olan şey belliydi; ailecek idam sehpasına merhaba diyeceklerdi.

Salvador konuşmaya başladığında, gözleri hayal kırıklığı ve kırgınlıkla doldu.

"Keira, benim kızım, ama sizi öldürmesi için onu ben göndermedim. Kız kardeşini sizinle evlendirmek istediğimi duyunca, sanırım onu korumak istedi ya da kıskandı, bilemiyorum. Gittiğinden haberim bile olmadı. Geri döndüğünde de hiçbir şey anlatmadı. Eğer onu ben göndermiş olsaydım, kızımı evlendirmek için size gelmezdim. Böyle bir hatanın eninde sonunda ortaya çıkacağını bilirdim. Ben de şu anda burada öğrendim ve şaşkınlık içerisindeyim. Bizim adımızı nasıl böyle lekeleyebildiğini ve ayaklar altına aldığını bilemiyorum. Aklını kaçırmış olmalı."

Genç kız dışarıdan ne kadar dimdik ayakta ve tepkisiz duruyor gibi görünse de, içten içe yıkıldığını kimseye belli etmemek için dişlerini sıkıyordu.

Salvador hâlâ konuşmasına devam ediyordu. "Bu nedenle, majesteleri, onu bırakın eve götüreyim ve deliliğini tedavi ettireyim. O çevresine zarar veren biri haline dönüşmeden kontrol altına alınmalı. Siz de gördünüz işte, aklı başında hiç kimse krala karşı böyle saygısızlık yapamaz."

Kayran bir şahin gibi diktiği gözleriyle hiçbir şey kaçırmıyordu. Ortada dönen dolaplar, bunlar değildi. Göz ucuyla kıza baktı. Çok sakin ve konuşulanlar umurunda değilmiş gibi sessizce duruyordu, ama duruşunda ve beden dilinde bir tuhaflık vardı. Kendi kabuğuna çekilmiş ya da içindekileri kimse görmesin diye çevresine bir duvar örmüştü. Onun anlatılanlar gibi çılgın veya aklını kaçırmış olduğuna inanmıyordu. Bütün bu davranışların bir sebebi olmalıydı. Delilik dışında bir neden, kızın sınırları aşmasına neden olmuştu.

İçeriye giren Ana Kraliçe Aldora, salonun ortasına gelmeden önce duraklamış ve olan biteni kenardan izlemişti. Durumun vahametini fark edince birkaç adım ilerledi ve ortada duran kızı gördüğünde yüreği korkuyla doldu. Tanrım, bu kız...

Kesinlikle oydu ve şu an onun sarayında durmuş, tüm dünyaya kafa tutuyordu. Kızı baştan ayağa inceledi. Hiç şüphesi yoktu, bu kesinlikle oydu. Onu bir an önce sağ salim buradan çıkarmalıydı. Hızlı adımlarla yaklaştı ve Rodolfo'nun yanında durdu. Uzanıp kolunu tuttu ve sıktı.

"Neler oluyor burada?"

Rodolfo yanında duran annesinin sesini duyunca, kararmış yüzüyle ona döndü. "Bir asiye gereken dersi vermek üzereydik."

Aldora oğlunu kınayan bir bakış attı ve olabildiğince sakin bir ses tonuyla konuştu. "Gördüğüm kadarıyla kızın aklı başında değil. Bırak ailesiyle gitsin."

Rodolfo inatçı bir bakışla annesine döndü. "Benden onu affetmemi mi istiyorsunuz?"

Aldora onaylarcasına başını salladı ve kesin bir ses tonuyla isteğini bildirdi. "O küçük, ne dediğini bilmeyen bir zavallı. Kral olarak merhamet ve bağışlayıcılığını halkının önünde göster, majesteleri."

Böyle söylenince, Rodolfo'nun bu isteğe uymaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Pekâlâ, baron. Kızınızı da alıp gidebilirsiniz."

Kayran kızı bulmuşken ve avucundayken kaybetmek istemedi ve Rodolfo'ya aklaştı.

"O bana ait, gitmesine izin vermeyeceğim."

"Hem seni öldürmeye çalıştığını söylüyorsun, hem de yanında tutmak mı istiyorsun?"

"Bu benim sorunum, onunla ben ilgileneceğim."

Rodolfo öfkeyle genç adama baktı. "Hayır, bu sadece senin sorunun olamaz! Benim en iyi arkadaşım ve sağ kolumsun, sana gelen zarar kesinlikle beni de ilgilendirir."

Kayran bu kalabalıkta kralla tartışıyor olmaktan rahatsızdı, herkes pürdikkat onları izliyordu. Baron yaklaşıp Keira'yı kolundan tutarak çekmeden önce, kral ve kraliçeyi selamladı. Arkasında duran karısına ve kızına gidelim bakışı atarak kalabalığın arasından geçti. Leya ve Rea, ne olduğunu anlamaya çalışarak, aceleyle yaptıkları reveransla adamın peşine düştüler.

Kayran kontrol etmeye çalıştığı öfkeyle onların gidişini izledi.

Ortamda oluşan sessizlik, onların çıkmasıyla bozuldu ve müzik yeniden başladı. Dedikodular ve uğultular arasında geri dönüp gitmeye hazırlanan Kayran'ı Rodolfo durdurdu.

"Rafael, saçmalama, o kız sana uygun değil."

"Bu senin verebileceğin bir karar değil. Kral olman, benim yatağıma giren kadınlara karışma hakkı vermez!" Kayran'ın tutmaya çalıştığı hiddeti, sesine yansıdımıştı.

Rodolfo, onun ilk defa böyle konuştuğunu görüyordu. Kayran asla kadınlara takılıp kalmazdı. Yatağını ısıttıkları ve onu tatmin ettikleri sürece kadınlar çevresinde olurdu, diğer zamanlarda onlarla konuşmazdı bile.

"Bunu kralın olarak değil, arkadaşın olarak söylüyorum. O kız bir bela ve ondan uzak dur."

Kayran dönüp gitmeden hemen önce sert bir sesle "Buna ben karar vereceğim. İzniniz olursa yarın saraydan ayrılıp, kendi kaleme gitmek istiyorum," dedi ve yüzünde taş kadar donuk bir ifadeyle açılan kalabalığın oluşturduğu koridordan yürüyerek salonu terk etti.

Rodolfo, yeri sert bir şekilde döven ayaklarının öfkeli seslerini bastıramayan müziği arkada bırakarak çıkan arkadaşının gidişini izledi.

***

Saraydan çıkıp arabaya binen Keira ve ailesi, gergin ve rahatsız edici bir sessizlikle yolculuğa başladılar. Baron öfkeli, Keira kurtulduğu için rahatlamış, Rea ve Leya ise ortada dönen ve anlamlandıramadıkları olayları birisi anlatır umuduyla hevesle beklemekteydiler.

Ağzını açıp konuşan olmayınca, herkes kendi düşüncelerine daldı.

Keira yaptıklarına şaşırmış ama bir o kadar da memnun bir şekilde arkasına yaslanmıştı. Ondan kurtulmuş olsa da, artık babasıyla başının daha çok belada olduğu hissini içinden atamıyordu. Yaptığı hiçbir şeyden pişman değildi, geleceği ne olacak düşüncesi için de endişelenmiyordu. Eğer kral, onun Kayran'ın yanında kalmasına izin verseydi neler olurdu? Asıl endişelenmesi gereken durum, bu düşünceydi. Ne yapacağını elbette biliyordu, yeniden kaçardı.

Kendi kendisiyle dalga geçti. Aptal, mutlu bir yuva için bile, bir başkası bu kadar çaba harcamazdı.

Bu kaçma kovalamaca nereye kadar devam edecekti ya da ne zamana kadar bu hiçlik içinde yaşamayı sürdürecekti? Kendine yeni bir yaşam için cesaret vermeli ve buradan ayrılmalıydı.

Anneciğim, neden bunu bana yaptın? Bu kadar acı çekeceğim bir yere, beni neden yeminle bağladın? Ne kadar üzüleceğimi görmedin mi?

Yumruk yaptığı ellerini, eteğinin altına soktu. Titreyen dudaklarını ve dolan gözlerini ise pencereden karanlığı izlermiş gibi yaparak sakladı.

Uzun süren yolculuğun ardından, kaleden içeri girdiler. Sessizlik kale ahalisinin çoktan dinlenmeye çekildiğini gösteriyordu. Arabadan inip dış merdivenleri tırmanacakken, baronun tok sesiyle olduğu yerde kaldı.

"Bizi soktuğun tehlike için seni kırbaçlamalıyım aslında, ama bu defalık oda cezasıyla geçiştireceğim. Ben izin verinceye kadar odandan çıkmayacaksın!"

Yüzünü dönmeden dinlediği emirlere, tepkisiz kalarak merdivenleri çıktı ve ruhunun ağırlığını taşıyamazmış gibi ağır adımlarla odasına yöneldi. Kapıyı kapatıp arkasına dayandı, gözleri odasında dolaştı.

Evet, uzun bir süre buraya mahkûmdu. Birileri bir şekilde aklını kaçırmasını veya ölmesini istiyordu. Şüpheliler gözünün önüne gelince öfkeyle içini çekti. Elbisesini çıkarıp geceliğini giydi ve lirini alıp pencereye oturdu. Dilinden dökülen ve tellere yansıyan ağıt, tam da kendisine uygundu.

Ay ışığında kırılacak bir biblo kadar zarif, narin ve kırılgan bir görüntü sunduğunu bilmeden, uzun süre parmaklarının ucundan dökülen nağmeler eşliğinde üzüntüsünü dışa döktü.

BÖLÜM 14

Kayran'ın bir hışımla saraydan ayrılıp, kendi kalesinin yolunu tutmasından sonra, Kraliçe Aldora dairesine çekilmiş ve fark ettiği gerçekle sıkıntılı bir şekilde odasında dolaşmaya başlamıştı. Keşfettiği gerçek, tüylerini diken diken etmişti. Kesinlikle emindi, o kız Felisa'nın kızıydı. Bu kadar benzerlik ancak anne ve kız arasında olabilirdi. Eğer onun yaşadığı anlaşılırsa, her iki krallık da onun öldürülmesi için emir çıkartırdı. Buna oğlu Rodolfo da dâhil.

Gerizekâlı baron, onu neden buraya getirmişti? Aptal adam, *Kız burada, alın öldürün!* der gibi bir tutum içerisindeydi.

Felisa, ne kadar tatlı ve naifti. Güzelliği dillere destandı. Bütün ülkelerin kralları ve prensleri onunla evlenmek için can atıyordu ama o, Kastilya Krallığının prenslerinden birisine âşık olmuştu.

Prens Enrique, kralın bir Çingene'den peydahladığı gayrimeşru oğluydu. Onu kendi sarayına getirip meşru oğlu olduğunu söylese de, kimse kabullenmemişti. Kralın karısından bir çocuğunun olmaması işleri daha da karıştırmıştı. Prens Enrique babasının tahtına varis olabilecek tek erkek çocuktu. Kralın kendisinden sonra onu varis yapması, diğer kardeşlerinin hiç hoşuna gitmemişti. Tam

bu sıralarda, nasıl olduysa Felisa ve Enrique karşılaşmışlar, birbirlerine âşık olmuşlardı. Biri Kastilya Prensi, diğeri Aragon Prensesi. Uzun süre gizlilik içinde devam eden ilişkileri prensin, babasına onunla evleneceğini söylemesiyle çıkmaza girmişti.

Diğer taraftan, Felisa'nın hamile olduğu ortaya çıkmış ve çocuğun kimden olduğu anlaşılınca kıyamet kopmuştu. Yapılan bir anlaşmayla sıradan bir köylü olan Salvador'a baronluk teklif edilmiş ve Felisa ile apar topar evlendirilmişti.

Prens Enrique, Felisa'nın kaybolmasından hemen sonra zehirlenerek öldürülmüş ve krallık prensin en büyük amcası Guido'ya geçmişti, yani Rodolfo'nun büyükbabasına.

Şimdi kızın, tahtın gerçek varisi olduğunun ortaya çıkması, üstelik bu varisin her iki krallıkta da prenses olması işleri ne hale getirirdi Tanrı bilir!

Bu bilgi gizli kalmalı, hiç kimse bilmemeliydi.

***

Salvador olanlara inanamıyordu. Kız sanki dokuz canlıydı. Elleriyle ölüme göndermiş, El Kayran onu kesinlikle öldürür diye ummuştu, ama o sağ salim geri dönmüştü. Bile bile saraydaki baloya götürmüştü. Kesinlikle tanınır ve bu, onun ölüme giden yolu olur demişti. Kayran'ın *'Onu istiyorum!'* deyişi işleri karıştırmıştı. Tabii bir baba olarak onu savunması beklenirdi ve mecburen yapmıştı da. Rodolfo'nun kararında ısrarlı olmasını beklerdi, ama son anda kraliçenin ortaya çıkması hiç iyi olmamıştı.

Kalenin duvarlarında gözlerini gezdirdi. Burası ona aitti, her taşı, her kirişiyle. Asla kimseye vermeyecekti, hele o sümüklü kayıp prensese asla! Onu kendi elleriyle öldürür, yine de vermezdi. Bu kale için terlemiş, tırnaklarıyla

mücadele etmiş ve her günün sabahına buraya sahip olmanın gururuyla uyanmıştı.

Bir şekilde ondan kurtulmanın yolunu bulacaktı.

***

Keira üç gündür odada kilitli kalmaktan aklını kaçırmak üzereydi. Sandığında sakladığı birkaç kitabı yeniden okumuş, odasını temizlemiş, liriyle dokunaklı melodiler söylemiş ve buradan kurtulursa ne yapacağını düşünerek zaman harcamıştı.

Üçüncü gün artık daha fazla dayanamayacağını anlayınca, odada bulunan eşyaları duvarlara fırlattı. Hırsını alamayıp, eline ne geçerse yerlere çarptı.

Bu arada lirini de yere attığını fark edince, pişmanlıkla yere çöküp hıçkırıklarla ağladı. Lir, kurutulan bir kaplumbağa kabuğu üzerine oturtulmuştu. Çok eskiydi. Bacak ve başının çıktığı boşluklar balmumuyla kapatılmıştı. Yere çarpan lirin, bir bacak deliğini kapatan balmumu yerinden çıkmıştı, ama tellerine hiçbir şey olmadığını görünce dayanamadı, lire sarılıp yarım kalan ağlamasına devam etti.

Ağlaması durunca, kucağında sıkı sıkı tuttuğu aletin tellerini okşadı. Yerden aldığı balmumunu yeniden yerine yapıştırmaya çalışırken, kabuğun içinden dışarıya doğru sarkan kâğıt parçası dikkatini çekti. Parmağını sokup almaya çalıştı, çıkartamayınca da sallayarak düşmesi için uğraştı. Bir türlü olmayınca, gözüne şöminenin maşası ilişti. Maşayla tuttuğu kâğıdı büyük bir özenle çıkardı. Eski ve sararmış iki tane kâğıttı.

Birisi, annesinin ona yazdığı mektuptu. İlk cümleler, gözlerinden sel gibi akan gözyaşları nedeniyle yarım kaldı. Titreyen ellerine hâkim olamıyor, hıçkırıklarını bir türlü durduramıyordu.

Meleğim,

Bu mektubu bulmuşsan, ben senden çok uzaklardayım demektir. Seni seviyorum ve hep seninleyim, sakın bunu unutma olur mu?

Şu an sen, köpeğin Rex'in öldürülmesinden dolayı ağlamaktan bitap düşmüş bir halde yatağında yatıyorsun. Ben de, bir gün seni koruyamayacağımı bilerek büyük bir vicdan azabı ve pişmanlıkla sana bu mektubu yazıyorum.

Baban Prens Enrique ile (kendisi Kastilyalı bir prens) iki krallığın sınırında bulunan bir ormanda tesadüfen tanıştık. Birbirimize âşık olmamızı anlamamız için çok vakit geçmedi. Sık sık buluştuk. Baban kralın gayrimeşru oğluydu. Annesi bir Çingene'ymiş. Kral onun meşru varisi olduğunu söylese de, çevresinde krallığa göz dikmiş pek çok insan vardı.

Evlenmeye karar verdiğimizde sana hamileydim. Düşman iki krallığın arasında evlenmek istememiz herkesi ayağa kaldırdı.

Beni Salvador'la evlenmeye zorladılar. Babanı ise öldürdüler. Ölmeden önce son buluşmamızda, bu kaleyi sana verdiğine dair krallık emrinin olduğu belgeyi bana verdi. Onu, bir gün senin bulman umuduyla benden kalan tek hatıranın içine saklıyorum. Tek tesellim, senin çok güçlü bir kız olduğunu bilmek. Bu belge, ne olursa olsun Salvador'un eline geçmemeli ve kim olduğunu kimse anlamamalı.

Her zaman güçlü kal, bebeğim. Asla pes etme. Sen sevgi dolu iki insanın dünyaya getirdiği bir çocuksun. Umarım, bir gün sevebileceğin ve seni herkese karşı koruyabilecek bir adama âşık olursun. Bunu tüm yüreğimle diliyorum.

Seni seviyorum, bir tanem.

Annen.

Genç kız okudukları karşısında geçmişe gidip, annesiyle geçen zamanı ve onunla uzun uzun konuşmalarını hatırlarken, yanaklarının sırılsıklam olmasına aldırmadan mektubu dudaklarına götürdü ve öptü.

"Ben de seni seviyorum, anne."

Uzanıp, yerde duran rulo haline getirilmiş diğer kâğıdı aldı ve açtı. Evet, bu annesinin mektubunda bahsettiği, kalenin ona ait olduğunu ispatlayan krallık emriydi.

İki kâğıdı da yeniden kaplumbağa kabuğunun içine koyarak balmumuyla tekrar kapattı. Yere düşme anında, tekrar açılmasın diye muma tutarak yapışmasını sağladı.

Gözlerini kapatıp öğrendiklerini sindirmeye çalıştı. Bu kadar zaman ona ait kalede bir yabancı, bir sığıntı gibi yaşamıştı. Babası bildiği adamın çıkarları için onu kullanan biri olduğunu öğrenince hiç şaşırmamıştı. Yıllarca baba figürü olarak tanıdığı adam, vicdansızdan başka bir şey değildi. Onca yıl beklediği sevginin asla gelmeyeceği gerçeği yüreğine bir çekiç gibi indi. Bir babası yoktu. Onu tanıma şansı hiç olmayacaktı. Nasıl bir adamdı? Ona benziyor muydu? Annesini sevdiğine göre, en azından bir yüreği vardı. Baronda olmadığı kesin olan bir yürek.

Sonra gözlerini açıp, taş duvarların her bir noktasını inceledi. İçinden sevinç çığlıkları atarak, *Burası benim!* diye haykırıyordu. *Artık bir yuvam var, kimse beni buradan çıkartamaz, asıl gitmesi gereken onlar.*

Ayağa fırlayıp, kahkaha atmaya ve dans etmeye başladı. Kahretsin, bu günleri göreceğine asla inanmamıştı.

Bu sevincin körleştirdiği bir tutkuyla kapıya doğru yürüdü. Sonuçlarını düşünmeliydi. Bu kadar zaman onu burada eziyetle tutan adamın, kaleyi kolayca teslim etmeyeceğini bilmeliydi.

Kapıya ulaşmadan önce gözlerinde kararlı bir ışıkla lirini her zamanki yerine, yatağının başucuna koydu. Eline aldığı maşayla kapıya vurmaya başladı.

"Açın şu kapıyı! Açın diyorum!"

Keira'nın sesi önce odada yankılandı. Avazı çıktığı kadar bağırırken, peş peşe indirdiği maşa ve yumruklar bir süre sonra en alt kattan duyulmaya başlayınca, Salvador sinirli bir sesle yanında bulunan hizmetçisine seslendi.

"Git, ne diyor bak şuna, lanet olası!"

Hizmetçi, efendisinin hışmından korkarak hızla üçüncü kata çıktı. Kapıya yaklaşıp kıza seslendi.

"Ne oldu, hanımım?"

Kaledeki bütün hizmetçi ve görevliler, Salvador'un korkusundan kıza asla yaklaşamamışlardı. Bu nedenle her işini kendisi yapmak zorunda kalan genç kız, kimseyle arkadaşlık kuramamıştı.

"Aç şu kapıyı."

Hizmetçi kız, ağlamaklı bir sesle Keira'ya yalvardı. "Yapamam, efendim. Baron sadece ne istediğinizi sormam için gönderdi."

Keira hınçla maşayı kapıya çarpınca, kız yerinden sıçradı.

"Aç! Bütün suçu üstleneceğim, onunla konuşmam lazım."

Kız ne yapacağını bilemez bir şekilde çevresine bakındı. Birileri geçse de, bir şeyler söylese diye düşünürken, kapı tekrar gümledi.

Uzanıp cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Yanından rüzgâr gibi geçen kızın peşinden, korkak adımlarla koşturdu.

Merdivenleri üçer beşer inen Keira ana salona geldiğinde Salvador'un, askerleriyle bir konu hakkında konuştuklarını gördü. Kararlı adımlarla ve yüzünde hiç olmadığı kadar azimle, omuzlarını dikleştirip ona yaklaştı. Sesi taviz vermeyen ve ne olduğunu bilen insanlara has bir özgüvenle doluydu.

"Sizinle konuşmak istiyorum."

Salvador onun dışarıda olmasına kızmış bir şekilde, arkasında duran ezik hizmetçiye öldüren bakışlar attı.

"Sana dışarı çıkman için izin vermedim! Cezan daha bitmedi, odana dön!"

Keira sert bir sesle "Sizinle şu anda konuşmam gerekiyor," diye diretti.

"Sana daha sonra dedim, cezan bitince konuşuruz."

Genç kız kollarını göğsünde bağlamış, korkusuz bir şekilde karşısında durmaya devam ediyordu. Dudaklarında oluşan gülümseme ise adamı işkillendirmişti.

"İstersen adamlarının önünde de konuşabilirim. Ama bence, kale hakkında öğrendiklerimi şu an burada söylememi istemezsin. Öyle değil mi, babacığım?"

Kızın imalı konuşması karşısında, Salvador'un kaleye sahiplenme dürtüleri açığa çıktı ve adamlarını bir el hareketiyle oradan uzaklaştırdı.

"Söyle bakalım, ne diyeceksin?"

Keira, bu zamana kadar karşısında duran adamı babası zannederek sevgisini kazanmak için neler yaptığını düşününce, dudaklarında acıklı bir gülümseme belirdi.

"Bu zamana kadar, senin sevgini ve saygını kazanmak için yaptıklarımı düşünüyorum da, hepsi boş bir çabaydı değil mi? Asla beni sevmedin, hatta sevmeyi

düşünmedin bile. Bana katlanman sadece bu kaleyi kaybetmemek içindi."

Salvador renginin atmasını engelleyemedi. "Sen ne söylediğini bilmiyorsun. Odada kapalı kalmak, dengeni bozmuş."

"Dengem hiç bu kadar yerinde olmamıştı. Sakın aklımı kaçırdığımı söyleme, çünkü elimde olan belgeyi gören herkes, aklımı kaçırmadığımı gayet net anlayabilir."

Baron, fiziksel bir acı çekiyormuş gibi ulumak istiyordu. Birkaç adımda kızın burnunun dibinde bitti. "O belgeler umurumda değil, bu kale benim! Fahişe annene ve sana katlandığım için fazlasıyla hak ettiğim bir ödül."

Keira, bu sözlerle yüreği acısa da, yüzüne taktığı sakinlik maskesinin ardından, duygularını belli etmeyen bir ifadeyle adamın gözlerinin içine baktı.

"Sen bize katlanmadın, acımadın, sadece eziyet ettin. Zavallı bir kadını, yaptığı bir hatadan dolayı ölene kadar cezalandırdın. Beni, sanki yokmuşum gibi görmezden geldin. Artık bunların hepsi bitti. Her şeyini topla ve defol buradan! Bu kale benim! Bundan sonra ben de sana katlanmayacağım!"

Salvador gözlerinin kararmasıyla yumruklarını sıktı. Bacak kadar kız, onu kalesinden kovuyordu. Gözünü kan bürümüş bir şekilde kaldırdığı yumruğu kızın çenesine indirdi.

Yere düşen Keira kendini toplayamadan, tekmeler ve tokatlar birbiri ardına gelmeye başladı.

Baron hem vuruyor, hem de avaz avaz bağırıyordu.

"Bu kale benim, hiç kimsenin değil! Bana itaat edeceksin, yoksa seni öldürürüm!"

Son tekmeyi kızın karnına geçirdiğinde, artık onun hareket etmediğini fark edip durdu. Başını kaldırınca, etrafında toplanmış olan kalabalığı gördü. Askerler, karısı, kızı ve bütün hizmetçiler büyük bir şokla onun Keira'yı dövmesini izliyorlardı. Sıyrılan elinin acısını yeni hissediyordu. Tiksintiyle kıza baktı ve tükürdü.

"Onu aşağıdaki zindana atın. Ben söyleyinceye kadar kimseyi görmeyecek ve asla dışarı çıkmayacak. Bu arada, odasını arayın. Bir belge saklıyor. Bulana ödül vereceğim." Sesi homurdanmayı andırıyordu.

Bir asker, baygın kızı kucaklayarak merdivenlerden aşağıya indi. Karanlık ve izbe koridordan geçip, yıllardır kullanılmayan zindanın kapısını açtı ve kızı ot şiltenin üzerine bıraktı. Ardından dışarı çıkıp, kapıyı kilitledi. Bir adamın, kızına nasıl böyle işkence edebildiğini anlamıyordu.

***

Kayran atını baronun kalesine sürerken, üç gündür kendisini oyalayan işlere küfrediyordu. Uzun süredir kaleden ayrı olmak, işlerin yığılmasına neden olmuştu. Bugün köylülerle olan toplantısı biter bitmez Sword'a atlayıp, kalesini terk etmişti.

Kaleden çıktıktan hemen sonra peşine takılan adamlarına, kızgınlıkla baktı ve umursamaz bir tavırla atını sürmeye devam etti.

Keira'ya ne olduğunu merak ediyordu. Baronun yalan söylediğine adı gibi emindi fakat bunu ispatlayamazdı. Gerçeği genç kızdan öğrenebileceğine inanıyordu. Ama o da içine kapanmıştı. Onu bir şekilde, baronun elinden almalı ve konuşmasını sağlamalıydı.

Kalenin kapısına geldiğinde, her zamanki gibi askerler onu bekleterek barona haber vermeye gittiler. Nihayet kapı açıldığında, içeri girdi ve adamın merdivenlerin dibinde onu beklediğini gördü.

"Atınızdan inmenize gerek yok, El Kayran. Kız için geldiyseniz burada değil. Son olaylardan sonra kaleyi terk etmesini söyledim ve o da gitti."

Kayran'ın gözleri kuşkuyla kısıldı. Öfkeyle atının yularını sıkıyor, tek bir kılıç darbesiyle adamı ikiye bölmemek için kendini zor tutuyordu.

"Bana yalan söyleme, baron!" diye gürledi.

Salvador rahat görünmeye çalışarak blöf yaptı. "Girip kaleyi baştan aşağıya aramak isterseniz, sizi engellemem."

Kayran, o söylemese de zaten bunu yapacaktı. Arkasında duran adamlarına dönüp baktı ve "Gidin!" dedi.

Askerler azametli ve koşturan adımlarla kalenin iç merdivenlerini hızla çıktılar. Yirmi dakika sonra elleri boş döndüler.

"Doğru söylüyor, efendim. Bütün katları, odaları, mutfak ve diğer yerleri araştırdık, kız yok."

Kayran aklına gelen bütün lanetleri sayarak, atının başını çevirdi. Hâlâ içinde dolaşan şüpheyle kalenin dış kapısına yöneldi.

Baron da Kayran'ın arkasından memnun bir şekilde bakarak geri döndü ve içeri girdi.

Olanları uzaktan izleyen Santos, baronun Kayran'ı ikna ettiğini görünce kalenin kapısına yakın bir yere dikildi. Denize düşen yılana sarılır misali, kızı Salvador'dan kurtarmak için yardım isteyebileceği tek adamı beklemeye başladı.

El Kayran kapıya yaklaşınca, sessizce ona doğru ilerledi.

Kayran, Santos'u tanımıştı. Yaşlı adamın kendisine yaklaşmasını bekledi. Genç kız gittiyse, seyisin burada ne işi vardı? Anladığı kadarıyla, birbirlerine çok düşkünlerdi. Adam, kızı kurtarmak için ölümü göze alarak düşmanın içine girmişti. O halde, kız onsuz hiçbir yere gitmezdi ve kesinlikle buralardaydı.

Santos yaklaştı ve cebinden çıkardığı bıçağı genç adama uzattı. "Bu sizden düştü, lordum." Genç adam ona doğru eğildiğinde "Keira kalede," diye fısıldadı.

Kayran da yaşlı adamdan bıçağı alırken sessizce "Nerede saklıyor?" diye mırıldandı.

Santos çevresine şöyle bir göz atıp kimsenin onlarla ilgilenmediğinden emin olunca, gözlerini onun siyah gözlerine çevirdi.

"Onu ölesiye dövüp, zindana attırdı. Şu an zindanda ve oraya bir saat bile katlanamaz. Sizin de ona iyi davranmadığınızı biliyorum ama yapabileceğim bir şey yok. Zindanda çürüyüp gitmesini izlemekten başka."

Kayran büyük bir öfkeyle, tam atını çevirip geri dönecekken Santos ona engel oldu.

"Bu kadar az adamla yılanın yuvasına girerseniz, zehirlenmeyi göze almışsınız demektir. Bir tavsiye isterseniz, daha fazla askerle gelin. Sonuçta burası bir Aragon kalesi ve başlı başına bir savaşa neden olacaksınız."

Kayran adamın haklı olduğunu biliyordu ama bir an önce Keira'yı kurtarmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

"Keira'yı görebilir misin?"

"Sanmıyorum beyim, görüşmeler yasaklandı."

Kayran yumruğunu bacağına geçirdi ve dişlerinin arasından tısladı.

"Onu görmeye çalış ve geleceğimi söyle. Onu kurtaracağım."

Sonra atını topukladı ve doludizgin kaleden ayrıldı.

BÖLÜM 15

Geri dönmeliydi. Keira'nın zindanda ne halde olduğunu Tanrı bilirdi. Adamları peşinde, cehenneme doludizgin giden şeytanlar gibi bir an bile durmadan kalesine ulaştı. Komutanlarını topladı ve hazırlık yapmalarını istedi. Bu arada, Rodolfo'yla görüşmesi gerekiyordu. Ne de olsa düşman topraklarındaki bir kaleye saldıracaktı ve küçük bir kıvılcım büyük bir yangına dönüşebilirdi.

Adamları hazırlanırken, kendisi de saraya doğru yola çıktı. Bir kız yüzünden, hayatının bu denli değiştiğine inanamıyordu. Geçmişte bunu biri söylese, ona kahkahalarla gülerdi. Oysa şu an, bir kız için savaş başlatmaya hazırlanıyordu.

Sarayın merdivenlerini üçer beşer çıkarken, Rodolfo'nun müsait olmasını umuyordu. Nöbetçi onu içeri alınca, pencere önünde durmuş mektup yazdıran krala doğru yürüdü. Rodolfo onu gördüğüne memnun olmuş bir ifadeyle, mektup yazan adama dışarı çıkabileceğini söyledi.

Kayran yanına gelince, birbirlerini bilekten tutarak tokalaştılar.

"Rafael, senin uzun süre saraya uğramayacağını düşünüyordum."

"Mecbur olmasam, gelmezdim zaten."

"Bu sözüne alınmalı mıyım?" dedi Rodolfo alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

Kayran huzursuzdu. Kelimeleri uzatmaya ve her zaman olduğu gibi söz düellosuna girmeye niyetli değildi.

"Buraya, sana Aragon topraklarındaki bir kaleye saldıracağımı söylemek için geldim, haberin olsun."

Bu sözle yüzü ve duruşu değişen Rodolfo, aniden kral kimliğine büründü.

"Hangi kaleymiş bu? Dur tahmin edeyim, baronun kalesi değil mi?"

Kayran, ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle sessizce arkadaşına baktı. Rodolfo, onun bir şey söylemesini bekliyordu ancak sessizliği devam etti.

"Sen bu değilsin, Rafael. Bugüne kadar kadınlara yatağın dışında asla önem vermedin. Bu da gelip geçici bir heves, sadece sana direndiği için cazip geliyor. Eğer kaleye saldırırsan ve onlar da krallıktan destek kuvvet isterlerse, bu büyük bir savaşa döner. Buna değer mi?"

"Bu saldırı emrini vermeyi reddedersen, anlayışla karşılarım."

"Yani ben istemezsem, saldırıdan vazgeçecek misin?"

"Ben her halükarda kaleyi baronun başına geçireceğim. Eğer destek verirsen iş resmileşir, vermezsen benim asiliğim olur ve sen de diplomatik olarak rahatlarsın."

Rodolfo, bir kez daha adamın savaş zekâsına hayran kalarak gülümsedi.

"Aslında buraya izin almaya gelmedin, amacın sadece durumu açıklamaktı, değil mi?"

"Sadece kendi savaşçılarımı alacağım. Kastilya ordusunu bu işin içine sokmayacağım."

"Saçmalama! Kaç askerle o kaleyi saracaksın, bir avuç mu? Arkandan ordu göndermeyeceklerini nereden biliyorsun?"

"Yüz savaşçı yeter de artar bile."

Rodolfo'nun yüz ifadesi arkadaşının kafasını duvarlara vurmak istermiş gibi karardı.

"Aptallık edeceğim diyorsan, seni durduramam. Git ve o eğilmez, ahmak kafanı bedeninden ayırmalarına izin ver."

Kayran onu gelişi güzel bir şekilde selamladıktan sonra, beline takılı olan kılıçların sesini bastıran ayak sesleriyle sarayı terk etti. Rodolfo, bu adamın gözü kapalı ölüme gidişini hiç anlayamıyordu. Hâlâ kendini cezalandırmaya mı çalışıyordu?

***

Kayran, kalesine geri döndüğünde savaşçıları hazırdı. Orduya ait askerlerin kalede kalacağını söyleyince, askerlerden itiraz homurtuları yükseldi. Fakat Kayran'ın kesin bir dille vermiş olduğu emre karşı gelemezlerdi.

Kaleden çıkışları toz duman ve ihtişam gösterisiydi.

***

Salvador, El Kayran'ın geri geleceğini tahmin ediyordu. Eğer kıza karşı tahmin ettiği kadar ilgi duyuyorsa, çevrede yaptıracağı ufak bir araştırmayla onun kaleden ayrılmadığını öğrenebilirdi. Bu nedenle kale surlarında ve kapıda duran nöbetçileri uyardı, surlara asker yığdı. Her ihtimale karşı karısı ve kızını hazırladı. Sonra Keira'nın odasına çıkıp, istediği belgeyi bulamayan askerlerine küfrederek, kendisi araştırmaya başladı.

Odada fazla bir eşya yoktu, yer döşemeleri bile sökülmüştü. Kız akıllılık edip, belgeyi odasının dışında bir

yerde saklamış olabilirdi. Barona meydan okuduğuna göre, o kadar da gerizekâlı olmamalıydı. Sandıktan dışarıya fırlatılmış kitapları tekrar karıştırdı. Pencere kenarındaki oyuklara varıncaya kadar, her yeri yeniden didik didik etmesine rağmen hiçbir şey bulamadı.

Gözcü askerin saldırı borazanını duyunca pencereye koştu ve uzaktan gelen yoğun toz bulutunu görür görmez odadan fırladı.

Santos da uzaktan gelen askerlerin kaldırdığı toz bulutunu görmüştü. Hızla surlardan indi. Bir şekilde dış kapıyı açması gerekiyordu. Koşarak ahıra gitti ve kendisine ayrılmış olan üst kattaki bölüme tırmandı. Kılıcını beline takarak tekrar aşağıya indi. Dış kapının üzerinden, gelenleri gözleyen askerlerin yanına tırmandı. Asker, yaşlı adamı görünce alayla sırıttı.

"Ne o ihtiyar, kılıç kuşanmışsın? Sen ahırları temizle istersen. Nasılsa biz bu kadar az askeri kısa sürede hallederiz."

"Ben de kalemizi savunmak için ne gerekirse yapacağım."

Askerlerin alaycı ve sataşan kahkahaları arasında bir süre surlarda dolaştı. Gelen savaşçıların azameti karşısında, bir köşeye sinme dürtüsünü engelleyememişti.

Kayran ve askerleri kale önüne geldiklerinde, attan inen birkaç devasa adam, normal yirmi adamın bile kaldıramayacağı koçbaşını ortaya getirdiler. Santos, bütün kale askerlerinin dikkatinin oraya yönelmesinden istifade ederek aşağıya indi ve kapıyı tutan zincirlere nasıl ulaşacağını gözlemlemeye başladı.

Kayran'ın askerlerinin koçbaşını kapıya vurmasıyla saldırı başlamış oldu. Yukarıdan adeta ok yağıyordu ancak

askerler kalkanlarını kaldırarak hem kendilerini, hem de koçbaşını tutan arkadaşlarını koruma altına altılar.

Salvador'un surlar üzerinde aşağı yukarı turlaması ve endişeli bir bekleyişle adamlarına bağırıp çağırması gerginliğini ele veriyordu.

Yaşanan karmaşadan faydalanan Santos, kılıcını kapıyı tutan zincirlere indirdi. Bir daha ve bir daha... Sonunda kapının zinciri büyük bir gürültüyle boşalırken, olabildiğince hızlı bir şekilde kendini kapıdan uzağa attı.

Büyük kale kapısının açıldığını gören Salvador, hızla surların merdivenine koşup aşağıya indi.

"İç kaleyi koruyun, aptallar! Çabuk!"

Bir taraftan koşarken, bir taraftan da dış kapıya bakıyor ve atları üzerinde büyük bir hızla içeri giren savaşçılardan korunmak için kılıcını çekiyordu.

İç kalenin merdivenlerini soluk soluğa çıktı. Kapının iç kısmında bekleyen karısı ve kızına bağırdı.

"Çabuk tünellere! Oyalanmayın!"

Kapıyı hızla çarpıp, arkasında bulunan tahtayı mandalına yerleştirdi. Çok fazla dayanmazdı, ama yine de zaman kazandırabilirdi. Kızı ve karısının arkasından mutfaktan mahzene indi ve kapıyı kilitledi. Çektiği dolabın arkasından çıkan kapıyı açıp, Rea ve Leya'yı itekleyip kendisi de içeri girdi. Kapıyı sürgülemeden önce dolabı çekebildiği kadar çekti. Yanmaya hazır meşaleyi tutuşturup, nefes nefese tünellere daldı.

***

Kayran, ana kapının gürültüyle açılması üzerine askerlerine içeri giriş emri verdi. İlk savaşçıların ardından atı Sword'u mahmuzladı ve önünde direnen baronun

adamlarını acımadan etkisiz hale getirdi. Yakın komutanı Alonzo'ya bakışı, devam etmeleriyle ilgili emri veriyordu. Atını iç kaleye sürdü ve tek hareketle atından atladı. Kapı içeriden sürgülenmişti. Vurduğu tekmeler bir işe yaramıyordu.

Bunu gören Alonzo, askerlerine koçbaşını getirmelerini emretti. Birkaç asker koşarak koçbaşını aldı ve iç kaleye doğru koşmaya başladı. Kayran kenara çekildi. Bir iki darbeden sonra kapı çatırdayarak kırıldı ve genç adam hızla içeri girdi. Zindana giden merdivenlerin, yukarıya giden merdivenlerin hemen altında olduğunu daha önceki gelişinde fark etmişti. Koşarak merdivenleri indi ve uzun tünellerden geçerken arkasından gelen ayak sesleriyle aniden döndü. Kılıcı Roya'yı düşmanının boynuna inmeye hazır bir halde havaya kaldırdı, ama gelen kişinin kendi askerlerinden biri olduğunu anlayınca yerine taktı.

Yanan meşalelerin artık çok az ışık verdiği köşedeki parmaklığa yaklaşınca, şilte üzerinde hareketsiz yatan karaltıyı gördü ve geç kalmış olmaktan korktu. Askeri Duante, Kayran'ın geri çekilmesini bekleyerek kılıcını kaldırdı ve parmaklığı tutan zincirlere indirdi. Zincir kopup yere düşer düşmez, Kayran uzun ve telaşlı adımlarla yatağa yaklaştı. Küçük, narin bedeni kucaklayıp hücreden çıktı. Karanlıkta ne olduğu seçilmiyordu, ama genç kız sanki ölmüş gibi kolları ve başı düşmüş bir şekilde kucağında duruyordu.

Koşarak çıktığı merdivenlerden ana salonu geçti ve iç kalenin kapısında, gün ışığında durakladı. Kucağındaki kıza baktı. Gördükleri hiddetle yanan gözlerinin daha da alevlenmesine neden oldu. Sıktığı dişlerinin arasından fırlayan küfürlerle atına doğru yürüdü.

Bu arada savaşçıları, kalede bulunan askerlerin çoğunun işini bitirmiş, geriye kalanlarını ise kılıçlarını attıkları için esir almışlardı. Yanında duran Duante'ye kızı vererek atına bindi. Tam kıza uzanacakken, üzerinin boydan boya kana bulandığını görünce, gözlerini kıza çevirdi. Eteği tamamen kan içindeydi. Çok fazla kan kaybetmişti ve kanamanın nereden geldiğini bilememek Kayran'ı deli ediyordu. Askerin uzattığı kızı büyük bir özenle kucağına aldı ve adamlarını beklemeden atını kendi kalesine doğru sürdü.

Gözleri kucağındaki başı göğsüne dayanmış kıza takıldıkça lanetler okuyordu.

"Hadi küçük esir, bana yaşadığına ve iyi olduğuna dair bir yaşam belirtisi ver."

Ama kucağındaki kız bembeyaz olmuş yüzü ve yanaklarına inen kıvrılmış kirpikleriyle hiç kıpırdamadan duruyordu. Yanağında ve çenesinde bulunan morluklar, beyaz yüzünde kocaman iki yanık izi gibi göze batıyordu.

Ne kadar süre geçmişti? Ne kadar baygın kalmıştı? Bütün bu soruları Santos'a sormadığı için kendi aptallığına kızdı.

Ata doğru eğilip fısıldadı. "Hadi oğlum, onu sağken kaleye ulaştırmalıyız."

Sword sanki anlamış gibi, genç adamın herhangi bir müdahalesi olmadan hızlandı. Sarsmamak için özen gösterdiği kızdan gözlerini ayıramıyordu, idareyi tamamen Sword'a bırakmıştı.

Aradan geçen her dakika, bir çekiç darbesiymiş gibi yüreğine vuruyor ve canını yakıyordu. Onu kaybetme düşüncesine katlanamıyordu. Onsuz dünyası bir daha ışık alamayacakmış gibi yüreği daralıyordu. Onun yaşaması

gerekiyordu. Asilik ve inatçılık etmesi, genç adamla korkusuzca tartışması, kaçarak deliye döndürmesi, hayatını güzelleştirilebilir ve yaşanabilir hale getirmesi gerekiyordu.

Nihayet uzaktan kale görününce, Kayran derin bir nefes aldı.

"Dayanmalısın, küçük esir. Eğer benden kurtulmaya çalışıyorsan boşuna uğraşma. Senin de bildiğin gibi, bu dünyada kaçabileceğin hiçbir yer yok."

Lordun geldiğini gören askerler hemen kapıyı açtılar. Hiç duraksamadan rüzgâr gibi geçtiği kapıdan iç kaleye kadar ilerledi. Daha attan inmeden haykırdı.

"Şifacı kadını bulun, çabuk!"

Etraf hareketlenirken merdivenleri bir çırpıda çıktı, onu kendi odasına götürdü ve dikkatli bir şekilde yatağa yatırdı. Genç kız her geçen dakika gözüne daha kötü görünürken, koridora çıkıp bağırdı. Gürlemesi aşağıda bulunanları daha da hareketlendirdi.

"Lanet olası şifacı Mısır'dan mı geliyor?"

Koridorun diğer ucundan, ellerinde havlu ve sıcak su kovaları taşıyan hizmetçilerle birlikte orta yaşlı bir kadın telaşla koşturarak geldi. Kadınlar odaya girip kapıyı kapattılar.

Kayran yüzünü sıvazlayıp, baskı yapan kaslarını rahatlatmak için boynunu ovarken gözü yeniden kıyafetlerine takıldı.

Bu kan nereden geliyordu?

Tam elini uzatmış kapıyı açacakken, içeride olan kadınları telaşlandırmamak için vazgeçti. O anda dışarı çıkan hizmetçi kıza, kendisine kıyafet getirmesini söyledi.

Tekrar içeri giren kız, birkaç dakika sonra kucağında temiz kıyafetlerle odadan çıktı.

Kıyafetleri alan Kayran, banyo için sıcak su göndermelerini söyleyerek yan odanın kapısında kayboldu.

***

Gelip giden görüntüler, şiddetli acıların burduğu karnının tarif edilemez ağrısı, ara ara kulağına çarpan fısıltılar... Keira, ne olduğunu anlayamayarak odaklanmaya çalıştığı görüntü ve seslerin aniden karanlık tarafından yutulmasıyla hepsini kaybediyor, sonra bedenine dokunan ellerin verdiği rahatsızlıktan korunmak için kaçmaya çalışıyor ama sanki yatağa yapışmış gibi hareket edemiyordu.

Genç adam ise saatler önce öleceğinden korktuğu kızın, şimdi en azından hayati belirti vermesine memnun olarak, şifacının ilaç yapışını izliyordu.

Kızın kıyafetleri çıkarılmış ve bir örtüyle bedeni kapatılmıştı. Yüzündeki morluklar iyice kararmıştı. Narin omuzlarında da aynı berelenmeler vardı. Kim bilir bedeninin geri kalanı nasıldı?

Aklına takılan sorunun cevabı için şifacı kadına baktı. "Elbisesi kan içindeydi, çok kan kaybetmişti, yaraları derin mi?"

Şifacı kadın adamın bilmemesine şaşırmış gibi doğruldu. Sesi tereddüt doluydu. "Kanama yaralanmadan değil, karnına vurulduğu için bebeğini kaybetmiş. Bu nedenle çok kanaması var."

Kayran bir süre duyduklarını anlamakta zorluk çekti ve nefes alamadığını hissedince kendisini odadan dışarı attı. Bir bebek! Bir bebeği olacaktı ama onu kaybetmişti. Acaba kızın haberi var mıydı?

Nasıl, ne zaman gibi saçma sorular beyninde dönüp dururken, dünyanın kısa bir süreliğine durduğuna yemin edebilirdi.

Merdivenlerden inip ana salona gelince, hizmetçilerden birine sanki bütün olumsuzlukların sebebi oymuş gibi bağırdı.

"Bana içecek bir şeyler getir!"

Zavallı kız koşarak kendini mutfağa attı. Titreyen ellerle hazırladığı sürahi ve bardağı bir tepsiye koyup geri döndü. Bardağı doldurup genç adama uzattı ve başka bir emri var mı diye bir süre bekledi. Oysa Kayran, yanında dikilen kızın farkında bile değildi. Bardağı alıp tepesine dikti ve yeniden doldurdu.

Tanrım! Eğer ona sahip çıkabilseydi, minik bir kızı ya da oğlu olacaktı. Dünyasını aydınlatan güneş iki tane olacaktı. Kalesinde yeniden kahkahalar duyulacak, yaşaması ve geleceğe ümitle bakabilmesi için bir değil, iki amacı olacaktı. Bir adamın yüreği böylesine parçalara ayrılarak kanayabilir miydi? Alev alev tutuşup, acıyı bedeninin her yerine dağıtabilir miydi? Kılıç tutmaktan nasırlaşmış avuç içlerine baktı. Bu parmaklar bir gün minicik bir bebeği tutma telaşını yaşayabilecek miydi?

İçki bardağını tekrar tepesine dikti.

O yılanı eline geçirdiğinde başını öyle bir ezecekti ki, bir daha kimseye zararı dokunamayacaktı. Ona öyle acılar çektirecekti ki, bütün dünyaya ibret olacaktı.

İçindeki kara hiddet o kadar büyüktü ki, yapacağı hiçbir işkence rahatlamasını sağlayamazdı. Elindeki bardağı öfkeyle kaldırıp duvara çarptı, yetmedi, masayı alıp hıncını çıkarabilmek için bir çırpıda karşı duvara fırlattı. Ne yaparsa yapsın sakinleşemiyordu.

O pisliği kalede bulamayan adamları emir üzerine geri gelmişlerdi. Yılanın deliğine de girse onu bulacak ve yaptıklarına pişman edecekti. El Kayran'ın karanlığını, çok yakından görecek ve o karanlığın içinde yavaş yavaş boğulurken, annesinden doğmamış olmayı dileyecekti.

***

Keira, üzerine dağ yığılmış gibi açmakta zorlandığı göz kapaklarını görmezden gelerek kıpırdanmaya çalıştı. Fakat bedeni beyninin emirlerine karşı geliyor, sızlama ve ağrıları en aza indirmek için hareket etmeyi reddediyordu. Kendisini, bir savaşta yüzlerce atın üzerinde tepindiği toprak gibi hissediyordu. *Aldığım darbeler bütün iç organlarımı sökmüş olmalı,* diye düşündü.

Sanki kirpikleri birbirine yapışmıştı, zorlayarak araladı ve daha önce hiç bulunmadığı bir odada olduğunu görünce, bakışlarını döndürebildiği kadar çevreyi inceledi.

Oda geniş ve gösterişliydi ama bir kadın için döşenmiş olmadığı belliydi. Erkeksi bir koku ve erkesi bir hava hâkimdi. Üzerinde yattığı yatağın perdelerini tutan sütunlar el işçiliği ağır bir işlemeyle kaplıydı. Sütunlara bağlı ağır kadife perdeler hoş bir yeşil tondaydı.

Yatağın yanında, üzerinde kendisi için bırakılmış ilaç ve sürahinin bulunduğu bir komodin vardı. Gözleri pencere önünde duran, geniş omuzları ve sert hatlı sırtıyla dışarıyı izleyen adama takıldı. Siyah saçlarının ucu omuzlarına kadar değiyor ve gün ışıklarını içine çekip simsiyah parlıyordu.

Aklına gelen düşünceyle irkilince canı yandı.

Lordun burada ne işi vardı? Ya da kendisinin burada, bu yatakta ne işi vardı?

Keira'nın aldığı derin soluğu duyan genç adam, hemen dönüp yatağa yaklaştı. İnceleyen bakışları değdiği her yeri yakarken, yüz ifadesi daha da sertleşti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Ses tonu, sanki bütün olanların sorumlusu genç kızmış gibi aksi ve huysuzdu.

Keira ona bakmaktan kaçınarak, gözlerini örtünün üzerinde duran ellerine dikti. Onun bakışları altında böyle aciz bir şekilde yatıyor olmak, kendini zavallı hissettiriyordu. Bu nedenle sesi, genç adamı taklit eder gibi aksi ve huysuz çıktı. Aynı zamanda da, ağrıyan çenesi ve şişen yanağı yüzünden boğuk ve kısıktı.

"At tepmiş gibi."

Kayran, genç kızın huysuz bir sesle ona verdiği cevaptan memnun kalmış gibi sırıttı.

"Dikenlerini çıkarabildiğine göre, iyi hissediyor olmalısın."

Keira başını kaldırdığında, genç adamın gözlerinde oynaşan memnuniyet pırıltılarını yakaladı. Yüzündeki engel olamadığı şaşkın ifadeyle, yattığı yerden, karşısında duran adamdaki farklılığın nedenini anlamaya çalıştı.

Farklı görünüyordu ya da farklı hissediyordu. Gözleri adamın saçlarında, düzgün burnunda, köşeli çenesinde ve bu çenenin ortasında bulunan gamzede dolaşıp, oradan da omuzlarının genişliğine, sert ve sıkı kasları barındıran göğsüne ve karnına indi. Hayır, adamda bir değişiklik yoktu. Sadece, çektiği acılardan dolayı kendisi hassas düşünüyor olmalıydı.

Kayran, genç kızın yüzünden geçen anlık duygu değişimlerini ve gözlerinin inceleyen bakışlarını sadece durup seyretmekle yetindi.

"Aç olmalısın."

Genç kız yüz yıl düşünse bile, El Kayran'ın ona bu kadar özen gösterebileceğini aklına getiremezdi.

"Ben burada yatarken, dışarıda kıyamet falan mı koptu? Dünyanın sonu geldi de, benim mi haberim yok?"

Genç adam kaşlarını kaldırarak ona baktı. İfadesi açıklama bekliyordu. Keira, genç adamın değişken ruh halini tahmin bile edemiyordu. Bu nedenle kararsız bir şekilde durakladı. Konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Burası neresi?"

Kayran birkaç adımda gidip sandalyeyi aldı ve kızın karşısına oturdu.

"Benim kalemdesin. Odayı soruyorsan, benim odamdasın."

Bir kısır döngüde yaşıyormuş gibi, dönüp dolaşıp aynı yere gelmek kızın canına yetmişti. Dişlerini sıkmak istese de, çenesindeki ve yüzündeki ağrılar buna izin vermedi. Sadece kaşlarını çatarak tepkisini belli etti.

"Neden senin kalende ve odandayım?"

Kayran ayaklarını uzatıp, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Olanları hatırlamıyor musun?"

Keira yaşadığı anları hatırlayınca kasıldı ve bu, acıyla inlemesine neden oldu.

"Elbette hatırlıyorum. En son bayıldığımı ve bir ara zindanda olduğumu da hatırlıyorum. Ben, buraya nasıl geldiğimi soruyorum."

"Seni ben getirdim."

Keira avazı çıktığı kadar bağırma hissiyle doldu. Bu isteğini yerine getiremeyince alayla kaşlarını kaldırdı.

"Bu açıklayıcı bilgi için teşekkür ederim."

Kayran, kızın nasıl bir açıklama beklediğini biliyordu fakat onun kötü detayları bilmesine gerek olmadığını düşünerek sessiz kaldı.

"Salvador, benim kaleden çıkmama nasıl izin verdi?"

"İzin vermedi, ben zorla aldım."

Ah, ne güzel! Adamın ağzından laf almak, tırmanarak uçurumdan kurtulmaya çalışmaktan daha zordu. Kendisini yorgun hissederek gözlerini kapadı ve gevşemeye çalıştı. Sandalyenin gıcırdamasından onun yerinden kalktığını ve ayak seslerinden dışarı çıktığını anlayabiliyordu.

İçi geçmek üzereyken, kapı yeniden açıldı ve bir hizmetçi tepsiyle içeri girdi. Genç kızın yanına gelerek, getirdiği çorbayı içebilmesi için arkasını yastıkla destekledi. Her hareketle yüzünü buruşturduğunu fark eden hizmetçi, özürler dileyerek ona yardımcı oldu.

Orta yaşlı, tombulca bir kadındı. Ağır sorumluluklar aldığı yüzündeki çizgilerden belliydi.

"Adın ne?"

"Brenna hanımım."

Keira, yanlış anlamayı ortadan kaldırmak için ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra konuştu.

"Bana Keira de, ben senin hanımın değilim."

Kadının mahcup tavrı karşısında, bunu ona kabul ettiremeyeceğini anlamıştı. Çorba kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Yeniden uzandı ve gözlerini kapatarak uyumaya çalıştı.

***

Kayran, gelen haberlerle sinir katsayısının sınırlarını çoktan aştığını biliyordu. Baron saraya gitmiş ve yanında daha fazla askerle kaleye geri dönmüştü. Şu an gidip onu öldürmemesinin tek sebebi, yukarıda yatan kızın iyileşmesini beklemek istemesiydi.

Kalenin zayıf olan surlarını güçlendirme çalışmaları için surların yakınındaydı. Askerler ve köylüler, yonttukları ağır kayaları atların çektiği arabalarla taşırken, daha fazla taşa ihtiyaç olduğunu düşünerek Alonzo'yu görevlendirdi.

Surların üzerine mancınık sistemi kuran askerlerin fazla işi kalmamıştı. Talim yapan askerlere doğru yürürken, bundan sonra neler olacağını öngörmeye çalıştı. Bir baronun kalesine saldırmış ve kızını kaçırmıştı. Yüzü kararırken, *Öldürmek üzere olduğu kızını!* diye kendi kendini düzeltti. Üstelik bastığı kale, düşman krallığının ortasındaydı ve bunu savaş çağrısı olarak alabileceklerini düşündü.

Üzerindeki tuniği bir çekişte çıkarıp, asılı olan kılıçlardan birini aldı ve ortada kapışmış iki askerin yanına doğru yürüdü. Rahatlayacak bir egzersize ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 16

Ertesi gün Keira ayağa kalkmak isteyince, kalede kıyamet koptu. Onun bu düşüncesizliğini, başına buyrukluğunu, asiliğini ve daha hatırlamadığı pek çok özelliğini kükreyerek tüm kalenin duymasını sağlayan Kayran, odadan çıkarken kızı tehdit etmeyi de unutmadı.

"Eğer yatakta doğrulmayı bile düşünürsen, seni yatağa zincirlerim."

Lanet olsun! Ömrü zincirlenerek, tehdit edilerek, öldürülmeye çalışılarak, dövülerek geçerken bir insan nasıl asilik etmezdi?

İsyan duyguları zirve yapmış, daha önce de kapalı kaldığı için artık sabrının sonuna gelmişti. Kendisini iyi hissederken, neden yatakta zaman geçirmesi gerekiyordu ki?

Sonraki gün Brenna'nın getirdiği öğle yemeğini, kendisini incelemeye değer bir böcek gibi hissetmesine sebep olan kontrolcü bakışların altında yedi.

Kadın tepsiyi götürdükten sonra, üzerindeki örtüyü attı ve ayaklarını yere sarkıttı. Yavaşça kalktı. Gülümsedi, hiçbir şey olmamıştı. Birkaç adım attı. Ağrı ve sızıları vardı ama kırık yoktu, bu gayet iyiydi.

Yan taraftaki kapıya yaklaşıp açtı. Bir giyinme dolabıydı ve içinde genç adama ait kıyafetler vardı. Dolabın

kapısından odaya yoğun bir şekilde onun kokusu yayıldı. Bu koku, bir kadını kolaylıkla baştan çıkartabilirdi. Dolabın kapağını telaşla kapattı. Üzerinde bir gecelik vardı. Kime ait olduğunu bilmediği bu gecelik içinde kendisini rahatsız hissederek, üzerine alacak bir şeylere bakındı. Kalenin geriye kalanını görmeyi deli gibi istiyordu. Orada bulduğu bir örtüyü omuzlarına alıp, kapıdan çıktı.

Kendine geldiği gün, âdet kanamasının olduğunu fark etmişti. Ne berbat bir durumdu. Brenna yardımcı olmasaydı, ne yapardı bilmiyordu. Karnına giren hafif bir krampla duraksadı.

Kendisini neden içi boşalmış bir kabuk gibi hissettiğini anlayamayarak küçük adımlarla yürüdü. Koridorun sonu geniş bir terasa açılıyor ve avlu olduğu gibi gözlerinin önüne seriliyordu. Güneşi yeniden hissetmek öylesine güzeldi ki, gözlerini kapatıp yüzünü gün ışığına çevirdi.

Isı yavaşça bedenine işlerken, temiz havayı derin derin içine çekti. Gülümsedi. Özgürlük bu olmalıydı.

***

Genç adam odaya girip boş olduğunu görünce, öfkeden deliye döndü. Hissettiği duygunun korku olmadığını, sadece endişelendiği için böyle davrandığını düşünerek odadan çıktı. Teninin uyuşmasını da öfkeye bağlıyordu. Koridorda ilerlerken, terasa açılan kapının dışında öylece duran kızı fark edince duraksadı. İçine çektiği nefes, hızla atan kalbini yavaşlatırken, uyuşan bedeni normal haline döndü. Ama öfkesi olduğu gibi duruyordu.

Botlarının sesi duvarları döverek oraya yöneldi ve kapıda durdu. Gördüğü manzara, güneşe ruhunu satan bir meleğin görüntüsüydü. Dudaklarındaki gizemli gülümseme–Kayran o ana kadar genç kızı hiç gülümserken

görmediğini fark etti–kapalı gözlerinden yanaklarına düşen uzun siyah kirpikler, gururla yukarı kalkmış minik çene ve o saçlar... Alev alev yanarak, her bir teli canlıymışçasına kıpır kıpır rüzgârla oynaşan ve beline kadar dökülen o saçlar...

Üzerine sarındığı örtü, bir pelerin gibi arkasından sürünüyordu. Örtünün altından geceliğin etekleri ve botunun ucu görünüyordu.

"Ruhunu güneşe satmayı düşünüyorsan vazgeç, çünkü bedenin gibi ruhun da bana ait."

Keira izlendiğinden habersiz kendini dinlerken, duyduğu sesle yerinden sıçradı. Yüzündeki tebessüm yerini öfkeli bakışlara ve kızgınlıkla bükülmüş dudaklara bırakmıştı. Kayran gözlerini genç kızın dudaklarından alamıyor, saatlerce öperek onu tüketmek istiyordu.

"Sizin ruhunuzu şeytana satmış olmanız, karşılaştığınız herkesin ruhunun satılık olduğunu göstermez."

"Benim şeytanlarım, ruhumla tatmin olmayacak kadar açgözlü. Belki de o yüzden senin ruhunu ve bedenini bu kadar istiyorum."

Keira, onun bu kendinden hoşnut gülümsemesini yüzünden çekip alabilmeyi diledi.

"Ruhum ve bedenim bana ait. Ayrıca şeytanla düşüp kalkmak istemeyecek kadar da Tanrı'ya bağlıyım."

Kayran yavaş ve sessiz adımlarla kıza yaklaştı. Şeytani bir çekiciliği ve korkutucu bir yanı vardı.

"Belki de, cennetten kovulan şeytanın bir melek olduğunu unutmaması için, Tanrı seni bana bir hediye olarak vermiştir."

"Benim ruhumu da karanlık günahlarınla yak diye mi? Peki, benim suçum ne? Tanrı'ya isyan etmedim, karşı gelmedim, iyi bir kul olmaya çalıştım. Neden böyle cezalandırılıyorum?"

Genç adam elini uzatıp, parmaklarını artık sarı mor karışımı bir renk alan berelenmelerin üzerinde gezdirdi.

"Kirli ve karanlık bir ruhu kurtararak kazanacağın cenneti hayal et. Belki de dünyaya gönderilme amacın budur."

Kızın boğuk kahkahası, kulaklarında uzun süredir dinlemediği hoş bir bestenin okşayıcı nağmelerine dönüştü.

"Tanrı şeytanı cennetten kovdu ve ben de yeniden cennete girmesi için yardım mı edeceğim? Teşekkürler ama kalsın. Cennet her zaman şeytan olmadan daha huzurlu olacak."

Kayran, onun irileşen gözbebeklerine yavaş yavaş yaklaşırken, dudaklarından dökülen sözcükler bir vaat mi, yoksa bir tehdit mi, emin değildi.

"İnan bana melek, şeytan seni ele geçirinceye kadar durmayacak. Sonu cehennem de olsa bütün günahları göze alıyor."

Sonra dudaklarını kızın aralanmış dudaklarına nazikçe değdirdi. Dili tadını özlemişçesine ısrarlı bir şekilde üzerinde gezindi. Dokunmaya korkuyordu. Canını acıtmaktan kaçınarak bir kez daha öpüp, yarım adım uzaklaştı.

"Bir gün öpücüklerime ve okşamalarıma cevap verecek, beni isteyecek, sana zevk vermem için yatağıma geleceksin, yemin ederim. Ve ben o günü sabırla bekleyeceğim."

"Sabır bir erdemdir, fakat sen kıyamete kadar beklemek zorunda kalacaksın. Ne derler bilirsin, şeytan azapta gerek."

Kayran'ın sırıtışı tüm yüzüne yayıldı. "Sen yatağımda olduktan sonra, üzerime azap yağsa, bu nedir diye durup bakmam bile."

Keira arkasını dönüp parmaklıklara yaklaştı ve büyük bir gayretle çalışan insanları izlemeye başladı.

"İyileşir iyileşmez gitmek istiyorum."

Bu söz dudaklarından döküldüğü anda, genç adamdan dalga dalga yayılan öfke, kızı çarptı. Hışımla hareket eden ayak sesleri yanında dursa da dönüp bakmadı. Ama çok beklemeden öfkeden boğuklaşmış sesini duydu.

"Sen normal değilsin! Adam seni öldürmeye çalıştı, hâlâ oraya dönmeyi düşünüyor olamazsın!" Kızın umursamazcasına omuz silkmesine daha da öfkelendi. "Neden? İşkenceye karşı bağımlılık mı duyuyorsun? Seni neden öldüresiye dövdü o alçak?"

Keira, aşağıda taşları büyük bir dikkatle kıran adamların kol hareketlerini takip ederken, yanındaki adamın kendisini anlamadığını biliyordu.

"Oraya geri döneceğim ve Salvador denen o yılanı kalemden atacağım!"

Kayran kızın bileğini tutup, kendisine doğru dönmesini sağladı. Kaşları çatılmış, onun davranışlarının sebebini anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

"Seni yeniden dövmesi ya da daha kötüsü öldürmesi için ayaklarınla barona gitmene izin vermeyeceğim."

"Sizden izin istediğimi hatırlamıyorum."

Kayran onu tutup sarsma isteğini güçlükle engelledi. "Neden bu kadar inatçısın?"

Keira ilk defa uzun uzun onun yüzüne, özellikle de kendisini yutan siyah gözlerinin içine baktı.

"Kale bana ait ve ben orayı yuvam haline dönüştüreceğim."

"Saçmalama! Baron senin baban ve kale ona ait. Hiçbir krallıkta babası dururken, kaleyi kızına veya oğluna vermezler. O öldüğünde ancak senin olabilir."

"Kale bana ait, Salvador'a değil. Ayrıca, o piç benim babam değil."

Kayran, kızın öfke anında babasını reddettiğini düşünerek baktı ama yüzündeki ifade, onun bu sözleri kızgınlık anında söylemediğini gösteriyordu.

"Sen ciddisin?"

Keira inatçı bir şekilde dudaklarını sıktı ve cevap vermedi.

Kayran kollarını göğsünde kavuşturup, kararlı bir ifadeyle kıza baktı. Sesi oldukça sert ve soğuktu. "Anlat bana, en baştan başlayarak. Bütün gerçekleri istiyorum."

Kız bir süre onun soğuk ve amansız duruşuna baktı, sonra inat etmekten vazgeçmiş gibi omuzlarını düşürdü. Ne kadar gerildiğini ve kaslarının acıdığını işte o zaman fark etti.

"Babam, Kastilya prenslerinden Enrique, kralın gayrimeşru oğlu. Annem ise Aragon prensesi Felisa. İkisi karşılaşmış ve birbirlerine âşık olmuşlar. Annem, bana hamile kalmış. İki krallıkta da büyük bir skandal olan aşka herkes karşı çıkmış. Babam öldürülmüş, annem ise baronluk unvanı karşılığında sıradan bir köylü olan Salvador'a verilmiş. Babam ölmeden önce, kalenin benim olduğunu bildiren, kralın mührü ile imzalanmış olan belgeyi anneme vermiş. Annem öldüğünde yalnız kaldım. Baronu babam zannederek ve beni neden hiç sevmediğini merak ederek

büyüdüm. Hayatta en çok istediğim şey, onun beni sevmesi ve takdir etmesiydi."

"Beni öldürürsen, onun takdirini kazanacağını mı düşündün? Bu nedenle mi düşman kampına gözü kara daldın?"

Keira, onu duymamış gibi devam etti.

"Sonra bulduğum mektup ve belge ile tüm sorularımın cevabını aldım. Annem mektupla beraber, kalenin bana ait olduğunu gösteren belgeyi de saklamış. Balodan sonra aldığım oda cezası olmasaydı ve ben sinirle odamı dağıtmasaydım, o belgeyi asla bulamayacaktım."

Kayran, kızın anlattıklarını büyük bir dikkatle dinlerken, taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Anlamamış olmasına inanamıyordu. Bu kız doğuştan bir prensesti. Tavrı, davranışı, savaşçı kişiliği, gururu, inatçılığı, gözü karalığı... Bütün bu özellikleri onun asaletini bas bas bağırırken, sıradan biri olduğunu nasıl düşünebilmişti? Aslında, hiçbir zaman onun sıradan bir kadın olduğunu düşünmediğini fark etti. Tanıdığı hiçbir kadına benzemediğini, ilk gözlerine baktığı an anlamamış mıydı? Hiçbir şeyden anlamasa bile, ona karşı bitmek bilmeyen tutkusu ipucu vermeliydi.

Bir anda kızı kucaklayıp, şaşkınlıkla attığı çığlığa aldırmadan odasına götürdü ve yatağa bıraktı. Nefesi yüzüne çarpacak kadar üzerine eğildi.

"İyileşmeden hiçbir yere kıpırdamayacaksın. Böyle bir şeye niyetin olduğunu sezersem, kapına nöbetçi dikerim."

Sonra acele etmeden doğruldu. Kızın, davranışları karşısında şaşkına döndüğünü bilerek, dudaklarında oluşan çapkın bir gülümsemeyle kapıya doğru yürüdü ve çıkıp gitti.

***

Keira ayakta durmanın onu gerçekten yorduğunu hissetti ve biraz uzanmaya karar verdi.

Lanet adam! Ondan kurtulacağı günleri görebilecek miydi? Onunla karşılaştığından bu yana hayatı tepetaklak olmuştu. Sanki önceden işleri doğru düzgün gidiyormuş gibi, her geçen gün daha da pisliğe batıyordu. Alaylı bir şekilde gülümsedi. Şeytanla karşılaşan bir insanın işlerinin yolunda gitmesi zaten mümkün değildi.

Hayatını düzene sokması gerekiyordu. Bunun için yapması gereken ilk şey, baronu evinden atmak ve yuvasını ele geçirmekti.

Genç kız aklına gelenlerle inledi. Karanlıklar Lordu'ndan nasıl kurtulacaktı? Adam yakasına yapışmış, bir türlü onu bırakmıyordu. Söylediklerinde ciddi olduğu belliydi. Tekrar kaçması mümkün değildi. Onun gibi bir adam, aynı hatayı iki kez yapmazdı. Keşke Santos yanında olsaydı.

Sonra dudaklarına yerleşen sinsi ve sevimli bir gülümsemeyle kıkırdadı. Eğer ona hayatı zehir ederse, belki de ondan kurtulabilirdi. O zaman genç adam, hayatından çıkması için kızı seve seve serbest bırakırdı.

BÖLÜM 17

Kayran, Keira hakkında öğrendiği bilgileri nasıl yorumlayacağını düşünerek ana salona indi. Duvarları goblenle kaplı salon, rahat koltukların şömine önüne yerleştirilmesi ve uzun yemek masasının kalabalık toplulukları ağırlayabilecek şekilde düzenlenmesiyle daha sıcak bir ortama kavuşmuştu. Pencerelerdeki renkli vitraylar, işçilik açısından çok gösterişliydi.

Kayran bir an önce bir şeyler yapmalıydı. Kapıdan giren Alonzo'ya "Atımı hazırlayın, saraya gideceğim," dedi.

Saraya kadar olan yolu, düşüncelerini toparlamak için fırsat olarak değerlendirdi. Keira'yı bırakmak istemediğini biliyordu. O zaman yapması gereken, onu yanında tutmaktı. Ancak kızın bu fikre karşı çıkacağından adı gibi emindi. Bu nedenle, onu ikna edecek bir yol bulmak zorundaydı. O belgeyi ele geçirmezse, eninde sonunda kızın kayıplara karışacağını ve kaleye geri dönüp barona diklenecegini de tahmin ediyordu. Bu yüzden belgeyi kızdan önce kendisi bulmalıydı. Ayrıca baronun alması gereken bir ders vardı ki, bunu ona memnuniyetle verecekti.

Sarayın bahçesine girer girmez, askerlerden biri gelişini haber vermek üzere kralın yanına gitti. Bu sırada Rodolfo, annesi ile sohbet ediyordu.

"Rafael kaleye zorla girip, kızı baronun zindanından çıkardı."

Aldora ilgiyle kaşlarını çattı. "Baron neden kızını zindana kapatsın ki?"

"O bir Aragonlu, ne düşündüğünü kim bilebilir?" diye yanıtladı Rodolfo omzunu silkerek.

Aldora, oğlunu göz hapsinde tutuyor, gizlediği herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Rafael'in o kızdan uzak durması gerekiyor."

"Söylemedim mi sanıyorsun? Ona fazlasıyla takılmış durumda."

Kapıdaki asker Komutan El Kayran'ın geldiğini haber verdikten hemen sonra, genç adam içeriye girdi.

Kral ve kraliçeyi selamlayan Kayran, karşılarındaki koltuklardan birine oturdu.

"Nasılsınız, majesteleri?"

Kraliçe gülümseyerek başını eğdi. "Teşekkürler, komutan. Sizin nasıl olduğunuzu sormaya gerek yok sanırım. Rodolfo ne kadar yoğun olduğunuzu anlatıyordu az önce."

Kayran, arkadaşının kraliçeye Keira ile ilgili açıklamalar yaptığını anlamıştı. "Evet, bir süre meşguldüm, ama artık daha rahatım."

Rodolfo onun rahatlıktan ne kadar nefret ettiğini bilerek sırıttı. "Bu durumun çok uzun sürmeyeceğini tahmin ediyorum."

Genç adam düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarken, kraliçenin yanında ne kadarından bahsetmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Aslında, yeni öğrendiğim birtakım bilgileri konuşmak için gelmiştim."

Kral annesine baktı ve sonra genç adama dönerek, sorun yok bakışıyla konuşmasını işaret etti.

Kayran nereden başlaması gerektiğini düşünerek bir süre sessiz kaldı. Konuşmaya başladığında sesi sert ama sakindi. "Baronun kızını dövüp zindana attığını duyunca çok şaşırdım. Bir baba kızına neden böyle bir şey yapar, anlayamadım."

Kraliçe, "Balo gecesi kızın dengesiz ve aklı başında olmadığını söylemişti. Belki de ona saldırmış veya çevresine zarar vermiştir," diyerek düşüncesini açıkladı.

Kayran bir el hareketiyle, yürütülen tahminlerin aslı olmadığını anlattı. "Hayır. Kız gayet aklı başında ve mantıklı. İşin aslı, Salvador'un onun gerçek babası olmaması. Annesi bir Aragonlu, babası da Kastilyalı bir prensmiş ve kaleyi kızına bırakmış. Salvador da şimdi onu saf dışı bırakıp, kaleyi sahiplenmeye çalışıyor."

Rodolfo duydukları karşısında şaşkınlığını sadece bakışlarıyla ifade etti. Aldora ise korktuğunun başına gelmesinden rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı.

"Prensin kim olduğunu söyledi mi?"

Kayran başını yana eğip, inceleyen bakışlarını kraliçeye dikti. "Bu neyi değiştirir ki?" diye mırıldandı.

Aldora omuzlarını silkerken, gözlerini onun inceleyen ve içini gören bakışlarından kaçırdı. "Ben öylesine sordum. Sonuçta, anlattıkların bu kızın bir prenses olduğunu gösteriyor."

Rodolfo, Rafael'e dönüp "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Rafael arkadaşına bakarken, aniden aklından geçen düşünce dilinden döküldü.

"Onu barondan korumak için evlenmeyi düşünüyorum."

Kraliçenin elinde tuttuğu yelpaze pat diye kayıp yere düşünce, iki adam da dönüp ona baktı. Yaşlı kadın gülümsemeye çalışarak, eğilip yerden yelpazesini aldı. Sonra oğluna dönüp, "Rodolfo, komutan izin verirse seninle beş dakika konuşabilir miyim?" dedi. Sesi telaşlıydı.

Rodolfo *Bu da nereden çıktı?* ifadesiyle annesine baktı.

Oğlunun bu bakışını iyi tanıyan Aldora, yüzüne ciddi bir ifade verip, "Bu acil bir konu, şimdi aklıma geldi. Seni fazla tutmayacağım," diyerek ısrar etti.

Rodolfo, Rafael'e özür dileyen bir bakış atıp, annesiyle beraber yan odaya geçti.

"Anne, birden çıkan bu acil iş meselesi de neyin nesi?"

"Rafael'in anlattıkları çok önemli. Bu evlilik olmamalı, anlıyor musun?"

Rodolfo, annesine *Sen çıldırdın mı?* dercesine bakınca, kadın daha açık konuşmak zorunda kaldı.

"Bahsettiği kızın babası olan Prens Enrique, tahtın tek varisiydi ve gayrimeşruydu. Kralın başka varisi yoktu. Aragonlu Felisa'ya âşık olunca ve ondan bir çocuğu olduğu duyulunca, kendi amcaları –yani senin büyükbaban ve kardeşleri– tarafından zehirlenerek öldürüldü. Aragon kralının da işine gelmeyen bu ilişkiyi sonlandırmak her iki krallığın da menfaatineydi. Felisa'yı sıradan bir köylü olan Salvador'a baronluk karşılığında verdiler. Amaç, kızın sessiz sedasız ortadan yok olmasıydı."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, anne?"

"Anlasana, kız bir prenses, bu tahtta senden daha fazla hakkı olan bir varis. Şimdi onun Rafael'le evlendiğini düşünsene! Güçlü bir adam, Kastilya ordusunu arkasından

istediği yere sürükleyebilir. İsterse krallığı ele geçirip, bütün İber Yarımadası'nı fethetmesi bile mümkün."

"Rafael asla böyle bir şey yapmaz. O benim sağ kolum, Kastilya Krallığının en değerli lordu ve komutanı."

Aldora alaycı bir şekilde güldü.

"İşin içine iktidar ve güç hırsı girdiğinde, ne sağlam dostlukların kanlı bıçaklı düşmanlara dönüştüğünü gördüm. Aklını başına topla. Gücünü kaybetmek istemiyorsan ya da babanın sana bıraktığı bu krallığa sahip çıkmak istiyorsan, gelecekle ilgili öngörüde bulun ve gerçekleri gör. Bu evliliği engelle ya da kızla kendin evlen. Her ikisini de yapamıyorsan, kızın ortadan kaldırılmasını sağla. Sen yapmazsan bu işi Aragon Krallığından biri bile yapabilir. Çünkü onlar da en az bizim kadar, bu iki krallığın akraba olmasından hoşnut olmayacaklardır."

Rodolfo, entrikacı zihniyete sahip olmayan birinin bütün bu olayları anlayamayacağını biliyordu.

"Bu mümkün değil! Sen ne dediğini bilmiyorsun, anne. Bahsettiğin kişiler, benim çocukluk arkadaşım ve henüz farkına varmasa da âşık olduğu kadın. Onu bir alçak gibi arkasından vuramam."

Aldora hışımla onun üzerine yürüdü. "O zaman, onun seni arkandan vurmasını mı bekleyeceğiz?"

"O asla böyle bir şey yapmaz. Bunu adım gibi biliyorum."

Kraliçe sonunda ne halin varsa gör der gibi baktı ve diğer kapıya yöneldi.

"Krallığın elinden gittiğinde, sakın başını taşlara vurma."

Rodolfo tereddütler içinde, giden kadının arkasından bakarken ne yapacağını düşünüyordu. Sonra Kayran'ın beklediği ana salona geri döndü.

Kayran uzayan konuşmanın bitmesini beklerken, odanın içinde dolaştı ve pencereden dışarıya bakmaya başladı. Saray halkının çoğu güzel havadan faydalanmak için sarayın bahçesine dağılmış, eğleniyordu. Arkasındaki kapı açılınca dönüp baktı. Rodolfo ona doğru yürüyüp yanında durdu. Bir süre oyun oynayan, gülüşen ve flört eden çiftleri izlediler.

"Demek, gizemli prensesle evlenmeyi düşünüyorsun?"

Kayran, farklı bir sesle konuşan arkadaşına gözünün ucuyla bakarak "Onaylamaz gibi konuşuyorsun," dedi.

Rodolfo çatılmış kaşları ve kısılmış gözlerinin ele verdiği gibi gergin bir şekilde "Bu evlilikten emin değilim. Seni tanıyorum. Bence bu düşünceni bir süre kendine sakla ve bekle," diye cevap verdi.

Kayran kuşkuyla kaldırdığı kaşlarının altından, alaycı bakışlarını ona dikti. "Beni evlilik bağıyla zincirlenmiş ve acı çeker bir halde görmek istediğini sanıyordum."

"Onlar işin şakasıydı. Şimdi bu evliliği ertelemeni istiyorum."

Kayran gerilen çenesinde seğiren damarı saklamaya çalışmadan, sert gözlerle adama baktı. "Ertelememi mi istiyorsun, yoksa vazgeçmemi mi?"

"Bunu, zaman gösterecek."

Kayran, onun bu tavrını anlayamayarak kızgın gözlerinden çıkan delici okları ona yöneltti.

"İstediğim bir şey olduğunda kimsenin onaylamasını beklemem. Bu siz bile olsanız majesteleri."

Rodolfo, ilk defa ona bu şekilde karşı gelen Rafael'in haklı olduğunu biliyordu, ama o bir kraldı. "Bana karşı geleceğini mi söylüyorsun?"

Gözlerini alabildiğine kısan Kayran'ın, çenesi öfkeyle kasılmıştı. "Ülkedeki her evliliğe onay verdiğini sanmıyorum."

"Bu karar farklı."

"Nesi farklıymış? Sana evleneceğimi söylüyorum, kutlamak yerine önüme engel dikiyorsun!" Sesi sert ve kaba bir şekilde yükselen Kayran, kızgındı. Hem de çok.

"Engel olmuyorum, sadece seni düşünerek beklemeni söylüyorum. Sonuçta kız senin. Parmağına yüzüğü daha sonra da takabilirsin."

"O kimseye ait olabilecek bir kadın değil. Eğer onu elimde tutmak istiyorsam, bağlamam lazım. Hem de olabilecek her şekilde. Yoksa bir bakıyorum ki ortadan yok olmuş."

"Eğer kaçarsa, bu seni istemiyor anlamına gelir."

"Beni istemesini sağlayacağım. Senin onayın olsa da olmasa da, onu bana ait kılacağım."

Rodolfo çocukluk arkadaşı, dostu, sağ kolu olan genç adamla karşı karşıya gelmekten hiç hoşlanmamıştı. Onun da kendisiyle aynı duyguları paylaştığını biliyordu.

"Rafael, ben senin dostunum. Söylediklerimi bir dostun sözleri olarak kabul et. Rica ediyorum senden, bir süre bekle. Ne kaybedersin? Eğer derdin yatağına almaksa, bunu çoktan yaptığını tahmin ediyorum."

Kayran dişlerinin arasından tısladı. "Sebebini söyle!"

Rodolfo bir süre onun gözlerinin içine baktı. "Emin olmam ve araştırmam gereken bazı şeyler var. Bu kadar süreyi benim için kabul edemez misin?"

Genç adam sıkıntıyla ellerini saçının içinden geçirdi. Dağılan saçları hoş bir şekilde geri döküldü.

"Pekâlâ, ama eğer uzarsa beklemeyeceğimi bil!" diyerek döndü ve gergin adımlarla salondan çıktı.

Rodolfo ise koltuğa oturup, kırdığı arkadaşının ardından, uzun süre kapıya baktı.

***

Kaleye dönerken hâlâ kızgınlığını atamamıştı. *Neden?* diye düşünmekten beyni yorulmuştu. Olayları zamana bırakamıyordu. Aptal değildi, o da kendi araştırmasını yapacaktı. Bu arada, Keira'nın iyileşmesini ve onu kabul etmesini sağlayabilirdi.

Dış kapıdan duraksamadan geçip, iç kalenin merdivenleri önünde Sword'dan atladı. Koşarak gelen seyise yuları uzattı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Salona girdiğinde hizmetçiler akşam yemeği için hazırlık yapıyorlardı.

Çalışanlardan birine, Komutan Alonzo'yu bulmasını söyledi. Yerinde oturamayarak sürekli dolaşması, hizmetçileri de tedirgin ediyordu. Parmak ucunda yürüyüp, fısıldayarak konuşuyorlardı.

Alonzo, terli vücudu üzerinde ıslak tuniği ile içeri girdi. Talim alanında olduğu belliydi.

"Beni istemişsiniz."

Kayran ciddi ve katı bir yüz ifadesiyle başını sallayarak onayladı ve adamın ona yaklaşmasını bekledi.

"Alonzo, çok iyi araştırma yapacak, ağzı sıkı bir adama ihtiyacım var." Alonzo kırılmış gibi bakınca sözlerine

devam etti. "Senin kalede olmanı istiyorum, bana başkasını bul. Senin güvenini kazanmış, eli çabuk, mantıklı düşünüp karar alabilen biri olsun."

Alonzo, komutanının söylediği sözlerle rahatlamış bir halde "Emredersiniz, efendim," diyerek geri döndü ve salondan çıktı.

Kayran hizmetçilerden birini, akşam yemeğinde ona katılmasını söylemesi için Keira'nın yanına gönderdi.

Genç adam daha masaya oturmamıştı ki, kapı büyük bir gürültüyle açıldı. İçeriye önce siyah saçları dağılmış, siyah gözleri esmer teninde kömür gibi yanan çok güzel bir kız, arkasından da sandıklarını taşıyan en az beş tane hizmetçi girdi. Kadın yirmili yaşların başındaydı. Büzdüğü dudaklarını ve aceleyle çevirdiği bakışlarını odada gezdirdi. Kayran'ı görünce, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çığlık atarak ona doğru koştu ve boynuna atladı.

Keira tam merdivenin ortasına gelmişti ki, Kayran'ın boynuna atlayan kızı gördü. Ağzı bir karış açık ve içinde anlayamadığı bir öfkeyle onu izlemeye başladı. Kız çok güzeldi. Uzun ve narin bedenini saran Kayran'ın kolları arasında olmaktan çok mutlu görünüyordu. Genç adamsa onu görmekten hem şaşkın, hem de hoşnuttu. Azıcık uzaklaşıp yüzüne baktı.

"Marcella, burada ne arıyorsun?"

Genç kız işveyle dudaklarını büzdü. "Canıma yetti artık, ülkemde olmak istiyorum."

Kayran muzipçe kalkan kaşlarının altından, onaylamaz bir ifadeyle kadına baktı. "Rodolfo'nun bu kararından haberi var mı?"

"Hayır. Aslında senin alıştırarak ona söyleyebileceğini düşünmüştüm."

Kayran'ın alaycı kaşları geri indi ve çatıldı. "Beni arada bırakmaya çalışıyorsan unut bunu. İkinizin arasında elçi olmayacağım."

Marcella, gözlerinde mahzun bir ifadeyle genç adamdan uzaklaşıp, küskünce koltuğa oturdu.

"Benim o yabancı ülkelerde neler çektiğimi bilmiyorsun. Rodas beni bırakıp, çekti gitti. Hangi ülkede olduğunu bile bilmiyorum. Kendimi çok yalnız hissediyorum."

Genç adam, kızın numarasını yememişti. Onu çocukluğundan bu yana tanırdı. Rodolfo ile dostluğu kadar eskiydi onunla tanışması. Gelip yanına oturdu.

"Bu numaraların bana sökmeyeceğini öğrendiğini sanıyordum. Seni tanıyorum, unuttun mu?"

Biraz önceki mahzun kız o değilmiş gibi, aniden ifadesi değişen Marcella, adama dönüp gülümsedi.

"Denediğim için beni suçlayamazsın. Yaşlanınca belki yüreğin yumuşamıştır diye düşünmüştüm."

Kayran'ın kahkahası salonu doldurdu. "Aksine, hâlâ bir taş kütlesi kadar sert. Bu nedenle benim üzerime gelme, seni bağlayıp saraya postalarım."

Marcella sevinçle attığı çığlığın ardından genç adama sarıldı. "Yani bir süre burada kalabilir miyim? Rafael, sen bir tanesin."

Kayran kızın omuzlarından tutup, geri çekilmesini sağladı. "Şımarıklık, oyun ve dalavere yok!"

Kız elini kalbinin üzerine koyarak sırıttı. "Yemin ederim."

Ayağa kalkan genç adam, merdivenin ortasında durmuş onları izleyen Keira'yı görünce, biraz önce yüzünde olan şakacı ve oyunbaz ifadeyi kaldırarak yerine ciddi ve karanlık bir ifade yerleştirdi. Genç kıza doğru yürüdü. İnmesi için merdivenlerin dibinde beklemeye başlayınca, Keira mecburen birkaç basamağı indi ve son basamakta adamın karşısında durdu.

"Bize katılmana sevindim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Keira yüzünde herhangi bir ifade bulundurmamaya çalışarak, sakin bir sesle konuştu.

"Biz?"

Kayran onun elinden tutup çekti ve hâlâ koltukta oturan kıza yönlendirdi.

"Seni, Prenses Marcella ile tanıştırayım. Kral Rodolfo'nun kız kardeşi." Sonra Marcella'ya dönüp onu tanıştırdı. "Keira, benim misafirim. Bir süre bizimle kalede kalacak."

Marcella ayağa kalkıp, Fransız bir aristokrat gibi reverans yaptı ancak Keira sadece başını eğerek selam verdi.

Marcella iğneleyici bir ifadeyle gözlerini Kayran'a çevirdi. "Kadınlar konusunda hiç seçici olmadığını biliyorum, Rafael. Sen çok maymun iştahlısın."

Keira iğneleyici bir şekilde kendisine söylenen sözler karşısında, bakışlarını genç adamın kararmış yüzüne çevirdi.

"İnan bana Marcella, çok yol kat ettim."

Marcella'nın şuh kahkahası, Keira'nın yüzünü tiksintiyle buruşturmasına neden oldu.

"Bir arpa boyu bile yol alamamışsın, daha fazla çaba sarf etmelisin."

Sonra dönüp, güzelliğinin bilincinde ve kendisine güvenen bir ifadeyle yemek masasına yürüdü.

"Yorgunum ve çok uzun bir seyahat oldu. Ayrıca çok açım, bir an önce yemek yiyebilir miyiz?" diyerek şımarıkça mırıldandı.

Hâlâ yerinde dikilmekte olan Keira, Kayran'ın bakışlarını kendisine diktiğini görünce, arkasını dönüp masaya doğru yürüdü. Tam oturacakken kolunu tutan parmaklar onu çekiştirdi. Kulağının dibinde genç adamın sesini ve nefesini duydu.

"Senin yerin orası değil."

Kızı çekip, masanın başında kendi koltuğunun yanına konmuş sandalyeye oturttu. Sonra da gidip prensesin sandalyesini çekti.

Keira kaba, nezaketsiz ve acımasız El Kayran'ın bir salon erkeği gibi yaptığı hareketleri, gözlerini kısmış bir şekilde izliyordu.

Kayran daha sonra gelip, onun yanma oturdu ve yemek servisinin başlamasını işaret etti.

Yemekte daha çok Marcella'nın gezdiği yerler, hoşlandıkları, tiksindikleri, güldükleri, aşkları ve sıkıntıları konuşuldu. Kız susmak nedir bilmiyordu. Yorgun hali buysa, dinlenmiş hali için Tanrı'nın yardımına ihtiyaçları vardı.

Yan gözle yanında oturan Kayran'a baktı, büyük bir dikkatle misafirini dinliyordu. Genç adam Marcella'ya bir şey söylemek için eğilirken, bacağını Keira'nın bacağına yapıştırdı. Onlar konuşurken, Keira sandalyesini yavaşça yana kaydırdı. Hizmetçi boşalan bardakları suyla doldururken, tekrar bacağına temas eden dizle dişlerini sıktı. Aralarındaki mesafenin yeniden kapanmış olduğunu

görünce, ölümcül bakışlarla adama baktı. Bu bakışı fark eden Kayran, soru sorar gibi alaycı bir şekilde ona bakıp, sohbetine geri döndü.

Neredeyse tüm yemek boyunca süren kaçıp kovalamaca–sürekli temas eden dirsekler, dizler, bacaklar ve eller–yüzünden Keira resmen yorulmuştu. Yemek biter bitmez ayağa kalktı. Genç adam da, onun aceleyle masadan kalkması karşısında meraklanarak ayaklandı.

"Ne oldu, yoruldun mu?"

Keira huysuz bir tavırla, gözlerini genç adamdan misafirine doğru çevirdi.

"Bu kadar hareketli akşamlara alışkın değilim, baş ağrısı yaptı."

Prenses, iğneleyici bir şekilde laf sokan kıza kızgın gözlerle baktı. Neyse ki Kayran, genç kızın kolundan tutup çekerek herhangi bir söz düellosu olmasını engelledi.

"Sana odana kadar eşlik edeyim."

Genç kız kolunu çekiştiren elden kurtulmaya çalışarak yürüdü. "Gerek yok, ben odamı bulabilirim."

Genç adam, sanki o hiç konuşmamış gibi eli kolunda yürümeye devam etti. Birlikte merdivenleri çıktılar ve kızın kolunu ancak odanın kapısının önüne geldiklerinde bıraktı.

"Gelmenize gerek olmadığını..."

Dudaklarına kapanan dudaklar, cümlesini tamamlamasına izin vermedi. Hızla belinden çekip, bedenini adamın bedenine yapıştıran kollar ise çözülmesi imkânsız halatlar gibi sarmıştı genç kızı.

Genç adamın sıcak ve ısrarlı dudakları, onu cevap vermesi için zorlarken, elleri belinden yukarılara tırmanıp göğüslerini buldu. Sertliği karnına batarken daha da yakına–sanki imkânı varmış gibi–çekildi.

Kanında yükselen coşku ve heyecanı görmezden gelmeye çalışsa da, Kayran'ın tecrübeli dudakları ve maharetli parmakları karşısında kendinden geçmek üzereydi.

Nihayet geri çekilen genç adam, gözlerinde yanan istek ve heyecanla kıza bakarken, sesi arzusunu açığa vuruyordu. "Bütün yemek boyunca bu anın gelmesini bekledim. Şu an seni yatağa atmak için ölsem de, henüz iyileşmediğini biliyorum. Bu nedenle iyi uykular, küçük esir."

Keira onun söyledikleriyle kızarırken, hâlâ kendisine 'esir' diye seslenmesi üzerine hırçın bir şekilde konuştu. "Ben, senin esirin değilim. Bunu kabul etsen iyi olur. Ayrıca yatağını paylaşacak daha gönüllü birilerini bulsan iyi edersin. Belki aramana bile gerek yoktur." Bakışlarını genç adamın çapkınca yukarıya doğru kıvrılan dudaklarından ayırıp, gözlerine baktı.

"Kıskanç bir kadın gibi konuşuyorsun."

Genç kız bu sözler üzerine "Seni kıskanmak mı? Dünyadaki bütün kadınları baştan çıkarsan bile umurumda değil! Aksine, beni rahat bıraktığın için çok mutlu olurum. Unuttun mu, sen benim düşmanımsın," dedi öfkeden bembeyaz olmuş bir halde.

Kayran bir adım yaklaşıp, kıza sokuldu. "Emin misin?"

Bu yakınlıktan rahatsız olan ve dikkati dağılan genç kız kekeledi. "Ne... neden... emin miyim?"

Kayran alev alev nefesini onun dudaklarına üfledi. Sesi eğlendiğini gizlemiyordu. "Beni kıskanmadığından ve hâlâ düşman olduğumuzdan."

Keira asılan yüzüyle geri dönüp odanın kapısını açtı ve genç adamın yüzüne kapatmadan önce huysuz bir şekilde son sözlerini söyledi.

"Kesinlikle eminim, benden uzak dur!"

Kayran kapanan kapıyı yüzünde memnun bir sırıtışla izledikten sonra geri salona döndü.

BÖLÜM 18

Sonraki hafta Keira için tam bir cehennem azabı olmuştu. Ukala ve sinir bozucu prensesin sesini her yerden duymak, sürekli onunla karşılaşmak, yemeklerde o kendini beğenmiş tavırlarına ve iğnelemelerine katlanmak zorunda kalmak canına yetmişti. Artık odasından çıkmak bile istemiyordu.

Hiçbir şeyden memnun olmayan aksi prenses, Kayran'ı gördüğünde bir kedi gibi mırlamaya başlıyor ve genç adamı avucunun içine almak için bin türlü işve yapıyordu.

Genç kız odada dolanıp dururken, bir yandan da söyleniyordu. Oda hizmetçisi haline gelen Brenna ise ortalığı topluyordu. Birden aklına gelmiş gibi kadına döndü. "Brenna, benim hâlâ kanamam var. Bu kadar uzun sürmesi normal değil, değil mi?"

Brenna kirlileri toplarken anlık bir duraksamadan sonra biraz mahcup bir ifadeyle konuştu. "Bebeğinizi kaybettiniz, bu çok doğal."

Keira'nın ağzı açılıp kapandı, sesi çıkmadı ve buz gibi olan ellerini nereye koyacağını bilemeyerek şaşkınca çevresine bakındı. Arkasındaki koltuğa çökerken, içinden yükselen yakıcı acı ve boğazına kadar gelen safrayı anbean hissederek titredi.

Boğazına takılan yumru bir türlü aşağıya inmiyor ve nefes almakta zorlanıyordu. Hızla yerinden fırladı, odadan çıktı ve koşarak merdivenleri indi. İç kalenin merdivenlerini de aynı hızla inip, ahırlara doğru koşturmaya başladı. Buradan bir an önce ayrılması gerekiyordu, nereye olursa, yoksa boğulacaktı. Ahırların kapısı önünde seyisin hazırladığı atı görünce daha da hızlandı.

Koşarken bir yandan da adeta kendi kendiyle savaşıyordu.

Nefes al, ağlama, dayanman gerek Keira!

Olmuyor! İçimden geçen yakıcı acı yaş olup dökülmek istiyor.

Ağlaman gerekiyorsa önce buradan uzaklaşmalısın.

Benim bir bebeğim varmış, küçücük minicik bir şey... Ben bilmiyordum, yemin ederim.

Bu senin suçun değil.

Hepsi benim suçum! Bu kadar dikbaşlı, böylesine sevgiye aç ve inatçı olmasaydım, başarısız olacağım bir işe girişmezdim. Kayran'la karşılaşmazdım, hamile kalmazdım ve beni kullanmasına izin vermezdim. Bebeğimi kaybetmezdim.

Seyisin elinden çektiği yuları tutup ata atladı ve adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden, doludizgin dış kapıya doğru sürdü. Seyis ağzı açık bir şekilde kızın arkasından bakakalmıştı.

Keira ağlamamak için kendisini sıkarken, kapının açık olması için dua ediyordu. Neyse ki kapı, çiftçilerin atlarını geçirmeleri için açık bırakılmıştı. Derin bir nefes almak isterken hıçkırdı ve nöbetçinin itiraz eden bağırmasını duymadı bile.

Asker, fırtına gibi yanından geçen genç kızın arkasından bir süre hayretle baktı. Sonra onun El Kayran'ın

kadını olduğunu anımsayınca, yerini bir başka askere bırakarak iç kaleye doğru koşmaya başladı.

Genç kız, kapıdan çıktığı anda gözlerinden boşalan yaşla, çevresini görmeden atı sürmeye devam etti.

Neden, nasıl bilememişti? Bebeğini kaybetmişti ve haberi bile olmamıştı. Kimse söylemeye tenezzül etmemişti. Minicik bir bebek... Yalnızlığına ve kimsesizliğine son verecek, sevgisini verebileceği ve sevgisini alabileceği küçücük bir yürek. Kadife tenine dokunmaktan korkacağı kadar narin, minik bir bedeni, ufacık elleri ve ayakları olacaktı. Muhtaçlıkla bakacak, sadece şefkat ve sevgi isteyecekti. Kokusu burnunun direğini sızlatacak kadar eşsiz ve sadece ona ait olan minik bir varlık...

Bağıra bağıra ağlamaya başladı. Neden bedeni hiçbir tepki vermemişti? Hayır, vermişti ama o anlayamamıştı.

Bilseydi, asla baronun karşısına çıkmaz, onu korumak için odasından dışarıya adımını bile atmazdı.

Ne geçtiği yolların tozu, ne de yol kenarlarındaki otlar arasında açan mevsim çiçekleri... Gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Yüreğiyle hesaplaşma içindeydi.

Tanrım! O daha bir nohut tanesi kadardı! Öylesine küçük bir varlık, bu dünya için fazla olmamalıydı. Onu içinde taşıyıp büyütebilir ve her kötülükten koruyabilirdi. Eğer bilseydi... Ah, keşke bilseydi... Elini boş olan karnına götürdü. At duraklayınca, gözündeki yaşları silip nerede olduğuna baktı. Ormanda açık bir alandaydı. Attan inip yere diz çöktü ve annesini kaybettiğinde ağladığı gibi hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Tanrım, bu kadar acı fazla bana. Taşıyamam, ayakta duramam, kimseyle paylaşamam, lütfen hepsini al benden!"

***

Genç adam, bütün gün genç kızı görmemiş ve onunla konuşamamıştı. Ona takılmak ve asık da olsa yüzünü, dudaklarını büzüşünü, öfkeyle bakışını görmek hoşuna gidiyordu. Merdivenleri çıkarken, artık kendini toplamış olan kızı biraz atla dolaştırmaya karar verdi. Buna sevinecekti. Ne de olsa uzun süredir kapalı kalmıştı ve bunaldığı belliydi.

Kayran, genç kızın odasının açık kapısından içeriye girdi ve Brenna'nın şaşkın bir şekilde ortada dikildiğini görünce iki adımda yanına geldi. Kadın hâlâ açık olan kapıya bakıyor ve düşünceli görünüyordu. Kayran'ın gözleri odayı taradı. Kızın odada olmaması ve aşağıda da görünmemesi, aklına yine kaçmış olma ihtimalini getirdi.

"Keira nerede?"

Kadın suçlu gözlerini genç adamdan kaçırdı. Yaptığı hatanın farkında, üzüntülü ve pişman görünüyordu. Sesi ise ne kadar korku dolu olduğunu ele veriyordu. "Ben gerçekten böyle olsun istemedim. Hanımımın bildiğini sanıyordum."

Kayran kulakları uğuldayarak, kadının omuzlarından tutup sarstı. Sesi acımasız ve öldürücüydü.

"Neyi bilmiyormuş?"

"Bebeğini kaybettiğini." Yaşlı kadın olduğu yerde büzüldü ve ağlamaya başladı.

Kayran ızdırapla çarpan yüreğinin durmasından korktu. Bu olmamalıydı. Zamanı geldiğinde kendisi açıklamalı, teselli etmeli ve ağlayacaksa onun kollarında ağlamalı, öfkelenecekse de ona öfkelenmeliydi.

"Nereye gitti?"

Kadın susturamadığı hıçkırıklarla başını salladı. "Bi... Bilmiyorum."

Genç adam, odadan çıkarken aklına gelen düşüncelerle koşturmaya başladı. Bir taraftan da bütün kaleyi sarsacak kadar yüksek sesle haykırıyordu. Daha doğrusu kükrüyordu.

"Keira!"

El Kayran'ın sesini duyan kale çalışanları, oldukları yerden fırlayıp korkuyla ona bakıyorlardı. O sırada koşarak gelen bir asker, genç adamı görünce aniden durdu.

"Lordum, Leydi Keira bir atla kaleden çıktı, engel olamadık."

Kayran, ağzından soğuk buz taneleri gibi yağan küfürlerle ahırlara koştu. Sword sahibini görünce memnuniyetle kişnedi. Şu an eyer hazırlamaya zamanı yoktu. Atı alıp çıktı. Kızın ne yöne gitmiş olabileceğini bilemiyordu. Eğilip, Sword'un kulağına "Senin içgüdülerine ihtiyacım var, dostum. Hadi, onu bulmama yardımcı ol," diye fısıldadı.

At anlamış gibi kişneyip, dörtnala koşmaya başladı. Ormanın kıyısına geldiğinde, attan inip yere çömeldi. Çimenler yeni ezilmişti. Atın yularını tutup yürümeye başladı. Bir süre ezilen çimenleri takip ettikten sonra, duyduğu sesle durakladı.

Sword'u yakındaki bir dala bağladı ve sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Açıklık alana gelince, genç kızı yere kapanmış bir halde hıçkırıklarla ağlarken gördü. Yüreğinden taşan acıya engel olamadı. Genç kızın öylesine yalnız, acısıyla bütünleşmiş, ölmek ister gibi toprağa kapanmış ve hıçkırıklarının bir dua gibi göğe yükseldiği görüntüsü hafızasına kazındı.

Buzdan kalbi, sanki ateşe düşmüş gibi erimiş ve geriye yakan bir tortu bırakmıştı.

Adımlarına külçe prangalar bağlıymışçasına yavaşça yürüdü. Kızın yanına diz çöktü ve uzanıp, parmaklarını bir avuç yanan kömürü tutuyormuş gibi saçlarında dolaştırdı.

Keira, omzuna dokunan elden önce onun varlığını hissetmişti. Onun, ormana adım atmasıyla yalnızlığı sona ermiş, varlığı çevresini kuşatmıştı. Bu güce, bu sahiplenmeye ihtiyacı vardı. Üzüntüsünün birazının paylaşılmasına, azaltılmasına muhtaçtı.

Genç adam, onu omuzlarından tutarak kaldırdı. Ağlamaktan kızarmış gözlerine ve burnuna baktı, yine de güzeldi. Hatta öyle güzeldi ki, gözlerinde yanan ızdırap bile yakışmıştı. Dudakları titrerken, masum bir çocuk gibi *sana muhtacım* diyordu.

Uzanıp kollarına çektiği kızı, doya doya ağlaması için serbest bıraktı. Sırtını ritmik hareketlerle okşarken, kulağına şefkat dolu sözler mırıldandı. Boynuna gömülmüş başını ve küçük bedenini sıkıca kucaklayıp, içine sokmak istercesine bağrına bastı.

"Üzgünüm, Destinam. Sana söylemek istedim ama bu acıyı kaldıramayacağını düşündüm. Zamanı gelince, kendini iyileşmiş hissettiğinde söyleyecektim. Lütfen daha fazla ağlama. Yemin ediyorum, baron sana ve bebeğimize yaptıkları için ölümlerden ölüm beğenecek."

Keira, sesinde ölümün izlerini taşıyan genç adama biraz daha sokuldu. Onun, duygularını bastırdığını anlayabiliyordu. Bunu kendisinin de yapamaması, kelimelerin boğazına dizilmesine neden oluyordu. Şu an sığınabileceği tek yer, bu karanlığın kucağıydı. Konuşmak istemiyordu.

Bu anın geçip gitmesini dilemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Ormanın kuytu açıklığında, kızın gözyaşları dinene kadar öylece oturdular. Kayran sessizce onu teselli ederken, Keira bir başkasının önünde ağlamış olmaktan, acısını aleni olarak göstermekten utanç duyuyordu. Kalkmak için kıpırdanınca, kollarını daha da sıkı saran genç adam, çenesinden kaldırıp yüzüne baktı.

"Gidelim mi?"

Keira kapalı gözlerle başını salladı.

Kucağında genç kızla yerden kalkan Kayran, onu kendi atına götürdü ve oturttu. Kızın atının yularını aldı ve Sword'a, Keira'nın arkasına atladı.

"Ben kendi atımla gidebilirdim," diyen kıza aldırış etmedi ve atı sürdü.

Beline dolanan güçlü kollar, *Seni her kötülükten korurum!* sözü veriyordu. Belki de Keira öyle anlamak istiyordu. Öyle anlamaya ihtiyacı vardı.

Tepesine konan dudaklar, güvenli kollar ve sırtını yasladığı çelik gibi beden, *Sana sahibim, sen benimsin!* derken, bedenin sahibi kulağına eğilip fısıldadı.

"Bana ait olanları korurum, onları asla bırakmam, senin gibi. Senin yerin burası, benim yanım. Söz veriyorum, bir gün yine bebeklerimiz olacak. Sağlıklı ve sana benzeyen, inatçı, dikbaşlı, gururlu ve güçlü. Ben her zaman yanında olacağım, seni ve çocuklarımızı koruyacağım."

Keira, genç adamın söylediklerinin sıkıntısı içine akarken, yerinde dikleşmeye çalıştı.

"Benim bir erkeğe ihtiyacım yok. Yaşadıklarım onların eseri zaten! Neden hep kadınlar acı çekmek zorunda?"

Akıcı konuşma yeteneğini de kaybetmiş gibi, soluk soluğa kalarak yutkundu. Kendini sersemlemiş, işe yaramaz boş bir kabuk gibi hissederken, geleceğinin neler getirdiğini bilmeden, kendini bu karanlık adama nasıl emanet ederdi?

Yol boyunca bir daha konuşmadılar, ikisi de söylenecek en son sözü söylemişlerdi. Biri almaya kararlı, diğeri inatçı bir karşı koyuşla, belki de korkuyla geri çekiliyordu.

***

İki güçlü ruh çarpıştığında, yeryüzü alev almaya mahkûmdur. Şimşekler çakar, yıldırımlar olmayacak yerlere düşer ve düştüğü yeri kavurur. Pagan tanrılarının arasındaki güç savaşı gibidir. Sarsılmaz dengelerini korumak için, çevrelerinde ne varsa yakıp yıkarlar. Bu arada kendi yenilmişliklerini ve kaybettiklerini asla kabullenmezler.

Yüreklerini ise görmezden gelirler.

İşte Kayran ve Keira da, farkında olmadan böyle bir güç savaşı içine girmişlerdi. Dengeler eşit değildi. Biri saf ve masum, hayatın ne kadar acımasız olduğunu yeni fark etmeye başlamışken, diğeri bu kötülüklerle yoğrulmuş, acıyı nasırlaşmış yüreğinde yaşamayı öğrenmişti.

***

Kale, akşamın çöken son ışıklarının okşadığı surlarıyla ışığa boğulmuş, kendi kendiyle yarışan bir güzelliğe bürünmüştü. Manzara, izlenmekten bıkılmayacak kadar masalsıydı. Kayran, kollarındaki güzellikle yarışamasa da, böyle bir masala ait kılmak istediği genç kızı daha sıkı sardı. O, bu masala ya da kâbusa aitti. Bunun, hangisi olacağını zaman gösterecekti. Fakat yüreği, yanında o varken hayatının bir daha eskisi gibi olmayacağını hissediyordu.

Keira içinse, artık buraya ait olduğunu kabullenen yüreğine asice başkaldırmak, bir yaşam biçimi olmuştu.

Avluya girdiklerinde, önce Kayran attan atladı ve kızı kucaklayıp indirdi. Aralarında, kaybettiklerinden doğan bir bağ oluşmuştu.

Kapı önünde onları izleyen Marcella, bakışlarında yanıp sönen öfke ve kıskançlık duygularını gizleyerek, gülümsemeye çalıştı.

"Kaçanı kovalamak senin tarzın değildi, Rafael. Bu kadar değişmiş olman şaşırtıcı."

Kayran, ne olduğunu bilmeden yorum yapan kıza kararlı ve soğuk gözlerle bakarak yanından geçti. Keira'nın kolunu tutan parmaklarının kasılması, aynı zamanda tepki vermemesi için bir uyarıydı. Dışarıdan girince göze loş gelen salondan geçip, kızı merdivenlere yönlendirdi.

"Gidip banyo yap ve dinlen. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Keira bir an, onun burada bu cadalozla baş başa kalma düşüncesinden rahatsız olsa da, yüzündeki umursamaz maskeyi daha da sağlamlaştırıp, prensesi o zevkten mahrum bıraktı. Her şeye rağmen dik bir ifadeyle, sakince merdivenleri çıkıp odasına girdi. Brenna, onun nasıl geri döneceğinden emin olamasa da, yine de yıkanması için banyoyu hazırlamıştı. Genç kız içeriye girdiğinde, yüzünde gördüğü soğuk ifade karşısında kekeledi.

"Be...Ben gerçekten özür dilerim, hanımım. Aklıma bile gelmedi. Farkındasınız sanıyordum."

Yeterince ağlamış ve kendini perişan etmiş olan Keira, ayaklarını sürüyerek girdiği odada kadının karşısında durdu. Kurumuş ve acıyan dudaklarını sıktı.

"Önemli değil demek isterdim, ama önemli. Ancak suçu senin üzerine yıkamam. Bu nedenle üzülme, tamam mı?" Sesi hüzün doluydu.

Yaşlı kadının yardımıyla soyunup küvete girdiğinde, bütün dertlerini suyun içine bırakabilmeyi diledi. Kanamasının bitmiş olduğunu fark edince rahatlasa da, sebebini düşündükçe canı yanmaya devam ediyordu. Suya gömülürken kollarını karnının üzerinden bedenine sardı. Kız mıydı, yoksa erkek mi? Doğabilseydi nasıl bir bebek olacaktı? Ona benzeyecek miydi?

Su soğuyuncaya kadar küvette kaldıktan sonra çıkıp, havluya sarındı ve kendini yatağın üzerine bıraktı. Gözleri yorgunlukla kapanırken, ellerini başının altına alıp derin nefesler alarak kendini rahatlatmaya çalıştı.

Brenna'nın akşam yemeği için uyandırmasıyla doğrulup oturdu. Islak saçları biraz kurumuş ve kendi doğal dalgasına bürünmüştü. Kadının dolaptan çıkardığı elbiseye şaşkınlıkla baktı. Yataktan çıkmaya başladığında, kendisi için birkaç elbise ayarlanmıştı ama bu elbise yepyeni ve oldukça pahalı görünüyordu.

"Bu benim değil, Brenna."

Kadın eline aldığı okyanus mavisi kadife elbiseyi gülümseyerek kıza uzattı. "Hayır hanımım, sizin. Lordum, bununla birlikte birkaç elbiseyi sizin için başkentten getirtti."

Yürüyüp dolaba yaklaştı ve kapısını aralayıp içine göz gezdirdi. Yeşil, bordo, gri, mavi, pembe ve daha pek çok renkte harika elbiseler dolabın içinde asılıydı. Güzellikleri karşısında elini uzatmaktan ve okşamaktan kendini alamadı.

"Ne zaman aldı?"

"Daha önce sipariş edilmişti ama bugün geldi. Siz çıktıktan sonra getirdiler, ben de yerine astım."

Keira yeni elbisesini giyerken, tenini okşamasından ve çıkardığı fısıltı gibi sesin her hareket edişinde ortama yayılmasından zevk almıştı. Yakası derince oyulmuş elbisenin üzerine geçirilen tuniğin beline bağlanan kuşak, ince belini ve narin bedenini ortaya çıkarmıştı. Saçları parlayarak bir perde gibi sırtına dökülürken, adeta bir prenses gibiydi. Dolabın içindeki pabuçları da görünce, hayranlıkla içini çekti. Bu kadar çok kıyafet ve kadın eşyasını kaleye getirtmek, genç adam için zor olmamalıydı. Aklına daha önce de bu tür alışverişler yapmış olabileceği gelince, bütün hevesi söndü. *Bu kadar doğru seçimler yapabilmesi için tecrübeli olması gerekiyor,* diye düşünerek odadan çıktı ve ana salona indi.

Çok kıymetli prenses, salonda lanet olası cilveli sesiyle bülbüller gibi şakımaktaydı. Genç adam merdivenden inen Keira'yı gördüğünde, yanındaki kızı tamamıyla unutup, sesini bile duymaz hale geldi. Gözlerine çöken karanlık, yıldızlı geceler gibi parlıyordu. Onu her gördüğünde, güzelliğiyle tekrar tekrar tuzağa düştüğünü hissediyordu. Kendisini hiç bu kadar zayıf, etkilenmiş ve boyun eğmeye hazır halde görmemişti. Bu etkiye boyun eğmek, kişiliğinin törpülenmemiş kısımlarının başkaldırmasına neden oldu. Sadece güzelliğinden etkileniyordu, daha fazlası değil. Ona karşı koruyucu olacak, sahiplenecek, görevlerini yerine getirecek ve gereken şefkati gösterecekti. Kalbinin bu işe karışmayacağını biliyordu. Sevme yetisini kaybeden bir kalbin yeniden hayata dönmesi mümkün değildi. Ayrıca buna izin vermesi de olacak iş değildi. Sevmek, yanında pek çok ihaneti ve acıyı

da getirirdi. Yeniden aynı acıları çekmeyi göze alamazdı. Kalbine dokunulmasına izin vermeyecekti.

Evet, birbirlerinin bedeninden zevk alacaklardı. Evlendiklerinde, genç kız bu kalenin leydisi olacaktı. Yanında sağlam duruşuyla, karısı olmasından gurur duyacaktı. Ama hepsi bu kadardı.

Gözlerini diktiği genç kızın, yanına kadar yaklaşması ve giydiği elbiseye kattığı ışıltı ile karşısında durması üzerine ayağa kalktı.

Yanında oturan prensesin kıskançlıkla kısılan gözlerinden habersiz, kızın elini tutup hazırlanan masaya yönlendirdi. Sonra dönüp Marcella'nın sandalyesini çekti.

Prenses, ilgiyi yeniden üzerine çekmek için geçmişte birlikte geçirdikleri zamanlardan ve olaylardan bahsederken, sürekli uzanıp genç adamın eline, koluna dokunuyor, onu kendisine katılmaya teşvik ediyordu.

Keira ise, her ne kadar görmezden gelse de, farkına varmadan yüreğinin sahiplendiği adamın başka biri tarafından başının döndürülmesine ve ilgisinin dağıtılmasına sinirleniyordu.

Aslında prenses Keira'yı tanıyor olsaydı, onun gazabını üzerine çekmeden önce fareler gibi korkup bir kenara sinerdi. Ama ne yazık ki o, geldiği andan itibaren kızı küçümsemiş, sanki yokmuş gibi davranmış ve görmezden gelmişti. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti artık. Fazlasıyla görünmez olarak yaşadığı günlerin sayısı sabrını çoktan aşmıştı. Bundan böyle izin vereceği tek şey, önünde saygıyla eğilen başlar olacaktı.

Ağzına aldığı lokmayı yutup, bıçağını masaya bıraktı. Prensese diktiği gözlerinin hesapçı görünmesini istemeyerek, göz kapaklarını hafifçe indirdi.

"Prenses Marcella, hâlâ Kastilya'dan sürülüşünüzle ilgili bir açıklamada bulunmadınız. Sizin gibi masum birine neden böyle eziyet ettiler?"

Kayran duyduğu soruyla, ağzına aldığı birayı neredeyse püskürtüyordu. Vahşi kedisi tırnaklarını çıkarmıştı. Yavaşça elindeki kupayı masaya koydu ve gözlerini prensese çevirdi. Kız, deyim yerindeyse başının her bir yerinden alevler fışkırtıyor, gözleri öldürme amaçlı bakıyordu. Giydiği mor elbisenin bir ton açığı olan renge bürünmüştü. Öylesine bozulmuştu ki, yanında sakin bir şekilde oturan Keira'yı bir kaşık suda boğabilirdi.

Keira ise, gözlerinde görülmesinden çekinmediği zevk dolu bakışlarıyla, az önce bir kuşu yutmuş kedi kadar memnun ve arsız hissediyordu. Keyifle arkasına yaslanıp, gözlerinde beklenti dolu bir bakışla prensese baktı. Marcella cevap vermeyince, kaşlarını alayla kaldırdı.

"Ah! Söyleyemeyeceğiniz kadar kötü ne olmuş olabilir ki? Lordum, sizin bu konuda bir bilginiz var mı?"

Kayran bakışlarını, prensesin açıkça yalvaran gözlerinden, yüzüne kurnaz bir ifade yerleşmiş kızıl saçlısına çevirdi. Dudakları, içinden geçen gülme isteğiyle yukarıya doğru kıvrılmıştı. Öksürerek bu gülümsemeyi saklamaya çalıştı. Sesinin kısık çıkmasına gayret ederek, "Aslında bazı söylentiler duydum, ama emin değilim. Bu konuyu prensesin kendisi açıklasa iyi olacak," dedi.

Marcella, daha fazla dayanamazmış gibi ayağa fırladı. Yüzü bozulmuşluğun bütün kanıtlarını taşırken, elleri eteğini sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Keira, o parmakların kendi boğazında olmasının, prensesi çok mutlu edeceğini bilerek gülümsedi.

"Rafael, bir an önce Rodolfo'yla konuş. Artık saraya dönmek istiyorum," diyen Marcella, topuklarının üzerinde döndü ve yarım bıraktığı yemeğe aldırış etmeden, saçlarını savurarak salondan çıkıp, koşarak merdivenleri tırmandı.

Prenses gittikten sonra masada harareti arttıran bir sessizlik oldu. Keira, genç adamın dirseği masada, çenesi ellerinde, gözlerini dikmiş ona baktığını göz ucuyla görebiliyordu.

BÖLÜM 19

Keira, genç adam rahat bir tavırla arkasına yaslanıp, küstah bakışlarını ona dikince, masum bir ifade takındı.

"Prensesi üzdün."

Sesi suçlayıcı değildi. Genç kız, adamın sesinde gizlenen gülme ve alay tınılarının karıştığı tonu fark edince, masum ifadesini bozmadı. Ama gözlerini şaşkınlıkla irileştirmesine rağmen, içinde oynaşan haylaz pırıltılar kendini ele veriyordu.

Ellerini uzatıp, kızıl pırıltılarla oynaşan saçlarını geri ittirdi. Sonra önünde birleştirip başını yana eğdi.

"Ben, onu üzebilecek kadar önemli biri değilim. Bu sorudan rahatsız olduğunu bilseydim..."

Kayran sözünü yarım bırakan kızdan bakışlarını ayırmadan elini çenesinde gezdirdi.

"Yine de o soruyu sorardın."

Keira gözlerini kısarak, kendini beğenmiş bir bakış attı.

"Beni ne kadar da yanlış tanıyorsunuz. Neden böyle bir şey yapayım ki? Zavallı, mutsuz, ilgiye aç, masum bir prenses o."

Kayran'ın gür kahkahası salonu doldurdu. Genç adam ilk kez ikisi arasında geçen bir konuşmada böylesine kaygısızca gülüyordu.

Genç kız ise onun yüzünde oluşan değişime gözlerini dikmiş, bir an bile ayıramadan bakıyordu. Karanlığın aydınlıkla yer değiştirdiğini işte o zaman gördü. En ücra kuytulara kadar sızamamış olan karanlığın, belki de değişmesi için bir şansı vardı.

"Destinam, Tanrı senin öfkeni çekecek kadına veya adama yardımcı olsun."

Keira, büyük bir ilgiyle tırnaklarına diktiği bakışlarını kaldırmadan umursamazca mırıldandı.

"Fener almadan karanlık geceye çıkarsan, karanlık seni yutar, ona benzersin, gizlenirsin, eşitlenirsin."

"Karanlık seni kendine ait kılar, kurtuluşun yoktur, sonsuza kadar sadece onunsundur."

Genç kız, eğlenceli söz düellosundan ayartıcı bir konuşmaya ne zaman geçtiklerini anlayamayarak kendini geri çekti. Lanet olası adam, sürekli cazibesini üzerinde dener gibi davranıyordu. Her yaptığı, onu kasten baştan çıkarmaya yönelikti. Aslında Marcella'yı kaçırmakla hata etmişti. Burada kalması, belki dikkatini onun üzerine çekebilirdi.

Eteğini tutarak hızla ayağa kalktı. Tam sandalyesini geri itecekken bileğine yapışan el, çelik bir mengene gibi sıktı.

"Daha konuşmamızı bitirmedik."

Keira gözlerini bileğine dikip, sonra genç adama baktı. "Bence bitirdik. Şimdi gidip yatmak istiyorum."

Kayran bileğinden çekince, yeniden oturmak zorunda kaldı. Adam, işine gelmediğinde hiçbir söz ya da davranışı anlamıyor ya da anlamak istemiyordu. Somurtarak yerine yerleşti ve sorgulayan bakışlarını ona dikti.

"Evet, ne konuşmak istiyordun? Gecenin güzelliğinden, ayın parlaklığından ya da gelen mevsimde olabilecek hasadın kalitesinden mi?"

Kayran sandalyesinde ona doğru döndü. İğneleyici sözlerinin hiçbirinden etkilenmemiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Sesi tutku dolu ve fazlasıyla arsızdı.

"Ayın güzelliğinden, geceden, romantizmden bahsedecek bir adam değilim. Bunu fark etmiş olman gerekir."

Genç kız dudaklarını alayla büzdü. "Ah, bilmez miyim! Neyse ki böyle bir beklentim yok."

Genç adamın çokbilmiş ve küstah bakışları, alayla kalkan kaşlarının altından kızı süzdü. "Gerçekten yok mu?"

Adamın bakışları bedenini ısıtsa da tavrını değiştirmedi. "Gerçekten yok. Ayrıca senden romantizm beklemek, karganın yumurtasından şahin çıkmasını beklemek kadar saçma..."

Genç kız daha sözünü bitiremeden, Kayran sandalyesini ona doğru çekti ve bacaklarının arasında kalacak şekilde kıstırdı. Neredeyse kucak kucağa oturup, dizleri olmadık yerlere temas ederken, onun bacaklarının kendisini dışarıdan sarmış olması, yüreğinin ve bedeninin hararetinin yükselmesine neden oldu.

Genç adam ellerini, onun sandalyesinin kolçaklarına koydu. Aralarındaki mesafeyi daha da eğilerek kapattı. Sesi kararlı, acımasız ve boğuktu.

"Bu gözler öyle çok kan gördü ki, artık kırmızıya doydu. Artık saçlarının güneşte parlamasını alevlere, tenini ipeğe, narinliğini bir güle benzetemeyecek kadar haşin bakıyor dünyaya. Kelebeğin kanat çırpışının ahengini, gelinciklerin oluşturduğu harmoniyi ve kartal kanadının

gücünü göremeyecek kadar kör. Yüreği nasırlaşmış böyle bir adamdan ince sözler beklemen gerçekten boş ve saçma."

Keira, adamın sıcak nefesi yüzünü yalarken, söylediği sözlerin aslında ne kadar ince bir ruhun ürünü olduğunu kendisinin de fark edip etmediğini anlamak için dikkatle yüzünün her noktasını inceledi. Aynı şekilde adamın da onu çok yakından izlediğini görebiliyordu.

Elini, uyuyan bir kaplana uzatıp okşamak istiyormuş gibi tereddütle adamın yüzüne değdirdi. Parmak uçlarında, çıkmaya başlayan sakallarını hissediyordu. Ardından çıkık elmacık kemiklerini, siyah gür kaşlarını ve çenesinin çukurunu ezberlemek ister gibi okşadı.

Kayran ise parmak uçlarına konan bir kelebeği ürkütmekten korkarmış gibi, nefes almadan kızın dokunuşlarının tadını çıkarıyordu. İlk defa kendi isteğiyle ona dokunmuştu. Bir tüy gibi dokunan parmak uçlarının, kasıklarına gönderdiği sancılarla kıvranırken, tepkisiz durmaya çalıştı. Biliyordu ki, en ufak bir harekette onu ürkütebilirdi. Parmaklar, çenesinden dudaklarına geldiğinde daha fazla dayanamayarak, elini tutup dudaklarına bastırdı. Bu hareketin kızın bedenini titretmesi doğru yolda olduğunu gösteriyordu.

İşaret parmağını dudaklarının arasına aldığında, güzel gözlerinin irileşmesini ve dudaklarının aralanmasını izlemek, darağacında boynuna ilmek geçirilen adamın azıcık nefese olan ihtiyacı gibi kıza olan ihtiyacını körükledi. Sıklaşan nefesleri, inip kalkan biçimli göğsü, ne zamandır beklediği ve görmek için ölmeyi göze aldığı bir görüntüydü.

Parmağının ucuna dilini dokundurduğunda, kızın ağzından kaçan inlemeyi duyunca gülümsedi. Emmeye

başladığında ise, bu işkencenin sadece genç kız tarafından çekilmediğini, aynı zamanda kendi sabrının da sınandığını biliyordu.

Keira, ince ince içinde toplanıp aşağılara inen sızı gibi bir arzunun etkisiyle kendinden geçip erimek üzereydi. Adamın hiçbir sınırı ve utanması yoktu. Peki ya kendisinin? Hizmetçilerin ve askerlerin sürekli girip çıktığı salonun ortasında, adamın ahlaksızca yaptığı davranışlara katılmaya gönüllü olmuş ve üstelik zevkten başı dönmüştü.

Duyduğu inleme kendisinden mi çıkmıştı? Kulaklarına kadar kızarıp elini çekmeye çalıştı. Ama bu kadar açık daveti gören Kayran'ın henüz durmaya niyeti yoktu. Kızı bileğinden çekip, kucağına oturttu. Adamın ne kadar etkilenmiş olduğunu anlayan kızın gözleri utançla açıldı. Kalkmaya çalışsa da, beline sarılan kollar, onu daha da sıkı sarıp geri oturttu.

Kayran genç kızı çenesinden tutup, dudaklarına yapıştı ve zaten tutuşmuş olan bedenlerinin üzerine dökülen gaz yağı gibi bir öpüşle, ikisini birden aleve attı. Kollarını onun kaslı ve geniş omzuna koyan kız, ısrarlı dudaklara direnemeden, dilini yoklayan dile çekinerek dokundu. Karşılığında, genç adamdan hırıltılı bir homurdanma ve inleme aldı. Sırtını okşayan eller daha aşağılara inip bacaklarına ulaştığında, nefes almayı unuttuğunu fark ederek soludu.

Tanrım! Burada adamın kucağına oturmuş ve herkesin gözü önünde sevişiyordu. Kendini zorlayarak çekmeye çalıştı ve adamı omuzlarından tutup ittirdi.

İkisi de nefes nefese, birbirlerinin arzularını çok yakından görerek, bir süre kendilerine gelmeye çalıştılar.

Genç adam, kızın yüzünü avuçlarının arasma aldı. Sesi hâlâ arzulu ve boğuktu. "Çok güzelsin. Sana sahip

olmak için ölümü bile göze alabilirim. Senin de beni aynı şekilde istediğini görmenin ne kadar ayartıcı olduğunu bilemezsin." Keira bakışlarını kaçırmaya çalışsa da, genç adam izin vermedi. "Artık benden kaçmana ve saklanmana izin vermeyeceğim. Fitili tutuşturup geri çekilemezsin, patlama seni de yakar, beni de."

Utançla dudağını ısıran genç kız, huzursuzca kıpırdandığında, adamın arzuyla kısılan gözlerinden, belini tutan parmaklarının kasılmasından ve kalçalarında hissettiği hareketlenmeden dolayı, ne yapacağını bilemez bir halde, oturduğu kucaktan kurtulmak için dua etmeye başladı.

"Bir daha kıpırdarsan, seni şu masaya yatırıp sahip olacağım ve yıllarca konuşulacak bir skandala sebep olacağız." Homurdanması kesinlikle sabrı tükenmiş bir adama aitti.

Genç kız bu sözlerin ardından nefes alırken bile kıpırdamamaya dikkat edince, Kayran boğuk bir şekilde gülerek, yüzünü onun boynuna gömdü.

Keira, art arda bedenine titreşimler gönderecek şekilde boynunda gezen dudaklardan kurtulmak için konuşmaya çalıştı. "Be...Benimle... konuşmak istiyordun."

Genç adam arzudan kararmış gözlerini kaldırıp, ona baktı. Ne dediğini kavraması ve hafızasını toplaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

"Ah, evet! Şu belgeyi nereye koyduğunu söylersen, adamlarımı gönderip aldıracağım."

Keira yerinde dikleşince, elinde olmadan kıpırdadı ve genç adam dişlerini sıkarak küfretti. Kız ona özür dileyen bir ifadeyle bakınca, derin bir soluk aldı.

"Belgeyi kendim alırım."

Arkadan saçına yapışan el, onu adamın gözlerine bakmaya zorladı ve aynı zamanda o gözlere yerleşen öfkeyi fark etmesini sağladı. Ne olmuştu şimdi? Biraz önce arzudan kararmış gözler, şimdi büyük bir öfkeyle doluydu. Dişleri arasından çıkan nefes gibi tıslama sözcüklere dönüştü.

"Asla! Bunu unut! Ya nerede olduğunu söylersin, ya da o belgeye elveda dersin."

Keira kanında gezen ve yavaş yavaş yükselen öfkeyle, onun sert omzuna bir yumruk attı. Adamın kılı kıpırdamazken, kız elinin acısıyla yüzünü buruşturdu.

"O benim belgem ve kendim alacağım dedim. Ayrıca kaleyi bilmeyen birisi bulamaz."

"Beni zorlama, Keira! Senin yeniden o kaleden içeri adımını atmana izin vermeyeceğim."

Kızın kızgınlıkla parlayan gözleri kısıldı. Kelime kelime konuşurken, işaret parmağıyla genç adamın kaya gibi göğsünü dürtüyordu. Biraz daha şiddetli dürterse, parmağının incinmesi işten bile değildi.

"Sen... Bana... İzin... Vermeyeceksin... Öyle mi?"

Kayran, o öfkeyle kendini incitmesin diye kızın parmağını tutup avucunda sıktı.

"Evet, sana izin vermeyeceğim. Aynı acıları yaşamana da izin vermeyeceğim."

Keira, onun gözlerinden geçen anlık endişe bulutunu görmüştü.

"Nasıl olsa geri dönüp, baronu kalemden atmayacak mıyım?"

"Bunu nasıl yapacaksın, söyler misin?"

Kızın dudağını büküşü, eğilip o dudaklara kapanma isteğini kamçıladı.

"Bana yardım edersin diye düşünmüştüm."

"Hayır, benden uzaklaşman için parmağımı bile oynatmam."

Keira'nın pes etmeye niyeti yoktu. "O zaman, sensiz giderim."

Kayran, kızı omuzlarından tutup sarsarak, "Sana son kez söylüyorum, hiçbir yere gitmiyorsun!" dedi sert bir şekilde.

Keira omzunu ondan kurtarıp, söyleyeceğini büyük bir zevkle dudaklarından döktü. "Beni engellemek için de parmağını oynatma o zaman, büyük bir minnet duyarım."

"Lanet olası inatçı kızıl. Seni boğmak istiyorum."

"Biraz önce dilin ağzımdayken de başka türlü boğmak istiyordun. Rüzgâr nereye eserse oraya dönüyorsun."

Ah, Tanrım! Ne kadar utanmaz bir kız olmuştu. Bu cümleyi onun yüzüne karşı söylediğine inanamıyordu.

Genç adamın imalı bakışları karşısında, yok olmak istedi. Neyse ki herhangi iğneleyici bir söz söylememişti.

"Senin bir kaleye ihtiyacın yok, nasıl olsa bundan sonraki yaşamını burada sürdüreceksin."

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Orası benim annem ve babamdan kalan son hatıra. Hiç olmamışlar gibi, sanki yok olup gitmişler gibi, onlardan kalan elimdeki tek şeyi, lanet olası alçak bir pisliğe, o piçe vermeyeceğim."

Kayran onun arka arkaya savurduğu küfürleri büyük bir keyif ve şaşkınlıkla izliyordu.

"Senin ağzın çok pis. Sürekli küfrediyorsun."

"Senden öğrendim. Sürekli küfreden sensin."

"Ben küfrediyorum, çünkü erkeğim. Sen bir leydi olarak küfredemezsin."

"Edebilirim. Diğer öğrendiklerimi de duymak ister misin?"

Keira daha iki kelime söylemişti ki, Kayran eliyle ağzını kapattı. Bir yandan da kahkahalarla gülüyordu.

"Ağzı bozuk bir leydi. Benim başımı belaya sokacaksın. Seni götürüp gölde bir güzel yıkamam lazım, özellikle de ağzını."

Ağzına baskı yapan iri eli tutarak çekti genç kız. "Ama çok rahatlatıcı."

Kayran, hınzır bir sırıtışla geriye doğru yaslandı. Sesinden çok eğlendiği belli oluyordu.

"Peki, ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kızın boş ve masum bakışlarını görünce, dudaklarından erkeksi bir kıkırdama döküldü. Sonra kulağına eğilip, söylediği küfürlerin anlamını açıkladıktan sonra tekrar geriye yaslandı.

Keira kıpkırmızı olmuş ve utançtan gözlerini sıkıca yummuştu. Sesinden pişmanlığı belli oluyordu. "Aman Tanrım! Ben gerçekten bunları mı söyledim?"

Kayran onun utanmış haline kahkahalarla gülerken, kız fırlayıp kucağından kalktı. Sonra, bu kadar süredir onun kucağında oturuyor olduğunu ve hiç yadırgamadığını fark edince biraz daha kızardı.

Onun alaycı bakışlarından kurtulmak için salonu koşarak geçti ve merdivenleri çıkarken, onun arkasından aç gözlerle kendisini izlediğini bilerek dönüp bakmadı.

Odasına girdiğinde, hâlâ nefes nefese ve kalbi çılgınca bir ritimle atıyordu. Sonra Brenna'nın ona bilmiş bakışlarla

baktığını görünce dilinin ucuna gelen küfrü yutmak zorunda kaldı. Uslu bir çocuk gibi kadının önünde durdu ve onu soymasını bekledi.

Temizlenip yatağına uzandığında, genç adamın söylediklerini düşündü. Ne olursa olsun, o belgeyi ve annesinden kalan liri almak zorundaydı. Tabii, hâlâ baronun eline geçmemişse.

***

Sabah erkenden uyandığında, henüz kimse kalkmamıştı. Brenna'yı beklemek istemedi ve yataktan kalkıp kendisi giyindi.

Aşağıya inip mutfağa girdiğinde, yanıldığını anladı. Çalışanlar büyük bir gayretle kahvaltı hazırlıyorlardı. Yeni çıkmış ekmekten bir parça böldü ve arasına peynir koyup yerken, kadınların telaşını izledi.

Genç adamın kalesinde büyük bir düzen vardı. Onun hiç kızıp bağırdığını görmemişti, sadece gözlerini dikip bakması yetiyordu. Aslında bağırdığı ve öfkeyle kükrediği tek kişi, Keira'ydı. Bunun dışında herkes lordundan memnun görünüyordu. Çocukluğundan bu yana anlatılan efsanelerin doğru olmayabileceği aklına geldi. Savaş zamanı, onun acımasızlığını görmüştü ve bizzat yaşamıştı. Sonrasında ise karşısında farklı bir El Kayran vardı.

Ekmeğini yedikten sonra, mutfaktan çıktı. Genç adama gidip belgenin yerini söylemeye karar verdi. İnatçılık ettiğini biliyordu. Bu kez onu dinleyip, boyun eğecekti.

Onun erken kalktığını bilerek merdivenleri çıktı ve odasının önünde tereddütle durdu. İçeri girmesini yanlış anlar mıydı?

Belki de hâlâ uyuyordu. Kulağını dayayıp ses geliyor mu diye dinledi. Sessizce kapıyı açıp başını uzattı. Loşluğa

gözü alışınca, birkaç adım attı ve yatakta yatan ikiliye şok olmuş bir şekilde baktı.

Adam yüzüstü yatıyordu, kadınsa çırılçıplak bir şekilde eğilmiş dudaklarını onun sırtına değdiriyordu. Keira o an, sanki yere yapışmış gibi hareket edemedi. Ağzından kaçırdığı minik çığlık kadının başını çevirip, hain gözlerle ona bakmasına neden oldu.

Kayran gözlerini açıp yanı başında uzanmış çıplak kadını görünce, yüz kızartan türünden bir küfürle doğruldu ve gözü şok olmuş bir şekilde onlara bakan genç kıza takıldı. Üzerine yaslanan kadını hızla itip ayağa kalktı ve çıplaklığını umursamadan Keira'ya doğru yürüdü. Kaçmaya çalışırsa kesinlikle öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Genç kızın ayakları işte o zaman hareket etti ve kendini dışarı attı. Eteğine basmamak için sıkıca tutarak koşarken, arkasından bağıran adamın sesine kulaklarını tıkadı.

Lanet olası alçak, dün gece onu baştan çıkarmış, sonra da arzularını o fahişeyle gidermişti. Bir de öfkeleniyordu, pislik.

Aşağıya indiğinde ne yapacağını kestiremeyerek çıkışa yöneldi. Merdivenleri indi ve kendini avluda buldu. Saklanacak ve aldatılmışlığın açtığı yarayı sarabileceği bir yer ararken, ahırların önüne kadar geldi. Hızla içeri girdi. İlk bölmeye dalıp, atı sakinleşmesi için okşadı ve parmaklıkların üzerinde duran eyeri alıp sırtına yerleştirdi. Öfkeyle hareket ederken, bir yandan da söyleniyordu.

"Madem o asil fahişeyi istiyorsun, neden benimle uğraşıyorsun, adi piç? Siz birbirinize layıksınız. Artık istediğinizi istediğiniz yerde yapmakta özgürsünüz. Size lanetli bir gelecek dilerim."

İşini bitirince atı çekip dışarı çıkardı ve binek taşının üzerine çıkıp ata bindi. Dış kapıdan çıkan, erkenci köylülerin arasından atını sürdü. Su dolu hendeğin üzerindeki tahta köprüyü geçerken, nereye gideceğine çoktan karar vermişti.

Kayran, odadan şeytan görmüş gibi fırlayan kızın arkasından kapıya kadar koşmasına rağmen yetişemedi. Geri dönüp yataktaki kadına iğrenerek baktı. Yatağına ne zaman ve nasıl girmişti? Dahası, kendisi nasıl fark edememişti? Elbette, bütün gece Keira'nın hayaliyle kaçan uykusunu kovalamıştı. Sonunda içtiği içkinin ve uykusuzluğun verdiği yorgunlukla sabaha karşı sızıp kalmıştı ve yatağına giren kadını fark edememişti. Bir de savaşçı olacaktı, daha yatağına kadar sokulan birini bile fark edemiyordu.

"Sen, ne halt ettiğini sanıyorsun?" Sesi öldürücü derecede soğuktu.

Marcella, gayet pişkin bir şekilde gülümseyerek ve çıplak bedenini utanmadan sergileyerek ayağa kalktı ve adama yaklaştı.

"Güne güzel başlamanı sağlamaya çalışıyordum."

Kayran onu iterek, sandalyenin üzerinde duran pantolonunu ve tuniğini alıp giyinmeye başladı. Kılıcını beline geçirmeden önce, Marcella'ya döndü.

"Hemen hazırlanıp kalemi terk ediyorsun! Geldiğimde seni burada görürsem, saçından sürükleyerek dışarı atarım, anladın mı beni?"

Eline aldığı çizmeleri ve kılıcıyla birlikte, hışımla kapıdan fırladı. Aşağıya indiğinde çizmelerini giydi. Dış kapıdan çıkarken, gözüne takılan atlıya doğru koşmaya başladı. Arkasından bağırmasına rağmen yetişememişti. Ahırlara girip yeni uyanmış seyisin sersem bir şekilde

önüne çıkması üzerine söylenerek onu itti ve yanından geçti. Sword, büyük bir iştahla karnını doyuruyordu. Atını kendi eyerledi ve üzerine tek hareketle sıçrayıp bindi. Atı kale kapısına sürerken, bu defa kesinlikle onu öldürebileceğini düşünüyordu.

Aklından geçirdiği işkence planlarıyla kaleden çıktığında, Keira çoktan uzaklaşmıştı. Peşine düştüğü avını yakalayabilmek için acele ediyordu ve Sword'u sabah enerjisiyle mahmuzladı. Eğer kaleye gidiyorsa, barondan önce onu yakalayıp kendi saçlarıyla boğacaktı.

***

Keira, gözlerinin dolmasına kızarak öfkeyle yüzünü sildi. Sevinmesi gerekirken, neden kırgınlık, ihanet, aldatma ve daha pek çok kelimeyle ifade edebileceği olumsuz şeyler hissediyordu ki?

Bir kadın ihanete uğramışsa, kırgınlığını, incinmişliğini, aldatılmanın yakıcı acısını, gururunun ayaklar altında çiğnenmiş olmasını, yalnızca öfkesinin arkasına saklayabilirdi. Keira da şu an tam o durumdaydı. Atını sürerken odaklanabildiği tek nokta, kendisi nasıl incinmişse genç adamı da öyle incitebilmekti. Bunu da, onun en çok kızdığı ve yapmasını istemediği davranışı yaparak gösteriyordu. Bilinçli yaptığı bir eylem değildi aslında. Sadece, içinden geçen yakıp yıkma isteğini farklı bir harekete yönlendirmişti. Yuvası olarak bildiği tek yere yaklaşmak, yüreğinin acıyla burkulmasına neden oldu. Evine bir hırsız gibi girmek onuruna dokunuyordu.

Çocukken sık sık geldiği ve her köşesini ezbere bildiği ormana ulaştığında, atının dizginini çekti ve durdu. Çok şükür ki mantığını kaybetmemişti. Bir anlık düşünme

aşamasında, günün bu saatinde orada görülmesinin başına ne gibi işler açacağını fark etmişti.

Atından inip, kaçmasını engellemek için yakın bir dala bağladı ve kaleyi görebileceği şekilde bir ağacın altına oturdu. Her ne kadar gizli tüneli bilse de, kaleye asıl giriş mutfaktaydı. Fakat gündüz vakti mutfağın en kalabalık olduğu saatlerdi. Mutfaktan ve ana salondan geçip, merdivenleri çıkarak odasına gitmek zorundaydı ki, kesinlikle barona veya başka birine yakalanırdı.

Zamanını burada oyalanarak geçirmek hoşuna gitmese de, ağacın altına uzanıp beklemeye başladı. Başının üzerinde oynaşan yaprakların hışırtısı, kuşların cıvıltıları ve orman sakinlerinin sesleri bir ninni gibi gelmeye başlayınca gözleri yavaşça kapandı.

BÖLÜM 20

Ömrü onun peşinde koşmakla geçecekti. Bu kadar yıl savaş alanlarında mücadele vermişti, ama hiç kimse için bu kadar endişelenmemişti. Bu kız, onu zamansız öldürecekti. Ölmesi neyse de, ona doyamadan bu dünyadan ayrılmak istemiyordu.

Arkasından gelen nal seslerine baktı. Komutan Alonzo yine peşindeydi ve bu defa kalede ne kadar asker varsa toplamış görünüyordu.

Dizginleri çekti ve Sword'u durdurup yaklaşmalarını bekledi. Savaşçılar ona yaklaşınca, nizami bir şekilde sıralandılar. Askerlerinin düzenli ve disiplinli hali, elinde olmadan gururla dolmasına neden olmuştu. Güçlü ve tüm dünyayı avuçlarına almaya hazır görünüyorlardı.

Alonzo selam verip bekledi.

Kayran kızsa da, adamlar kararlı olduklarını vurgular bir şekilde duruyorlardı. Genç adam bu defa sadece bakışlarıyla onları yerin dibine sokmakla yetindi. Askerler gözlerini lordlarından kaçırıp, direkt karşıya bakıyorlardı. Ne derse desin, onu yalnız bırakmayacaklarını kanıtlamışlardı.

Sword'un yönünü değiştirip, büyük bir toz bulutuyla hareket etti. Arkasındaki askerler peşinden gelirken, aklı

yeniden Keira'ya kaydı. Onun bu saatte o kalenin kapısına gidecek kadar aptal olmadığını düşünüyordu. O zaman aklında ne vardı?

Uzaktan kale görününce yavaşladı, aklından geçen bütün ihtimallere karşın hâlâ bir sonuca ulaşamamıştı. Elini havaya kaldırdı ve askerlerin hepsi aynı anda durdular.

Eninde sonunda kaleyi baronun başına geçirecekti. *Bu neden şimdi olmasın ki?* diye düşündü ve dönüp askerlerine baktı. Yeterli sayıdaydılar, fakat bu durumdan Rodolfo'nun haberi yoktu. Diplomatik bir krize neden olacaksa, bunu daha planlı bir şekilde yapması gerekiyordu.

Yanında duran Alonzo'ya baktı. "Alonzo, geçen kaleye saldırdığımızda baronun kayboluşunu hatırlıyor musun?"

"Evet, efendim. Bizim bilmediğimiz bir tünelden çıkmış olmalı."

Kayran kararmış bir yüz ifadesiyle ve ciddi bir bakışla başını salladı.

"Bizim o tünellerin nereye açıldığını bulmamız lazım. Adamlara söyle, atlarını burada bıraksınlar ve fark ettirmeden çevreye dağılsınlar. O tünellerin çıkışını bulun bana."

Alonzo geri dönüp savaşçılara ne yapacaklarını anlattı. Seçtiği askerler atlarından inip, bir hayalet gibi ortadan kayboldular.

Kayran, Sword'un üzerinden indi ve karnını doyurması için onu ağaçlığa doğru yürütüp, dallardan birine bağladı. Eli belinde, gözlerini kısarak karşısındaki kaleyi büyük bir dikkatle izlemeye başladı. Yaklaşık bir buçuk saat sonra, savaşçılardan biri koşarak geldi. Tünelin girişini bulmuştu. Komutanına gerekli bilgileri verdikten sonra, diğerlerini geri çağırmak için elini ağzına götürdü. Çıkardığı sesi duyan askerler geri döndü. Kayran gerekli

emirleri verdi ve dağılmalarını işaret etti. Otların arasında sürünerek, kaleye doğru sinsi bir şekilde ilerlemeye başladılar. Bu kadar kaba saba adamların–üstelik cüsseleri küçümsenmeyecek kadar büyüktü–sessiz bir yılan gibi kaleye doğru ilerlemeleri imkânsız görünse de, Kayran bu askerlerle şampiyon unvanı almıştı. Henüz hiçbir savaşı da kaybetmemişti.

Tünele ulaşmaları, sürünerek gittikleri için uzun sürmüştü. Tünelin girişi gerçekten iyi gizlenmişti. Kalenin arka kısmından gelen tünel, ormanın içine kadar uzanıyordu ve bir ağaç kovuğundan dışarı çıkılıyordu.

Tüneli hayranlıkla inceleyen Kayran, askerlerinin yanına gelmesini bekledi. Görev paylaşımı yaptı ve kalenin nerelerine dağılacaklarını söyledi. Tünele girmeden önce savaşçılar kendilerine meşale hazırladılar. Daha sonra birer birer ağaç kovuğunda gözden kayboldular.

Önde, elinde meşaleyle ilerleyen Kayran, tünelin kaba saba yapımından, çok özenilmeden aceleyle açıldığını anlamış ve arkada gelen adamlarını uyarmıştı. Oldukça uzun tünelde, ara sıra işitilen hafif ayak seslerinden başka ses duyulmuyordu. Yarım saate yakın yürümüşlerdi ki tünel bitti ve birkaç basamakla çıkılan geniş bir oda büyüklüğündeki alana geldiler. Kayran, temkinli bir şekilde basamakları çıkıp odaya adım attı.

Geldikleri yerde, karşı duvardaki kapıdan başka hiçbir çıkış yolu görünmüyordu. Kayran ahşap kapıyı tutup, kendisine doğru çekti ama açılmadı. Geri çekilip, ileri atılan askerlerine yol verdi. İki asker, arkadan kilitli olduğu anlaşılan kapıyı yerinden sökmek zorunda kaldı. Kapı çekilince, bu defa büyük bir dolapla burun buruna geldiler.

Ses çıkarmadan itmekte zoriansalar da, bir adam geçecek kadar boşluk oluşmuştu.

Kayran, çeşit çeşit içkiler ve yiyeceklerin istiflenmesinden mahzen olduğu anlaşılan odaya şöyle bir göz gezdirdi. Nereye çıktığını kestiremedikleri kapıdan sesler gelmeye başlamıştı. Alonzo ilerleyip, kapıyı sessizce araladı ve gördükleri karşısında şaşırmış gibi başını hemen çekti. Kayran soru sorar gibi kaşlarını kaldırınca, dudaklarını oynatarak "Mutfak," diye fısıldadı.

Kayran sıkıntıyla ellerini saçlarının içinden geçirdi. Bir mutfak dolusu kadının çığlığı ülkeyi bile ayağa kaldırabilecekken, kaleye gizlice girmenin ne anlamı vardı? İçeriye daldıklarında, tilkinin kümese girdiği anda oluşacak karmaşa ve gürültünün birebir aynısının yaşanacağı kesindi. Lanet olsun, burada tıkılıp kalmışlardı.

Duante, dev savaşçılarla dolu mahzende zorla ilerleyerek onlara yaklaştı. Fısıltı gibi bir sesle mırıldandı. "Beklememiz gerekiyor, lordum. Eğer birileri mahzene gelirse, yaygarayı koparır. Geri dönüp, ortalığın sakinleşmesini bekleyelim."

Kayran çenesini ovuşturdu. Geri anlamındaki el işaretiyle mahzen boşaldı. Tünele girip dolabı geri çektiler ve oldukları yere oturup beklemeye başladılar.

Sabır, hiçbir zaman Kayran'ın özellikleri arasında olmamıştı. Hele ki şu anda Keira'nın ne durumda olduğunu bilmezken, sahip olduğu azıcık sabır kırıntısı da uçup gitmişti.

Gelirken yolda rastlamadığımıza göre, kale kapısına dayanıp yine barona meydan okumuştur! diye düşündü. Bu düşünce çenesinin öfkeyle kasılmasına neden oldu. Baronun ona neler yapabileceği gözünün önüne gelince, yerinden

kalkıp tünelin duvarlarına yumruğunu indirdi. Öyle şiddetli vurmuştu ki, bir miktar toprak yerde oturan savaşçıların başına yağdı. Alonzo tepki çekmemek için sesini çıkarmasa da, dik dik bakması üzerine Kayran kendisini sakinleştirmeye çalıştı.

Onu yine zindana atmış olabilir miydi? Ah, hayır. Kayran'ın geleceğini tahmin edip, onu gözden çıkarmış ve öldürmüş olabilirdi.

Bu defa yumruğunu avucuna geçirdi. Kahretsin, daha ne kadar bekleyeceklerdi? Şu an, o son nefesini veriyor olabilirdi. Kızın, cansız bir halde gözlerinin önünde beliren hayali, aldığı nefesin ciğerlerine gitmesine engel oldu. Derin nefesler almaya çalışırken, sinirle yumruklarını sıktı. Alnında beliren teri, yumruğunun tersiyle sildi.

Alonzo, Duante'ye gidip mutfağı kontrol etmesini söyledi. Çünkü komutanı biraz sonra burada tutmak mümkün olmayacaktı.

Duante, yanında bir askerle beraber yukarıya çıktı. Ne kadardır burada beklediklerine dair bir tahminleri yoktu. Karanlık tüneller meşalelerle zar zor loş bir aydınlığa bürünmüştü.

Geri gelen savaşçılar, hâlâ mutfakta kadınların olduğunu söyleyince, Kayran o zengin küfür dağarcığından en benzersiz olanlarını bulup çıkardı ve savaşçılarının sırıtan yüzlerine öfkeyle bakarak bir bir sıraladı.

Aradan geçen bir saatlik kadar zaman sonra–genç adama göre günler sürmüş gibiydi–yeniden giden askerler geri döndüklerinde, bekleyişe son verildi. Mutfakta iki kadın dışında kimsenin kalmadığını söyleyince, hepsi birden ayaklandı.

Mahzene giren Kayran, sessizce kapıyı açıp mutfağa adım attı. Belinden çektiği kılıcı Roya göz korkutuyordu. Mutfağa girdiğini ilk fark eden kadının gözleri iri iri açıldı ve korkudan donup kaldı. Bu arada elindeki tabak yere düştü. Diğer kadın neler olduğunu anlamak için döndüğünde, mutfağa dolmuş iri yarı savaşçılar karşısında ne yapacağını şaşırarak olduğu yere çöktü. Kayran işaret parmağını dudaklarına götürdü. Bu hareketle 'Sesinizi çıkarmazsanız canınız yanmaz!' demek istiyordu. Zaten kadınların dehşetten seslerinin çıkabileceği şüpheli görünüyordu. Alonzo, sessizce mutfağın kapısına gidip araladı ve salona açılan aralıktan içeriyi gözledi.

Salonda baron ve birkaç komutanı dışında kimse kalmamıştı. Bazı hizmetçiler de masaları temizliyorlardı.

Tüm adamların gözleri Kayran'a döndü. Onun işaretiyle, görevleri belli olan savaşçılar salona girip, baron ve askerlerinin şaşkın bakışları altında kalenin her yerine dağıldılar. Büyük çoğunluğu, dışarıda olan askerleri saf dışı etmek için çıkarken, bir kısmı üst katlara tırmandı. Geriye kalan Kayran ve beş adamı ise, ellerinde kılıçlarla barona doğru yürüdüler.

Baron, donmuş halinden sıyrılıp yemek yerken çıkardığı kılıcına doğru koştu. O hareket edince askerleri de kılıçlarını çektiler.

Kayran'ın adamları işini bilir bir şekilde, baronu genç adama bırakmışlardı. Kayran çıkış kapısını gözleyen adamın geçeceği yol üzerinde gayet sakin bir şekilde durdu ve gülümsedi. Barona göre bu gülümseme köpekbalığının avını ısırmadan önceki ifadesine benziyordu.

Genç adamın sesi ise akan suyu donduracak kadar soğuktu.

"Evet, nihayet karşı karşıyayız, baron."

Kılıcının ucunu yere koydu, sıkmaktan bembeyaz olmuş parmaklarıyla kabzasını kavradı. Görünüşte sakin olsa da, içindeki adamı parçalara ayırma dürtüsünü dişlerini sıkarak engelledi. Dışarıdan ve kalenin üst katlarından gelen kılıç şakırtılarını dinlermiş gibi bir süre sustu. Sonra korkutucu cüssesiyle barona gözdağı verir gibi bir ifadeyle konuşmaya devam etti.

"Sen, benim değer verdiklerime zarar verdin. Bana ait olana zarar verenleri yaşatmadığımı bilerek hem de. Bana çok can borcun var. Ödeyemeyeceğini bildiğin borcun altına girmemeliydin. Hele ki verdiğin hiçbir şey beni tatmin edemeyecekse, asla benim olanlara el sürmemeliydin. Bir gün Karanlıklar Lordu'na hesap vereceğini bilmeliydin. Bu nedenle bana vereceğin pis canının hiçbir değeri yok, fakat kadınımın intikamı için ne gerekiyorsa yapacağım. Hem de büyük bir zevkle."

Baronun ilk aklına gelen, Keira'nın ölmüş olduğuydu. El Kayran'ın konuşmasından bunu çıkarmıştı. Sesi zavallıca sevinç doluydu. "Ah, demek sonunda öldü. Böyle güzel bir haber beklemiyordum."

Bu sözler baronun, mezarını kendi elleriyle kazması demekti. Kayran, Roya'yı kaldırdı ve adama doğru yaklaştı.

"Ona zarar veremedin ama ikimizin de canını yakan, asla yerine koyamayacağın bir başka varlığı öldürdün!"

Baronun aklı karışmıştı. Fakat durup düşünecek zamanı yoktu. Üzerine gelen genç adamı durdurmak için kılıcını kaldırıp savunma pozisyonu almasına rağmen, ilk hücumu karşılamakta yetersiz kaldı. Aradaki yaş ve cüsse farkının yanında, genç adamın yaşam biçimi savaşmaktı

ve bu yüzden baron hiç şansı olmadığını biliyor, yine de bir mucize olması için içten içe dua ediyordu.

Kayran, ilk hamlede sersemleyen adamın çevresinde sakin bir şekilde döndü ve yeniden kılıcını kaldırıp yıldırım gibi indirdi. Salvador koluna gelen darbeyi son anda yana kayarak ve kılıcını kaldırarak engelledi. Sonra ardı ardına hücum etmeye başladı. Zorlanmadan ve çaba harcamadan savuşturulan saldırıları, her seferinde biraz daha öfke dolu oluyordu. Genç adam, kedinin fareyle oynaması gibi bu saldırıları gülümseyerek karşılıyor, bu da baronun daha hırslı ve gözü kara hücumlarda bulunmasına neden oluyordu.

Bu kedi fare oyunundan sıkılan Kayran, aniden hücuma geçti ve indirdiği darbeyle baronun kılıcını düşürmesine neden oldu. Eliyle birlikte! Bembeyaz bir suratla, yerde hâlâ kılıcın kabzasını kavramış eline bakan adamın yüzü inanmazlığın verdiği bir şokla donmuştu.

"Onu bu ellerle incittin, değil mi?"

Baron, El Kayran'ın dişlerinin arasından çıkan tatmin olmamış sesi duyunca, hâlâ donuk bakan gözlerini ona çevirdi.

"Hangi ayağınla tekmeledin?"

Uzanıp adamın sağ bacağına indirdiği kılıcı hınçla geri çekince, fışkıran kan anında ayaklarının dibinde bir göl oluşturdu.

"Yoksa sol ayağın mıydı?"

Ve yeniden kalkan kılıç, bu kez sol bacağına indi. Diğer bacağın desteği koptuğu için baron, dizlerinin üzerinde yere çöktü.

Genç adamsa hâlâ tatmin olmamış bir şekilde, yüzü mermer kadar donuk ve soğuk baronun çevresinde dönüyordu.

"Bunlar, benim onu tanıdığımdan bu yana olan işkencelerin içindi. Şimdi, daha önce yaptıklarını anlat bana baron. Hadi, küçük bir kızı hayattan nasıl bezdirdiğini, kalesini elinden alıp, onu tek yuvasından ettiğini anlat."

Baron, eli ve bacakları gibi sanki dilini de kaybetmişti, hiç tepki veremiyordu. Merdivenin başından gelen Leya'nın çığlığı ile acı ve ızdırap dolu bakışlarla ona baktı.

"Baba!"

Kayran, kendini merdivenlere atan kızın koşturarak inişini duygusuzca izledi. Bu arada, kılıç seslerinin bittiğini ve salonun işlerini bitirmiş askerleriyle dolduğunu gördü. Herkes önlerinde yaşanan bu intikam sahnesini izliyordu. Askerlerden biri, Leya'yı kolundan tutup durdurdu. İlk defa böylesine bir acıyı yaşayan kızı, arkasından ağlayarak gelen annesi kucakladı.

"Bırak onu, acımasız hayvan!"

Bu sözler, Leya'nın korkudan kurumuş dudaklarından çığlık olarak dökülmüştü. Kayran'ın, korkunç ve tüylerini diken diken eden kahkahası karşısında annesine biraz daha sarıldı.

"Acımasız mı? Ben baronun acımasızlığı karşısında sütle yıkanmış kadar masum kalırım. Öyle değil mi baron?"

Baronun kin dolu bakışları, genç adama çevrildi ve yere tükürdü. "Yılanın başını küçükken ezmeliymişim. Ne yazık ki aileni katlederken sen orada yoktun. Buna hep pişman olmuşumdur."

Salvador idam fermanını imzalayan sözleri söylerken, Kayran içinden fışkıran nefret duygusunun gözbebeklerine kadar ulaştığına ve dünyayı kırmızı renkte gördüğüne yemin edebilirdi. Hiçbir acıma duygusu hissetmeden kaldırdığı kolunu, kadınların çığlıkları arasında tek bir hareketle indirdi. Askerlerin fışkıran kandan korunmak için bir adım geri gitmelerinden sonra, baronun cansız bedeni yere yığıldı.

Salonda oluşan derin uğultu ve hıçkırıkları duymadan bir süre yerde yatan cansız bedene baktı. Gözlerini kaldırıp Alonzo'yu aradı. Komutan, lordun kendisini aradığını anlamış gibi, birkaç adımda yanına geldi. Emirlerini yerine getirmeye hazır bekliyordu. Kayran, elini artık bitti anlamında sallayıp boğuk bir şekilde mırıldandı.

"Kadınları yukarıda bir odaya kapatın. Ortalığı da temizleyin. Ayrıca Keira'nın odasının yerini de öğrenin."

Sonra gidip koltuklardan birine oturdu. Yanından ayrılan komutan, hâlâ olanların dehşetini yaşayan kadınlara yaklaşıp onlarla bir dakika kadar konuşup geri döndü.

"Üçüncü katta, koridorun sonunda, batı kanadında, efendim."

Kayran karmaşayı arkasında bırakıp, merdivenleri tırmandı. En son kata geldiğinde batıya dönüp koridorda yürüdü. Üzerinde hâlâ baronun kanı vardı ve metalik kokuya alışmış burnu, bu kokudan usanmıştı.

Kapıyı itip, içeriye girdi. Her taraf darmadağındı. Baron, burayı en gizli kuytuya varıncaya kadar aramıştı ve parçalanan birkaç tane eşya oraya buraya atılmıştı.

Gözleri küçük ve dar yatağa takıldı. Odada hâlâ genç kızın kokusu vardı. Küçük komodin ve masa yere devrilmişti. Eğilip, onları eski haline getirdi. Yırtılmış kitapları

yerden alıp, sayfalarını karıştırdı. Biri şiir kitabıydı, diğer ikisi ise Homeros'un efsaneleriydi. Elinde kitaplarla pencereye yaklaştı ve dışarıya baktı.

Burada oturan ve ağlayan kızıl saçlı küçük kız, gözlerinin önüne geldi. Bir ayağı yerde, diğer bacağını kıvırıp pencereye oturdu ve kızın yıllarca baktığı manzarayı onun gözleriyle görmeye çalıştı. Sonra başını çevirip yeniden gözlerini odada gezdirdi, yerde telleri kırılmış ve öylesine atılmış liri gördü. Küçük cadı anlaşılan bir müzisyendi. Dudaklarında oluşan şefkat dolu gülümsemeyle kalkıp, yerden liri aldı ve uzun süredir kullanılmadığı belli olan şöminenin önündeki koltuğa oturdu.

Başını koltuğun arkasına yaslayıp, gözlerini yumdu. Ve nereden gelecek olursa olsun, onun buraya döneceğini bilerek beklemeye başladı.

***

Keira, akşam alacası her yere çökerken, atının onu uyarmak ister gibi kişnemesiyle daldığı derinlikten uyandı. Hızla yerinden doğruldu ve çevresine baktı. Evet, uzun süre geçmişti. Atı bağladığı yerden çözüp sessiz bir şekilde ormanın içine doğru yürüdü. Burayı yıllar önce annesi göstermişti. Bugüne dek hiç aklına gelmemişti ama şimdi işine yarayacaktı. Atı, ağaç kovuğundan uzakta bir yere bağladı ve geri döndü.

Girişi karanlıkta, eliyle yoklayarak buldu ve bir meşale hazırlamadığı, daha doğrusu aklına gelmediği için kendisine küfrederek yürümeye başladı. Kör gibi ilerlemek hiç de kolay değildi. Zemin düzgün olmadığı için iki defa düşüp dizlerini ve avuç içlerini yaraladı. Nasılsa acıya bağışıklığı vardı, dişini sıkarak yola devam etti. Yarım saatlik

yürüyüşü neredeyse bir saatlik zamanda bitirip mahzene geldiğinde, derin bir nefes aldı.

Kapıyı yoklayarak buldu ve açık olduğunu anlayınca şaşırdı. Sessizce kapıdan geçip, hafif aydınlık sızan mutfak kapısına ilerledi. Mutfak sessizdi ve kimse yoktu. Çok mu geç vakitte gelmişti? Herkes yatmaya gitmiş gibi bir sessizlik vardı. Parmaklarının ucunda yürüyerek, salona açılan kapıdan içeriye göz attı. Kaşları şaşkınlıkla kalkarak içeri girdi ve duvar dibinden merdivenlere doğru elinden geldiğince hızlı yürüdü. Her an birisine yakalanma korkusuyla çabuk hareket ediyordu. Kale, bir mezarlık kadar sessizdi. Bu fırsattan yararlanıp bir an önce lirini almalı ve buradan çıkmalıydı. Acele bir şekilde merdiveni tırmanırken soluk soluğa kalmıştı. Koridorda koşturarak odasının önüne geldi ve kendini içeri atıp kapıyı örttü.

Arkasından gelen alaycı ve erkeksi sesi duyunca, küçük bir çığlık atarak döndü. Eli korkudan hızla atan kalbinin üzerindeydi.

"Bak sen, küçük esir evine geri dönmüş!"

Ay ışığının aydınlattığı odada, koltukta serilmiş ve rahat bir ifadeyle oturan adamı görünce gözlerine inanamadı.

Sesini fısıltı halinde tutmaya çalışarak, hışımla genç adamın oturduğu koltuğun önüne geldi.

"Burada ne yapıyorsun sen?"

Genç adam kıpırdamadan, karşısında duran kıza baktı. Şu an, onu dizine yatırıp bir güzel pataklamayı her şeyden çok istiyordu. Fakat sesi, öfkesini ele vermekten daha çok iğneleyiciydi.

"Seni bekliyordum, küçük esir."

Keira gözlerini devirdi. "Sen aklını mı kaçırdın? Baronun kalesine tek başına gelmek de ne demek?"

Kayran hızla doğruldu ve ileri atılıp kızı bileklerinden tutup kendine çekti. Ellerini arkasında kavuştururken, kurtulmak için çabalayan kızı kendine daha çok bastırdı. Dişlerinin arasından tıslarken, sesi boğuktu.

"Ben de tam bunu düşünüyordum, hislerimi dile getirmen ne kadar ince bir davranış. Lanet olsun kadın, sen ne halt ediyorsun?"

Keira, bileklerini kızgınlıkla sıkan parmaklardan kurtulmaya çalışırken, bir taraftan da öfkeyle söyleniyordu.

"Ben tünelleri biliyordum ve sessizce girip çıkacaktım. Sense bir fil sürüsü gibi hareket ediyorsun. Benim için barona yakalanma gibi bir tehlike yoktu. Şimdi bırak beni ve buradan gidelim bir an önce."

Kayran, kızı tuttuğu gibi yatağa fırlattı. Genç kız, daha yerinden kalkamadan çoktan üzerindeydi ve onu yatağa bastırıyordu.

"Sakin ve anlayışlı olmaya çalışıyorum, öfkeme hâkim olmaya, bana alışman için sana zaman vermeye... Ama sen her defasında davranışlarınla beni çileden çıkarıyorsun."

Altında debelenen kızı, tekrar bileklerinden tutup başının üzerinde birleştirdi.

"Benimle didişiyorsun, savaşıyorsun, karşı geliyorsun ve sinirimi bozuyorsun."

Soluk soluğa kalan genç kız, hırçın bir şekilde fısıldadı. "O zaman bırak beni, hâlâ ne diye zorla tutuyorsun?"

Genç adam, dudaklarını yavaşça dudaklarına sürttü. Sesi birden arzudan alev almış gibi çıkmaya başlamıştı. Aynı ihtiras gözlerinde de yanıyordu.

"Aynı zamanda baştan çıkarıyor, seni istememi sağlıyor, arzudan çıldırmama neden oluyorsun. Sana sahip olmak için bedenim acı içinde kıvranırken, seni bırakmamı istiyorsan, delisin."

Keira aklına gelen görüntülerin öfkesiyle gözlerini kapadı ve yumruklarını sıktı. Tırnakları avucuna batmıştı. Sesi öfke, alay ve iğneleme doluydu.

"Ah, ne kadar da inandırıcı! Öyle çok istiyorsun ki, geceyi bir fahişenin kollarında geçiriyorsun. Ona da aynı sözleri söyledin mi?"

Genç adam tükenmiş bir hisle alnını onun alnına dayadı.

"Bütün gece seni düşünmekten gözüme uyku girmedi. Hava aydınlanırken sızmışım. Onun odamda olduğunu fark etmedim bile. Seninle aynı anda gördüm. Artık bizi rahatsız edemeyecek, çünkü kovdum."

Keira kurtulmak için debeleniyor, bacaklarını savuruyor, fakat genç adamın kıskacından kurtulamıyordu.

"Hiçbir erkeğin *Evet, aldattım!* dediğini duymadım. İnkâr etmek sizin kanınızda var."

"Lanet olsun, saçmalamayı kes artık! Gözlerime bak, Keira!"

Sonunda Kayran'ın gürlemesiyle, kıpırdanmayı kesse de, ona bakmamakta kararlıydı.

İnatçı kızıl, başını çevirip bakmayınca sinirlenen genç adam, sertçe çenesinden tutup onun kendisine bakmasını sağladı.

"Onunla yatmadım! Seni böylesine isterken, başka hiçbir kadın ilgimi çekmiyor. Bir kez olsun bana güven."

Genç kız, onun gözlerinin derinliklerinde yanıp sönen ateşi ve dürüstlüğü görünce suçlulukla yutkundu. Ancak sonra duygularının yerini suçlama aldı.

"Benim inanıp inanmamam önemli değil. Kiminle istiyorsan onunla yat, umurumda değil! Şimdi bırak beni de, buradan çıkalım."

Gözlerini, genç adamın yukarıya doğru kıvrılan dudaklarından, küstah bir ifadeye dönüşen bakışlarına çevirdi. Sadece sesi bile bir kadını ayartmak için yeterliydi. Hele de o kadını elde etmeye kararlıysa.

"Gerçekten de umurunda olmadığını gösterdin. Öyle umursamadın ki, seni öldürmek isteyen bir adamın kucağına atlamaya niyetlendin."

"Kıskanmadım, sadece kızdım. Gece boyunca bana söylediklerinden sonra, seni o kadının yanında çırılçıplak bulunca öfkelendim. "

Kayran eğilip, dudaklarını Keira'nın yanaklarında, gözlerinde, alnında ve dudaklarında gezdirdi.

"Öfkelenmeni seviyorum, kıskanmanı da... Hırçınlığın aklımı başımdan alıyor. Bana baş kaldırmanı ise deli edici buluyorum. İnatçılığın beni çıldırtıyor. Sivri dilini bile seviyorum, çünkü o zaman seni öperek susturabiliyorum. Bütün bu hislerimin yanında, bedenine duyduğum açlık var bir de. Tarif edebilmemin imkânı yok."

Keira gözleri kapalı bir halde, genç adamın sesiyle hipnotize olmuş ve ona odaklanmıştı. Bilmediği bir derinliğe düşerken, her sözcükle biraz daha batıyordu. Bütün ruhunu, bedenini, aklını, mantığını çepeçevre kuşatmış olan adamın, sesi ve kokusuna esir olmuştu. Bu esaret öncekine benzemiyordu. Aldatıcıydı. Kendini özgür zannederken aslında bir kafese kapatıldığını fark edemediğin,

sersemce kendini kandırdığın bir yanılsamaydı. En kötüsü de, bu kafesten kurtulmak isteyip istemediğinden emin olamamaktı.

Nefesleri birbirinin yüzünü yalarken, yeşil gözler siyahın egemenliğini kabullenmeye hazır mıydı? Ya siyah gözler, duru bir göle bakarken, karanlığından kurtulup yeşile dalacak kadar kendini değiştirebilecek miydi?

Böylesine derin duyguların içinde hapsolmuş bu iki insan, bedenlerinin sıcaklığını ve kalp atışlarını hissederlerken, birbirlerine olan güvenlerini, ilgilerini ve bağlılıklarını tartıyorlardı. Ve her ikisi de bir sonraki adım için diğerini bekliyordu.

BÖLÜM 21

Rodolfo, borazanın tiz sesini duyunca atını o yöne çevirdi. Av köpeklerinin koro halinde havlamalarını takip ederek, doludizgin atını sürdü. Ormanda hissettiği özgürlük için ava çıkıyordu, yoksa bir hayvanı öldürmek için saatlerce koşturmak ona göre saçmaydı.

Uzun dallarından gökyüzünün görünmediği ağaçlıklı bir patikada yeşilin her tonuna gözleri doyarken, atının da kendisi kadar bu koşturmacadan memnun olduğunu hissediyordu.

Kendisine yetişmeye çalışan adamlarını beklemeden, atını tekrar mahmuzladı. Tam ana patikaya girmek için dönerken, karşıdan gelen atlının attığı uzun çığlıkla atının dizginine asıldı. Ama çok geç kalmıştı. Diğer at bir anda şaha kalktı ve binicisi kontrolü kaybetti. Rodolfo ise onun havaya fırlayıp, ters bir şekilde yere doğru düşen görüntüsüne dehşetle bakakaldı. Bedenin yere çarparken çıkardığı tok ses, genç kralın kendine gelmesine neden oldu. Hızla atından aşağıya atlayıp, yaralıya doğru koştu. Yüzüstü dönmüş bedeni çevirip binicinin bir kız olduğunu fark edince, ağzından dökülen küfürlere engel olamadı.

Kızın yüzü bembeyaz olmuştu ve dudağından hafif bir kan sızıyordu. Genç adam, uzanıp kızın nefes alıp almadığını kontrol ettikten sonra askerlerine bağırdı.

"Biriniz saraydan şifacıyı çağırsın. Çabuk, aptal aptal bakmayın öyle!"

Askerlerden biri harekete geçti ve atıyla arkasında bir toz bulutu bırakarak hızla uzaklaştı.

Rodolfo, omzundaki pelerini çıkarıp katladı ve kızın başının altına yerleştirdi. Acıyla yüzünü buruşturan kızın, kırmızı dudaklarından bir inleme döküldü. Rodolfo derin bir nefes alarak kıza seslendi.

"Hanımefendi, kendinizde misiniz?"

Baygın kızdan herhangi bir tepki gelmedi. Genç adam hareketsiz yatan kızın başucunda beklerken, çözülmüş siyah saçlarına ve yanaklarına dökülen uzun kirpiklerinin üzerindeki yay gibi kıvrılmış kaşlarına, minik kalkık burnuna ve yürek biçimindeki yüzüne baktı. Kız çok güzeldi. Kapalı gözlerinin rengi büyük olasılıkla siyahtı. Beyaz, pürüzsüz teni sanki yavaş yavaş renkleniyor gibiydi.

Kızın derin bir soluk aldı ve aralanan dudaklarından bir inleme sesi duyuldu. Ardından kirpikleri kıpırdadı ve yavaşça gözleri açıldı.

Rodolfo yanılmıştı, hem de çok... Gözleri siyah değildi. Daha önce bu renk bir gözü ne görmüş, ne de duymuştu. Yıldızlı ve ay ışığına doymuş gecedeki gökyüzü kadar mavi, fırtınalı okyanus kadar koyuydu. Kadim tanrıların arabalarıyla dünyaya hükmettiği gökyüzünün derinlikleri kadar ulaşılmaz bir rengi vardı. Kızın gözlerine dalıp gittiğini fark edince, onun da kendisini izlediğini gördü.

"İyi misiniz?"

Kız gözlerini kırpıştırırken, uzun kirpikleri yelpaze gibi açılıp kapandı. Genç adam, esintisini yüzünde hissettiğine yemin edebilirdi.

"Bana ne oldu?" Sesi fısıltı halindeydi.

"Attan düştünüz. Şifacı gelene kadar burada kıpırdamadan yatsanız iyi olur."

Kız hafifçe hareket etmeye çalışınca, Rodolfo onu tuttu ve kıpırdamasına engel oldu. Yüzünü buruşturan kızın ağrısı olduğu belliydi.

"Ben iyiyim, gerçekten. Yardımcı olursanız oturabilirim."

Genç adam, kızın omuzlarından parmaklarını çekmeden, aksine daha da bastırarak yerinde kalmasını sağladı.

"Yerinizde kalın. Kırık veya çatlak kemiğiniz olabilir."

Genç kız, omuzlarını onun pençelerinden kurtarıp yerinden doğruldu. Ağrıyan kaslarına inat, kollarını kaldırdı ve hareket ettirdi. Çok şükür, üst kısımda herhangi bir şey yoktu. Yavaşça bacağını kendine çekmeye çalıştı ve dudaklarından kaçan inlemeye engel olamadı.

"Fazla bir şey yok, sadece bacağımda bir sorun var. Atıma binmeme yardımcı olur musunuz? Eve dönmek zorundayım, ailem meraktan deliye dönmüştür."

Rodolfo, kızın inatla ayağa kalkmaya ve gitmeye çalışması karşısında kızgınlıkla söylendi. "Otur oturduğun yerde! Sana yaralanmış olabilirsin dedim. Şifacı gelene kadar buradasın. İstersen ailene bir not yaz, askerlerim götürsün."

Almira, genç adamın bu tavrı karşısında, hayretle açılmış kocaman mavi gözlerini dikmiş, ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu.

"Siz... Siz..." Ne diyeceğini bilemezmiş gibi, onları izleyen askerlere bir göz attı. "Despot!"

Rodolfo'nun yüzüne yerleşen gülümseme gözlerine ulaşmış ve bronz teninde dişleri parlayarak kızın gözünü almıştı.

"Evet, merakla diğer sıfatlarımı bekliyorum. Başını vurduğun için bir anda aklına gelmeyebilir ama sorun değil, ben beklerim."

Bu alaycı sözler karşısında kızın yay gibi kaşları öfkeyle çatıldı. Gözlerinde çakmak çakmak yanan gece mavisi ışıklar, genç adamın içinde ellerini uzatıp o yıldızlardan birini tutma isteği uyandırdı.

"Size inanamıyorum, bu ne küstahlık böyle?"

"Demek ikincisi küstah, birinciye de despot demiştik."

Almira konuşamayacak kadar kızmıştı. Adamın kafasına gerçekten de bir şeyler geçirmezse, yumruğu gözüne yapıştırmayı düşünüyordu. Çenesini kaldırıp, yüzünü çevirdi.

"Sizinle muhatap olmayacağım, bayım." Sonra gözleri biraz ileride, ayakta dikilen bir askere takıldı. "Siz bana yardım edebilir misiniz?"

Asker tedirgince kralına baktı. Rodolfo'nun bakışları *Yardım edersen, başına gelenlere katlanırsın!* der gibi ciddiydi. Adam gözlerini çevirip, dalın ucundan düşen yaprağı daha önce hiç görmemiş gibi incelemeye başladı.

Almira gözlerini devirip, genç adama baktı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzündeki alaycı gülümseme dudağını eğreti bir şekilde çarpıtmıştı. Genç kız onun kahverengi gözlerinden geçen tehlikeli bakışla, olduğu yerde tedirgin bir şekilde kıpırdandı. Gözlerini, bir dev gibi tepesinde dikilen adamın dağılmış kahverengi saçlarında, geniş omuzlarında, tuniğinin açıkta bıraktığı kaslı kollarında,

gittikçe daralan belinde ve kaslı bacaklarını saran pantolonunda, en son da çizmelerinde gezdirdi.

Kızın bakışları her dokunduğu yerde karıncalanmalara, uyarılara ve Rodolfo'nun çenesinde bir kasın seğirmesine neden oldu. Nerede kalmıştı bu şifacı?

İçinden sıraladığı lanetlerle eğilip, kızı kucakladı ve söylenerek, daha doğrusu homurdanarak kendi atına yöneldi. Almira olanları dehşet içinde izliyordu. Bu başına gelenlere inanamıyordu. Lanet olası adam ne yaptığını sanıyordu? Ayaklarını çırpmaya çalışınca canı yandı ve yumruğunu adamın çenesine geçirdi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, pis despot?"

Genç kız ağzından fırlayabilecek diğer küfürleri engellemek için dilini ısırdı. Aslında küfrün en yakası açılmamışını bilmesine rağmen, kendisini tutup devamını getirmedi.

Rodolfo, kızı atının üzerine atarken çenesine gelen darbeyle küfretti. Can acısıyla, onu bir torba gibi fırlattı. Kızın acıyla bağırması üzerine daha da kızdı, ancak bu seferki öfke kendisineydi.

Kızın arkasından ata binerken hırladı.

"Kapa çeneni! Sen nasıl bir kadınsın? Nazik davranıştan anlamıyorsun, yardım etmek isteyince çemkiriyorsun... Bir leydi olduğundan emin misin? Pek inanasım gelmiyor da."

Kızı kollarıyla sarıp atı mahmuzlayınca, Almira onun geniş göğsüne yapıştı. Söylenirken diline bir şey olmamasına şükrediyordu.

"Sizin de centilmen bir şövalye olduğunuz söylenemez. Beni isteğim dışında, zorla götürüyorsunuz. Buna adam kaçırma denir ve bir suçtur."

Rodolfo onun konuşmalarına kulak tıkamak istese de, kucağındaki küçük bedenden gelen daimi kıpırdanmalar ve sesler, fazlasıyla uyarılmasına sebep oluyordu. Çevresindeki kollarını bir mengene gibi sıkıştırıp, kızın hareket etmesini engellemeye çalıştı.

"Sustuğun bir zaman dilimi var mı? Eminim uyurken de konuşuyorsundur sen!"

Almira, adamı göğsünden itip kendisinden uzaklaştırmaya çalışsa da, pek başarılı olamadı.

"Hayatımda bu kadar kaba, bu kadar sinir biriyle karşılaşmamıştım. Tanrı, bu karşılaşmayı bana bir ceza olarak vermiş olmalı. Lütfen Tanrım, söz veriyorum, ne günah işlediysem bir daha yapmayacağım."

Rodolfo'nun canına yetmişti. Sertçe onun yüzünü çevirip, kendisine bakmasını sağladı. Dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu ve sesi buz gibiydi.

"Ben de senin kadar nankörünü tanımadım! Eğer susmazsan, yemin ederim seni baş aşağı sallandırır, yolun geri kalanını öyle giderim.

Verilen gözdağı işe yaramıştı. Genç kız susup, başını çevirdi ve yolun devamı büyük bir sessizlikle geçti.

Rodolfo, rahatlamak için çıktığı avdan, burnundan soluyarak geri dönmüştü. Sarayın avlusunda durdu ve hızla atından inip, kızı çekip kucakladı. Seyisler atı götürürken, merdivenleri öfkesini basamaklardan çıkarmak ister gibi hınçla çıktı. Girdikleri koridorda ilk odanın kapısını açıp, geniş sayvanlı bir yatağın üzerine kızı fırlatır gibi attı.

Arkasından gelen uşaklara öfkeyle bağırdı. "Git şifacıyı bul! Çabuk gelsin ve bu... bu... leydiye baksın!"

Sonra öldüren bakışlarını kıza çevirdi. "Sen de bir not yaz, birisi ailene burada olduğunu iletsin. Mümkünse en kısa zamanda gelip seni alsınlar. Bu, ne lanet olası bir gün böyle!"

Söylenerek, bütün sinirini çıkaracak birini bulmak üzere kapıyı çarpıp çıktı ve koridorda çınlayan gürlemesi genç kıza kadar geldi.

Almira, hizmetçi kızlardan birinin uzattığı kalem ve kâğıdı aldı. Attan düştüğünü ve şu anda... Burası neresiydi ki? Başını kaldırıp, notu götürmek için tepesinde dikilen uşağa baktı.

"Burası neresi ve biraz önce çıkan dağ adamı kimdi?"

Uşak, kızın söyledikleri karşısında bembeyaz olup, istavroz çıkardı. "Aman leydim, lütfen. Burası Kastilya Sarayı, sizi getiren de majesteleriydi."

Almira düşen çenesini kaldıramadan, şifacı kadın telaşla odaya girdi. Kızın şaşkınlığını fark etmemişti, hemen ağrıyan yerlerini kontrol etmeye başladı. Bacaklarını ve ayaklarını yoklayıp kıvırdı, ileri geri itti. Yaptığı karışımlarla kızın yaralı dizini ve bileğini sardıktan sonra, bir de ağrıkesen çay kaynatıp içirdi ve odayı terk etti.

Genç kız, notu tamamlayıp uşağa verdi ve buradan bir an önce gidebilmek için dua etmeye başladı. Şifacıdan sonra diğerleri de odayı terk edip, onu yalnız bıraktılar.

***

Kayran, altında nefesi sıklaşmış ve göğsü inip kalkan kızın ateşinde kendini kaybetmek üzereydi. İşaret parmağını dudaklarının üzerinde okşayarak gezdirirken, aç

bakışlarla kendi hareketini izliyordu. Karıncalanan dudağını diliyle silen kızın hareketi, patlamak üzere olan fitili ateşlemişti. Gözleri karardı ve eğilip kızın dudaklarına yapıştı. Açılan dudakların verdiği cevap, kalbinin sevinçten taklalar atmasına neden oldu. Kızın bileklerini bırakan elleri, önce boynunda, sonra da tüm bedeninde kıvılcımlar çaktırarak gezinmeye başladı.

İnlemenin kendisinden mi, yoksa genç adamdan mı geldiğini anlayamayan Keira, ellerini ilk defa onun geniş omuzlarına, sonra da kömür karası saçlarının arasına daldırdı. Dudaklarının arasından kayan dili, diline dokunduğunda, bedeni yay gibi kıvrıldı ve onu daha çok hissetmesine neden oldu.

Genç adam nefes nefese, boğuk bir sesle "Eğer sonuna kadar benimle gelmeyeceksen söyle, çünkü daha fazla ileri gidersek duramayacağım!" dedi. Sonra başını kaldırıp, arzulu ve meraklı gözlerle kıza baktı.

Keira, açık açık sorulan bu soruya cevap veremedi. Konuşması mı gerekiyordu ki? Başını döndürse, ayaklarını yerden kesmeye devam etseydi ya.

Gözlerini yumdu. Her ne kadar genç adamı istiyor olsa da, sırf onu yeniden suçlu duruma sokmak, *Sen zorladın, ben istemedim!* diyebilmek için, ona beklediği cevabı vermediğini itiraf etmek zorundaydı.

Ancak zeki adam, herhangi bir suçlamayla karşı karşıya kalmamak için, en baştan sözünü açıkça ortaya koymuştu.

"Keira, söyle bana; benimle sonuna kadar gelecek misin?"

Genç kız gözlerini kaldırıp, ilk adımı onun atmasını bekleyen adamın yüzünü gözlerine hapsetti. Saçlarının arasında duran parmaklarına baskı yaparak, başını

kendine doğru yaklaştırdı ve acemice dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Genç adamdan, nihayet anlamında bir hırıltı duyduğunu sandı ama umurunda değildi. Kontrolü ona bırakıp, kendisini teslim etti.

Dudaklarından boynuna kayan dudakların çıldırtıcı teması arasında gıcırdayan yatak, nerede olduğunu anımsatınca endişeyle içini çekti. Sesi isteksiz olsa da, onu uyarmak zorundaydı.

"Kayran, buradan gitmeliyiz."

Lanet olsun, adamın umurunda değildi! Dudakları, elbiseyi sıyıran ellerini takip ederek aşağıya iniyordu. Elbisesinin düşen yakasını çekmeye çalıştı, fakat ellerini iten parmaklar yeniden aşağıya sıyırdı. İnleyerek söylendi.

"Kayran, belgeyi almalıyız, hatırladın mı? Sonra da hemen gitmemiz lazım."

Genç adam kararmış gözlerini kaldırıp, kıza baktı.

"Rafael."

"Ne?"

"Bana Rafael de. Söylediğini duymak istiyorum."

Genç kız ihtirastan odaklayamadığı bakışlarını ona sabitlemeye çalıştı.

"Senin adın, Rafael mi?"

Kızın anlamsız bakışları üzerindeyken, Kayran gülmeye başladı. Keira, adamın dikkatini çekmek için saçlarına yapışıp, ona bakmasını sağladı.

"Lanet olsun Rafael, buradan gitmemiz lazım, dikkatini bana ver."

Genç adam yüzünü kızın yüzüne yaklaştırdı.

"Tekrar söyle."

Adam resmen aklını kaçırmıştı işte. Çok fazla üzerine gitmişti ve şu anda neye odaklanacağını bilemiyordu. Ne kadar güçlü olursa olsun, tek başına baronun onlarca askerinin hakkından gelemezdi.

"Biliyorum seni kızdırdım, hatta çıldırttım, ama şu an eski Kayran olmana ihtiyacım var. Baron ikimizi birden yakalarsa, kesinlikle öldürür. Hadi belgeyi alıp gidelim buradan."

Kayran nihayet bu kadar cezanın yeterli olduğuna karar verdi ve hafifçe doğruldu.

"Baron öldü, kale artık senin."

Keira inanmaz bakışlarını onun ciddi yüzünde gezdirdi. "Sen, ciddi misin?" Sormaya bile gerek yoktu aslında, genç adam böyle bir konuda asla şaka yapmazdı. Onu üzerinden itip, yataktan fırladı. "Gerçekten, evim artık benim mi?"

Genç kızın odanın içinde sayıklayarak dolaşmasını, dirseğine dayanmış bir halde izleyen Kayran'ın dudaklarındaki gülümseme, halinden memnun olduğunu gösteriyordu. Yatağın yanından geçen kızı, belinden tutup kendine çekti.

"Teşekkürü hak ettiğime inanıyorum."

Keira kahkahayla gülerek onu yakaladı ve dudaklarına yapıştı. Genç adamı, kendinden geçiren bir tutkuyla öptü. Geri çekildiğinde soluk soluğaydı.

"Teşekkür ederim."

"Bu öpücük kalenin on taşı bile etmez, yüzlerce olduğunu düşünürsek daha çok çaba harcaman gerek."

Kızın kızaran yanaklarında parmaklarını dolaştırdı. Aç gözlerle onun her hareket ve mimiğini inceliyordu.

Keira, bir erkeğe nasıl yaklaşılır ya da baştan çıkarılır bilmiyordu. Nereden başlaması gerektiğinden bile emin değildi. Hızlanan nabzının kulaklarında gümleyen sesiyle derin bir nefes aldı ve parmaklarını daldırdığı ipek gibi saçları avuçladı. Kendisine yaklaştırdığı dudakların üzerinde dilini gezdirdi. Genç adamın gerginleşen bedeni, doğru veya yanlış yolda olduğuna dair ipucu vermiyordu. Adamın aralanan dudaklarına korkakça uzattığı dilini, ağzının her yerinde gezdirirken, kollarını tutan parmaklar gerildi.

Geri çekilip, onun taş kadar donuk yüzüne baktı. Utançla inledi.

"Olmuyor işte, ben bu konuda iyi değilim."

Kayran dizlerinin üzerinde doğrulup bir çırpıda soyunurken, kendi kendine hırıltılı nefeslerle söyleniyordu.

"İyi değilmiş! Lanet olsun, beni her hareketinle baştan çıkarabilirsin."

Sonra kızı soydu ve üzerine uzanıp bedenini ona bastırdı.

Birbirlerinde kendilerini kaybederlerken, genç adam ilk defa kızın her şeyiyle kendisine katıldığı bu sevişmenin hazzını iliklerine kadar yaşadı.

"Benimle gel!"

İçinde hareket eden genç adamın, artık kalmamış sabrını yansıtan tıslamayla doruğa birlikte yükselip, ter içinde zirveden yuvarlandılar.

***

Sabah olunca Keira, artık yuvam diyebileceği kalenin, her odasını, her köşesini dolaşıp, her taşına dokundu. Gözleri dolu dolu annesine seslendi ve içinden bir kez daha Kayran'a teşekkür etti. Yani Rafael'e. Genç adam ısrarla kendisine gerçek adıyla hitap etmesini istiyordu. Dudaklarında oluşan utangaç gülümsemenin gözlerine yansıyan ışığıyla ne kadar güzel göründüğünü bilmiyordu, ama onun her hareketini takip eden Kayran, değişimin farkındaydı.

Konuştuğu adamlarına dönüp, kalede kalacak olan askerleri belirlemeye devam etti. Alonzo, kalede yönetici olarak Duante'yi önermişti ve diğerleri onaylayınca Kayran da kabul etmişti.

Salvador'un askerlerinden bazıları kalede kalıp, genç kıza hizmet etmek istediklerini söyleyince, onlara güvenemese de kalmalarına izin vermişti. Sonuçta kendi savaşçıları bir süre burada kalıp kaleyi koruyacak ve eğitimsiz olanların yetişmesini sağlayacaklardı. Herhangi bir yanlış davranışta, Duante gerekeni yapacaktı. Askerlerin geriye kalanları ise, bir grup savaşçı eşliğinde kaleden çıkartılarak serbest bırakılmıştı.

Kayran başını çevirip, Santos'la konuşan kıza baktı. Adamı görünce, Keira'yı koruduğu için ona bir teşekkür bile etmediğini hatırlayıp, kendisine kızdı. O adamın sevgisi sayesinde, kadını hâlâ hayattaydı.

Santos'la sohbet eden kıza doğru yürümeye başladı.

Kendisine doğru gelen genç adamın her hareketini izleyen Keira, bu yenilmez, kudretli savaşçının ona ait olduğuna hâlâ inanamıyordu. Ait olmanın ve sahiplenilmenin yanı sıra, birine sahip olmanın verdiği eşsiz duygu başını döndürüyor, kahkahalarla gülmek istiyordu.

Santos, kızın yüzündeki düşlere dalmış ifadeye bakarak kendisini dinlemediğini anladı. "Ben de neden boş yere konuşuyorsam? Dinleyen yok ki!"

Santos'un alaycı sesiyle dikkatini tekrar ona verdi ancak bu arada Kayran yanlarına gelmişti.

"Santos, sana Keira'yı koruduğun için teşekkür edemedim. Eğer istersen kalede asker olarak kalabilirsin. Dilersen Keira'yla beraber benim kaleme de gelebilirsin. Sana uygun bir iş mutlaka buluruz."

"Teşekkürler, lordum. Düşüneceğim," diyen yaşlı adam, onları yalnız bırakarak ahıra girdi.

Keira'mn yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi gören Kayran, kaşlarını kaldırdı. Keira, karşısındaki adamın bir anda komutan vasıflarını yeniden giyinmesine ve kaleye ait kararları vermesine içerleyerek bakıyordu.

"Ben burada kalmayı düşünüyorum. Evimde, yuvamda, hep olmasını dilediğim gibi."

"Senin yerin, benim yanım! Bu fikri kafandan at! Seni burada bırakıp gitmeyeceğimi bilmen gerekir." Kayran'ın yüzü ve bakışları kararmıştı. Genç kızın dikleşen bedeni, itiraza hazırlandığını gösteriyordu ancak genç adam elini kaldırıp onu susturdu. "Sakın itiraz etme, bu konuda beni ikna edebilecek hiçbir sözün yok. Tamam, bir hafta burada kalırız, kaleyi dilediğin gibi düzenlersin. Sonra istersen ara sıra yine gelip kalırız ama hepsi bu, daha fazlasını sakın bekleme."

Yeşil gözlerinde çakan kıvılcımlar, onun asi yanını göstermeye hazırlanıyordu.

"Bütün bu emirlere uyacağımı da nereden çıkardın? Kalemi kurtardığın için minnettarım, ama buradan ayrılmamı istemen çok saçma. Benim bütün amacım, bugünlere

ulaşmaktı. Şimdi bana her şeyi bırak ve git diyorsun. Hangi sıfatla? Benden bıkacağın güne kadar mı? Sonu belirsiz bir hayata yanımda sen olsan bile adım atmam."

Kayran, her adımda tehlike saçan bir ifadeyle kıza yaklaştı. Duruşu, bakışı, sesi her şeyiyle tehlikeli bir güç yayıyordu.

"Sen ne kalın kafalı, ne anlayışsızsın! Şeytan diyor ki; dizine yatır, aklı başına gelinceye kadar patakla. Ama bir ömrü beraber geçireceğimizi düşününce, bunu ilerleyen zamanlara sakladığım bir hak olarak tutuyorum. Sen nasıl olsa beni yeniden çileden çıkaracaksın. Son sözüm; karımın benden millerce ötede, hele Aragon topraklarında yaşamasına izin vermiyorum."

Genç kızın hayretle açılan ağzını ve irileşen gözlerini görmeden arkasını döndü ve hiddetle yürüyüp gitti.

Keira kalenin avlusunda durmuş, şaşkınca çevresine bakarken, aklında uçuşan kelimelerden sadece birisine yoğunlaşabiliyordu. *Karım!*

Sonra genç adamın gittiği yöne doğru koşmaya başladı. Onu merdivenlerden çıkarken yakaladı. Hızla tırmanarak bir basamak yukarısında önünü kesti. Şimdi onunla aynı boydaydı. Bakışlarını, gözlerinin içine dikti.

"Sen biraz önce bana ne dedin?"

Kayran hâlâ öfkeliydi. "Kalın kafalı dedim."

"Hayır, onu sormuyorum."

"Anlayışsız dedim."

Keira gözlerini devirip, pufladı.

"Tamam, hatırladım. Dizime yatırıp bir güzel pataklamak istememden bahsediyorsun. Yoksa bu hakkımı şimdi kullanmamdan yana mısın?"

Genç adamın onunla oyun oynadığı gözlerinden belli oluyordu. Pislik!

Oyun iki kişiyle oynanır, lordum.

Keira gözlerinde beliren kurnaz bakışlarla, onu kendi oyununda yenmek için son hamleyi yaptı.

"Hayır, o da değil. Şu benim seni çileden çıkarmamla ilgili olandan bahsediyorum. Ben seni asla çileden çıkarmadım, asıl sen beni çileden çıkarıyorsun. Haberin olsun, hiçbir kadın senin gibi bir koca istemez!" diyerek Aarkasını döndü ve sakince merdivenleri çıkpıp gözden kayboldu.

Kısılmış gözlerle kızın arkasından bakan Kayran, oynadığı oyunun sonucunu düşünerek merdivenleri çıkmaya başladı.

Bu kız, onunla evlenmeyeceğini mi ima ediyordu? Adımları hızlandı ve bütün kalenin duymasından çekinmeden gürledi.

"Keira! Çabuk buraya gel!"

BÖLÜM 22

Almira kapının açılıp kapanma sesini duyunca, hafifçe gözlerini araladı. Fakat içeri giren kişiyi gördükten sonra yeniden kapattı. Uyuduğunu düşünürse, gideceğini umarak kıpırdamadan yattı. Bir süre odada hüküm süren sessizlikten sonra duyduğu alaycı ses sinirini bozdu.

"Uyumadığını biliyorum."

Kızgınlıkla kaşlarını çatmasına rağmen, gözlerini açmadan konuştu.

"Gözlerimi açmadığıma göre sizi görmek istemediğimi de anlamış olmanız gerek. Ayrıca, bir leydinin odasına kapı çalmadan girilmez ve uyuyan bir hanıma gözlerinizi dikip bakmanızın terbiyesizlik olduğunu kimse öğretmedi mi size?"

Rodolfo, sesine şaşırmış gibi bir ton vererek "Gerçekten bu odada bir leydinin kaldığını mı söylüyorsun? Ben neden kendileriyle karşılaşmadım acaba?" dedi.

Almira sinirle yerinden doğruldu. Yatağın ayakucunda, kollarını göğsünde kavuşturmuş genç adama çemkirdi.

"Beni öfkeyle, çuval gibi bu odaya atıp gittiğinizde, bir daha sizi görmeyeceğim için çok sevinmiştim. Ne oldu? Ailemden beni almaya gelen olmuştur umarım."

Genç adam, iğneleyici bakışlarını onun her yerinde gezdirdi.

"Ailen, senin çenen olmadan birkaç gün geçirmeyi çok istiyor olmalı. Sonuçta sana katlanmak–hele de sivri diline–hiç kolay değil, onlara hak veriyorum."

Almira utanmıştı, yanakları kızardı ama yine de kendine hâkim olamadı.

"Yani, kimse beni almaya gelmedi mi?"

Rodolfo'nun kaşları cevabı biliyorsun der gibi kalktı.

"Haberci kapıyı çalmış, fakat açan olmamış. Notu kapının altından atmış."

Genç kız endişeyle yerinden fırlamak istedi, ama ağrıyan bacağı buna izin vermeyince inleyerek geri oturdu.

"Hayır, babama bir şey olmuş olamaz, o iyi olmalı! Benim bir an önce gitmem lazım." Sesi hiç olmadığı kadar üzüntülüydü.

"Tamam, telaş etme. Haberci, tam çıkarken kâhya kadınla karşılaşmış, babanın ilaç alıp uyuduğunu ve kendisinin alışverişe gittiği için evde kimsenin olmadığını söylemiş. Birkaç gün burada kalmanın sakıncası olup olmadığını sormasını istemiş. Onları ne kadar canlarından bezdirdiysen!"

Almira, artık dayanamazmış gibi yastığa başını koyup ağlamaya başladı.

Rodolfo onun aniden değişen ruh hali karşısında bir an boş boş baktı. Bu zamana kadar, kadınlarla yatak dışında hiç zaman geçirmemişti ve bir kadın nasıl teselli edilir hiçbir fikri yoktu. Her zaman söylediği gibi, bir ülkeyi yönetmek bir kadını idare etmekten daha kolaydı.

Gözlerini yukarı dikerek, derin bir nefes aldı. Ne söylerse ağlamayı keserdi acaba?

"Bak, dilinin bu kadar sivri olması senin suçun değil, Tanrı seni böyle yaratmış."

Kızın ağlaması şiddetlenince küfretti. Lanet olsun, bir kadın nasıl susturulurdu?

"Eminim, ailen seni seviyordur. Belki biraz uzak olman, onlar açısından da iyi olabilir."

Almira onun ateşe körükle gitmesi karşısında, daha da hıçkırarak ağlamaya başladı.

Aferin, Rodolfo! Krallarla, diplomatlarla, dünyayı yöneten tüm güçlü adamlarla her türlü şeyi konuş, minicik bir kadını nasıl teselli edeceğini bilme, çam üstüne çam devir. Kutluyorum seni!

Rodolfo kıza yaklaşıp, yatağa oturdu. Saçlarını okşasa faydası olur muydu acaba? Hayır, bu çok saçma bir davranıştı. Kedi gibi okşanmak hiç kimsenin hoşuna gitmezdi.

"Hadi ama, ağlamak kadınları çirkinleştirir."

Almira öfkeyle burnundan soluyarak doğruldu ve gece mavisi gözlerini öldürecekmiş gibi ona dikti.

Bir kez daha yanılmıştı; ağlamak onu çirkinleştirmemişti. Bir kadının gözleri yaşlarla doluyken bu kadar güzel olabileceğini bilseydi, daha önce birlikte olduğu kadınlar üzerinde de bunu denerdi. Kızın boş boğazlığı neredeyse ona da bulaşacak ve düşündüklerini sesli olarak söyleyecekti.

Almira ağlamaklı sesine dolan öfkeyle, genç adama çıkıştı. "Lütfen gidin buradan! İncelikten nasibini almamış iltifatlarınızı da, tesellilerinizi de yanınızda götürün. Yalnız kalmak istiyorum."

Rodolfo çenesinde sinirle atan kasın verdiği kaşıntı hissini göz ardı edip, yerinden doğruldu.

"Bana bak, küçükhanım! Birincisi; burası benim sarayım, beni buradan kovamazsın. İkincisi; katlanılmaz bir kadın olsan da, burada misafirsin diye sesimi çıkarmıyorum. Üçüncüsü; gerçek bir leydi gibi davransaydın, bütün bunları yaşamazdın. İyi günler."

Odadan çıkarken, kapıyı çarpmamak için kendini zor tuttu. Koridorda derin nefesler alarak ayağa kalkan sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. "Tanrım, nasıl kadınlar yaratıyorsun? Ve neden düşmanlarıma değil de, bana gönderiyorsun?"

Kesinlikle kendisi kaşınmıştı. Onun nasıl olduğunu görmek istemişti. Belki, bütün olanlar attan düşmenin şokuyla meydana gelmiştir diye umut etmişti. Yine, yine ve yine yanılmıştı. Kızın sivri dili şoktan değil, kesinlikle doğuştandı. Küçük bir yılan gibi durmadan zehir saçıyordu.

Taht odasına geldiğinde, kendisini bekleyen sürprize hiç de hazırlıklı değildi. Asi kız kardeşi Marcella, endişeyle onu bekliyordu. Tanrı, onu tüm asi kadınlardan korusun, bir de sivri dilli olanlardan elbette.

Marcella, Rodolfo'nun kararmış yüz ifadesini görünce, yanlış zamanda geldiğini fark etti. Ağabeyi hiç de onu affetmiş gibi görünmüyordu. Yeniden bir başka ülkeye sürülmek istemiyordu, bu nedenle koşup ona sarıldı.

"Rodolfo, seni çok özledim."

Rodolfo, kız kardeşini kucaklamak için herhangi bir teşebbüste bulunmadı. Genç kız temkinle geri çekilirken, onun kasılmış çenesinde atan damarı görünce birkaç adım geri gitti.

"Sana geri dönmen için izin verdiğimi hatırlamıyorum." Sesi soğuktu, hatta buz gibiydi.

Marcella eğer hemen bir çıkış yolu bulamazsa, sarayda bir gece bile kalamadan yine gönderilecekti.

"Biliyorum ama artık dersimi aldım, senin de görmeni istedim."

"Görmek isteseydim, seni çağıran bir mektup yazardım. Şimdi neden buradasın? Rodas nerede?"

Marcella ağlamaya başlayınca, ağlayan kadınlara bir yenisinin eklenmesi, Rodolfo'nun olmayan tahammülünü sıfıra indirmişti. Ardı ardına ettiği küfürler karşısında, genç kızın yanakları kızardı.

"Lütfen beni gönderme! Rodas, İtalya'ya veya öyle bir yere gitti. Tek başıma Fransa'da ne yapacaktım ki? Kendimi çok yalnız hissettim, ülkemi özledim, beni affedersin diye umut ettim."

Rodolfo sıkıntıyla ensesini ovuşturdu. Hiçbir zaman *kral* olmak gibi bir isteği olmamıştı. O, Rafael'le beraber savaş alanlarında at koşturmak için yaratılmıştı.

Ama babası, hırslı ve açgözlü olmasının ülkeye vereceği zararları düşünerek Rodas'ı atlayıp, Rodolfo'yu tahta varis yapmıştı. Elbette bu ağabeyini çıldırtmıştı. Yaptığı çılgınlıklara Marcella'yı da alet etmiş ve oynadığı oyunların sonu gelmeyince, Rodolfo ikisini birden sürgüne göndermek zorunda kalmıştı.

Şimdi ne yapması gerektiğinden emin değildi. Marcella geri dönerse, çok sürmez arkasından Rodas da gelirdi. Buna hazır olup olmadığından emin değildi. Dış diplomasi ile uğraşırken, bir de kendi kardeşlerinin kurduğu oyunlarla zaman harcamak istemiyordu.

Dönüp, büyük bir merakla son kararını bekleyen kız kardeşine baktı.

"Henüz kararımı vermedim. Birkaç gün sonra kesin kararımı vereceğim. Bu süre içinde ayağımın altında dolaşırsan, seni bir daha dönmemek üzere dünyanın öteki ucuna yollarım, bunu sakın unutma."

Marcella sevinçle çığlık attı ve genç adama sarılmak için hareket etti, fakat Rodolfo elini kaldırarak onu engelledi.

"Yaptıklarını ya da Rodas'la yaptıklarınızı demeliyim, hâlâ unutmadım ve affetmedim. Umarım, burada kaldığın süre boyunca bunu sen de unutmazsın."

Genç kız başını sallayarak, sevinçle parlayan gözlerle bakıp reverans yaptı ve taht odasından dışarıya fırladı.

***

Keira, Kayran'ın tüm kaleyi sallayan gürlemesini duyduğunda, salondan yukarıya giden merdivenin ilk basamağındaydı. Koşarak çıkmaya başladı. Koridora geldiğinde, her zaman dışarıyı izlediği surlara gitmeye ve artık kendisine ait olan yuvasının her taşına özlemle bakmaya karar vermişti. Nihayet, bir yuvaya sahip olmanın verdiği sıcacık duyguların kendisini sarıp sarmalamasına izin verebilirdi.

Keira'nın bilmediği ya da anlamadığı şey, yuva hissinin bir avuç taş yığınına bağlı olmadığıydı. Bir kadının kendisini yuvasında hissetmesini sağlayan, yanında olan adamın sevgisi, saygısı ve güçlü duruşuydu. Erkek, yüreğini kadını için yuva haline getiremiyorsa, yaşadıkları yer saray bile olsa kadın kendini yabancı ve sığıntı gibi hissederdi.

Genç kız, yüzünde ve içinde olan neşeyle koşarak koridoru geçip, balkona çıktı ve oradan tekrar merdivenleri

tırmanıp surlara geldi. Burası ruhunu dinlendirdiği yerdi, yaşama sebebini hatırlatan nokta. Ellerini surlara dayadı ve karşıda görünen, tepesinde hâlâ kar barındıran dağlara baktı. Önünde uzanan ormanı ve ormanı ikiye ayıran nehrin mavi ışıltısını, ayaklarını sallandırarak izlemeye koyuldu. Buradan gidecekse, doya doya bakmalıydı.

Kayran yabancısı olduğu kalenin içinde bir süre Keira'yı aradı. Genç kızın avucunun içi gibi bildiği bu koridorlarda çaresizce dolanıp durmak sinirini bozmuştu. Bu lanet olası kaleden bir an önce gitmek istiyordu. Nereden nereye geçilir, ne nereye açılır bilmiyordu. Burası labirentten başka bir şey değildi. Aslında bütün kaleler böyle yapılmıştı, Kastilya Sarayı da dâhil. Düşman baskını sırasında, askerlerin gidecekleri yönü şaşırması ve onlar doğru yolu buluncaya kadar kale sahiplerinin uzaklaşabilmesi için yapılmış saçma sapan koridorlar, bir yere çıkmayan merdivenler mevcuttu.

Şimdi, kendisi bu durumdaydı ve genç kızı bulabilmesi mümkün görünmüyordu. İç merdivenin tepesinde durdu ve aşağıdakilere bağırdı.

"Buraları bilen lanet olası biri yok mu?"

Kalenin çalışanlarından biri, koşarak merdivenleri çıktı. Saygıyla ellerini kavuşturup "Buyurun, lordum. Nereye gitmeyi arzu etmiştiniz?" dedi.

Kayran ters ve aksi bir sesle "Hanımınız, nerede daha çok vakit geçirir?" diye sordu.

Hizmetli son anda hangi hanımdan bahsettiğini kavrayıp, genç adamın hiddetinin üzerine yağmasından kurtuldu.

"Şey... Baron, onun ayakaltında dolaşmasından pek hoşlanmazdı ve Leydi Keira da surlarda zaman geçirirdi."

"Beni oraya götür!"

"Emredersiniz, lordum."

Hizmetlinin arkasından yürüyen Kayran, geçtiği yolları gözleriyle tanıyordu. Nihayet kızın oturduğu surların merdivenine geldiklerinde, adam lordu bırakıp geri döndü.

Kayran, sur dişleri içine oturmuş ve dalgınca manzarayı izleyen kızdan gözünü ayırmadan merdivenleri çıktı. Ona yaklaşırken, kız varlığını hissetmiş gibi dönüp baktı. Dudaklarında, genç adamın kararmış yüzünün aksine, serseri bir gülümseme vardı.

"Beni bulmuşsunuz, lordum. Umarım zorlanmamışsınızdır."

Kayran gelip, arkasında durdu. "Biri sana, lordun çağırdığında itaat etmeyi öğretmeli."

Keira'nın yüzünden gülümseme silindi ve yerini öfkeli bakışlar aldı. "Siz lordum, çok can sıkıcı ve kaba birisiniz. Unutmadan eklemem gerek, öğrenme konusunda pek yetenekli değilim."

Kayran ellerini onun omzuna koyup, kendine yaslanmasını sağladı.

"Bunu öğrenmem iyi oldu. Zevkli uğraşıları yeniden yeniden tekrar ederek öğretirken çok tatmin olacağım."

Genç kız dirseğini karnına geçirdi fakat adam etkilenmedi bile. Her sözünün başka bir anlamı ya da utandıracak gizli bir iması vardı. Doğru düzgün konuşamıyordu. Onun ne kastettiğini anlamaya çalışmak ya da bir şey mi ima ettiğini, yoksa ciddi mi olduğunu bilemediği konuşmalarını çözmeye çalışmak, Olimpos'a ulaşmak kadar zordu.

"İtaat kısmına gelince, bana boyun eğeceksin sevgilim, hem de her konuda."

"O zaman, gerçekten çok sabırlı bir adam olmalısın. Bir ömür beklemen gerekecek çünkü."

Kayran eğilip, çenesini onun kızıl bir perde gibi sırtına dökülen saçlarına yasladı.

"Bunu zaman gösterecek, değil mi?"

Genç kız sessiz kaldı. Önlerinde uzanan muhteşem manzarayı bir süre bu şekilde izlediler.

"Hayatta en çok istediğin şey nedir, Keira?"

Yeşil gözler dönüp, onun esmer yakışıklılığını süzdü.

"Burada kalmak ve buranın gerçekten yuvam olduğunu hissetmek."

Kayran parmak uçlarını kızın yanaklarında gezdirdi.

"Onun dışında ne istiyorsun? Burada kalamayacağını söylemiştim sana. Yuvan bundan böyle benim yanım, başka bir yuvaya ihtiyacın yok."

Keira, onun böyle şeyler söylemesine rağmen, evlenme teklif etmediğinin farkındaydı. Nasıl olsa onu elde ettim diye mi düşünüyordu? Güzel sözler söylüyor, sahipleniyor ve itaat etmesini bekliyordu. Evlenmeyi düşündüğünü, söylediği sözler arasından kazıp çıkarmak zorundaydı. Bilmece gibi konuşup, çözülmesini beklemek tam ona göre bir davranıştı.

O zaman bilmece gibi konuşanın, sadece kendisi olmadığını görecekti.

"İyi bir evlilik istiyorum. Nazik bir koca, şefkatli, düşünceli, zorbalık yapmayan, itaat beklemeyen biri olmalı. Ne iş yaptığı önemli değil, beni sevsin yeter ve bir sürü de çocuk istiyorum."

Genç kız konuştukça, arkasını dayadığı bedenin kasıldığını ve kızgınlığın kendi bedenine doğru aktığını

hissedebiliyordu. Omuzlarını tutan parmaklar canını yakacak kadar etine gömülmüştü. Şu an, tepesinde duran adamın burnundan soluduğunu duyabiliyordu.

Kayran, kıskançlığın içinde bir çığ gibi büyüdüğünü ve bütün duyularını esir aldığını, kendini kontrol edemeyerek gösterdi. Kızı belinden tutup, oturduğu yerden çekti ve yüzünü kendisine dönecek şekilde yeniden oturttu. Ellerini kontrol etmek hiç bu kadar zor gelmemişti. Kahretsin! Karşısında oturmuş, masum gözlerle ona bakıyordu. Yüzünü, avucuna alıp gözlerine bakmasını sağladı.

Keira, siyah gözlerde oluşan duygu fırtınasına kendisini hiçbir zaman hazırlayamamıştı. Ne zaman onun gözlerine baksa, dipsiz kuyulara çekildiğini hissederdi, ama şu an gördüğü çok farklıydı. Nasıl bir isim vereceğinden emin değildi.

Sesi ise sevdiği kadını çok çok kıskanan bir erkeğe aitti.

"Benimle evleneceğini de daha önce söyledim sana. Bir başka erkeğin, saçının bir teline dokunduğunu görürsem, onu öldürürüm. Senin tek seçeneğin benim, kendini hazırlasan iyi olur. En kısa zamanda evleniyoruz. Aradığın her neyse, bende olanlara razı olacaksın."

Keira kinayeli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sanırım, bu bir evlenme teklifi."

"Sormuyorum, teklif de etmiyorum, emrediyorum! Beni duydun mu? Sana, beni reddetme fırsatı vermeyeceğim!"

Genç kız, yüzünde Kayran'ın ne anlama geldiğini bilmediği bir ifadeyle, dudaklarını bükerek konuştu.

"Belki teklif etseydin, bütün bu karmaşaya neden olmadan kabul edebilirdim."

Kayran beklemediği bu cümleyi, bir süre zihninin kendisine oynadığı oyunun sonucu olarak duyduğunu sandı. Kızın gözlerine baktığında, gerçekten de doğru duyduğunu anlayınca uzanıp dudaklarına yapıştı. Geri çekildiğinde, vahşi bir ifade şaşkın yüzüne ve sesine oturmuştu.

"Bu sözler, sana tüm yaptıklarıma rağmen beni affettiğin ve evleneceğin anlamına mı geliyor?"

Genç kız, bu gözlerde sonsuza kadar kaybolabilirdi, hele de böyle bakmaya devam ederse. Bedeni ona aitti, ruhu, aklı ve tüm geleceği bu adama aitti.

Ama asla onun rahatlamasına izin veremezdi. O bir şeytandı ve onu azapta tutacak cehennem ateşi Keira'ydı. Ömrünün sonuna kadar sönmeyecek bir ateş hem de.

Genç adamın beklenti dolu gözlerine bakınca, gözlerinde beliren hain pırıltılarla onu kıvrandırmaya karar verdi.

"Evet, seninle evleneceğim. El Kayran tarafından kirletilen bir kızı başka kim alır ki?" Genç adamın bu sözlerle irkildiğini, gözlerinin karardığını fark eden Keira, ona işkence etmekten zevk alıyordu. "Affetmeye gelince, sanırım seni asla affetmeyeceğim. Ömrünün sonuna kadar kendini affettirmek için uğraşasın diye."

Kayran kızı oturduğu yerden sert bir şekilde kaldırarak kendine çekti.

"Demek, küçük esir hayatı bana zindan edecek?"

"Hımm, evet, elimden geldiğince."

"Bunu sana ödeteceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Fakat önemli olan, benim de karşılık vermeden durmayacağımı sen biliyor musun?"

Kayran'ın sabırsız elleri, kızın kalçasını kavrayıp kendi bedenine bastırdı.

Genç adamın arzusunun kanıtı olan sertliğini karnında hisseden Keira, sesli bir şekilde soluğunu içine çekti.

"Senin bana geldiğin o lanet geceye hep şükredeceğim."

Kayran eğilip, vahşice denebilecek bir zorbalıkla kızı öptü ve karşılığını aynı şekilde aldı. Keira dişlerini onun dudaklarına geçirdi. Genç adam arzulu boğuk bir inlemeyle, kızı kendisine daha fazla yapıştırdı. Genç kızın, ağzının içine inlemesiyle kolunu daha sıkılaştırdı. Ama anında fark ettiği değişiklik üzerine durakladı; Keira artık cevap vermiyordu ve bedeni kasılmıştı.

Kayran geri çekilip ona baktı. Bembeyaz olmuş yüzünde yavaşça açılan gözleri acı içindeydi. Genç adam aklı durmuş, bedeni donmuş bir şekilde olanları anlamaya çalışırken, gözü kızın omzunun hemen altında yayılmaya başlayan kana takılınca nevri döndü. Keira'yı kendine çektiğinde arkasına saplanmış oku görmek, vahşi bir aslanın yavrularını gözü önünde öldürmenin verdiği hisle eşdeğerdi ve haykırışı yabani bir kurdun ulumasını hatırlatıyordu.

Dünya dipsiz bir kuyuda karanlıklara boğuldu, güneş doğmayı bırakıp yerini kan kırmızı aya bıraktı, düşler dallardan tek tek dökülüp çürüdü, rüzgâr kâbuslar savurmaya başladı, yeşil göller bir bir çekildi parmaklarının ucundan.

***

Duante, lordunun acı haykırışını duyduğunda surlardaydı ve gözü oraya takıldı. Sonra surların diğer yanında koşan karanlık figürü gördü ve kendi aklının bile alamayacağı bir hızla koşmaya başladı. Diğer taraftan, anında karar verme yetisine sahip olan savaşçılar, kaçan adamın

üzerine ok yağdırmaya başladılar, ama adam tedbirliydi ve surlara bağladığı ipe atlayarak kendini aşağıya bıraktı.

Duante geldiğinde, adam hızlı bir şekilde surları yarılamak üzereydi. Belinden bıçağını çıkarıp, tek vuruşta ipi kesti ve sonrasında duyulan çığlık, düşme sesiyle sona erdi. Koşarak merdivenlerden indi ve ana kapıdan çıktı. Kale surları boyunca koşmaya devam etti. Hayatında hiç bu kadar öfke dolu hissetmemişti kendisini. Arkasından gelen savaşçılarla, oraya doğru koştular.

Adamın yanına geldiğinde, açısı değişmiş bacakları ve ağzından sızan kanla yerde yatıyordu. Eğilip adamı sarstı.

"Seni kim gönderdi?"

Adam acı içinde gözlerini iki kez kırptı, ağzı açılıp kapandı.

"Kahretsin, söyle, seni kim gönderdi?"

Adamın fısıltı halinde dudaklarından dökülen ismi duyabilmek için kulağını ağzına yaklaştırdı. Ardından duyduğu kelimenin doğruluğundan kuşkulu ve inanmaz bir bakışla doğruldu. Gözleri açık kalan adamdan uzaklaşıp kalenin ana kapısından içeri girdiğinde, kaledeki telaşlı koşuşturmaya katılarak yukarıya çıktı. Karanlık lordun gazabı tüm kaleyi sarmıştı. Sesi salondan bile duyuluyordu. Hizmetliler telaş ve korkuyla yukarıya koşturuyorlardı.

BÖLÜM 23

Kayran, peşinde gazap fırtınalarını sürükleyen öfkesiyle, yeryüzünü kavuracak insanüstü bir varlık gibi, taht odasının kapısında kendisini durdurmaya çalışan nöbetçiyi bir yumrukta yere serdi. Kapı fırtınaya tutulmuş bir yaprak gibi savruldu ve odada bulunan herkes–Rodolfo da dâhil–gelene baktı.

Oda diplomatlar, büyükelçiler ve kralı ziyaret eden misafirlerle doluydu. Kayran, kralın önüne gelinceye kadar olan mesafeyi, beyninde dönüp duran karanlıkla aştı. Rodolfo'nun kısılan öfkeli gözlerine bakıp yumruğunu kaldırdı ve çenesine geçirdi.

Odada ölüm sessizliği hüküm sürerken, Rodolfo geriye doğru sallanıp, düşmeden tahtına tutundu. İkinci yumruk gülle gibi karnına indi. Aldığı derin soluk canını yakarken, yerinden doğrulup üçüncü yumruk gelmeden karşılık verdi. Kayran'ın sadece başı geriye düştü ve Rodolfo'nun üzerine atlayacağı anda, şaşkınlığından kurtulan askerler koşup onun üzerine atladılar. Donmuş bir heykel mezarlığını andıran kalabalık kendine gelirken, genç adam kendisini tutan kollardan güçlü yumruklar ve çevresine estirdiği ölüm rüzgârıyla kurtuldu. Üzerine doğru yürüdüğü Rodolfo, tüm salonu inleten bir şekilde bağırdı.

"Herkes dışarı!"

Askerlerin ve diğerlerinin tereddüt etmeleri üzerine yeniden gürledi.

"Herkes dışarı dedim!"

Taht odası beş dakika içinde boşaldı. Karşılıklı birbirlerinin her hareketini kısık gözlerle izleyen iki genç adam, yumrukları sıkılı bir şekilde dişlerini gıcırdattılar.

"Bu defa çok fazla ileri gittin, Rafael. Kendi halkım önünde, diğer ülke diplomatları ve elçileri önünde kralına el kaldırdın."

Kayran'ın alaycı ve tiksinti dolu kahkahası salonu doldurdu.

"Kralım mı? Arkadaşım mı? Sen benim kadınımı öldürme emri verdin!"

Rodolfo'nun yüzünden ve gözlerinden geçen şaşkınlık dalgası gerçekti. Öfkeyle kasılan yüzü ve sıktığı dudaklarının elverdiğince konuştu.

"Sence, ben bu kadar adi bir adam mıyım? Senin dostluğuna ihanet ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Kayran, kara bulutların silinmediği bakışlarını bir an bile ondan ayırmadan konuştu. "Bilmiyorum, sen söyle. Önce evlenmeme karşı çıktın. Sana güvendim, dediğin gibi nikâhı erteledim. Ne oldu lanet olası? Bu arada nasıl bir karar verdin de, böyle bir emir çıkardın?"

Rodolfo iki adımda genç adama yaklaşıp, yakasından tutup silkeledi.

"Ben sadece araştırma için bekle dedim, kızı öldürmek aklıma bile gelmedi. Bu kadar yılı, omuz omuza geçirmemize rağmen beni tanıyamamışsın, yazık!" Sonra kapıya dönüp gürledi. "Nöbetçi!"

Asker kapıyı açıp girerken, Kayran'a döndü. "Dediğim gibi, bu defa çok ileri gittin!"

Onlara doğru yürüyen askere "Komutanı zindana atın! Kararımı daha sonra vereceğim," emrini verdi ve arkasını döndü.

Kayran, gerilen bedenini ve kaskatı kalan yüzündeki ifadeyi bozmadan bekledi. Yanına gelen askerin önünde giderken hiçbir şey söylemedi.

O gittikten sonra, Rodolfo pencere önünde duran masayı bir vuruşta karşı duvara doğru savurdu. Kızgınlığını bir şeylerden ya da birinden çıkarma hırsıyla burnundan soluyordu. Bastığı her adımda, yerleri hışımla döverek salondan çıktı ve sarayın iç merdivenlerinden indi. Talim yapan askerlerin olduğu kışlaya doğru yürürken, yumruklarını ve çenesini sıkmaktan sanki tüm kemikleri birbirinden ayrılıyordu.

***

Zindanda dolanıp dururken, kalede yatakta yatan ve şifacının yaşamasından umudunu kestiği kızı düşünüyordu. Günlerce beklemişti, nefes alıp vermek dışında bir işaret versin diye yalvarmıştı, tehdit etmişti, sevmişti, saçlarını okşamıştı. İlk defa ağlamıştı. Sıcaklığını hissetsin diye, onu sıkıca kollarıyla sararak beklemişti. O yosun yeşili gözlerin açılıp bir kez daha bakması için, hatta o öpülesi dudakların kıvrılıp kendisine karşı çıkması ve hakaret yağdırması için bekleyip durmuştu. Onunla birlikte her gün biraz daha öldüğünü hissederek beklemişti.

Sabah, Duante ölen adamın son sözlerini söylediğinde, yatakta yatan kadınını bu hale getirenin daha fazlasını çekmesi için atını deli gibi sürerek saraya gelmişti. Rodolfo son söylediklerinde haklıydı. Gözlerine baktığında

gerçeği söylediğini anlamıştı. Öyleyse adam neden majesteleri demişti? Düşmanları onları birbirine düşürmeye mi çalışıyordu?

Gidebilirdi, kaçabilirdi, karşı koyabilirdi, ama hiçbirini yapmak içinden gelmemişti. Onun başında, ölmesini beklemektense, zindanda çürümeyi tercih ederdi.

Yere oturup, başını nemli ve küflü duvara dayayarak gözlerini kapadı.

Orada öyle ne kadar oturduğunu bilmeden, gözleri kapalı bir halde bekledi. Kapıda dönen anahtar sesiyle gözlerini araladı. Rodolfo, geniş omuzları ve ter içinde kalmış bedeniyle kapıda duruyordu. Genç adama doğru yürüyüp, yanına oturdu ve duvara yaslandı. Sesi yorgun çıkıyordu.

"Bazen elinin hiç ayarı yok. Lanet olası, çenemi kıracaktın neredeyse."

Kayran'ın içinden gülmek gelmedi, gözlerini bile açmadı.

"Keira, o kadar kötü mü?" Genç kralın sesi üzgündü.

Kayran elini kaldırıp, parmak uçlarını gözlerine bastırdı. Ağzı bir avuç kumla dolu gibiydi, yutkunamıyordu.

"Ölüyor, Rodolfo. Gözlerimin önünde onu kaybediyorum. Herkesi dize getiren ben, bu küçücük kız için hiçbir şey yapamıyorum. Parmaklarımın arasından kayıp gittiğini görmektense, sonsuza kadar burada kalırım."

Rodolfo elini uzatıp, arkadaşının omzunu desteğim seninle der gibi sıktı. "Saraydaki şifacıları gönderdim, o iyileşecek, inan bana," dedi. Ardından, kısık ve boğuk bir sesle neden geldiğini açıkladı. "Suikastçıyı tutan, annemmiş."

Kayran, kiriş kadar gergin sinirleri tüm bedeninde atarken, yerinden doğrulup, gözlerini karşı duvara dikmiş

Rodolfo'nun profiline baktı. Şakağında seğiren damar, onun iç dünyası hakkında bilgi veriyordu.

"Neden böyle bir şey yaptı? Keira'yla derdi ne?"

Rodolfo, kırdığı dizlerine dayadığı dirseklerini kaydırdı ve ellerini alnına götürüp ovuşturdu. "Sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Keira, Kastilya Krallığının son meşru varisi."

Kayran'ın ifadesiz suratına bir göz attı. Onun bağlantıyı anlamadığını biliyordu. Hikâyeyi tekrar etti; annesinin kuşkularını ve olabileceklerle ilgili kurgularını. Yaşlı kraliçenin, oğlu ve krallığın geleceği ile ilgili endişelerini bir bir sıralarken, Kayran sessizce dinledi. Rodolfo, yanında oturan adamın içten içe bir volkan gibi kaynadığını ve patlamasının an meselesi olduğunu biliyordu. O patlamadan önce planını açıklamak için acele etti.

"Bence, birlikte hareket edeceğimiz bir plan yapmalıyız. Sen birkaç gün zindanda kalacaksın. Bu arada Keira'nın öldüğü haberini yayacağız ve böylece annem rahatlayacak, tabii Aragon'dakiler de. Çünkü bu suikastlerin devamı gelecek, biliyorsun. Kızın yaşadığı ve ortaya çıktığı duyuldukça, endişeli olanların sayısı artacak. Ben, sevdiğin kadının ölümüne duyduğun üzüntüyle yaptıklarından dolayı seni affedeceğim. İki gün sonra, kaçman için gerekli tüm şartları hazırlanmış bulacaksın. Buradan git ve sevdiğin kadının yanında ol. Birkaç gün içinde de seni affettiğimi açıklarım."

***

Kayran ikinci gün, açık bırakılan kapıdan rahatça çıktı ve güneşten rahatsız gözlerini kısıp, bir süre alışmayı bekledi. Sonra sarayın dış kapısına doğru yürüdü. Onu gören bir asker, bağlı olan atı çözüp genç adama uzattı.

Ata atlayan Kayran, yüreğine bir yılan gibi çöreklenen acıyla, neyle karşılaşacağını bilmeden geldiği yollardan geri döndü.

Sevdiği kadın, o yokken bir daha dönmemek üzere gitmiş miydi? Nasıl böyle bir aptallık yapıp, yanından ayrılmıştı? Keşke gözlerine bakarak uğurlayabilseydi onu. Kucağında tutup, son bir kez kokusunu içine çekerek, kendi ölen ruhuyla beraber gömebilseydi.

Dizginleri tutan parmakları, sıkmaktan artık hissedemez hale gelmişti. Bedeni, birinden diğerine atlayan düşünceler arasında daha da kasılıyordu.

Geçtiği yolların farkında değildi. Gözü hiçbir noktaya odaklanamazken, beyninin saplantılı derecede Keira'ya odaklanmasına engel olamıyordu.

Atını mahmuzladı ve daha da hızlandı.

***

Keira, bütün enerjisini cehennemden kurtulmak için harcamış olarak gözlerini açtı. Bedeni, aldığı yaradan dolayı hâlâ güçsüzdü. Gözlerinin erişebildiği her yeri taradı, dudaklarından kesik bir sesle çıkan fısıltı, sadece kendi kulaklarına ulaşabilecek kadar güçsüzdü.

"Rafael!"

Şömine önünden gelen hafif bir hışırtı duydu ve sonrasında görüş alanına giren yaşlıca bir adam, rahatlamış gibi gülümsedi.

"Nihayet bize katılmanıza sevindim, leydim."

Genç kız konuşma güçlüğüne rağmen kendini zorladı. "Siz kimsiniz? Rafael nerede?"

Adam kızın yanına yaklaşıp, ateşini kontrol etti, gözlerini inceledi ve omzundaki yaraya baktı.

"Gayet iyisiniz. Ben sarayın şifacısıyım. Lordu ise geldiğimden bu yana hiç görmedim."

Keira, kendisi böyle yatarken genç adamın nereye kaybolduğunu merak ediyordu.

Bir bardak su istediğinde, şifacı masadan aldığı sudan bir yudum içirdi ve yavaş olması gerektiğini ifade eden bir bakışla baktı. Günün ilerleyen saatlerinde, daha da kendini toparladı. Kızın gözlerini açması, hizmetçilerin derin bir nefes alarak rahatlamalarına neden oldu.

Akşamüzeri sorduğu "Rafael nerede?" sorusuna hâlâ bir cevap alamamak, genç kızı deli etmeye başlamıştı. Onu terk etmişti, öleceğini düşünerek arkasına bakmadan gitmişti işte.

Sonra gözünün önüne, içinde kaybolduğu o siyah gözler geldi. Ona söz vermişti. Yuvan artık benim yanım, demişti. Hayır, onu böyle ansızın bırakıp gitmezdi.

Aklına gelen düşünceyle, yüreği korkuyla çarptı. Ya başına bir şey geldiyse, ya vurulduysa ve bir yerlerde kendini bilmeden yatıyorsa?

Sıraladığı ihtimaller, onu çılgına çevirdi. Kalkmaya çalışınca, herkes telaşlı bir şekilde üzerine çullandı ve onu zorla yeniden yatırdılar. Bu hareket, yarasının kanamasına neden olmuştu. Şifacımn öfkesi ise görülmeye değerdi.

Böyle işe yaramaz bir şekilde yatmaktan nefret ederek, Alonzo'yu çağırttı.

On dakika sonra kapıdan giren komutan, kızın karşısında saygılı bir ifadeyle durdu. "Geçmiş olsun, leydim. Sizi iyileşmiş gördüğüme sevindim."

Genç kız, adama teşekkür ederek geçiştirdi ve alacağı cevaptan korkarak sordu. "Rafael nerede, Alonzo?"

Alonzo bakışlarını kızdan karşı duvara kaydırdı ve yüzü donuklaştı.

Keira, adamın gözlerinin kendisine çevrilmesini ve birkaç cümleyle nerede olduğunu söylemesini bekledi. Fakat adam, sessiz bir şekilde duruşunu değiştirmeden dikiliyordu. Sonra sadece "Kendisi şu an görevde, leydim," dedi.

Keira parmaklarını örtüye geçirdi. Konuşurken sesi kınama doluydu. "Ve sen yanında değilsin, neden?"

Genç adam, ne söyleyeceğini bilemez bir şekilde duruşunu bozmamaya çalıştı. "Kaleyi korumakla görevli olduğum için burada kaldım."

Keira hırçın bir şekilde sözünü kesti. "Rafael bu görevi Duante'ye verdi sanıyordum. Bu durumda onun yanında Duante var, öyle mi?"

Komutan zaman kazanmak için hafifçe öksürdü. "Hayır leydim, yalnız gitti."

Genç kız, öfke ve korkudan aklını kaybedecek kadar gerilmişti. Lanet olası adam, bir sürü düşmanı varken yalnız başına hangi cehenneme gitmişti?

Bu düşüncelerini yüksek sesle ifade ederken, Alonzo'nun kızaran yanaklarını umursamamaya çalıştı.

"Nereye gitti ve ne zamandır kalede yok?"

Alonzo, bu sorgulamadan dolayı alnında biriken terleri silmek için elini kaldırmaya utanıyordu. "Sizin yaralandığınızın üçüncü günü kaleden ayrıldı ve saraya gitti."

Keira düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarken, aklı karışmış gibi komutana baktı.

"Beni öylece bırakıp saraya gitti, üç gündür ortalarda yok ve siz hâlâ buradasınız, öyle mi? Lanet olası üç gün,

Alonzo. Komutanın ortadan kayboldu ve bu seni hiç endişelendirmiyor mu?"

Son cümleler gazap dolu, öfkeli bir şekilde ve çok yüksek çıkmıştı.

Alonzo hâlâ taş bir duvar gibi dururken, arkasını destekleyen ve yan yatmasını sağlayan yastıkları iteledi. Acısına rağmen dişlerini sıktı. "Bana bir at, araba, ne olursa hazırla! O sarayın altını üstüne getirmem gerekse de onu bulacağım."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, bu emri ben verdim."

Özlediği, içini titreten sesi duyunca başını çevirip kapıya baktı. Onun kapıyı kaplayan görüntüsü, yorgun, bitmiş, günlerdir uyumamış ve tıraş olmamış haliyle duruşu, yüreğinin susuzluğunu gidermiş gibi rahatlattı.

Kayran kaleye girip, kötü haber alırım korkusuyla hiç kimseyle görüşmeden, merdivenleri üçer beşer çıkarak genç kızın odasına yönelmişti. Kapısının önüne geldiğinde duyduğu ses, yeniden hayata dönmesini sağlamıştı. Dizlerinin bağı çözülmüş, kapının hemen yanındaki duvara yaslanıp derin nefeslerle sakinleşmeye çalışmıştı. Hayatta korkacağı hiçbir şeyin olmadığını düşünürdü. Ölüm bile, onun elinde oynadığı kılıcın ucundaydı. Arkasına bakmadan savaş meydanına daldığında, gözü hiçbir şey görmezdi. Ama şimdi, bu küçücük kadın tüm dünyası olmuş ve yüreği ilk defa korkuyu tatmıştı. Bu duygudan hiç hoşlanmamıştı.

Yüzünü ovuşturduğu ellerini indirip, kararlı bir ifade takınarak kapıdan içeri girdi ve durdu. Genç kızın söylediği sözleri duyunca, dudakları gayriihtiyari kıvrıldı. Asıl korkusuz olan, yatakta yatan ve tüm dünyayı ayağa kaldıracağını söyleyen narin yaratıktı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, bu emri ben verdim."

Ona dönen yeşil gözlerden geçen özlem, korku, rahatlama ve en son kızgınlık ifadelerini tüm gün seyredebilirdi.

"Seni düşüncesiz zorba! Aklında ne vardı da, beni burada böyle çaresiz bir halde bırakıp gittin?"

Kayran gözlerini Alonzo'ya çevirince, savaşçı ne demek istediğini anlayarak odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapattı. Genç adam, yavaş ve sakin adımlarla yatağa yaklaştı. Kızın söylediği sözcüklere, bir tepki vermemişti. Keira onu kısık gözlerle izlerken, yatağa oturdu ve eğilip dudaklarını onun dudaklarına kapadı. Günlerdir çektiği azabın son bulmasını kutlar gibi, hâlâ gerçekliğine inanamıyormuş gibi öptü sevdiği kadını.

Keira acı ve zevkle inleyerek, kullanabildiği elini onun çıkmış sakallarında gezdirdi. Bir ömürdür onu görmemiş gibi, dudaklarını araladı ve dilinin içeri kaymasına izin verdi.

Genç adam, çizmelerini çıkarıp yatağa uzandı. Parmaklarını kızın kavisli kaşlarında, minik burnunda ve kırmızı dudaklarında gezdirdi. Gözleri parmaklarını takip ederken, genç kız da onun yüz ifadesini izliyordu. Sonra boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

"Demek, sarayın altını üstüne getirmeyi planlıyordun?"

Keira sadece başını sallayabildi, çünkü parmak uçlarından bedenine akan titreşimler nefesini sıklaştırmıştı.

"Bu düşünce çok çılgınca, fakat senin yapacağını biliyorum. İyi ki zamanında geldim, yoksa bu yaralı halinle o kadar yol gidecektin."

Keira konuşabileceğine karar verince, yüzünde dolaşan nasırlı eli tutup dudaklarına bastırdı. "Senin yaptığın

ise düşüncesizlik! Yanına adamlarını almadan ve nereye gideceğini söylemeden, öylece ortadan kaybolmuşsun."

"İyiyim, geri döndüm."

"Hah, iyiymiş! Ya geri dönemeseydin?"

Kayran, eğer Rodolfo dostu olmasaydı, şu an idam sehpasında sallanıyor olabileceğini biliyordu. Saraya girmiş ve krala saldırmıştı. Orada öldürülebilirdi bile. Ama zaten, oraya ölmek için gitmemiş miydi? Şu an karşısında kendisine özlem ve öfkeyle bakan gözleri bir daha göremeyeceğini düşünerek, bile bile ölüme gitmişti. Hatta Rodolfo'yu öldürdükten sonra, kendisi de orada öldürülecekti ve yüreğindeki sızı sona erecekti.

Eğilip, dudaklarını onun alnına bastırdı ve burnunu sürttü.

"Merak etme, dünyanın neresinde olursam olayım, bumerang gibi sana dönerim ben."

Keira, bu sözler üzerine kıkırdamaktan kendini alamadı. "Sürekli bana dönen bir bumerang, bazen başıma bela açabilir."

Kayran geri çekilip, onun muzip gözlerine baktı. "Nasıl bir belaymış bu?"

Genç kız, avucunu onun göğsüne dayayıp mırıldandı. "Nasıl olacak, geri dönen bumerangdan bıkmışsam, dönmesinden rahatsız olabilirim."

Kayran tek dirseği üzerinde doğrulurken kaşlarını öyle çatmıştı ki, neredeyse birbiriyle birleşmişti.

"Alışmaya başlasan iyi olur, sevgilim. Çünkü bumerang sana hep geri dönecek, bıkman bile hiçbir şeyi değiştirmeyecek!" Sonra, onun oyunbaz bakışlarını görünce uzanıp dudağını ısırdı. "Sakın bir daha bana bu tür şakalar

yapma, küçük esir! Aksi takdirde, yapacaklarımdan dolayı sorumluluk kabul etmeyeceğim."

Keira'nın yüreği kanatlanıp uçup gitmiş, geriye aptalca bir sarhoşluk hissi bırakmıştı. "Yapacağın her şey kabulüm, yanımda olduğun sürece."

Kayran'ın yüzünde beliren gülümseme o kadar çarpıcıydı ki, adamın bir anda genç, neşeli ve dünyayı umursamayan bir havaya bürünmesine neden olmuştu.

"Bu sözünü unutma sakın, eğer bana itiraz edersen hatırlatırım."

Yataktan doğrulup, çizmelerini eline alan genç adama şaşkınlıkla bakan genç kız hayretle sordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Banyo yapmaya, tıraş olmaya ve kirlerimden arınmaya. Sonra gelip senin kollarında yirmi dört saat uyuyacağım."

"Hâlâ bana üç gündür nerede olduğunu söylemedin, geri gel çabuk!"

Genç adamın geri dönmeyeceği, sessizlikle baş başa kalmasından belli olmuştu. Bumerang ha? Gerçekten de komik bir benzetmeydi. Doğru olmasını tüm kalbiyle dilediği bir benzetme.

***

Almira hafifleyen ağrılarıyla, odanın içinde topallayarak dönüp duruyordu. Ne yapacağından emin değildi. Böyle bir karşılaşma kesinlikle sıra dışıydı ve hayal ettiği kral, bu kadar yakışıklı, erkeksi ve genç değildi.

Lanet olası, kralmış! Hıh!

Daha çok öfkeli öküzün tekiydi. Kızgın bir boğa gibi ortalıkta dolaşıp, kükrüyordu. Alıştığı, bildiği, gördüğü kral tipine uymayan bu adamı hangi sınıfa koyacağını

bilemez bir halde çenesini kaşıdı. Yerinde duramayarak, bileğine rağmen odanın içinde dolaşmaya devam ederken, bir yandan da kendi kendine söyleniyordu.

"Düşün Almira, düşün! Ne yapacağına bir an önce karar ver!"

Marcella'nın sarayda olduğunu, yanına gelen hizmetçiler dedikodu yaparken duymuştu. Odası neredeydi acaba?

Topallayarak kapıyı açıp, başını dışarı uzattı. İhtişamlı koridor o kadar genişti ki, arada bir geçen asker ve nöbetçilerden başka kimse görünmüyordu. Burada yolunu bulmak için kaybedeceği zamanla, kolonilere gidebilirdi. İstediği yere ulaşabilmesi için kesinlikle birisinin ona yol göstermesi gerekiyordu.

Geri çekilip, kapıyı kapattı ve yatağa doğru yürüdü. Ayakta durmak ağrılarının artmasına neden olmuştu. Bileğine masaj yaparak sızıyı dindirmeye çalıştı. Gözleri, kaldığı odada dolaştı. İhtişam, gösteriş ve müşkülpesentliğin aktığı oda, daha önce görmediği veya yaşamadığı kadar güzeldi. Kraliyet ailesinin odasını düşünemiyordu bile. Yüreği acıyla sancırken, dolan gözlerini engellemeye çalıştı. Onu bekleyenler varken, burada ilk defa karşılaştığı zenginlik içinde keyif yapmak, vicdanını sızlatıyordu.

Lanet olsun, bu odada bulunan tek bir eşya bile, bir yıl boyunca tok olarak gezmek demekti. Kollarıyla bedenine sarıldı.

"Lütfen Tanrım, bana bir çıkış yolu göster."

Kapı çalınınca "Girin!" diye seslendi.

İçeriye, ona hizmet etmekle görevli olan orta yaşlı bir kadın girdi. Elinde tuttuğu elbiseyi getirip yatağa yaydı. Bu, mavinin güzel tonlarında harika bir elbiseydi. İlgiyle

kıyafeti incelediğini gören kadın, açıklama yaptı. "Efendim, elbisenizi yıkayabilmemiz için değiştirmelisiniz."

"Bu elbise kimin?"

"Majesteleri ihtiyacınız olabileceğini düşündü ve gönderdi."

Almira, o kaba saba adamdan böyle bir incelik beklemediği için hayretle kadına baktı.

"Yani, bu elbise benim mi?"

"Evet, içiniz rahat olsun, bir başkasının elbisesi değil, size ait."

Kapı tekrar çalındı ve elinde kovalarla içeriye giren hizmetçiler, kapalı duran bir kapı arkasında kayboldular. Boşalan su sesi, orada banyo tarzı bir şeyler olduğunu gösteriyordu.

Boşalttıkları kovalarla geri geldiler ve kızı selamlayıp dışarı çıktılar. Almira kadına döndü. Bu zamana kadar hiç kimseyle iletişim kurmak veya dost edinmek gibi bir çabası olmamasından dolayı, utanarak adını sordu.

"Aida, hanımım. Sizi banyo için hazırlayalım."

Almira, kadının onu soymasına izin verdi. Üzerine aldığı sabahlıkla, hizmetçilerin suyu getirdiği odanın kapısını açtı ve gördükleri zevkle yutkunmasına neden oldu. Burası, ortada bir küvetin durduğu genişçe bir odaydı ve sıcak sudan kaynaklanan buhar ortalığı kaplamıştı. İlerleyerek üzerindeki sabahlığı sıyırdı ve ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Küvete girdi ve yavaşça kendini suya bıraktı. Zevkle inledi. Tüm bedeni gevşeyip, hamur kıvamına gelinceye kadar suyun tadını çıkardı. Aida, saçlarını yıkamasına yardım etti. Küvetten çıkınca

da, itirazlarını duymazdan gelerek, onu kuruladı ve yatak odasına kadar eşlik etti.

Elbiseyi üzerine geçirmenin her anı keyif doluydu. Teninde hissettiği yumuşak sürtünme ve dokunuş, yürüdükçe baştan çıkarıcı bir fısıltı yayan kumaşın sesi, parmaklarını üzerinde dolaştırdığında hissettiği o kaygan ve ipeksi his inanılmazdı.

Pencerenin önüne oturarak, saçlarının güneşte kendi kendine kurumasını bekledi. Aida ortalığı toplarken, sesine gayet umursamaz bir ton vermeye gayret ederek "Aida, biz şu an sarayın hangi bölümündeyiz?" diye sordu.

"Konukların ağırlandığı doğu kanadındayız, efendim."

"Peki, batı kanadı kraliyet ailesine mi ait?"

"Evet, efendim."

Almira tereddütle dudağını ısırdı. "Prenses Marcella da batı kanadında mı kalıyor?" Kadın başını kaldırıp, neden merak ettiğini soran bir ifadeyle bakınca, açıklama yapmak zorunda kaldı. "Bir zamanlar, daha küçükken prensesle arkadaştık. Sonra bağlantımız kesildi. Şimdi onun sarayda olduğunu duyunca görmek istedim. O bir prenses olduğu için ayağıma çağıramam, ben onu ziyaret etmeliyim diye düşündüm."

Kadın duydukları karşısında rahatlamıştı. Gülümsedi. Almira da devam etti. "Benim sarayda olduğumu bilmiyor, ona sürpriz yapmak istiyorum, yardımcı olur musun?"

Aida onun gizli sırrına ortakmış gibi sırıttı ve bir gözünü kırptı.

"Elbette, efendim. Bu, prensesin çok hoşuna gidecek."

Genç kız, rahatlamanın ve sorununa bulduğu çözümün sevinciyle ellerini çırptı.

"Aida, teşekkür ederim, bu hoş bir sürpriz olacak."

Kadın ortalığı toplayıp banyo suyunu döktükten sonra, genç kızın koluna girdi. Almira derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Birileri kalbinin sesini duyacak diye ödü kopuyordu.

Birlikte uzun ve karmaşık koridorda yürümeye başladılar.

***

Rodolfo giyinip, odasının kapısını açtığında, bir türlü aklından çıkaramadığı kadının ona doğru geldiğini görünce duraksadı. Yanında hizmetçilerden biriyle, kraliyet ailesine ait bu kanatta yürüdüğünü görmek açıkçası ilgisini çekmişti.

Kapının önünde durarak yaklaşmalarını beklerken, kızın üzerindeki elbiseyle ne kadar narin ve güzel göründüğünü düşünüyordu. Başını kaldıran kızın, onu görünce gözlerinden geçen endişeli bakışları ilginç bularak, kaşlarını kaldırdı. Onu görmeyi beklemiyorsa, bu kanatta ne işi vardı?

Tam önüne geldikleri anda duraksadılar. Hizmetçi bir adım geri çekilerek beklemeye başladı. Genç kızın bir şey söylemesine fırsat vermeden, Rodolfo söze girdi.

"Leydim, beni ziyarete gelmeniz ne büyük incelik!"

Kızın şaşkınlığına diyecek yoktu. Dudakları açılıp kapandı. "Ama, ben... şey..."

Rodolfo, bir adımda kızın yanına yaklaşıp koluna girdi.

"Size yapılan yardımlara minnettar olduğunuzu belirtmek için buraya gelmeniz çok kibar bir davranış, lütfen buyurun."

Almira sadece kekeleyebildi. "Be...ben şey için gelmiştim..."

Rodolfo onu süitine yönlendirdi. Kızın direnmesine aldırmaz bir şekilde kapıdan geçirdi. Özel uşağına bakışı üzerine, adam sessizce kapıyı çekip çıktı.

Kızın koltuğa oturmasını sağladıktan sonra, onun karışmış yüzünü ve tereddütle kıvranmasını büyük bir zevkle izledi.

Almira, kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınmak ve kendisini saran görünmez ağlardan kurtulmak istiyordu. Ellerinin terlemesini gizlemeye çalışarak ve gözünü nereye dikeceğini bilemeden, kralın odasını incelermiş gibi yaptı.

Aslında boş boş bakarken, genç adama fark ettirmeden nasıl buradan uzaklaşacağını hesaplıyordu. Onun sesini duyduğunda, irkilmekten kendini alamadı.

"Teşekkürlerinizi ifade edecek sözcükleri bulmak, bu kadar zor olmasa gerek."

Genç adama yönlendirdiği öfkesinin gözlerinden okunduğunu fark etmeyerek, kızarmış yanaklarını gizlemeye çalıştı. Sessiz ve isteksiz çıkan sesi kısıktı. "Ben... Teşekkür ederim."

Rodolfo engelleyemediği bir şekilde kahkaha atarken, genç kız ortaya çıkarmakta sakınca görmediği yanan gözlerini kısarak ona dikti.

"Komik olduğumu düşünmenize ne kadar sevindim anlatamam!"

Rodolfo, dinen kahkahasının izlerini hâlâ dudaklarında taşıyarak koltukta geri yaslanıp, dirseklerini kolçaklara koydu.

"Teşekkürü bile böylesine karmaşık hale getirebilen bir kadınla karşılaşmamıştım. Çok ilginç."

Almira neler söyleyeceğini biliyordu, ama çenesini tutması gerektiğinin farkındaydı. Zoraki bir sırıtmayı yüzüne oturtarak, "Benim gibi birisini bile ilginç bulduğunuza göre, hayatınız çok tekdüze olmalı," dedi.

Genç adam, büyük bir dikkatle izlediği kızdan gözlerini alamayarak mırıldandı. "Sen, çalkantılar içinde yaşayan, her gün bir maceradan diğerine atlayan biri için bile ilginçsin, inan bana."

Böyle bir söze ne denirdi ki?

Adam açıkça kur yapıyordu sanki. Daha önce gördüğü öfkeli oduna ne olmuştu? Öfke, nefret, tiksinti gibi hislerle baş edebilirdi ama flört eden birine nasıl karşılık vereceğini hiç bilmiyordu.

Genç adamın gözlerinde farklı bir bakış vardı. Genç kıza kendisini özel ve istendiğini hissettiren bir bakış. İri ellerini birbirine kavuşturmuştu. Almira'nın gözleri, adamın ellerinden kolsuz tuniğinin açık bıraktığı kaslı kollarına kaydı ve açık yakasından görünen tüylerin yumuşak olup olmadığını merak etti. Gözlerinin ve düşüncelerinin nereye kaydığını fark edince, soluksuz kaldı ve kızaran yanaklarını serinletecek bir yelpazesi olmasını diledi.

Rodolfo onun hislerini anlamış gibi, boğuk ve iliklerine kadar işleyen bir sesle konuştu. "İçecek bir şeyler almak ister misin?"

Genç kız, odaya hâkim olan arzu kıvılcımlarını sanki çıplak gözle görebiliyordu. İçine çektiği hava, ihtiras olarak geri dönüyor ve o kollara atılma güdüsünü tetikliyordu. Eğer hemen buradan uzaklaşmazsa, başı belada demekti. Aniden yerinden kalktı ve hâlâ iyileşmemiş olan bileğinin acısıyla yüzünü buruşturdu.

"Gitsem iyi olacak."

Kapıya doğru bir adım atmıştı ki, hızla kolundan çekildi. Kendisini biraz önce düşündüğü kaslı göğse yapışmış olarak bulunca kaskatı kesildi. Onu sımsıkı saran kollar geriye doğru adım atmasını engelliyordu.

Genç adam onu çenesinden tutarak, başını kaldırdı. Genç kız, çenesini tutan parmaklardan kurtulmak istese de, daha da sıkılaşmalarına neden oldu.

"Dilini mi yuttun, zehirli çiçek? Seni suskun görme şokundan kalbim durmak üzere." Kızın elini tutup, tam kalbinin üzerine koydu.

Dokunduğu bedenden kendi bedenine akan ateşli enerji, titremesine sebep olan ve nefes almasını zorlaştıran bir etkiye sahipti.

"Davranışlarınızın tutarsızlığı karşısında ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Tutarsız davranışlar mı?"

"Evet! Sakin kalmanız gerekirken öfkeli, öfkeli olmanız gerekirken sakinsiniz. Ve sonra bir bakıyorum, kur yapar gibi konuşmaya başlıyorsunuz."

Bunları onun yüzüne karşı söylediğine–hem de ona bu kadar yapışmış bir haldeyken–inanamayarak adama baktı. Gözleri daha önce de bu kadar koyu muydu, yoksa şimdi söylediklerine kızdığı için mi koyulaşmıştı? Aslında kızmış gibi görünmüyordu, daha çok... şey gibiydi... *Aç!* Çok aç ya da susuz kalmış bir adamın çeşme gördüğündeki bakışları gibi.

Yutkundu. Bu neydi şimdi? Tanrı aşkına, karşısında duran adam bir kraldı. Elinin altında ülkenin en güzel ve cazibeli kadınları varken, dönüp ona bakmazdı bile. Belki de ona bir ders vermeye çalışıyordu ve az sonra kahkahalarla gülmeye başlayacaktı. Kendisi de gururunun

kırıldığıyla kalacaktı. Hem o, gözleri aç bakan bir erkeği tanıyabilecek tecrübeye sahip değildi ki. Aptallıktan zindana atılsa yeriydi.

Adamın göğsünde duran ellerine baktı ve nihayet onu itmesi gerektiği aklına geldi. Tüm gücüyle uyguladığı basınca rağmen, durumlarında bir değişiklik olmamıştı. Aksine, sanki biraz daha yakınlaşmışlardı.

Korkak gözlerini ona çevirdi. Niyeti neydi bu adamın? Daha önce fark edemediği ilginç bir yönünü keşfetmiş gibi bakıyordu ona. Gözlerinin dudaklarına yöneldiğini gördüğünde, mantığı kaçmasını söylerken, titreyen dizleri yakasına sıkıca yapıştığı adamın desteği olmasa kendini bırakacaktı.

Genç adamın eğilen başına hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Dudakları dudaklarını bulduğunda, yaptığına inanamaz bir halde parmaklarını sıktı. Kasılan bedenini saran kollar gevşeyip, okşayan bir tavırla bedeninde dolaşmaya başlayınca, sersemleyen vücudu bu okşamalara çabucak kandı ve kendini adamın göğsüne bıraktı.

Rodolfo, onu gördüğü andan itibaren aklından geçirdiği öpme isteğine yenilerek, kendini kaybetmek için öldüğü o dudaklarda kaybolmuştu. Göründüğü kadar yumuşak ve tatlıydı. Tatlı da ne kelime, cennetten sunulmuş bal kadar taze ve ayartıcıydı. Fakat doyamıyormuş gibi, doymak istemiyormuş gibi öptüğü dudakların, aklını başından almasına hazırlıklı değildi. Dilini gezdirdiği dudaklar hafifçe aralanınca, kendini onun ağzının her bir noktasını keşfederken buldu ve dayanılmaz işkencenin her anını zevkle kıza da sundu.

Öyle narin ve bedenine tıpa tıp uyacak kadar ufak tefekti ki, onu kollarının arasında sıkıştırma isteğine engel

olamadı ve kızın nefessiz kalmış gibi inlemesi üzerine kendine hâkim olmaya çalıştı.

"Seni istiyorum!"

Bu cümle, Almira'yı dalıp gittiği rüyadan uyandırdı. Nerede olduğunu ve ne yaptığını fark eden genç kız, adamı hızla iterek kollarından kurtuldu. Utançtan allak bullak olmuş yüzünü saklamaya çalışarak geri çekildi ve kapıya doğru yürüdü.

Rodolfo iki adımda önüne geçip, onu durdurdu. Kızın yüzündeki, yaşadığı karmaşayı anlatan ifade, kaşlarının çatılmasına neden oldu. Sesi yaşadıklarını işaret edercesine gergindi.

"Benden kaçma, sana zarar vermek istemedim."

Almira, hâlâ gözlerinde duran istekli bakışların etkisiyle geriledi.

"Ama bana zarar vereceksiniz, hem de çok! Yatağınıza attığınız diğer kadınlardan bir farkım yok, bir süre sonra kenara atılıp unutulacağım. Şu an burada olduğum bile çoktan saraya yayılmıştır. Bu kapıdan çıktığım anda, herkes bana sizin metresiniz gözüyle bakacak."

Rodolfo yumruklarını sıktı. "Buna cüret edemezler!"

Kızın alaycı kıkırdaması üzerine gözleri kısıldı.

"Majesteleri, şu dünyada durduramayacağınız tek şey dedikodu çarkıdır. Emretmeniz bile yetmez. Size teşekkürlerimi bildirdim, artık gitmeliyim. Eğer bir araba hazırlanmasını ve beni evime kadar bırakmalarını emrederseniz minnettar olurum."

Rodolfo, kızın geçip gitme çabalarına yerinden bir milim bile kıpırdamayarak cevap verdi.

"Bu gece sarayda bir davet var, ona katıl. Yarın gidersin."

Almira, uzun kirpiklerini genç adamın ifadesini göremeyeceği şekilde aşağıya doğru indirdi. Sesi kararlıydı. "Teşekkür ederim, ama kalmasam daha iyi. Evden uzun süre ayrı kalmak istemiyorum."

Rodolfo, kızın inatçılığı ve kendisine karşı çıkışına sinirlendi.

"Kralın olarak emretmek zorunda bırakma beni!"

"Majesteleri artık davetlere hangi bekâr kızların katılacağına da mı karar veriyor?"

"Beni zorlama! Nelere karar vereceğime veya emredebileceğime asla inanamazsın."

Adamın inatçılığı karşısında pes etti. "Emredersiniz, majesteleri. Şimdi izninizle."

Zarif bir reveransla selamladığı genç adamı, odada öylece bırakıp dışarı çıktı. Koridorda bir an çevresine bakındı. Bu işi yapacaksa, bir an önce yapmalıydı. Geldiği yönün tersine doğru ilerledi. Bulduğu ilk kapıyı açtı ve odayı toparlayan hizmetçiyle burun buruna geldi.

BÖLÜM 24

Hizmetçinin ilgi ve merak dolu bakışlarıyla karşılaşan Almira, duraksadı ve zoraki bir gülümsemeyi dudaklarına oturttu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, leydim?"

Genç kız, tereddütle durduğu kapı önünden odanın ortasına doğru sakin bir şekilde ilerledi.

"Prenses Marcella'yı ziyarete gelmiştim, sanırım odasında değil."

Kadın eğilip selam verdi ve kızın koltuğa oturmasını bekledi. "Biraz önce dışarı çıktılar. Sanırım kraliçeyi ziyaret edecekti."

"Hemen dönecekse bekleyebilirim. Gördüğünüz gibi ayağımdan sakatlandım, o kadar yolu tekrar gelemem."

Kadının endişeli gözleri bir an yere döndü ve sonra kızın sargıları görünen ayağına baktı.

"İsterseniz gidip, bulup bulamayacağıma bir bakarım, efendim."

Almira sevinçle gülümsedi. "Size minnettar kalırım. Burada bekliyor olacağım."

Kadın saygıyla selam verip, odadan çıktı. Almira, bir süre onun uzaklaşan ayak seslerini dinledi ve duyulmadığından emin olduktan sonra hızla ayağa fırladı.

Çekmeceler, dolaplar, yatağın altı, ayakkabı ve şapka kutuları, giyinme odasında en kuytuda kalmış köşeler... Lanet olası neredeydi? Dağıttığı her şeyi düzgün bırakmaya çalışarak, odayı altüst etmesine rağmen yoktu. Terlemiş bir halde ve heyecandan hızla atan kalbiyle, gözünü odada gezdirdi. Yeniden araştırmaya başladığında, giysi dolabında elbiselerin altına gizlenmiş küçük sandığı fark etti.

Kendine doğru çektiği sandık kilitliydi. Biraz önce gözüne takılan en alt çekmecedeki giysilerin altında olan anahtarı almak için yatak odasına geri döndü. Anahtarla uğraşıp, sandığı zorladı ve gerçekten de açıldı. Sevinç dolu nefesini içine çekti ve kapağı kaldırdı. Evet, işte orada duruyordu. Öylesine muhteşemdi ki, eline almaya bile korkuyordu. Zaman aleyhine işlerken, kendine gelip kolyeyi aldı ve eteğinin altına uzanıp çorabına sıkıştırdı. Diğer mücevherler de göz alıcıydı. Eline aldığı yüzüğü inceledi. Bunu da alsa? "Hayır," diyerek yerine koydu ve sandığı kilitledi. Aldığı yere aynı şekilde yerleştirdikten sonra, yatak odasına dönüp anahtarı koydu.

Soluk soluğa, kalbi kulaklarında atarak oturma odasına geçti ve koltuğa oturdu. Sakinleşmeye çalışarak derin nefes alırken, alnındaki teri sildi.

Beş dakika sonra kapı açıldı ve hizmetçi yalnız başına göründü. Özür dileyerek prensesi bulamadığını söyledi.

Almira üzüntülü bir sesle "O zaman odama döneyim, umarım akşam davette karşılaşırız," dedi.

Kadına iyi günler dileyerek, odadan ayrıldı. Koşmaya yeltenen ayaklarını ve titreyen dizlerini sakinleştirmeye çalışarak, umursamazca yürümeye başladı. Çorabının içinde duran gerdanlık, soğuk varlığını sürekli hatırlatırken, kendi odasına döndü.

***

Sonraki günlerde Kayran'ın davranışlarında gariplik sezen Keira, ne zaman sorsa, genç adamın duvar gibi aşılmaz kişiliğiyle karşılaşıyordu.

Aslında bariz bir farklılık yoktu, sadece kıza daha fazla ihtimam gösteriyor, ayaklanmasına karşı çıkıyor, yataktan, hele de odadan dışarı çıkmasına kesinlikle izin vermiyordu. Geceleri kollarının arasından bir an bile bırakmadığı genç kız, bundan elbette memnundu ama yarası hızla iyileşirken, biraz daha özgürlük istiyordu.

Bu durum Kayran'ın umurunda değildi, bütün gün dışarıda ve işleriyle meşguldü. Arada bir, kısa sürelerle uğrayıp kızın gönlünü alıyor, sonra yeniden ortadan kayboluyordu.

Bir gün onun kırık olan lirini yapıp getirmişti. Liri görünce gözleri dolan genç kızı kucaklayıp pencere önüne götürmüş ve kucağından bırakmadan oturup, kendisi için çalmasını istemişti.

Nefesi ensesinde, dudakları boynunda kızın çaldığı liri zevkle dinlemişti.

"Hem kılıç, hem de lir tutan bu parmaklara bayılıyorum," diyerek avucuna kondurduğu öpücük genç kızın titremesine neden olmuştu.

Mahkûmiyeti iki hafta daha sürmüştü ve Keira için isyan zamanıydı. Odada dolanıp, tek başına giyinmeye çalıştı. Arkasındaki kurdeleleri bağlayacak birini aşağıda da bulabilirdi.

Botlarını binbir güçlükle çektikten sonra kapıya yaklaşıp araladı ve kimsenin olmadığını görünce, dışarı çıkarak kapıyı kapattı. Merdivenlerin başına geldiğinde,

salonda temizlik yapan birkaç hizmetçinin dışında kimse görünmüyordu.

Yavaşça indi ve dış kapıya yürüdü. Dikkat çekmemeye çalışarak, açtığı aralıktan dışarı çıktı ve yaşam hareketliliğine sahip kalenin avlusuna baktı. Kendisi yukarıda yalnızlıktan bunalırken, dışarıda hayat akıp gidiyordu. Giden zamanın içinde bir yerlerde olma isteğiyle merdivenleri indi. Çocukların koşturmacaları arasından, çalışan, çamaşır yıkayan, ateşte bir şeyler pişiren ve kış hazırlığı yapan kadınlara selam verip gülümseyerek yanlarından geçti.

Şu an atla gezmeye öyle ihtiyacı vardı ki...

Yapabilir miydi?

Kayran duyarsa deliye dönerdi. Kışla yakınlarında tereddütle durakladı. Askerlerin talim yaptığı alana gitmek istemeyerek geri döndü. Santos'u ahırların önünde güneşlenirken görünce, ona doğru yürüdü. Yaşlı adam sırtını bir taşa dayamış, yüzünü güneşe çevirmiş uyukluyordu.

"Bazılarımız tembellik için vakit bulabiliyor."

Santos tek gözünü açıp kıza baktı. Homurdanması memnuniyetsizdi.

"Bazılarımız da yatması gerekirken dolaşabiliyor. Birileri görürse iyi bir azarı hak ediyor."

Keira onun yaslandığı taşa ilerleyip oturdu.

"Birilerine iletecek dedikoducu yaşlı adamlardan her zaman korkarım. Yaşlandıkça çeneleri de düşüyor."

Santos başını kaldırıp, kızın arkasındaki bir noktaya baktı.

"Dedikoducu yaşlı adamların çenesine gerek yok, birileri seni fark etmiş ve burnundan soluyarak buraya doğru geliyor. Kaçmanı tavsiye ederim."

Genç kız başını arkaya çevirdi. Santos'un da dediği gibi Kayran, öfkeli adımlarla, yüzü korkutacak kadar gerilmiş ve gözlerini kıza dikmiş olarak geliyordu. Güneşin altında, tuniğinin açıkta bıraktığı terli kasları bronz bir mermer gibi parlarken, siyah saçları alnına yapışmıştı.

Yanına ulaşıp tepesine dikildiğinde, gölgesi Keira'nın yüzüne geliyordu fakat yüzü karanlıkta kalmış gibi belirsizdi.

Santos tam ortalıktan kaybolmak üzereyken, Kayran'ın sert sesiyle durdu.

"Atımı hazırla, Santos!"

Keira merakla ayağa kalktı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Genç adam, hâlâ soğuk olan yüz ifadesiyle onu baştan ayağa inceledi.

"Gidiyoruz!"

"Nihayet biraz nefes alabileceğim. Nereye gidiyoruz?" diye sordu genç kız gülümseyerek.

Kayran kollarını göğsünde kavuşturdu ve dik dik baktı.

"Dışarı çıkabilecek kadar iyi hissettiğine göre, beni dinlemediğin için alacağın cezayı da hak etmişsin demektir. Seni dizime yatırıp döverken, sesini kimsenin duymasını istemezsin sanırım."

Keira öfkeyle içini çekti ve bir adım geri gideyim derken kalktığı taşa yeniden oturdu. Ayağa fırlamasıyla, genç adamın burnunun dibinde bitmesi bir oldu.

"Bana vurmaya kalkarsan, bunu senin burnundan getiririm."

"Bunu her gün yapıyorsun zaten, farklı bir şeyler söyle."

"Seni bir daha öpmeyeceğim."

"Öpeceksin."

"İnan bana, asla bana yaklaşmana izin vermeyeceğim."

"Sana dokunmam için yalvaracaksın."

Kızın yeşil gözleri öfkeyle yanarken, sesi asabiyetini vurguluyordu.

"Yalvarmamı sadece hayallerinde göreceksin. Sana asla boyun eğmeyeceğim."

"Ah tatlım, dizlerime kapanmanı sağlayacağım."

"Seni zorba, küstah, kendini beğenmiş piç. Bana dokunursan seni, seni..."

"Ne yaparsın, sevgilim? Bu arada annem ve babam Tanrı huzurunda evliydiler."

"Ne?"

"Piç dedin ya, ben meşru bir çocuğum."

Piç! Pis pis sırıtıyordu bir de.

Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken, gözlerini çevrede gezdirdi. İç avlu yeterince kalabalıktı.

"Beni zorla götürmeye kalkarsan, çığlık çığlığa bağırırım."

Kayran'ın sırıtışı genişledi. Beyaz dişleri esmer teninde göz alıcı bir şekilde parlarken, çenesindeki uğruna ölünesi gamzesi belirginleşmişti. Parmağını o çukura dokundurmak için ölürken, kendine geldi ve omzunu dikleştirdi.

Adamın her yerine aç gözlerle bakmanın mantığı neydi şimdi?

Güneşte kalmış buz kütlesi gibi kollarında erimek istese de, kararlı durması gerekiyordu. Söylediği sözleri duyunca kulaklarına kadar kızardı.

"Senin öyle bir çığlık atmanı sağlayacağım ki, sesin yıldızlara kadar ulaşacak."

Genç kız ağzını açmış tam bir şey söyleyecekti ki, Santos peşinde eyerlenmiş Sword'la geldi. Yuları genç adama uzatırken, Keira iki adımda yaşlı adamın arkasına geçip kendine siper oluşturdu.

"Santos, lord beni döveceğini söylüyor."

Yaşlı adamın yüzüne yayılan gülüş imalıydı. "İtiraf et kızım, bazen o dayağı gerçekten de hak ediyorsun."

Keira bu sözler karşısında büyük bir hayal kırıklığına uğrarken, dizginleri eline alan Kayran, kendinden memnun bir şekilde sırıttı.

"Beni koruyacağına söz vermiştin, seni ikiyüzlü yaşlı adam."

Santos, omzunu silkip yürüdü ve biraz önce kalktığı taşa yeniden oturdu.

"Bütün sorumluluğu lorduma devrettim. Bundan böyle, senin her hareketinden o sorumlu."

Genç kız, hayal kırıklığı ve öfkeyi aynı anda yaşıyordu.

"Siz, lanet olası erkekler, hepiniz aynısınız!"

Atı ona yaklaştıran genç adam elini uzattığında, birkaç adım uzaklaştı.

"Beni uğraştırma Keira, canını yakmak istemiyorum."

"Biraz önce canımı yakacağını söyledin ama?"

"Yaranı kastediyorum. Şimdi, şu ata kendi isteğinle bin, yoksa zorla bindireceğim."

Genç kız eteğini tutup kaçmaya kalkışınca, belinden yakalayan güçlü kollar onu kavradığı gibi atın üzerine oturttu. Kayran da hemen arkasından ata bindi.

Keira daha kurtulmaya bile zaman bulamadan, doludizgin kalenin dış kapılarından geçmişlerdi. Sıkı sıkı

beline dolanmış olan kollardan kurtulması mümkün değildi. Sonunda kabullendi ve inatçı bir sessizliğe büründü. Genç adam, onun bu tavrına sadece boğuk bir sesle güldü.

Yol boyunca sesi çıkmayan genç kızın kokusunu derin derin içine çeken Kayran, onun kollarında olan sıcaklığını ve narin bedenini biraz daha kendisine çekti. Uzaklaşmaya çalışan küskün çiçeğini, boynuna dokundurduğu dudaklarıyla yatıştırdı.

Ormandan, şırıl şırıl akan dereden ve baharın doyasıya yaşandığı patikalardan geçtiler.

Keira, bir ceza için bu kadar yol gelmelerini anlamsız bulsa da, inatla sustu.

Nihayet, eski bir kilisenin önünde genç adam dizginleri çekti ve atı durdurdu. Önce kendisi inip, ardından kızı belinden tutarak aşağıya çekti.

Keira daha fazla dayanamadı.

"Ah Tanrım, beni kilisede mi cezalandıracaksın? Bu çok utanç verici!"

Kayran parmaklarını onun parmaklarına geçirip sıkıca tuttu.

"Tanrı huzurunda, bana bir daha karşı gelmeyeceğine dair söz vereceksin."

Konuşurken, bir taraftan da kızı kilisenin kapısına doğru çekiyordu. Keira ne kadar ayak diretse de, onun gücü yanında ancak bir bebeğin gücüne sahipken, kaçabilmesi mümkün değildi.

"Senden nefret ediyorum! Bunu yaptığına pişman olacaksın, seni asla affetmeyeceğim!" Sesi endişe ve kızgınlıkla tizleşmişti.

Genç adam, kızın geri kaçmalarından bıkmış olarak döndü ve onu kucakladı. Keira ise yumruğunun yetiştiği her yere vuruyordu.

"Lanet olsun, Keira! Kilisedeyiz, biraz daha edepli davranabilirsin."

"Beni kilisede dövmeyi planlayan adam mı söylüyor bunları?"

Sıraların arasındaki koridorda yürüyen Kayran, nihayet durdu. Duyduğu sesle irkilen genç kız, başını çevirip bakınca utançtan nereye saklanacağını bilemedi.

"Gelinimiz, bu leydi mi?"

"Beni bir din adamının önünde rezil ettin! Sen bir şeytansın, hiç vicdan yok mu sende?"

Sonra genç adamın kucağında dikleşti.

"Ne dediniz, rahip?" Soran bakışlarını rahipten Rafael'e çevirdi. "Bana gelin mi dedi?"

Kayran, hâlâ kucağında tuttuğu kızı yavaşça yere bıraktı ve onun kocaman olmuş yeşil gözlerine baktı. Karşılıklı durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Keira, duyduğu sözcükleri yanlış anlamış olmaktan korkarak fısıldadı.

"Bana gerçekten *gelin* mi dedi?"

Kayran uzanıp yüzünü avuçlarına aldı ve kendisine yaklaştırdı.

"Evet, gelin dedi. Benim gibi bir şeytanın gelini olmaya razı mısın?"

Rahip duyduğu sözler karşısında istavroz çıkarırken, genç kız yüzünde sürekli değişen duygu fırtınasıyla, genç adamın gözlerinden bakışlarını ayıramıyordu. Sesine hâkim olamayacaktı, kesinlikle ağlamak üzereydi.

Gözlerine kadar gelen yaşları, kirpiklerini kırpıştırarak gidermeye çalışırken başını salladı.

Kayran eğilip kızı öpmeye başlayınca, rahibin rahatsızca itiraz eden sesi kilisede yankılandı.

"Gelini öpmek nikâhtan sonra olacaktı lordum, öncesinde değil."

Genç çiftin gülüşerek kendisine dönmeleri üzerine rahip ciddiyetini takındı. Bir kenarda duran köylüyü başıyla çağırdı ve şahit olarak kabul edip etmeyeceklerini sordu.

Rahibin nikâh seremonisi boyunca elini avucunda tutan Kayran, gözlerini bir dakika bile ondan ayırmadı. Her an inadı tutar ve hayır der diye, diken üzerinde beklermiş gibi bir hali vardı.

Keira ise onun avuçlarında duran parmaklarıyla parmaklarını sıkıca kavradı.

"Sizi karı koca ilan ediyorum, artık gelini öpebilirsiniz," cümlesi daha bitmeden, genç adamın kollarındaydı ve rahibin şaşkın bakışları arasında çoktan kendilerinden geçmişlerdi.

***

"Nereye gidiyoruz? Bu kalenin yolu değil."

Bir süredir at sırtında yol alıyorlardı ve Kayran nereye gideceklerini henüz söylememişti.

"Biraz sabret, gidince göreceksin."

"Neden kaleye dönmüyoruz, anlamadım."

"Çok konuşuyorsun. Seni susturmanın güzel yollarını biliyorum ama sapağı geçersek yolu kaybederiz."

"Bütün bu oyunu ne zaman hazırladın?"

Keira uzanıp, çenesindeki çukura dilini değdirdi. Sonuç, genç adamın arzuyla homurdanması oldu.

"Bana işkence etmekten vazgeç, bir haftadır hazırlıyorum."

"Benim bugün aşağıya ineceğimi nereden biliyordun ki?"

"Seni, senden bile iyi tanıyorum. Bir süre odadan çıkmanı yasaklarsam, mutlaka bana karşı geleceğini biliyordum. Bu arada sürekli gözetim altındaydın ve her hareketin bana bildiriliyordu."

"Peki, neden bu kadar uzak bir yerde nikâh kıydırdık?"

Soruyu sorarken, dilini genç adamın boynunda gezdirdi ve onun inleyerek kendisini sertleşmiş bedenine çekmesine gülümsedi. Hırıltılı solukları hızlanmıştı ve sesi boğuk çıkıyordu.

"Eğer beni bu şekilde baştan çıkarmaya biraz daha devam edersen, seni şurada çimlere yatırıp sahip olacağım ve bu ilk gecemiz için düşündüğüm şey değil."

Kıkırdayan kızın çenesinden tutup, kendisine çevirdi ve dudaklarına kapandı. Küçük ısırıklarla onu cezalandırırken, aklı başından giden sadece o değildi.

Geri çekilip, onun arzuyla yanan gözlerine baktı.

"Şimdi, kocan olarak sana uslu durmanı emrediyorum."

"Ben de karın olarak itaat etmeliyim, öyle mi?"

Kayran gözleri çapkınca ışıldarken sırıttı.

"Sen ve itaat kelimeleri aynı cümlede bile fazlasıyla inanılmaz dururken, gerçek olabileceğine asla ihtimal vermiyorum."

"Seni şaşırtabilirim, sevgili lordum."

"O anı heyecanla bekliyorum, leydim."

Atın dizginlerini çekince, Keira doğrulup çevresine baktı. Bir göl kenarındaydılar. Bir ağacın altına serilmiş örtülerin üzerinde yiyecekler ve içecekler sıralanmıştı. Battaniye ve yastıklara şaşkınlıkla bakarken, genç adam attan inip onu da indirdi. Gördükleri karşısında mutlulukla dolan genç kız, oraya doğru yürüdü. Arkasından gelen genç adamın ayak seslerini duyunca, bu kadar hazırlığı yaptığı için, ona mucizeler ortaya çıkaran sihirli bir varlıkmış gibi baktı. Beline dolanan kolları sıkıca sardı ve arkasında duran güçlü bedene yaslandı.

"Bunları benim için yaptığına inanamıyorum."

Boynuna konan sıcak öpücükten sonra, onun sesini ve nefesini kulağında hissetti.

"Neden?"

Arkasını döndü ve yüz yüze geldiler. Kollarını genç adamın geniş omuzlarına sardı. Gözünden düşen bir damla yaşı, Kayran parmağıyla sildi.

"Bu zamana kadar hiç kimse benim için bir şeyler yapmamıştı. Ama sen bütün dünyamı değiştirdin. Artık sana sahibim."

"Bütün o acıları unutmanı sağlayacağım. Hak ettiğin her şey senin olacak, inan bana."

"Bunlar çok fazla."

"Çektiklerinden sonra çok az. Acıktın mı?"

Keira uzanıp onun dudaklarına yapışmadan önce mırıldandı.

"Hem de nasıl!"

Genç adamın onun öpücüğüyle inlediğini duyunca, kendini evcilleşmemiş vahşi bir aslanı kontrol ediyormuş kadar güçlü hissetti.

Güneş ufukta kırmızı bir iz bırakarak kaybolurken ve yerini yıldızlar alırken, Kayran söylediği her şeyi yaptı; genç kadını kendisine dokunması için yalvarttı ve çığlıklarının yıldızlara ulaşmasını sağladı.

Nefes nefese üzerinde yatarken seksi bir sesle mırıldandı.

"Bir daha bana karşı gelme. Gördüğün gibi söylediğimi yaptırdım. Çığlıkların yıldızlara ulaştı."

Keira onun sırtına yorgun bir yumruk indirerek kıkırdadı.

"Sen ahlaksız bir iblissin."

BÖLÜM 25

Almira odasına girdikten sonra, eteğini kaldırıp gerdanlığı çıkardı ve nereye saklayacağını düşündü. Ona kalsa, arkasına bile bakmadan, bir an önce buradan uzaklaşırdı. Fakat Rodolfo'nun, gitmesine öfkelenip peşine düşmesinden korkuyordu.

Kendine yalan söyleme, Almira. Son bir kez onu görmek ve en azından kollarında dans edebildiğin bir anın olsun istiyorsun.

İç sesinin söylediklerini yalanlayamadı ve gerdanlığı yatağın döşeğinin içine sokuşturdu. Davetten sonra odasına gelip almalı ve hemen saraydan çıkmalıydı.

Daha oturamadan kapı çalındı ve Aida içeriye girdi. Elinde tuttuğu elbise, şimdiye dek gördüğü en güzel elbiseydi. Eteklerine ve yakasına işlenmiş güllere parmaklarını dokundurdu.

Aida elbiseyi dolaba astı ve hazırlanma zamanının geldiğini söyleyerek onu banyoya yönlendirdi.

Korkuyor, bir aptal gibi kendi ayaklarıyla tuzağa düşüyormuş gibi hissediyordu.

***

Yabancı ülke diplomatları için verilen davet başlamıştı. Rodolfo balo salonuna girdiğinde, davetlilerin çoğunluğu gelmişti. Gözleri salonda dolaşırken, aslında ne aradığını

biliyordu. Gönderdiği elbisenin içinde kızın nasıl görüneceğini hayal ederken, gözden kaçırmamak için dikkatli bir şekilde bakıyordu.

Rodolfo'nun salona girişiyle müzik başlamıştı. Çiftler kendilerini ortaya atarken, yaşlılar ayaküstü sohbet ediyorlardı.

Genç kral masadaki yerine yerleşirken, annesi ve Marcella da salona girdiler. Rodolfo gözleriyle onları takip ederken, kimlerle konuştuklarını dikkatle inceliyordu. Kadehini dolduran uşağa başıyla 'yeterli' işareti yaptıktan sonra, onu bekleyen misafirlerle birlikte havaya kaldırdı. Bir yudum alıp masaya bıraktı ve arkasına yaslandı.

Etrafında dönen ve ondan yakınlık bekleyen hanımları görmezden gelmek hiç zor olmadı. Bu gece hiçbiri ilgisini çekmiyordu. Arada kapıya kayan gözleri yavaş yavaş öfkeyle kısılmaya başlamıştı. Eğer genç kız ona kafa tutup gelmezse, sürükleyerek getirmeyi düşünüyordu.

O sırada yanına yaklaşan bir Fransız diplomatın konuşma isteğini geri çevirmedi. Adam, sınırdaki isyanlar ve yağmalamalar konusunda kralının rahatsızlığını dile getirirken, kendilerine müttefik arayışlarını sürdürdüklerini ima ederek, genç adama bildiriyordu.

Almira salonun kapısına geldiğinde, önünde olan grubun arkasından dikkat çekmeden içeri girdi. Zaten fazlasıyla göz önünde bulunmuştu, bu gece kenarda durması ve geri planda kalması en mantıklı yoldu aslında.

Sessizce, içki dağıtılan masa ve servis yapan uşakların yanından geçip, arkada çiçeklerin yoğun olduğu sütunlardan birinin yanında durdu ve geçen uşağın birinin uzattığı bardağı aldı. Gözleri kalabalıkta dolaşırken, krala gelince takıldı kaldı. Genç adam biriyle konuşuyordu. Üzerinde

siyah bir ceket ve beyaz bir pantolon vardı. Ceket kaslı omuzlarını daha da geniş gösterirken, hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan gözleri sürekli salonda dolaşıyordu.

Onu arıyor olabilir miydi?

Kendisini ne zaman bu kadar önemli görmeye başladığına hayret ederek güldü. Gözlerini adamdan uzaklaştırıp, masada oturanları incelemeye başladı. Marcella, her zaman olduğu gibi muhteşem görünüyordu ve yanına yaklaşan genç adamlarla flört ediyordu. Kraliçe ise, azametle oturduğu yerden, bir akbaba gibi çevresini süzüyordu.

Almira, Marcella'nın yerinden kalkıp, içki dağıtan görevliden iki bardak aldığını görünce, ne yapacağını merak ederek izlemeye başladı. Sonuçta o bir prensesti, değil mi? Bir el işareti, bütün uşakların ona yönelmesini sağlardı.

Prenses bardakları şöminenin yanında duran sehpaya bırakırken, Almira'nın görüş alanındaydı. Kaşla göz arasında yüzüğünü açıp, içindeki tozu bardağa boşaltması, kızın korkuyla yüreğinin çarpmasına neden oldu.

Bu da ne demekti şimdi? Bu kalabalık içinde kime ikram edecekti o içkiyi? Buna nasıl cüret ederdi? Gizlice dökülüyor olması, hiç de iyi niyet göstergesi değildi.

Almira, fark eden oldu mu diye çevresini kontrol ederken, biraz daha çiçeklerin arkasına kaydı.

Marcella bardağı alıp, Almira'nın dikkatli bakışları altında yürümeye başladı. Kime doğru gittiğini görmek, kızın ağzının kurumasına neden oldu.

Nasıl bir kız kardeş, ağabeyine böyle bir ölümü reva görürdü ki?

Yerinden çıkıp, bardağını en yakın tepsiye bıraktı. Önüne geleni iterek, hızla Rodolfo'ya doğru yürüdü.

Alma lütfen, o bardağı sakın içme!

Hayatında hiç bu kadar korku dolu birkaç dakika yaşamamıştı.

Marcella'nın uzattığı bardağı alan Rodolfo, kaşlarını kaldırarak kız kardeşine baktı. Kız ona bir şeyler söylüyordu. Genç adam bardağı gülümseyen dudaklarına götürmek üzereyken, Almira onlara yaklaştı. Aceleyle kralın karşısında üstün körü bir reverans yaptı. Uzanıp, elindeki bardağı aldı ve masaya koydu.

"Majesteleri, beni dansa kaldıracağınızı sanıyordum," diyerek genç adamın koluna girdi ve dans alanına yönlendirdi.

Karşılıklı durup dansın başlamasını beklerken, Rodolfo kısılmış gözlerle kıza baktı. Onun öğleden sonraki davranışlarıyla bağdaşmayan bu hareketleri karşısında kuşkulanmıştı.

"Dans sözü verdiğimi hatırlamıyorum!"

"Davete katılmamı emrettiğinize göre, en azından bir dansınızı bana lütfetmelisiniz," dedi Almira yanakları kızarırken.

Dans başladığında, kıza uzattığı eli aslında her yerinde dolaşmak için sabırsızlanıyordu. Hiç olmadığı kadar baştan çıkmıştı. Bedeninde olan değişimlerin kanıtı ortadaydı ve genç kız bunu gördüğü anda arkasına bakmadan kaçabilirdi.

Lanet olsun, çok güzeldi! Diğer kadınlarda olmayan ne vardı onda bilmiyordu ama tutku bedenini ele geçirmişti ve bu açlığı sadece onun doyurabileceğinin farkındaydı.

Rodolfo, kızın belinde duran parmaklarını sıkılaştırdı ve biraz daha kendisine yaklaşmasını sağladı. Yeşil ve

beyazın harmonisine sahip olan elbisenin yaka ve eteklerine pembe güller işlenmişti. Göğüs dekoltesini çevreleyen minik güller, göz alıcı gerdanını daha da dikkat çekici bir hale dönüştürmüştü. Omuzlarının beyaz ve ipeksi yuvarlaklığından düşmüş gibi görünen kol askılarının uçlarında aynı güllerden vardı.

Bahar tanrıçası gibi karşısında ve kollarında duruyordu.

Yanakları pembeleşmiş, dudakları ise tüketircesine öpülmeyi bekleyen bir renge bürünmüştü. Siyah saçlarındaki bukleler yer yer topuzundan kurtulmuş ve kuğu gibi boynunu aşıp, çıplak pürüzsüz omuzlarına dökülmüştü.

Bıraksalar, onunla sabaha kadar dans edebilirdi. Devamını başka bir ortamda yapmayı yeğlese de, kızın uzak tavrı şimdilik bu düşüncesini bir kenara atmasına neden oluyordu.

Dans bittiğinde, kızın rahatlamış gibi derin bir nefes alması üzerine, çapkın bir sırıtış dudaklarına yayıldı. Onun uzaklaşmaya çalışan haline izin veremezdi, bu gece kendisine aitti.

Genç kızın elini, kıvırdığı koluna yerleştirip dans pistinden çıktı ve oturduğu yere doğru götürdü. Almira'nın yanına oturması için, sandalyesinin çekilmesini bekledi. Görevlilerden biri hemen koşup, kızın oturmasına yardımcı oldu. Sonra Rodolfo da oturdu.

Diğer tarafta, annesinin yanında oturan Marcella, masaya oturan çifti dikkatle izliyordu. Bu kız kimdi ve nereden çıkmıştı? Planlarının önüne engel gibi dikilmesi sinirini bozuyordu.

Almira gözlerini kaldırıp, meydan okuyan bir bakışla ona baktı. Gözlerinden geçen şüphe, anladığını ya da en azından kuşkulandığını gösteriyordu.

Marcella'nın Rodolfo'nun elindeki bardağa kayan bakışlarını takip eden Almira, korkuyla nefesini tuttu. Lanet olası kız, bardağı oraya bırakmıştı. Başını çevirip, annesiyle konuşan genç adama endişeyle baktı. Bardağı elinde tutuyordu, fakat daha dudaklarına götürmemişti.

Rodolfo, genç kızın kendisine baktığını görünce, merakla kaşlarını kaldırdı.

Almira ne diyeceğini bilemeyerek yutkundu ve uzanıp genç adamın elindeki bardağı aldı. Şaşkın bakışlarla gözünü ona diken adama gülümsemeye çalıştı.

"Dans beni fazlasıyla terletti ve susadım."

Rodolfo, onun bu garip tavrına bir anlam veremeyerek, önünde duran içki bardağını işaret etti. Almira, yalanının yakalanmasından dolayı mahcup bir halde bardağı geri uzatırken, dirseğini masaya çarptı ve elindeki bardağı düşürdü.

Hızla yerinden fırlarken, utanç içinde özür diliyordu. Aynı anda telaşla ayağa fırlayan biri daha vardı ve çok kızgındı. Marcella, öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle kıza doğru yürüyüp, ağzına geleni söylemeye hazırlanıyordu.

Almira, Marcella'dan korunmanın imkânı olmadığını biliyordu.

"Seni beceriksiz! Karşındakinin kral olduğunun farkında mısın? Böyle bir hatayı nasıl yaparsın?"

Rodolfo'nun araya girmesiyle susmak zorunda kaldı.

"Tamam Marcella, önemli değil, kazara oldu."

Marcella hışımla ona döndü. "Kazara mı? Bence bilerek yaptı."

Rodolfo kızgın gözlerini ona çevirdi. "Saçmalama, ne amaçla böyle bir şey yapsın ki?"

Marcella, kızın durumu anlamasından dolayı korkmuştu ve saf dışı bırakmak istediği rakibini bir kalemde silecek plan, çoktan aklında şekillenmişti.

Uzanıp bardağı aldı ve Almira'nın şaşkın bakışları arasında burnuna götürdü. Yüzüne tiksinti dolu bir ifade vererek buruşturdu.

"Bu içkide farklı bir koku var."

Rodolfo, uzanıp bardağı aldı ve burnuna götürdü. Daha sonra genç kıza dönen bakışlarındaki ifadeyi, Almira asla unutmayacaktı.

Yaklaşan adamlarından birine bardağı verdi. Bu arada gözlerindeki ölümcül bakışları bir an bile kızdan çekmemişti.

Adam, bardağın içinde kalan damlaya parmağını batırıp, aydınlığa tutarak inceledi, sonra da dilini dokundurdu ve krala doğru eğildi.

Adamın, kulağına fısıldadığı sözcükler Rodolfo'nun yüzünün kararmasına neden olmuştu.

Genç kız, kuruyan dilini bir türlü döndürüp konuşamıyordu. Ardı ardına yutkunmaları bir işe yaramazken, dudakları açılıp kapandı.

Rodolfo'nun, buram buram öfke kokan tavırlarıyla kendisine yaklaşması karşısında, kuyruğuna basılan bir panterle karşı karşıya gelen bir avcının korkusunu yaşıyordu.

Genç adam tüm haşmetiyle tepesine dikildiğinde, titreyen dizleri bükülmüş, dişlerinin arasından tıslayarak çıkan nefret dolu sesi ise, gözlerinin korkuyla açılmasına neden olmuştu.

"Kimsin sen? Kimin adına çalışıyorsun?"

Almira, fırlamak üzere olan kalbini engellemek istermiş gibi elini göğsüne koydu.

"Ben yapmadım! Ben yapmadım, yemin ederim."

Arkasında beliren askerlerin varlığını hissedince, titredi. Yüzü bembeyaz olmuştu, öyle ki dudaklarının rengi bile çekilmişti.

Rodolfo, hatasını kabullenemez bir şekilde yumruklarını sıktı. Karşısındaki bir erkek olsaydı, şu an çoktan kılıcını kalbine saplamıştı. Genç kızın kayboluverecekmiş gibi duran güzelliğine bakarken, çelişkiler içinde kaldı. Böylesine masum bakmayı nasıl başarıyordu? Tanrı aşkına! Onu öldürmeye çalışmıştı. Peki, neden vazgeçmişti? Onu dansa sürüklemesi, bardağı elinden alması, bu hareketlerin bilinçli yapıldığını gösteriyordu.

"Neden?" diye gürlerken, kızın korkuyla yerinden sıçramasından büyük bir tatmin duydu.

Dudakları masum bir bebek gibi titrerken, o gece mavisi gözleri kocaman açılmışken, her an kırılmaya ve incinmeye hazırken, elinde olmadan ona doğru çekiliyordu.

"Ben yapmadım, inanın bana."

"O zaman kanıtla!"

Salon büyük bir sessizlik içindeydi, onlarca kişi nefes almaya korkarak bekliyordu. Oluşturulan çember içinde kalmışlardı. Herkesin gözü önünde bir hain durumuna düşmekten dolayı yaşadığı yıkımdan hâlâ kurtulamayan Almira, dizleri kendisini daha fazla taşımayınca yere çöktü.

Rodolfo, çevresindeki kalabalığın beklenti içinde olduğunun farkındaydı. Kızın arkasında bekleyen askerlere, götürün anlamında bir baş işareti verdi.

Genç kızı yerden kaldıran iki asker, hâlâ şokta olan Almira'yı salondan çıkarıp, sarayın altında mahkûmların kapatıldığı zindana götürdüler. Nemli ve çürümüş insan kokan dehlizlerden geçerken, elleri korkuyla buz gibi olmuştu.

Bu defa zindandan çıkışı yoktu, kesinlikle kurtulamayacaktı. İşin komik yanı, söylenen suçu işlememiş olmasıydı. Gıcırtıyla ve yılan tıslamasını andıran bir sürtünmeyle açılan kapıdan içeri itildi.

Üzerindeki elbiseye baktı ve kıkırdadı. Hayatının tek daveti zindanda son bulmuştu ve büyük ihtimalle son daveti de buydu.

Genç kız içeri girince, zindanı mesken tutan fareler korkuyla kaçıştı. Küflenmiş ot yatağa dokunmak bile istemiyordu. Yukarıdaki, bir cücenin bile geçemeyeceği kadar küçük pencere, hava ve aydınlık vermekten çok, alay eder gibi duruyordu.

Buradan gördüğün minik ışık, dışarıda hayat olduğunu gösterir.

Ürperen kollarında tüyleri diken diken olunca, kendine sarıldı ve ot yataktan uzağa oturup, duvara yaslandı.

Bu işi hiç kabul etmemeliydi, fakat başka çıkar yolu yoktu.

***

Kaleye geri dönüş, yeni evli çift için rutine dönmek demekti. Göl kenarında kaldıkları üç gün boyunca, birbirlerinin kollarında dünyayı unutmuşlardı.

Kayran, doyamadığı güzel karısının bedenine sahip olmaktan bıkmamış, Keira ise böyle bir tutkuya ayak uydurmakta zorlansa da, genç adamı çılgına çevirmekte

ustalaşmıştı. Böyle durumlarda, kendini buz gibi suya gömülmüş olarak bulmuştu. Fakat genç adam, suyun ısınmasını sağlayan tutkulu yöntemleri ona göstermekten büyük zevk almıştı.

Genç adamın gözlerinin ve ellerinin sürekli üzerinde olması, kendisini ona ait hissettiriyordu. Geçmişinde sevgiyi yaşamamış biri için, bu inanılmaz bir huzur kaynağıydı.

Huzur neşeyi getirmiş, kızı farklı bir kişiliğe sokmuştu. Yaramaz, muzip, baştan çıkarıcı, işveli ve heyecan vericiydi. Kayran, daha önce hayatına giremeyen ışığın, artık tutabileceği kadar yakınında olduğunu biliyordu. O, gülümsemeyi öğreten ve damarlarında kanın daha hızlı akmasını sağlayan bir ışıktı.

Keira, kılıç kullanmadaki ustalığını sınamak için kocasını dürttü.

"Hadi kalk, biraz egzersiz yap. Sen bir savaşçısın, pas tutmanı istemem."

Genç adam kılını bile kıpırdatmadı. "Son iki gündür hiç yapmadığım kadar egzersiz yaptım. Merak etme, paslanmak bir yana, ışıl ışıl parlıyorum."

Genç kadın bu sözler karşısında utançla gözlerini kocaman açtı.

"Seni doyumsuz, ahlaksız... Söylediklerine inanamıyorum!"

Başının altındaki elleri ve üst üste koyduğu ayaklarıyla umursamaz bir şekilde yatan Kayran, sırıttı.

"Şu an enerji toplamaya çalışıyorum. Kendime gelir gelmez egzersize devam edeceğim, leydim."

Yerinden fırlayan Keira, şaşkınlıkla güldü. İleride duran bir çubuğu alarak geri döndü ve genç adama doğru salladı.

"Hadi, bana marifetlerini göster."

"Gerçekten mi? Buraya gelirsen hepsini gösterebilirim. Aslında iki gündür gösterdiğim marifetlerimin seni tatmin ettiğini umuyordum."

"Rafael, Tanrı aşkına! Kalk artık, seni azgın sapık."

Rafael hızla ayağa fırladı ve yerden aldığı diğer dalı salladı.

"Pekâlâ leydim, bunu siz istediniz. Baştan söyleyeyim, çok kolay bir karşılaşma olacak. Vücuda değen her dal, puan demek."

Karşılıklı durdular ve daldan oluşturdukları kılıçla birbirlerini selamladılar.

İlk hücum hakkını sırıtarak karısına veren Kayran, onun saldırısını bir sineği savuştururmuş gibi bertaraf etti.

Keira gülümsedi. Yeniden saldırdı ve yine savuşturuldu.

Bu iş, gerçek savaşlarda ölümüne çarpışan bir savaşçı için yemek yemek, su içmek kadar basit ve doğaldı.

Keira, ulaşamadığı ve gözünü alan üst kısmı çıplak bedeni aç gözlerle süzerken, her kasın dalgalanması karşısında dikkati dağılarak, art arda hücumda bulundu.

Lanet şeytan, onunla eğleniyordu.

Keira ter içinde kalmışken, genç adamın basit hareketlerle oyalanması haksızlıktı. Dişlerini sıktı ve onu şaşırtacak bir hücum yapmayı denedi. Ancak Kayran uzanıp, dalın elinden fırlamasını sağlarken, bir taraftan da kendi dalıyla genç kadının bedenine dokunmuştu.

"Bir-sıfır, sevgilim."

Keira öfkeyle kaşlarını çattı. "Bunu o gece de yapmıştın, lanet olası. Bana nasıl yaptığını göster." Onun alaycı sırıtışı karşısında eğilip elinden uçan dalı aldı.

"Bir savaşçı, usta olduğu savaş sanatını asla açıklamaz ."

"Karısı olsa bile mi?"

"Karısı olsa bile."

Keira, kıstığı gözlerini ona dikti.

Demek öyle, bay kendini beğenmiş! Küstah lord!

Elini yakasında duran bağlı iplerde dolaştırdı. "Hava mı ısındı, yoksa ben hareket etmekten mi terledim?" Sonra ipin ucundan tutup ağır ağır çekti ve dolgun göğüslerinin iştah açıcı görüntüsünün bir kısmını, genç adamın kısık ve aç bakışlarına sundu.

Kayran, elindeki dalı bacağına yavaş yavaş çarparken, çapkınca gülümsedi.

"Bu, çok kadınsı bir hareketti."

Keira kaşlarını kaldırıp alayla ona baktı. Sonra gözlerini, adamın tahrik olmuşluğunun kanıtı olan kısma çevirdi.

"Ben zaten bir kadınım, lordum."

"Tanrı şahidim, bunu çok iyi biliyorum."

"Şimdi, şu yaptığınız hareketin inceliklerini gösterecek misiniz?"

Kayran, meydan okuyan karısına doğru yürürken, gözlerinden niyeti belliydi. Keira elindeki dalı kaldırıp, çıplak göğsüne değdirerek onu durdurdu.

"Ah hayır, lordum. Önce hareketi görelim."

"Karımın koynuna girmek için, bana şantaj yapmasına izin vermeli miyim?"

Genç kadın işveyle omuzlarını silkerken, elbise biraz daha aşağıya kaydı. Genç adamın arzuyla iç çekişi karşısında sırıttı.

"Bilmiyorum, bu tamamen sizin karar verebileceğiniz bir konu, lordum."

Kayran çıplak ayaklarında çimleri hissederken, karısının çevresinde bir tur döndü. Her hareketi, baştan çıkarmaya yönelik davranışlardı. Keira'nın kendiliğinden pes etmesini sağlamaya çalışıyordu.

Genç adamın yara izleriyle dolu göğsü ve sırtı, çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Aksine, genç kadın baktıkça onun muhteşem bedeninden gözlerini alamayarak yutkunuyordu.

"Çok baskı altındayım ve bu hiç adil değil!"

Keira işveli bir gülücük atıp, dalın ucunu onun omuzlarında, göğsünde ve kaslı karnında gezdirerek aşağıya doğru indirdi.

"Bu görüntü de hiç adil değil ama ben mızmızlanmıyorum, değil mi?"

Şimdi kesinlikle patlayacaktı. Ama aksine gülümsemesi genişledi.

"Bana mızmız mı dedin?"

Keira başını yana yatırdı ve onu baştan ayağa süzdü.

"Ben de inanamadım ama gerçekten mızmızsın."

Genç adamın kahkahası, yakınlardaki kuşların korkarak uçuşmalarına neden olacak kadar şiddetliydi.

"Pekâlâ leydim, teklifinizi kabul ediyorum. Ancak bu söylediklerini tek tek sana ödeteceğimi biliyorsun."

"Hâlâ konuşuyorsun, farkında mısın Karanlıklar Lordu?"

Sonra her şey çok ani oldu. Genç kadın, daha son kelimesini söylemişti ki elindeki dal uçtu ve kendini yerde, genç adamın altında yatarken buldu.

"Şimdi ödeşme zamanı, sevgilim." Sesi boğuk ve arzu doluydu.

"Bırak beni, seni sahtekâr! Anlaşma yapmıştık, bana öğreteceğini söylemiştin. Sözünde durmadın!"

Kayran, onun ellerini tutup başının üzerinde sabitledi ve bedeniyle bedenini yere yapıştırdı. Dudaklarına eğilirken fısıldadı.

"Yanılıyorsun, Keira. Ben verdiğim her sözü tutarım. Sana ödeteceğimi söylemiştim, şimdi ödeşme zamanı."

Kayran'ın, verdiği sözleri tutma konusundaki tutumu, Keira'nın asla itiraz edemeyeceği kadar haz doluydu ve bu ödeşmeden fazlasıyla memnun kaldı. Ne diyebilirdi ki, adam bu konuda tam bir uzmandı.

FRANSA – İki ay önce...

Fransa Kralı Luis, elli beş yaşlarında bir adamdı. Öfkeden kızarmış bir halde sakalını çekiştirerek taht odasında dolanıyor, titreyen ellerinin hareketlerine hâkim olamıyordu.

"Ne demek, o fahişeyi bulamadık?"

Muhafızların komutanı, bu hiddet karşısında dik durmaya çalıştı. "Araştırmalarımıza göre, dün Fransa'dan ayrılmış, majesteleri."

Kralın yüksek sesle ettiği küfürler karşısında alışkın olan danışmanlar ve komutan sessizce beklediler.

"Bir kadın, hanedanlığa ait gerdanlığı çalıyor ve siz bir aptal gibi onu yakalayamıyorsunuz."

Asıl aptallığı, kendisinin yaptığını açıklamaktan kaçınıyordu. Sürtük, onu baştan çıkarıp odasına gelmişti. Güzel kadınlara dayanamayan Luis, alışkanlığı üzerine ona bir mücevher hediye etmek istemişti. Yan odadaki gizli bölmeden bir mücevher seçerken, ensesine inen darbeyle kendinden geçmişti. Ayıldığında, hâlâ gizli bölmenin önünde yatıyordu ve pencere açıktı. Aşağıya sarkan halata şaşkınlıkla baktı. İlk aklına gelen, bunu Marcella'nın yaptığıydı. Fakat yatak odasına dönünce, genç kadının kendisini beklemekten sıkılmış bir halde uyuyakaldığını görmüştü. Gerdanlığı çalsaydı bir an önce buradan uzaklaşmaz mıydı?

İşte, hatayı burada yapmıştı. Kadın gerçekten kurnazdı. Şeytanın bile aklına gelmeyecek bir planla, hırsız her zaman kaçar iddiasını tersine çevirmişti. Lanet sürtük! Her şeyi ayarlamıştı. Hırsızın pencereden girerek gerdanlığı çaldığını ve o yoldan geri çıktığını işaret etmek için hazırlık bile yapmıştı.

Sonrasında kapı önünde bekleyen nöbetçiler, kralın gazabına uğramış ve Marcella uyuyup kalmış gibi korkuyla yerinden doğrulmuş, onun başına gelenler konusunda kendini suçlayıp durmuştu.

Nasıl uyuyup kalmıştı? Neden gürültüyü duymamıştı?

Saf bir âşık gibi, ona hemen kanmıştı. Ta ki kadın apar topar ülkeden ayrılıncaya kadar. Bir hırsız gibi sessizce kaçmıştı. Burada sürgünde olan biri, asla kralından ve kendisinden izin almadan ülkesine dönemezdi.

Karşısında duran adamlara bakıp, dolanmayı bıraktı.

"Bana o gerdanlığı getireceksiniz."

Adamlar, nasıl yapacaklarını bilmeseler de, emri yerine getirmek üzere hareket ettiler. Tam dönüp taht odasını terk edecekleri sırada onları durdurdu.

"Bu olay buradan dışarı çıkmayacak!"

Adamlar çıkıp gittikten sonra, huzursuzca dolanmaya devam etti. Yüzlerce yıllık hanedan gerdanlığı, kralların eşleri için tasarlanmış ve özel günlerde taç kadar önem verilen bir takıydı. Yaklaşan kutlamalardan önce, kesinlikle yerine geri dönmeliydi.

Ertesi gün, çağırdığı muhafız komutanının karşısındaki duruşuna bakarak homurdandı.

"Bize, gerdanlığı geri getirecek bir hırsız lazım. Kastilya Sarayı'na sızabilecek, kuşku uyandırmayacak ve eli çabuk biri olmalı." KKomutamn, tedirgince yerinde kıpırdanması üzerine yüzünü ekşitti. "Kıvranıp durma, söyle hadi."

"Efendim, geçen gün saray mutfağından yemek çalarken yakaladığımız kız, hâlâ zindanda. Ne yapacağınıza karar vermenizi bekliyorduk."

Luis'in gözleri kısıldı.

"Yemek çalan biri, nasıl olur da bir gerdanlığı çalmak için plan yapıp, yabancı bir saraya girer?" diye kükredi.

"Bu kızın başarmak için nedenleri var. Birincisi, zindandan kurtulabilir. İkincisi ise, bir yetimhanede çalışıyor ve çaldığı yemekleri çocuklara götürdüğünü iddia ediyor. Eğer durum söylediği gibiyse, vaat ettikleriniz karşısında başarmak için elinden geleni yapacaktır," dedi komutan kendinden emin bir sesle.

BÖLÜM 26

Almira, yangından güç bela kurtardıkları çocukları uzun süre nerede barındırabileceklerini bilememiş, Paris'te bir kapıdan diğerine sürüklenip durmuştu. Ancak bu kimsesiz çocuklara acıyan bir kişi bile çıkmamıştı. Saraya yaptığı başvurular da göz ardı edilince, kendilerine sığınacak bir yer aramaya başlamış, nihayet şehrin dışında terk edilmiş izbe bir bina bulmuştu. Pencerelerine çaktığı eski battaniyelerle gecenin soğuğundan korumaya çalıştığı çocuklar, bu defa da açlıkla mücadele etmeye başlamışlardı.

Françesca, orta yaşlı bir kadındı. Yetimhanenin yöneticiliğini yapıyordu. Yangından sonra tüm yardımcı ve hizmetliler onu terk etmişti. Yanında sadece, yetimhanede büyüyen Almira kalmıştı. Farklı nesilden iki kadının tek amacı, bu kimsesiz on çocuğu hayatta tutmaya çalışmaktı.

Genç kız, dolaştığı hanlardan bazen yiyecek bulmuş, bazen kovulmuştu. İki gün önce akşamüzeri, açlıkla kıvranan çocukları görünce, hışımla binayı terk edip, başının vurulması pahasına saraya doğru yürümüştü. Kralla görüşmek için gerekirse sarayın önünde çığlık çığlığa bağıracaktı. Fakat saray mutfağının önünden geçerken burnuna gelen harika kokular, yönünü değiştirmesine neden olmuştu. Uzun süre mutfağı gözlemiş ve ortamın sakinleştiği bir anda, yapılabilecek en aptalca şeyi yapmıştı. Saray

mutfağından bir şeyler çalmak! Evet, yakalanmıştı ve iki gündür zindandaydı. Endişe ve açlıkla kıvranırken, Françesca ve çocukların neler yaptığını, onlara ne olduğunu bilememekten deliye dönüyordu.

Acaba, Almira'nın onları terk ettiğini mi zannediyorlardı?

Üçüncü gün, artık burada ölünceye kadar kalacağını düşünürken kapı açılmış ve muhafızların eşliğinde kralın karşısına çıkartılmıştı. Kral onu tepeden tırnağa incelerken, Almira kendini tuhaf hissetmişti.

Sonunda ona bir anlaşma teklif etmişlerdi.

Genç kız zindandan kurtulacak, çocuklara ömür boyu kullanacakları bir yetimhane ve yıllık gelir verilecekti. Karşılığında ise, Marcella'nın çaldığı gerdanlığı geri getirecekti.

Başka bir ülkeye gitmek ve saraya girip prensesin elinden mücevheri geri almak, kızın gözünü korkutmuştu ama vaatler öyle çekiciydi ki, kabul etmek zorunda kalmıştı.

Kralın verdiği söz üzerine, hemen bir yetimhane bulmuş ve çocukları yerleştirmişti. Françesca onunla geleceğini söyleyince, onlar yokken çocuklarla ilgilenecek birisini aramaya başlamışlardı. İşte o an, çocuklarını savaşta kaybetmiş olan Vera ve eşi imdatlarına yetişmiş, onlar dönünceye kadar çocuklarla ilgilenmeyi kabul etmişlerdi.

Artık sıra plan yapmaya gelmişti.

Fran'ın kuzeni bir baronun yanında çalışıyordu. Almira kendisini bu baronun kızı olarak tanıtacaktı. Kralın verdiği bir miktar para ile araba kiralayıp, yola çıktılar. Böylelikle, oynayacakları oyun başlamıştı ve artık geri dönüşü yoktu.

Her şey planladıkları gibi gitmişti. Bir şey dışında! Kastilya kralının Rodolfo olması ve çevresinde–kendi kardeşleri de dâhil–çok fazla düşmanının bulunması. Sonuç; tuzağa düşmüştü ve kendini nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

Rodolfo'ya, kız kardeşinin onu zehirlemeye çalıştığını söylese inanır mıydı?

Davetin ortasında düştüğü durumdan dolayı bir an felç geçirmişti sanki. Ne kendini savunabilmiş, ne de tepki verebilmişti. Genç kızı asıl şoka uğratan şey ise, daha bu sabah onu çok istediğini söyleyen adamın, bir anda nefret dolu gözlerle tiksinerek bakması olmuştu.

Gece boyunca gözünü bile kırpmamıştı. Sonunda, Rodolfo'dan görüşme talep etmeye karar verdi. Eğer bir kere olsun onu dinlemesini sağlayabilirse, suçsuz olduğuna inandırabilirdi.

Yüreği öyle bir karmaşa yaşıyordu ki, nefes almak, yutkunmak, düşünmek ve olanları irdelemek mümkün değildi.

Sabah gardiyanın getirdiği küflenmiş peynir ve bayat ekmeği, ayakta durabilmek için yedi. Aslında daha kötülerini de yemişti, o yüzden hiç sorun olmadı.

Öğleye doğru, sessiz hücrede kapının kilidi dönünce, düşüncelere dalmış genç kız yerinde sıçradı. Gözlerini kapıya çevirdiğinde gördüğü şey, tüm kapıyı kaplamış Rodolfo'nun hâlâ kızgınlık taşan bedeniydi. Buraya gelmişti, hâlâ bir umut olabilirdi, en azından kendini savunabilirdi.

Yavaşça ayağa kalktığında, onun pis zindanın ortasına doğru geldiğini ve eliyle gardiyana çekilmesi için işaret ettiğini gördü. Karşılıklı bir süre birbirlerine baktılar. Genç adamın öfkeli diş gıcırdamaları, kıza kadar ulaşıyordu.

Sesi, dün geceki zehri gerçekten içmiş ve her nefesinde dışarıya püskürtüyormuş gibi korkutucuydu.

"Neden, lanet olası? Ah, ne kadar da aptalım, neden olacak, elbette para için! Kim demeliydim! Ölmemi isteyen kim, bana isim ver?"

Almira, ayağına gelen fırsatı tepemezdi.

"Prenses Marcella!"

Genç adamın irkilmesi, bu ihtimalin onu ne kadar yaraladığını gösteriyordu.

"Bana yalan söylemekten vazgeç! Dün gece onun dikkati olmasaydı, senin yaptıklarını asla fark edemezdik."

Almira, yeterince aşağılandığını düşünerek ona bir adım daha yaklaştı.

"Davete geldiğimde kimseyi tanımadığım için, şömineye yakın sütunun yanındaki çiçeklerin arkasındaki köşeye çekildim. O sırada, siz bir adamla konuşuyordunuz. Prenses Marcella yerinden kalkıp, içki masasına doğru yürüdü. Oysa o bir prenses, çevresindeki uşaklardan isteyebilirdi. Neden öyle yapmadı diye düşünürken, aldığı iki bardağı şöminenin yanındaki sehpaya koydu ve parmağındaki mavi taşlı yüzüğün içinden bardaklardan birine toz döktü. Kimsenin fark etmediğini sanıyordu. Onu takip ettim, bardağı size verince gözlerime inanamadım ve bildiğiniz gibi dans bahanesiyle sizi bardaktan uzaklaştırdım. Geri döndüğümüzde, tedirgin bakışlarının bardağınıza kaydığını görünce, hâlâ o bardaktan içmenizi umduğunu anladım ve oyununu bozmaya karar verdim. Gördüğünüz gibi, kardeşiniz çok zeki. Kendini kurtarmak için de beni kullandı."

Genç kız, sözlerini bitirdiğinde onun öfkeyle içine çektiği nefesi, ıslık gibi dışarı bıraktığını duydu. Loş ortamda gözleri tutuşmuştu.

"Sana neden inanayım? Doğruyu söylediğine dair bana kanıt ver."

Almira, kendisini hiç bu kadar çıkmazda hissetmemişti. Sesini yükseltti. Hırçın ve kızgındı.

"Sana nasıl kanıt verebilirim? Umut edebileceğim tek şey, bana inanman. Eğer bunu yapamıyorsan, canın cehenneme!"

Kendi sözleri karşısında donup kalan genç kız, Rodolfo'nun üzerine doğru yürüdüğünü fark edince korkuyla titredi. Ancak, hücrenin duvarına sertçe itilerek, bedeninin abluka altına alınması beklediği tepki değildi. Daha çok, atılan tokatla kendini yerde bulmayı beklemişti.

***

İşleri yoluna koymaları ve Duante komutanlığında yönetimi sağlam ellere bırakmanın rahatlığı içinde, Kayran'ın kalesine geri dönmüşlerdi.

Tanımadığı bu ortamda yaşamak ve kaleye El Kayran'ın karısı olarak dönmek, genç kadının omuzlarında büyük bir yük oluşturmuştu. Bir kale nasıl yönetilir bilmiyordu, işlerden hiç anlamazdı. Hayatı, baronun gözüne gözükmemek için saklanarak geçmişti. Tek yapabildiği, kılıç ve ok kullanmaktı. Kalede yaşayanların evliliklerini kutlamak için verdikleri yemeğe katılıp, iyi dilekleri kabul ettiler. Fakat bu iyi dileklerdeki soğuk hava, Keira'yı ürküttü. Bu duyguyu kocasına söylediğinde, genç adam ona sarılıp, dudaklarını alnına bastırdı.

"Onlara zaman ver, sana alışacaklar, sevecekler ve hiçbir zaman saygısızlık etmeyeceklerdir."

Keira bunu biliyordu. Saygısızlık yok, ama sevgi de yok! Kendi kalesinde hep dışlanmanın verdiği duyguyu, burada da yaşamak istemiyordu. Saygı da, sevgi de zorla kazanılmazdı. Konuşmaya çalıştığı her insanda, bu hisler bariz olarak genç kadına ulaşıyordu.

Genç adamın odasını düzenlemek istedi fakat onun, odasını kadınsı bir havaya büründürmek istemediğini söylemesi üzerine vazgeçti.

Mutfağa indiğinde, fazlasıyla çalışan olduğu için, ona ayakaltında dolaşıyormuş muamelesi yapılınca geri çekilip çıktı.

Kış hazırlığı yapan kadınların yanına gittiğinde ise, konuşma ve gülüşmelerin kesilmesi, fazlalık hissini körüklemekten başka işe yaramadı.

Kayran'ın, çalışma odasında sağlam bir kitaplığı vardı. Her sıkıldığında, gidip kitap okuyarak zaman geçiriyordu, bu gidişle kesinlikle bir filozof olacaktı.

Genç adamınsa uzun süredir ayrı kaldığı kalesinde yapacak çok fazla işi vardı. Rodolfo ile arasında geçenleri duyan diğer ülke kralları, gönderdikleri elçilerle ve hediyelerle genç adamın aklını çelmeye çalışıyorlardı. Kayran gibi yenilmez bir savaşçının, ordularını komuta etmesi her kralın arzu ettiği bir durumdu. Bu nedenle, kaleye gelen giden çoktu. Onu çok az görebiliyordu. Ama akşam yemekleri ve sonrasında, tüm vaktini karısına ayırdığı için mızmızlanamıyordu.

Onun kollarında doymak bilmeyen arzularının bağımlısı olmuştu. Sabah onun kollarında gözlerini açıp, şafağın ilk ışıklarının odayı doldurduğu anlarda kendisini izlediğini görmek, en mutlu olduğu anlardı.

Kalenin iç avlusundan evlerin bulunduğu meydana doğru yürürken, bazı sesler dikkatini çekti ve oraya yöneldi. Bir grup çocuk oyun oynuyordu. Surun dibindeki büyük ağacın altında, bir kütüğün üzerinde oturan on yaşlarındaki kızın üzgün halini görünce, ona doğru gitti ve kütüğün ucuna iliști.

Temkinli bir sesle "Sen neden oynamıyorsun?" diye sordu.

Küçük kız, siyah gözlerinde kırılganlığın izleri ile "Beni oyuna almıyorlar," diye mırıldandı.

Keira başını ona çevirdi, sesindeki tepkiyi hissettirmemeye çalışarak sordu. "Neden? Oyun oynarken çok mu mızıkçılık ediyorsun?"

Küçük kız somurtarak omzunu silkti. Anlaşılan durum daha ciddiydi.

Keira ısrar etmeden duramadı. "Yoksa kız olduğun için mi?"

Kız ona dönüp, ne kadar güvenebileceğini hesaplarmış gibi baktı. Konuşmaya karar verdiğinde sesi o kadar kısıktı ki, Keira ona doğru eğilmek zorunda kalmıştı.

"Ben bir piçim."

Duydukları ve çocuksu sesteki incinmişlik öyle bir içine battı ki, olduğu yerde büzülmemek için kendini zor tuttu.

"Hepsi bu mu yani? Ben de, seni oyun bilmediğin için almadıklarını zannetmiştim."

Küçük kız, onun bu durumu umursamaması ve hâlâ kendisiyle konuşuyor olmasına inanamayarak bakıyordu.

"Sen hâlâ benimle konuşuyorsun, ama diğerleri hiç konuşmuyor."

Keira, yalnız geçen çocukluğunu hatırladı. Uzaktan izlediği çocukların oyununa hiçbir zaman katılamamıştı. Sonra, oynayabileceği tek arkadaşı olan köpeği Rex'in, baron tarafından öldürülüşü gözlerinin önüne geldi.

Keira, kızın yüreğindeki yaraları bir nebze olsun sarabilmek umuduyla umursamazca ona baktı.

"Bırak şu aptalları, hepsi kıt akıllı. Zekâlarını kullanabilselerdi, bir çocuğun babasının olmamasının suçunu ona yüklemeyeceklerini bilirlerdi."

Gözleri kocaman açılmıştı çocuğun. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Keira başını sallayıp sırıttı. "Kesinlikle. Bu arada hâlâ tanışmadık, ben Keira."

Mahcup küçük yüz, pembeleşti. "Benim adım, Sarita."

"Nerede oturuyorsun, Sarita?"

Kız arka tarafta, kalenin surları dibinde bir yer işaret etti ancak genç kadın dönüp bakmasına rağmen orada ev benzeri bir şey göremedi.

Sarita ise doğal bir şekilde oyunu izlemeye dönmüştü. Keira, kızın dikkatini çekmek için koluna dokundu.

"İyi ama tatlım, orada ev yok ki!"

Sarita, tam olarak yüzünü döndü ve işaret parmağıyla eski eşya deposu benzeri, kümesten biraz daha büyük barakayı gösterdi.

Genç kadın, uzun süre orasının bir ev olamayacak kadar kötü görüntüsüne baktı. Döndüğünde, Sarita'nın üzgünce bükülmüş boynunu görünce, ortamdaki kasveti dağıtmak için neşeli bir sesle konuştu.

"Sana kılıç kullanmayı öğretmemi ister misin?"

Küçük kız, gözlerinde beklenti ışığıyla bakarken, sesi mümkün olmayan bir konuda konuşuyorlarmış gibi çıktı. "Ama ben bir kızım."

Keira muzipçe sırıttı. "Biliyorum, ben de."

"Gerçekten öğrenebilir miyim?"

"Ben öğrendiğime göre, sen neden öğrenmeyeceksin ki? Ama önce düzgün iki tane dal bulalım, alıştırmalara onlarla başlamalıyız."

Sarita hevesle başını sallayıp, koşarak uzaklaştı ve beş dakika sonra elinde gayet düzgün iki dalla döndü.

Keira, ağacın altında karşılıklı durduklarında, kıza kılıcı nasıl tutması gerektiğini anlattı.

"Kılıcı, elinin bir uzantısı gibi tutmalısın." Uzanıp, kızın tutuşunu düzeltti. "Kılıç kullanırken, etrafımızdakileri gözlerimizle görmeyi, olaylara anında tepki vermeyi ve zihnimizi kullanarak zaman geçirmeden karar vermeyi öğreniriz. Bir kılıç karşılaşmasında, rakibimizi gözlerimizle izler, hareketlerine hızla tepki verir ve zihnimizde tasarladığımız üzere saldırıya geçmek için beliren fırsatları değerlendiririz."

Sözlerini bitirince, kılıcı nasıl tutması gerektiğini, ileriye doğru adımını atarken dizlerde oluşan bükülmeyi ve küçük dans adımlarını atmayı gösterdi. Sarita ise eğlenerek onu taklit etmeye çalışıyordu.

Diğer çocuklar, kendi oyunlarını bırakıp bu ikilinin sergilediği hareketleri izlerken, büyük çocuklardan biri kıskançlıkla laf attı.

"Kızlar kılıç kullanamaz. Bu çok aptalca."

Keira, Sarita'nın düşen yüzünü görünce çocuğa dönüp iki adımda yaklaştı ve dalı uzatıp göğsüne dokundu.

"Madem öyle, belki erkek olarak sen bize birkaç hareket gösterebilirsin."

Çocuk, bozulan yüzünü ve kırılan gururunu kurtarmak amacıyla iki adım geri gitti.

"Sizin aptalca oyunlarınızla uğraşamam, ayrıca bir piçle aynı yerde durmayı asla istemem."

Keira kızgınlıkla ileriye doğru gidip, çocuğun kulağına eğildi ve öfkeyle fısıldadı. "Eğer bir daha ona piç dersen ve dışlarsan, senin bazı çok özel parçalarını kılıcımla hiç acımadan keserim."

Çocuk, genç kadının gözlerini takip ederek nereyi işaret ettiğini görünce, korku dolu bir çığlık attı ve bağırarak uzaklaştı. Diğer çocuklar, onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu anlayamamış bir şekilde bakakaldı.

Keira çocukların meraklı bakışları altında, Sarita ile birlikte çalışmaya devam etti.

Kayran, gece geç vakitte yatak odasına girdiğinde, küçük karısının çoktan uykuya daldığını görünce gülümsedi. Sessizce soyunup, yatağa girdi ve onu kendine doğru çekti. Uykusunun arasında, dönüp ona sıkıca sarılan genç kadının kokusunu içine çekip, gözlerini kapadı. Bu huzuru daha önce neden yaşayamadığıyla ilgili kendisini suçladı.

***

Rodolfo, bedeniyle bastırdığı kızın bedenini hırpalarcasına tuttu. Bir elini ensesine götürüp yüzünü sabitledi ve dudaklarını kızın dudaklarına kapattı. Hınçla, öfkeyle ve sinirle öperken, hırpaladığı dudakların aralanması için baskı yapıyordu.

Almira, onun öfkeli şehvetine aynı öfkeli ihtirasla karşılık verdi. Genç adamın dudaklarını ısırırken, elleri

omuzlarına gitti. Saçlarına geçirdiği parmakları tutup çekiştirirken, diğer elinin tırnaklarını kolunun kaslarına geçirdi.

Genç adamın tahrik olmuş sesi zindanda yankılandı ve genç kız sonunu düşünmeden, onun bütün ayartmalarına cevap verdi. Boynunda dolaşan dudaklarına, vücudunda dolaşan parmaklarına ve bastıran sertliğine anında tepki verip inledi. Tecrübesiz parmakları, dokunduğu kasların gerilmesine ve genç adamın nefesinin sıklaşmasına neden oldu. Kanı alev alan Rodolfo, kızın inlemeleri ve verdiği karşılıkla aklı başından gitmiş bir halde, elini eteğinin altına uzattı ve yukarıya doğru çekti. Parmakları, kızın alev alev yanan en kuytu köşelerinde dolaşırken, arzusunun kanıtını buldu ve derinliklerine daldı.

Almira, böyle bir duygunun var olduğunu bilmeden geçirdiği yıllara inanamayarak inledi. Fakat bu arzu, onu görünceye kadar gün yüzüne çıkmamıştı. Bir başkasına da aynı arzuyu duyamayacağını içten içe biliyordu. Şu an yaşadıkları, onun için ilk ve tek olarak kalacaktı.

İç çamaşırını sıyırırken, durma noktasının çoktan geçtiğini ikisi de biliyordu. Hızlı nefesler, boğuk inlemeler ve ara ara kızın çığlıkları zindanda yankılanırken, Rodolfo kemerini çözüp sertliğini serbest bıraktı. Almira'yı tutup kaldırdı ve bacaklarını beline sarmasını sağladı. Kaygan, ıslak ve ateş gibi derinliklere kendini bastırdı.

Bir an kalbinin durduğunu ve nefes alamadığını hisseden genç adam, yakıp kavuran bir ihtiyaçla inledi. Böyle bir ateşte, seve seve kavrulmaya razıydı. Nerede olduğunu bile unutmuş, kendini kontrol edebilmek için dişini sıkmıştı. Dudaklarından fırlayan küfür dolu homurtuya engel olamadı.

Önüne geçen engelin, onu durdurmasına izin vermedi ve kızın boğuk çığlığını dudaklarıyla örterken, kasılan bedenini sıkıca sardı. Bir süre bekledikten sonra hareket etmeye başlayınca, kızın acıyla inlemesi bile onu kararından döndürmedi. Şu anda geri çekilmesi, sonunda ölüm olsa bile umurunda değildi.

Almira, kendisini ikiye ayıracak kadar güçlü bir şekilde doldurmuş olan adamın varlığını en derinlerinde hissederken, acının bitmesi için dua ediyordu. Daha sonra, hareket etmeye başlayan adama ayak uydurursa, daha az acı çekeceğini fark etti. Boynuna sıkıca sarılarak, kendini onun hareketlerine bıraktı. Bu, zevkin katlanarak ikisini de çarpmasına neden oldu. Rodolfo dudaklarıyla erişebildiği her noktasını talan ederken, Almira duvara çarpan sırtının zevk mi, acı mı verdiğini anlayamadı. İçinde hırçın darbelerle hareket eden ve hızla yükselen zevkin tüm sinir uçlarını kaplaması ve kendisini sarhoş etmesine izin verdi.

Zirveye yükselip, bütün bedenini ve duyularını patlatan ve hep orada asılı kalmayı diletecek kadar muhteşem bir haz beynini uyuşturdu.

Rodolfo, zirveye ulaşan kızın çığlığına aynı duygularla eşlik etti ve sona ulaşmanın verdiği rahatlamayla kendisini kıza bastırdı. Son zevk kırıntılarından vazgeçmeye niyeti yokmuş gibi, dağılan aklını olduğu gibi hazza bıraktı.

O an zaman, mekân, kim oldukları ve neden orada bulundukları önemini yitirmişti. Var olan tek şey, sadece ikisinin olduğu ve karşılıklı paylaştıkları duygulardan ibaret bir hayal dünyasıydı. Oysa öyle gerçek duruyordu ki, birbirlerinden ayrılmak ikisi için de zor geldi.

Nihayet kendisine gelen Rodolfo, kızın içinden çıkıp, ayakları üzerinde duruncaya kadar onu tuttu. Dizleri titreyen kızın gözleri kapalı, yanakları ve öpülmekten şişmiş dudakları kırmızıydı. Sığ nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Ondan ayrılıp, kızın duvara yaslanmasına izin verdi ve toparlandı.

Arkasına dönüp, kapıya yöneldi ve tam çıkacakken durdu. Tekdüze ve duygusuz bir sesle "Bu sağlam bir kanıttı. Hiçbir kadın, nefret ettiği ve öldürmek istediği erkeğe bekâretini teslim etmez. Bir saat içinde sarayımı terk et!" dedi.

Almira gözleri kapalı bir halde, onun hışırtılarla kendine çekidüzen verişini dinledi. Ayak sesleri kapıya doğru giderken, en azından bir veda sözcüğü söylemesini bekliyordu. Sesler duraklayınca, yavaşça gözlerini açtı ve onun gözlerinde gördüğü hissiz, donuk ifade, keşke gözlerimi açmasaydım duygusunun içini kaplamasına neden oldu.

Bu sağlam bir kanıttı. Hiçbir kadın, nefret ettiği ve öldürmek istediği erkeğe bekâretini teslim etmez. Bir saat içinde sarayımı terk et!

Sözleri, kalbini parçalara ayırıp üzerinde tepinen adamın acımasızlığını bir kez daha kanıtladı.

Genç adam sürekli aynı sözleri mi söylüyordu, yoksa genç kızın beyni onun iyice kavraması için tekrar edip duruyor muydu?

Kapıda beliren gardiyanın gözlerinde gördükleri, kendisini bir fahişe gibi hissetmesine sebep oldu. Yaptığı şey tam olarak buydu. Kralın zindanda kullanıp attığı bir sürtük!

Yerinden kalktı. Genç adamın ona bıraktığı tek izin, bacaklarından aşağıya aktığını hissederken dizleri titredi ve sallandı.

Dışarıya kadar kıza eşlik eden gardiyan, onu kapıda bırakıp geri döndü. Genç kız kararsız bir halde, sarayın merdivenlerini çıktı ve kaldığı odaya gitti. Koridorda başını kaldırıp kimseye bakamadı. Oda boştu, hızlıca döşeğin içine koyduğu gerdanlığı aldı. Üzerindeki elbiseyi çıkarıp, geldiğinde giymiş olduğu kıyafetini üzerine geçirdi.

Sızlayan ve ağrıyan bedenine eşlik eden kalbinin acısını da alarak, sarayı terk etti.

Françesca, şehrin dış semtlerinden birinde bulunan handa, onu bekliyordu. Kızın perişan hali ile ilgili hiçbir şey söylemedi, sadece kendisine sarılıp ağlaması esnasında sırtını okşadı. Kiraladıkları araba geldi ve nihayet bu ülkeden ayrılıyor olmanın rahatlığıyla derin bir soluk alıp, araca bindiler.

BÖLÜM 27

Kayran, iki gecedir o gelmeden sızan karısının hasta olup olmadığını merak ederek kaşlarını çattı. Yatak örtülerinin arasına gömülmüş ve huzurla uyuyan Keira'nın, hasta gibi bir hali yoktu. Üzerindekileri çıkarıp, temizlendikten sonra yatağa yattı. Eğilip, dudaklarını karısının alnına bastırdı. Ateşi yoktu. Sarılıp, kendine çektiği sırada inlediğini duyunca, yüreğine bir endişe yerleşti. Bedenini yokladı. Hiçbir tepki gelmeyince, genç kadının elini avucuna alıp, dudaklarına götürdü. Parmaklarına değen şişlikleri hissedince, elini kaldırıp inceledi. Avuç içleri su toplamıştı. Meraklı bakışlarını uyuyan karısının yüzünde gezdirdi.

"Sen ne haltlar karıştırıyorsun, küçük esir?" diye mırıldandı.

Nasıl olsa, sabah bu sorunun cevabı ortaya çıkardı. Gözlerini kapattı ve kendisini uykunun kollarına bıraktı.

Sabah kalktığında, Keira çoktan gitmişti. Bu gizli kapaklı halleri, canını sıkmaya başlamıştı artık. Hazırlanıp aşağıya indi. Karısının ortalıkta olmadığını görünce, aceleyle kahvaltısını yapıp dışarı şıktı.

"Nereye kayboluyordu bu kadın?"

Kalenin kışlasına geldiğinde, askerleri çoktan talim yapmaya başlamışlardı. Alonzo'nun kontrolü altında, yeni katılanlara savaş teknikleri öğretiliyordu.

Dış kapıdan giren gösterişli atlar ve binicileri, krallık elçisi olduğu belli bir azametle kalenin içine doğru yol alırken, Alonzo'ya baktı.

Komutan, ben buradayım anlamında bir baş işaretiyle genç adamı gönderdi.

Elçilerle aynı anda iç kalenin kapısına gelen Kayran, onları içeri davet etti. Bu elçi gönderme işi, artık sıkıntı vermeye başlamıştı. Saraya gitmiyor ve kralla görüşmüyor olması, diğer krallıklara aradıkları fırsatı vermiş ve büyük bir istekle genç adamın üzerine gelmeye başlamışlardı.

Gelen adamlar beş kişiydi ve Leon Krallığının elçileriydi. Onları çalışma odasına alıp, kapıyı kapattı.

***

Keira, üzerine giydiği eski pantolonu, bol gömleği ve arkada tek örgü halinde topladığı saçlarıyla, ortasında durduğu inşaatın hızla ilerlemesinden memnun bir şekilde sırıttı.

Honoria, hâlâ genç kadının kendileri için bir kulübe yaptırdığına inanamayarak elinde limonata dolu bir bardakla yanına geldi. Zavallı kadın, yıllar önce sevdiği adam tarafından terk edilmiş ve Sarita doğmuştu. O günden bu yana itilip kakılmaktan, hırpalanmaktan dolayı insanlara olan güvenini kaybetmişti.

Şimdi, kalenin leydisinin bu çabası karşısında ne söyleyeceğini bilemiyordu. Elindeki içecek dolu bardağı ona uzattı. Keira da gülümseyerek teşekkür etti.

Honoria yirmi beş ile otuz yaş arası, kahverengi saçlı, siyah gözlü, bu iklimin insanına özgü özellikleri kendinde taşıyan, sessiz ve naif bir kadındı. Her an kırılmaya hazır bakışları ve duruşu, yaralanmaya müsait kişiliğini ele veriyordu.

"Neden bize yardım ediyorsunuz, leydim?" derken sesi dingin ve tereddütlü çıktı.

Keira'nın gözleri, biraz ileride taşları kıran ve duvara yerleştirmeye çalışan askerlere yardımcı olan Sarita'ya kaydı. Öylesine hevesle ve heyecanla koşturuyordu ki, tıpkı o çiçekten diğer çiçeğe uçan bir kelebek gibiydi.

Kadın da onun bakışlarını takip etti.

Keira, "Her şey onun için. O, masumluğu yok edilemeyecek kadar çocuk. Hep korunması gereken en değerli varlık. İyi bir hayatı hak ediyor," diye mırıldanırken, gözlerine dolan yaşları parmağının ucuyla sildi ve gülümsedi.

Honoria uzanıp, genç kadının elini tuttu ve sıktı. "Teşekkür ederim," deyişi minnetini gösteriyordu.

Kayran nihayet, elçilerle görüşmesini bitirip, tekliflerini reddettikten sonra onlardan kurtulmuştu. Kapalı kalmak sinirlerini bozuyordu ve hiç bu kadar savaş alanlarından uzak kalmamıştı.

Kendi kendine gülümsedi. Yaşlanma belirtileri mi göstermeye başlamıştı yoksa? Yirmi sekiz yaşındaydı ve en az on yılı savaşlarda geçmişti. Neredeyse, kendini bildiğinden beri askerdi. Yeniden yaşadığını hissetmeye başlaması için, kızıl saçlı bir cadının hayatını altüst etmesi gerekiyormuş demek ki.

Kışlaya geldiğinde, askerler dinlenmek için ara vermişlerdi ve yemek yiyorlardı. Garipliği o zaman fark etti. Üç gündür bazı askerler gözüne çarpmamıştı. Önce

Alonzo'nun onları bir göreve gönderdiğini düşündü, fakat bu ihtimali hemen eledi. Alonzo, ondan izin almadan asla böyle bir görevlendirme yapmazdı.

Komutana yaklaşıp "Guido, Fraco, Ernesto, Dario ve Cortez nerede, Alonzo? Üç gündür ortalarda yoklar!" diye sorarken sesi sertti.

Alonzo ayağa fırladı ve Kayran'ın sorusunu nasıl cevaplaması gerektiğini düşünürken çevresine bakındı.

"Aslında lordum, leydimizin isteği üzerine görevliler," derken sesi sıkıntılıydı.

Kayran'ın kaşları, saç diplerine kadar yükseldi. "Anlamadım!" dedi şaşkınlığını vurgulayarak.

"Yapılacak bir iş için onları seçti ve yanında götürdü."

"Nereye?"

Alonzo eliyle, kale meydanının ilerisinden geçilen, arkadaki evlerin olduğu yolu işaret etti.

Genç adam hızla oraya yönelirken, kızması mı, yoksa meraktan deliye dönmesi mi gerektiğinden emin değildi.

Kadınlar anlaşılmaz varlıklardı. Bir dağın zirvesinde saklı bir zümrüt kadar eşsiz ve ulaşılmazlardı. Büyük emek ve zorluklarla tırmandığın dağın zirvesine ulaşıp, o zümrüdü eline geçirdiğinde, bazılarının gerçekten çok kıymetli, bazılarının da sadece bir kömürden ibaret olduğunu fark ediyordun.

Onun çok kıymetli asi zümrüdü, şu anda yine bir işler karıştırıyordu ve birazdan ne olduğunu öğrenecekti.

Yolunun bittiğini, büyük bir şevkle çalışan grubu görünce anladı ve adımlarını yavaşlattı. Küçük bir kulübe yapımı için uğraşan askerlerinin yanında, örgülü kızıl

saçlarıyla çalışan karısının kıyafetini gördüğü anda kan beynine sıçradı.

"Ne haltlar dönüyor burada?"

Arkasından gelen kükremeyi duyduğu anda, elindeki taşı ayağına düşüren Keira, küfrederek döndü. Sesin sahibi olan öfkeli aslanla karşılaşmak, o an en son isteyeceği şeydi.

Genç adam karısını, örülmüş ve göğsüne düşmüş kızıl saçlarından, gömleğinin altında belli olan göğüslerine ve uzun bacaklarını saran pantolonuna kadar, için için yanan bakışlarla inceledi. Gördüklerinden hoşnut olmamış bir bakışla, gözlerini onun yüzüne çevirdi. Köşeli çenesi kasılmış, ağzı incecik bir bıçak sırtına dönmüştü. Şakağında atan damarı saymıyordu bile. Gazapla dolup taşmış bir şeytan gibi, beden diliyle zaten her şeyi anlatıyordu.

Onu, bu denli öfkeli çok az görmüştü. Özellikle son bir iki haftadır gelişen ve değişen kişiliğini düşünecek olursa, unuttuğunu bile söyleyebilirdi. Ayak parmağının acısını görmezden gelip, yığılı taşların çevresinden dolaşarak adamın karşısına geldi.

"Ev yapıyoruz. Ne kadar güzel, değil mi?" diyerek sevimli bir şekilde sırıttı, ama onun yüzünde hiçbir değişim olmamıştı. Aksine, bir maske geçirmiş gibi bütün duygular yüzünde donup kalmıştı.

"Askerlerimin, talim alanında değil de burada ne işi var?"

Ah, bu ses tüm tüylerini tırmalaya tırmalaya çekiyordu, sanki.

"Ev yapımında bize yardım edecek güçlü adamlara ihtiyacımız vardı."

Kayran, daha fazla öfkelenebileceğini hayal bile etmezdi ancak bu açıklama onu resmen zıvanadan çıkarmıştı.

"Sen de, sanki kalede inşaattan anlayan kimse yokmuş gibi, talim alanında çalışması gereken askerlerimi mi getirdin?"

"Bana bağırma! Evet, senin askerlerini çalıştırıyorum. Hem, burada da talim yapmış sayılırlar."

Kayran, içine derin nefesler çekmesinin öfkesini dindirmeye yetmeyeceğini bildiğinden sakinleşmeye çalıştı.

"Bana sormadan savaşçılarımı aldın. Onlar inşaat işçisi değil. Kalede birçok usta bulabilecekken, neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum. Ayrıca üzerindeki şu saçma sapan kıyafetle, onların önünde dolanıp, eğilip doğruluyorsun. Bir de kalkmış, yüzüme karşı güçlü adamlara ihtiyacımız vardı diyorsun. Bütün bunların içinde en çok hangisine kızdığımı bilemiyorum."

Keira, bütün bu suçlamalar karşısında genç adamın öfkesini aratmayacak bir öfkeyle sarsılırken, çevredeki herkesin durmuş onlara baktıklarını ve konuşmanın her aşamasına kulak misafiri olduklarının farkındaydı. Bir adım daha yaklaşıp sesinin tonunu alçalttı.

"Senin beni bu şekilde azarlamaya hakkın yok! Denemediğimi mi sanıyorsun? Fakat kime gittiysem bana sırtını döndü, kimse yardım etmeye yanaşmadı. Ben de askerlerine emrivaki yaptım. Bana saygı duymayan kale halkının ortasında bağırarak, beni yeterince küçük düşürdüğün için teşekkür ederim. Olmayan saygınlığımı yerle bir ettin!" diyerek sözlerini bitirdi ve genç adamı bir köpek yavrusunu suda boğmuş kadar büyük bir suçlulukla arkasında bırakıp gitti.

Kayran, etrafta toplanıp tartışmalarını izleyen kale halkına öldürecekmiş gibi bakışlar fırlatınca, herkes çil yavrusu gibi dağıldı. Askerlerine işlerine devam etmelerini işaret ederek, karısının peşinden yürüdü.

Lanet olsun! Ne zaman ona öfkelense, hemen ardından pişman olmak bir alışkanlık haline gelmişti. Karısının yeşil gözlerinde gördüğü parçalanmışlık ifadesi, onun yüreğini de aynı şekilde parçalayabilme gücüne sahipti.

Hızlı adımlarla salonu geçip, merdivenleri tırmandı. Büyük ihtimalle kendisini odaya kapatmıştı. Kapıyı açmaya çalışınca, içeriden kilitlendiğini gördü ve siniri yeniden tavan yaptı.

"Keira, aç şu lanet kapıyı!" Sesinin sinirli çıkmasını engelleyememişti. Cevap olarak koca bir sessizlik aldı. "Keira, kapıyı açmazsan kıracağım!" Bu defa sesi fazlasıyla öfkeliydi.

Keira onun dışarıda öfkeli bir boğa gibi bağırmasına aldırış etmeden, üzerindekilerle kendini yatağa attı. Bu kadar yeterdi! Bir de kale halkına kızıyordu. Kocası olacak adam saygı duymazken, diğerlerinden saygı beklemek çok komikti.

Kapı, omuz darbeleri altında gıcırdamaya başlayınca, sinirle yerinden doğrulup yataktan indi ve gidip kapıyı açtı. Yeniden kapıyı omuzlamak için gerilen genç adam, hızını alamayıp genç kadına çarparak odanın ortasına doğru uçtu. Altında kalan genç kadının, acıyla inlemesinin ardından gelen küfürleri Kayran'ın göğsünde boğuldu.

Keira, bir an alamadığı nefesini zorlukla içine çekmeye çalıştı ve genç adamın kokusu burnuna doldu. Güç, sahiplenme ve yuva gibi kokuyordu. Dişlerini genç adamın

göğsüne geçirdi. Acıyla inleyen Kayran, kendini onun dişlerinden kurtarıp ellerinden destek alarak doğruldu.

"Beni çiğ çiğ yiyeceğini tahmin etmiştim, ama böyle göğsümden başlayacağını hayal etmemiştim." Sesinde muzip bir tını, bakışlarında yaptığı hata için özür dileyen bir ifade vardı.

Genç kadın, onun ağır cüssesini üzerinden itmeye çalışarak öfkeyle söylendi. "Yaptığın hiçbir sevimli davranış öfkemi gideremez."

"Sen bana sevimli mi dedin? Bana? Herkesin karşısında titrediği adama? İnanamıyorum, evlilik beni ne hale getirmiş! Beni şebeğe döndüren bir kadının oyuncağı oldum."

Sonra genç adam kahkahalarla gülmeye başladı. Öyle çok gülüyordu ki, Keira gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına engel olamadı.

Gülerken bu kadar yakışıklı ve çekici olan başka bir adam var mıydı? Hiç sanmıyordu. O kapıyı kırmaya çalışırken, öfkeli hırlaşmalar ve kırıcı sözcüklerin havada uçuştuğu bir kavga olacağını düşünmüştü. Oysa şu an, bütün öfkesi ve kırgınlığı yok olmuştu. Tek düşünebildiği, mükemmel bir gülümsemeyle aralanmış o dudakları öpmekti.

Uzanıp, ellerini kocasının boynuna doladı ve dudaklarını dudaklarına sürttü.

"Senin sert tavırlarına ve öfkene bayıldığımı söylemiş miydim?" diye mırıldanırken, genç adamın altında kıpırdandı. Sonra dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Nefes nefese ondan uzaklaşan Kayran, "Lanet olsun, kadın! Sonunda, duygu karmaşası yaşatmaktan beni deli edeceksin." diyerek daha fazlasını istemesine neden olacak bir şekilde onu öptü.

"Ayrıca bir daha bu pantolon ve gömleği dışarıdaki aç bakışların altında giydiğini görürsem, Tanrı yardımcın olsun."

"Ama çalışırken çok rahat oluyor," diye itiraz eden Keira, kocasının uyarılmış bedenini kendi bedenine bastırması üzerine arzuyla inledi.

"Aynı zamanda da çok iştah açıcı oluyor," diyen genç adam, onun daha fazla konuşmasına izin vermeden, elini pantolonunun beline atıp, öfkeyle çekti. İkiye ayrılan pantolonu bir kenara fırlatırken, elleri ve dudakları her yerdeydi. "Bu beden benim. Başka hiçbir erkeğin şehvetle bakmasına tahammül edemem. Sen benimsin."

Genç adamın arzulu ve boğuk bir sesle yemin gibi tekrarladığı sözler, Keira'nın büyük bir mutlulukla dolmasına ve gülümsemesine neden oldu.

***

Rodolfo, zindandan çıktığında hâlâ kanında zonklayan arzu ateşiyle yanıyordu. Diğer yandan, aklı ve yüreğinin çarpışması bedenini serseme döndürmüştü.

Kızın son bakışı ve duruşu hiçbir zaman gözünün önünden gitmeyecekti.

Evet, onu istemişti, hem de hiçbir kadını istemediği kadar. Aynı zamanda da, hayatında öncelikli olan sıralamanın değişmesinden korkmuştu. Kadınları sadece yatakta severdi. Bunun dışında hiçbir zaman yaşamının ön sıralarında yer almamışlardı. Tüm zamanı krallığıydı ve dikkatini başka birine ya da bir şeye çevirmeye hiç niyeti yoktu. Ancak o kızı aklından çıkarmayı bir türlü başaramamıştı.

Kendisini korkusuz zannederken, iliklerine kadar korkmuş ve telaşa kapılmıştı. İhanet, kavga, sadakatsizlikle dolu hayatında, bir kadın için endişelenmeye ne zamanı,

ne de gücü vardı. Unutulması gereken bir yara gibi hızla iyileşecek ve onu da geride bırakacaktı.

Geldiği yolun ve çevresindekilerin farkında olmadan, düşüncelerine gömülmüş bir şekilde büyük çalışma odasına vardı. İşte bir neden daha, hayatı yeterince sorunla doluydu. Herkes olduğu yerde kalmalıydı.

Yazman ve danışmanı, onun tuhaf halini fark etmemiş gibi işlerine devam ediyorlardı. Masada açık duran haritaya eğilerek, son zamanlarda duran saldırıların sebebi ile ilgili fikir yürütmeye çalıştı. En son saldırılar sınırlarda pek çok köyü çaresiz bırakmıştı. Gelen haberler ise, bazı krallıkların perde arkasından hazırlık yaptıklarıyla ilgiliydi. Bir plan yapılmalı, aniden gelişebilecek bir saldırı için hazırlıklar tamamlanmalıydı.

Birden kapı açılınca, kızgınlıkla başını kaldırdı ve elinde küçük bir mücevher sandığıyla gelmekte olan Marcella'ya öfkeli bir bakış attı.

Marcella eteğini hışımla savururken, ağzı sinirle çarpılmıştı ve saygı göstermesi gereken bir kralın huzurunda olduğunu unutmuş gibi görünüyordu.

"O sürtük, mücevherlerimi çalmış!" diyerek hışımla genç adamın önünde durdu.

Rodolfo, kız kardeşinin neden söz ettiğini anlamayarak, masanın hemen yanında duran koltuklardan birine oturdu.

"Daha açık konuşursan, durumla ilgili fikrimi söyleyebilirim."

Marcella, onun otoriter tavrı karşısında nerede olduğunu yeni hatırlamış gibi sakinleşmeye çalıştı. "O... Yani Almira denen sürtük, mücevherlerimi çalmış!"

Rodolfo olduğu yerde dikleşirken, dişlerini sıktı.

"Onun çaldığı sonucuna nereden vardın, sorabilir miyim?"

Marcella asabi bir kahkahayla ve alaycı bir şekilde genç adama baktı.

"Sesinde şüphe duyuyorum, yoksa bana inanmıyor musun?"

"Sadece emin olmak istiyorum, birini suçlarken sağlam kanıta ihtiyaç vardır."

Genç kız, elindeki küçük sandığı onun önüne koydu. "Fransa'da bir hayranımın verdiği gerdanlık yok. Bil bakalım, davetin olduğu gün odama kim gelmiş? Beni tanıdığını, çocukluk arkadaşım olduğunu söyleyerek oda hizmetçimden beni bulmasını istemiş. O, odadan çıkınca da gerdanlığı alıp bir yerlerine sokmuş olmalı. Oysa ben onu tanımıyorum. Yalancı sürtük, hırsızlık yapmak için odama girmiş."

Rodolfo, Almira ile batı kanadında karşılaşmasını hatırladı. Onun orada ne aradığını merak etmişti. Bir hırsız mıydı yani? Bu kadar ucuz bir kadına kapıldığı için kendisinden iğrendi. Önünde duran sandığı açtı ve kız kardeşinin mücevherlerine baktı.

Tam kapatacakken, mavi taşlı yüzük dikkatini çekti.

Mavi taşlı bir yüzüğün içinden, bardağa toz boşalttı.

Almira'nın söyledikleri aklına gelince, uzanıp yüzüğü aldı.

Marcella, yüzüğü kutuya koyduğuna inanamayarak kendine lanetler yağdırırken, genç adam taşı açmak için gerekli mekanizmayı aramaya başladı. Elinde evirip

çevirirken, "O, çok değerli bir şey değil!" diyerek yüzüğü almaya çalışan kıza, soğuk gözlerle baktı.

Aklında kuşku dolu sorular kalsın istemiyordu.

"Lucero, bana şifacı Severo'yu çağır."

Marcella, dudaklarına kadar bembeyaz olmuştu ve titreyen ellerini eteklerinin altına saklamaya çalıştı.

"Neler oluyor, Rodolfo?"

Rodolfo, ona aldırış etmeyerek, nihayet klipsini bulduğu yüzüğün taşını açtı ve boşluktaki beyaz toz kalıntılarını inceleyerek kokladı.

"Bu gizli bölmede ne saklıyordun, Marcella?"

Sesi öylesine soğuk ve dondurucuydu ki, Marcella zoraki bir şekilde gülümsemeye çalışsa da dudakları itaat etmedi.

"Ah, beni yakaladın! Ara sıra afyon kullanıyorum, fark edilmesin diye de yüzüğümün içinde saklıyorum."

O sırada kapı açılıp, Lucero ve şifacı Severo içeriye girdi. Şifacı yanına geldiğinde, Rodolfo elindeki yüzüğü ona uzattı. "Bak bakalım, bu afyon mu?" derken, gözlerini kırpmadan kardeşine bakıyordu.

Severo eline aldığı yüzüğü aydınlığa tuttu, kokladı, ardından masada duran bir bardak suda parmağını ıslatıp batırdı ve diliyle dokundu. Farkına vardığı gerçek, sakalının titremesine neden olmuştu.

"Efendim, sanırım içinde dört çeşit zehir var. Odamda incelemeden tam olarak söyleyemem ama dulavrat otu, baldıran, kurtboğan ve akrep zehriyle oluşturulmuş özel bir karışıma benziyor. Dediğim gibi incelemek için bana izin verirseniz..."

"Yeteeer!"

Rodolfo'nun tiksinti dolu sesi odayı doldurduğunda, Marcella dizlerinin üzerine düştü ve şifacı korkuyla birkaç adım uzaklaştı. Yazman ve danışman başlarını kâğıtlara gömerek daha hızlı yazmaya başladılar.

Rodolfo, önünde duran sandığa vurduğu yumrukla etrafa saçılan mücevherlerin üzerine basarak, kız kardeşinin karşısına geldi. Ölümcül bir melek gibi onun tepesinde dikilirken, yumrukları sıkmaktan bembeyaz olmuştu.

"Sadece tek bir soru Marcella, neden?"

İki büklüm olmuş kızın hıçkırıklarla sarsılan omuzlarına duygusuzca baktı ve eğilip saçlarından çekerek kendisine bakmasını sağladı.

"Söyle neden?" dişlerinin arasından tıslayarak çıkan sesi, kızın daha çok ağlamasına neden oldu.

"Fransa'dayken bir cinayete karıştım. Rodas bunu biliyordu ve beni kurtardı. Eğer dediklerini yapmazsam, beni ele vereceğini söyledi. Ölen kişi kralın kuzenlerinden biriydi. Ben seni zehirleyince, o da gelip krallığın başına geçecekti."

Rodolfo kızı ittirerek yere düşmesine neden oldu.

"Muhafız!"

Bağırması, kapıdaki nöbetçinin anında odaya girmesini sağladı.

"Prensesi al ve hücreye koy! Kimseyle görüşmeyecek!"

Marcella'nın yalvararak ellerini öpmesi, dizlerine kapanması ve çığlık çığlığa bağırması, taşa dönen kalbinde en ufak bir acımaya bile neden olmamıştı.

Masaya geri oturduğunda, elleri saçında, ensesinde ve çenesinde ne yapacağını bilemeyen bir tavırla dolaştı.

Kendi kardeşleri, kanından canından olan kardeşleri, onu öldürmek için komplo kurmuşlardı.

Ertesi gün araştırma için gönderdiği asker, elleri boş olarak döndü. Baron Salbetore'un bir kızı yoktu. Leydi Almira isminde birini kimse tanımıyordu. Saraydan çıktıktan sonra nereye gittiği de belli değildi. Kız, yer yarılmış içine girmişti sanki. Belki adı da yalandı. Saraya sadece hırsızlık için girdiğine inanmıyordu. Başka bir sebep olmalıydı. Yoksa neden böyle büyük bir tehlikeyi göze alıp, kralın burnunun dibine kadar sokulacaktı ki? Ayrıca neden sadece gerdanlığı alıp çıkmıştı? Sandıkta daha fazla ederi olan mücevherler vardı.

Odasında dönüp durmak, hiçbir sorusuna cevap vermiyordu. Kapıyı çarpıp çıktı ve zindan merdivenlerini koşarak indi. Loş dehlizde yürürken adımları yankılanıyor ve fareler çığlık atarak uzaklaşıyordu. Gardiyana kapıyı açmasını söyledi.

Marcella, açılan kapıya umutla bakarak ayağa fırladı. Hâlâ ağlıyordu. Koşup Rodolfo'ya sarılmak istedi ancak genç adam onu kendinden uzaklaştırmak için elini uzattı ve durdurdu.

"O gerdanlığı nereden buldun?"

Marcella, başını sallayarak geri geri gidip duvara dayandı ve yavaşça yere çöktü.

"Lütfen beni buradan çıkar! Ne istersen yaparım, lütfen!"

"Soruma cevap ver, Marcella! O gerdanlık nereden geldi?" Bu kez sesi daha da haşin bir şekilde çıkmıştı.

Genç kız, tüm umutları sona ermiş gibi hıçkırarak anlatmaya başladı. "Kral Luis'in özel odasından çaldım, hanedanlığa ait bir gerdanlık."

Rodolfo'nun yüzünde oluşan tiksinti ve nefret öylesine barizdi ki, Marcella gözlerini ondan kaçırdı.

"Rodas ve sen bu krallığın en değerli iki varisiydiniz. Ben hiçbir zaman kral olmak istemedim, ama babam beni dinlemedi. Siz de bunu, beni öldürerek elde etmeye çalıştınız. Daha önceki denemeniz de şüpheliydi, bu nedenle sürgüne gönderildiniz. Fakat yine de akıllanmadınız. Sizin gibi kardeşleri hak etmek için nasıl bir günah işledim bilmiyorum ama bundan böyle ömür boyu bu zindanda çürümeye mahkûmsun. Eğer Rodas da geri dönmek gibi bir hata yaparsa, onun sonu da seninle aynı olacak."

Sonra arkasına bile bakmadan zindanı terk etti.

BÖLÜM 28

Rodolfo öğrendikleri, yaşadıkları ve içinden çıkamadığı vicdan azabıyla kabına sığamaz bir şekilde sarayda öfke fırtınası estiriyordu.

Kız kardeşi ve Rodas'ın bu son olayda yaptıkları yüzünden hâlâ kendine gelememişti. Böyle lanet olası bir krallığı kim isterdi ki? Bir insan, her an ihanete açık olan hayatını kime emanet edebileceğini bilmeden nasıl yaşardı? Yalnız kalmaya ve yalnız yaşlanmaya mahkûmdu. İstemeden yaşadığı bu hayat, artık kendisini boğmaya başlamıştı.

Kayran yanında olsaydı kendini daha rahatlamış hissederdi. Son yaşadıklarından bu yana ondan da ses seda çıkmamıştı. Arkadaşlığını özlemişti, emrivaki yaparak onu saraya getirtmeyi bile düşünmüştü. Çevresindekilerin hepsi, korku ve saygıdan dolayı asla gerçek fikrini söyleyemeyecek insanlardı. Emirlerini yerine getirmekten başka bir işe yaramayan insanlar...

Her gece başını yastığa koyduğunda, gece mavisi gözlerin parçalanmış duygularla bakışı gözünün önünden gitmiyordu. Uykusuz geçen gecelere alışmaya başlamıştı artık.

Hayat bu kadar mı tatsız tuzsuz olurdu? Annesinin soruları, peşinde dolanması, Marcella'yı affetmesi için yaptığı baskı da üzerine eklenince, resmen cehenneme dönen sarayda bir an bile duramaz hale gelmişti.

Marcella'yı ne yapacağıyla ilgili sorular, yeterince aklını meşgul ediyordu zaten. Onu yeniden sürgüne göndermesi, yine aynı kısır döngüye neden olacaktı. Ayrıca gönderdiği anda, Rodas onu bulacak ve suikast planlarına devam edecekti. Bazen çekip gitmeyi düşünmüyor değildi.

Ama o zaman da, Rodas'ın hırsı, aç gözlülüğü ve ihtirası yüzünden, iki yıla kalmaz Kastilya Krallığı haritadan silinirdi. Halkına bunu yapamazdı. Babasının korkularını hayata geçirerek, mezarında ters dönmesine neden olamazdı.

Taht odasında danışmanlarının verdiği bilgileri dinlerken, için için kaynayan düşmanlarının son durumlarıyla ilgili Rafael'le konuşması gerektiğini düşünüyordu. Bir haber gönderebilirdi, fakat saraydan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Genç kralın aniden ayağa kalması üzerine, konuşmasını yarım bırakan Lucero tedirgince çevresine baktı. Yanlış bir şey mi söylemişti? Kralı kızdırmış mıydı?

Rodolfo, "Daha sonra devam ederiz, Lucero," diyerek kapıya doğru yürüdü.

Sarayın merdivenlerini hızla inerken, koruma muhafızına atını hazırlamalarını söyledi. Adam koşturarak giderken, Rodolfo sakinleşmeye çalışarak ahırların olduğu yöne doğru yavaş adımlarla yürüdü.

Seyis, atını oldukça hızlı hazırlamıştı. Muhafızın "Yalnız mı gidiyorsunuz?" sorusuna cevap vermeden atı mahmuzladı. Asker, şaşkın şaşkın baktıktan sonra kendine geldi ve durumu komutana bildirmek için kışlaya doğru koşturdu.

***

Kayran, yanında askerleri olmadan dış kapıdan giren Rodolfo'yu görünce merakla kaşlarını çattı. Neler olduğu konusunda bir fikri yoktu, ama onun böyle korumasız bir şekilde buraya gelmesine kızmıştı.

Yaklaşan genç adama doğru öfkeyle yürüdü. O daha varmadan, Rodolfo attan inmiş ve telaşla gelen seyise atını vermişti.

"Senin, bu aptallığı yapmayacak kadar zeki bir adam olduğunu sanıyordum!"

Rodolfo sırıtarak yanıt verdi. "Ben de seni özledim, kalp kalbe karşıymış demek ki."

İki eski dost, önce bileklerinden tutarak birbirlerini selamladılar, sonra da sarılıp omuzlarına vurdular. Bu davranış, Endülüslülerden İber Yarımadası'nda yaşayan halka geçmiş bir sevgi gösterisiydi.

"Askerlerin nerede?"

Rodolfo, sorulan soruyu kaşlarını kaldırarak ve alayla cevaplarken eğleniyordu. "Karnım aç, anneciğim."

Kayran, hayatını bu kadar hafife alan arkadaşının boş vermiş yüz ifadesini silmek için sıkı bir yumruk geçirmeyi istedi.

"Hangi rüzgâr attı seni?" diye sordu merdivenlerden çıkarken. Kapıyı açıp, Rodolfo'nun geçmesi için tuttu. Dostuydu, ama aynı zamanda da bir kraldı. Eğer en yakını olarak o saygı göstermezse, diğer insanların saygı göstermesini bekleyemezdi.

Salona girip, koltuğa otururken gelen hizmetlilerden içecek istedi. Kadın hızla selam verip, koşarcasına odadan çıktı.

"Soruma hâlâ cevap vermedin."

Rodolfo, gözü üzerinden bir an bile ayrılmayan Rafael'e kızgınca bakarken "Arkadaşımın kalesine gelmek için, illaki bir neden mi olması gerekiyor?" diyerek homurdandı.

"Kapım sana her zaman açık, ama yanında askerlerin olmadan saraydan ayrılırken aklın neredeydi?"

Kayran, onun gergin bedeni, düşünceli bakışları ve sıkıntılı tavırlarından bir sorunu olduğunu anlamıştı. Rodolfo'yu iyi tanıyordu; bazen pervasız ve gözü kara olsa da, asla tedbiri elden bırakmazdı.

Cevap beklerken, içkiler geldi ve bir süre suskunlukla içkilerini yudumladılar.

"Birlikte eski günlerdeki gibi ava çıkarız diye düşünmüştüm. Ayrıca seninle konuşmam gereken özel konular da var."

Kayran dirseklerini dizlerine dayayarak eğildi.

"Seni dinliyorum."

Rodolfo ise koltuğunda geriye yaslandı.

"Farkındaysan özel dedim, ulu orta konuşulmayacak kadar özel."

"Demek çok özel! Ah, bir kız meselesi mi yoksa?"

Arkadaşının dudaklarında oluşan sırıtmaya dik dik bakan Rodolfo, sinirle içini çekti. "Özel kelimesinin anlamını bilmiyorsan, memnuniyetle öğretirim," diyerek dişini sıktı.

Genç adam, onun bu asabi tavırlarına bakarak doğru tahminde bulunduğunu anlayınca kahkahalarla gülmeye başladı.

"Peki, bu çok özel konuyu nerede konuşacağız sorabilir miyim?"

Rodolfo düşünceli bir ifadeyle elindeki bardağı parmaklarının arasında döndürürken, "Ava gittiğimizde," diye mırıldandı.

Kayran, elinde olmadan yüzünde büyüyen gülümsemeyle başını salladı.

"Pekâlâ, siz nasıl isterseniz majesteleri."

Kapıyı hızla açıp, ateş topu gibi içeriye dalan Keira, kocasının yanında duran kralı görünce olduğu yerde kaldı. Bu adamdan hiç hoşlanmamıştı ancak o, kocasının çok yakın bir dostuydu. Heyecanla parlayan yüzü düştü ve asık bir suratla ona dönen genç adamlara doğru yürüdü. Özensiz bir şekilde kralı selamladı.

Kayran, heyecanla içeriye dalan karısının koşarak geldiğini, kızarmış yanaklarından ve her nefesiyle inip kalkan göğsünden anlamıştı. Hiçbir zaman bir leydi gibi davranmayı öğrenemeyecek olan bu kadına baktıkça, her hareketiyle büyüleniyordu. Suratının değişimini izlerken, onun Rodolfo'dan hiç hoşlanmadığını görebiliyordu.

Ayağa kalkıp ona yaklaştı ve elinden tutarak yanına çekti.

"Karımla tanışmıştın, majesteleri. Leydi Keira."

Sözleriyle, Rodolfo'nun üzerine bir yıldırım fırlattığını bilerek sinsi bir zevk aldı.

Rodolfo karşısında duran ikiliyi izlerken, arkadaşının yapmış olduğu emre itaatsizlik karşısında ne diyeceğini bilemedi.

"Benden izinsiz evlendin mi?" diye sorarken sesi sertti.

Keira, bu sert soru karşısında yerinde dikleşti ve gözlerini krala dikti.

"Ülkede her evlenen çiftin sizden izin aldığını bilmiyordum, majesteleri."

Sözleriyle, kocasından önce tepkisini ortaya koymuştu.

Rodolfo kaşlarını kaldırdı ve Rafael'e baktı.

"Anladığım kadarıyla belanı bulmuşsun, benim seni azarlamama gerek kalmamış." Genç kralın alaycı sırıtışı, Kayran'ın rahatlamasına neden oldu.

Rodolfo ayağa kalkarak yanlarına geldi. Uzanıp genç kadının elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Sizi kutluyorum, leydim. Ömür boyu mutluluklar dilerim."

Sonra genç adama döndü ve kollarını açıp sarıldı. Bu tepkiyi beklemeyen Keira ve Kayran birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

"Kutluyorum, dostum. Seni ehlileştirecek kadını bulmuş olduğunu görüyorum."

Kayran, kralın bu sözlerine yumruğunu omzuna geçirerek cevap verdi.

"Sarayda bir kutlama yapmalıyız."

"Unuttuysan, Keira bir süre ortalarda olmayacaktı."

Rodolfo hatırladıklarıyla durakladı. "Evet, unutmuşum. O zaman ilk müsait olduğunuzda, sarayda muhteşem bir davetle kutlama yapacağız."

Kralın sözü emirdi ve ikisi de sesini çıkarmadı.

Genç adam karısına dönüp, "İçeriye girdiğinde sanki bir şey söyleyecektin," diyerek merakını dile getirdi.

Keira yeniden yüzüne yerleşen heyecanla cıvıldadı. "Kulübeyi bitirdik. Belki gelip görmek istersin diye düşünmüştüm."

Kayran, Rodolfo'ya baktı.

"Biz ava çıkacaktık, dönünce bakarım."

Keira, ikisi arasında geçen sözsüz diyalogu merakla izledi. Sonra ikisine de iyi günler dileyip yanlarından ayrıldı. Özel konuşmak istedikleri her neyse, yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. Gidip Sarita ve Honoria'yı görmeliydi, belki yerleşme işi bittikten sonra küçük kızla çalışmalarına devam edebilirlerdi.

***

Almira, kendisini peşinden acımasızca koşturan ufaklığı bir eline geçirirse memnuniyetle boğacaktı. Niguel sekiz yaşında, kıvırcık siyah saçları ve kocaman siyah gözleriyle şirinlik abidesi, fakat bir o kadar da yaramazlıkta sınır tanımayan bir çocuktu. Koridorda koşarken, heyecanlı kahkahalarıyla genç kızı deli ediyordu.

"Niguel, o kitabı hemen bana getirmezsen, seni dizime yatırıp bir güzel pataklayacağım."

Hiç! Kime söylüyordu ki? Kendisi bağırırken, o çoktan binanın bahçeye açılan kapısından çıkmış, merdivenlerinden inmeye başlamıştı bile. Almira eteğini tutup daha hızlı koşmaya başladı.

"Tatlım, o kitap olmazsa Ray'in uyuyamadığını biliyorsun. Hadi artık ver şunu."

Bu sözler üzerine çocuk son basamakları ikişer ikişer indi. Oyun olduğunu düşündüğü bu kaçıp kovalamacadan hayli eğleniyor görünüyordu.

Eğer masal kitabını kaybederlerse başları belada demekti. Şu an avaz avaz bağırarak ağlayan Ray'i susturabilecek tek şey, kitabı sağ salim geri getirmekti.

Niguel, arkasından ayak seslerinin gelmediğini fark edince geri döndü ve kıza baktı. Onun iki büklüm merdivenin dibinde çöktüğünü ve acıyla yüzünü buruşturduğunu görünce korkuyla koşmaya başladı. Nefes nefese koşarken "Almira!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Yanına geldiğinde eğilip, yüzünü dizlerine gömmüş genç kıza baktı.

"Ne oldu, Almira? Acı mı çekiyorsun? Lütfen hastalanma!" derken ufak elleriyle onun saçını okşuyordu. Omuzları sarsılan kızın çok acı çektiğini ve ağladığını düşünürken, onun aniden başını kaldırmasıyla yüzünü görünce ve bileğinden yakalanınca yanıldığını anladı. Ama iş işten geçmişti. Almira'nın sessiz gülüşleri kahkahaya dönüşürken, yaramazı çekip kollarıyla sardı. Niguel'in kurtulma çabaları sonuçsuz kaldı.

"Demek beni kandırdın, sen nasıl bir yetişkinsin?"

"Senin hızına yetişemeyip, oyun oynamak zorunda olan bir yetişkinim," dedi ve elindeki kitabı çekip aldı.

Somurtan küçük çocuğu gıdıklamaya başlayınca, yerde tepinen ve yuvarlanan bir yumağa dönüştüler.

"Ah, Tanrım! Sen ne zaman büyüyeceksin, Almira?"

Fran'ın sevecen ve şakacı sesini duyunca yerde yuvarlanan ikili toparlandı.

"Niguel, benimle geliyorsun. Almira, sen de Ray'i uyut," diyerek çocuğa elini uzattı. Niguel uslu bir şekilde merdivenleri çıkıp onun elini tutarken, Almira da yerden kalkıp üzerini silkeledi. Ağırbaşlı bir şekilde arkalarından yürüdü.

Kastilya'dan dönüşleri, gerdanlığı krala teslim edişleri ve normal hayatlarına dönmelerinin üzerinden on gün

geçmişti. Kral Luis, verdiği sözü tutmuş ve onlara kocaman bir bina tahsis etmişti. Saraydan gönderilen yiyecekler ve bağlanan aylık para, ısınma, giyim ve yiyecek dertlerini ortadan kaldırmıştı.

Çocuklar bu yeni evlerini çok sevmişlerdi.

Almira zindandaki o günden beri, hayatının ışığını çekip almışlar, geriye sadece mutsuzluk ve karanlık bırakmışlar gibi kendini boş hissediyordu. Gündüzleri çocuklarla ilgilenirken, geceleri aklına gelen her söz ve davranış, karnında ve yüreğinde burulan bir ağrı bırakıyordu.

Fran ona 'büyümedin' diyordu, oysa şu son bir ay, onu hızlı bir şekilde büyümeye ve olgunlaşmaya zorlamıştı. Kendisini duygusal yönden hiç olmadığı kadar yaşlı ve yıpranmış hissediyordu.

Bazen geri dönüp, ona nasıl bu kadar kalpsiz olabildiğini sormak istiyordu. Bir insan, nasıl bu kadar duygusuz ve taş kalpli olurdu? Bu onun kral olarak kendisini diğerlerinden daha yukarıda ve ulaşılmaz gördüğünü mü gösterirdi? Belki de.

Söylediği son sözler hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Böyle zamanlarda sıktığı dişleri, çenesini ağrıtıyor ve içine yerleşen nefret büyüdükçe büyüyordu.

Yaşadıkları gururunu incitmiş, yerle bir etmiş, bir daha onarılamayacak kadar kalbini kırmış ve kendisini bir süprüntü gibi hissettirmişti. Bundan böyle hayatı boyunca hiç kimseye güvenmeyecek, kalbini ve bedenini vermeyecekti. Aldığı ders kalıcı olmuştu.

***

Rodolfo, uçan kuşa doğru attığı okun hedefi bulup bulmadığını umursamadan, atının başını döndürdü ve topukladı. Kayran, onun bu yerinde duramayan ve asabi

bir şekilde sürekli koşturmasından yorulmuş bir halde peşine düştü.

"Amacımız avlanmak değil, anladım. Fakat bir yerde durmayı düşünmüyorsan, neden geldik ki?"

Arkasından bağıran arkadaşına hak vererek, atının dizginlerini çekip durdu, atladı ve bir ağaç dalına bağladı. Genç adamın da onu takip ederek atını bağlamasını bekledi.

Ona doğru yürüyen Kayran, "Huzursuzluğunun acısını benden çıkarmanın bir sebebi var mı?" diye homurdanırken, ilerleyip ağacın altına oturdu.

Biraz geride, onları takip eden savaşçıları da durdular. Bu koşturmacanın savaşmaktan bile zor geldiği yüzlerinden belliydi.

Kayran'ın yanına oturan Rodolfo, belindeki kılıcını çıkartıp yana koydu ve rahatlayarak arkasına yaslandı.

Genç adam onun sıkıntısını dışına dökmesini beklerken, sesini çıkarmadı. İkisi de kolay kolay içini döken adamlar değillerdi. Birbirlerini anlamak ve ona göre davranmak, dostluklarını sürekli kılmıştı. Ve şimdi dostu içindeki yarayı açmadıkça elinden bir şey gelmezdi.

Rodolfo nihayet konuşmaya karar vermiş gibi pufladı.

"Bir kadınla tanıştım. Av sırasında karşılaştık ve ben önüne çıkınca atı ürküp onu üzerinden attı. Ben de yaralı olduğu için saraya getirdim. Etkilendim ve geçen günler boyunca onu istedim. Bana karşı gelen, sivri dilli ve hoşlanmadığını her fırsatta yüzüme söyleyen bir kadını istedim. Bana davranış şeklindendi belki de. İlk defa bir kadın beni reddetmişti. Davet verdiğim gece, davranışları şüphe çekiciydi. Bardağıma vurarak içkiyi üzerime döktü. Marcella, şarabın zehirli olduğunu söyleyerek içime şüphe

tohumlarını ekti. Şifacı bardakta gerçekten de zehir olduğunu söyleyince, yapmadım demesine rağmen onu zindana attırdım. Çok öfkeliydim, deliye dönmüştüm. Aptal yerine konmaktan dolayı öfkeli bir boğa gibi gidip zindanda ona saldırdım. Bana itiraz etmedi. Olanları anlatmasına rağmen, zehirleme işini Marcella'nın yaptığını söylemesine rağmen, ona inanmadım ve zorladım. Boyun eğdi ve kendisini bana teslim etti."

Burada duran Rodolfo, yaptığı aptallığa ve kendisine alaycı bir sesle güldü.

"Sonra ne yaptım biliyor musun? Ona sahip oldum ve suçsuzluğunu kanıtladığını söyleyerek saraydan kovdum. Gitti. Ertesi gün, söylediklerinin doğru olduğunu keşfettim. Kız kardeşim beni zehirlemeye çalışmıştı. Fakat o, kardeşimin oyununu tersine çevirdi, hayatımı kurtardı. Bense, onu olabilecek en aşağılık şekilde yerlere vurdum, onurunu kirlettim ve o hiçbir şey söylemeden gitti. Aradım fakat bulamadım. Öyle biri hiç var olmamıştı sanki. Sonra Marcella'nın Kral Luis'den çaldığı hanedanlık gerdanlığını geri alması için görevlendirilen bir hırsız olduğunu öğrendim. Fransa'ya geri dönmüştü."

Kayran, arkadaşı içini dökerken sadece dinledi ve sesindeki pişmanlığı, kendine olan öfkesini, vicdan azabını, kardeşi tarafından uğradığı ihanetin acısını hissederek, teselli edecek sözcüklerin olmamasının sıkıntısını duydu.

"Vicdan azabı ve pişmanlık, ona ilgi duyuyor olduğunu göstermez, insani duygulardır. Tut ki onu buldun, amacın ne?"

"Bilmiyorum, kendimi affettirmek, özür dilemek belki."

"Tamam, diyelim özür diledin, ya sonra? Gitmesine izin mi vereceksin?"

Rodolfo için bu soruya verilecek cevap kesindi.

"Onu bırakmayı düşünmüyorum."

"O istemese bile mi?

"İstemesini sağlayacağım."

"Peki, Kastilya Kralı ile bir hırsızı nasıl bir gelecek bekleyebilir ki?"

Bunu Rodolfo da bilmiyordu. Şu an kızın içini kasıp kavuran nefreti, bir başka ülkede yaşasa bile hissedebiliyordu. Bütün bunlar taş kalpli, piç Luis yüzünden kızın başına gelmişti belki de.

"Beni takdir edeceğini düşünerek kendimi kandırmıyorum. Hislerinin yoğun bir şekilde nefret içerdiğinin de farkındayım. Aramızda kaçınılmaz şekilde şiddetli bir savaş olacak. Benim duygularıma gelince, bu savaşta geleceğimizi ölümüne bir şekilde savunacağıma emin olabilirsin. İkimizin de başka çaresi kalmayıncaya kadar, ne pahasına olursa olsun, elimden geleni yapıp onu elde edeceğim."

Kayran bakışlarının ağırlığıyla sanki onu olduğu yere mıhlamıştı. Sesi ise düşünmek istemediklerini söyleyerek, duygularını bir bir kazığa oturtuyordu. Acımasız piç!

"Yaptıklarından sonra bu asla gerçekleşmeyebilir. Anladığım kadarıyla, onu onarılması mümkün olmayacak şekilde kırmışsın. Bir kadının kırıldığında affedici olmasını beklemen, çölde karın erimeyeceğini düşünmen kadar imkânsız olabiliyor. İnan bana, yaşadım ve biliyorum."

Rodolfo kendini savunabilecek durumda değildi. Sanki üzerinde hiç düşünmemişti de.

"Ne yani, peşini bırak mı diyorsun?"

Kanında dolaşan arzuyu, sadece o gece mavisi gözlerin sahibi dindirebilirdi. Tüm bedeninde dolaşan arzuya,

kızın görüntüsü bir ziyafet gibi geldi ve dinmeyen alevler yeniden parladı.

Kayran, içten içe onun böyle sürünüyor olmasından keyif alsa da, verdiği fikirlerle ona yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Hayır, onu gerçekten istiyorsan devam et, ama kendini de hazırla."

Kısık sesi tok ve kararlıydı.

"Olabilecek her şeye kendimi hazırlıyorum. Asıl önemli olan, ona nasıl ulaşacağım?"

Rodolfo kahverengi gözlerinde cevap bekleyen bir ifadeyle bakınca, Kayran "Adamlarından birkaçını onu getirmesi için Fransa'ya gönder," diye öneride bulundu.

Genç kral hiç de hoş olmayan bir sesle, "Yaptıklarımdan sonra, bir de bunu yapamam. Bu onu daha çok öfkelendirir ve korkutur," diyerek itiraz etti.

"Fransa'ya resmi bir ziyaret düzenleyebilirsin."

Ciddi yüzünde kaşları çatılırken, o seçeneği çoktan elemişe benziyordu. "Şu an Fransa, Aragon ve Leon Krallıklarının gizlice ittifak kurma çalışmalarının olduğu bir dönemde, benim kendi ayaklarımla oraya gitmem, sence ne düşündürür?"

Kayran kollarını, çektiği dizine dayadı ve arkadaşına bakarak "O halde yapacağımız tek bir şey var; gizlice Fransa'ya gidip, onu ikna etmek ve alıp gelmek. Başka çözüm yolu düşünemiyorum," dedi.

"Yapacağımız derken?"

"Hadi ama, seni yalnız gönderecek değilim herhalde. Ayrıca uzun zamandır biz bize bir macera yaşamadık, şimdi tutup da beni bu olaydan dışlayamazsın."

Rodolfo, arkadaşının yanında olmasından, yargılamadan dinlemesinden ve yol göstermesinden büyük bir memnuniyet duyarak rahat bir nefes aldı. Dostu, bu sıkıntılı anlarında onu deniz ortasından çekip çıkarmış gibi, bir nefeste boğulmaktan kurtarmıştı.

Şimdi asıl sorun, genç kızı nasıl ikna edeceği ve kendisini affedip affetmeyeceğiydi.

***

Rodolfo'nun kaleden ayrılmasından hemen sonra, Keira'ya söz verdiği gibi biten kulübeyi görmek için oraya yöneldi. Honoria öylesine mutlu görünüyordu ki, lordunu kapıda görünce sevinçten ne yapacağını şaşırdı.

Kayran, karısının yaptığı işle gurur duyarak çevreyi dolaştı. Keira ve küçük bir kız ağacın altında, dallardan yaptıkları kılıçlarla çalışıyorlardı. Ağacın gövdesine yaslanıp, onları izlemeye başladı.

Her dönüşünde kızıl saçları savruluyor, gözleri bu işten ne kadar keyif aldığını gösterircesine parlıyordu. Arada yaptıkları saçma hareketlere birlikte kıkırdıyorlardı. Eğlendikleri her hallerinden belliydi.

Genç adam da onları izlerken gülümsediğini fark etti. Gözünün önüne, karısının kendi çocuklarıyla eğlenen ve oynayan görüntüsü gelince, bu görüntüye sıkıca sarılmak istedi. Harika bir anne olacaktı.

Genç kadın, kocasının ağacın altında durmuş, alıcı gözlerle kendisini izlediğini görünce çalışmayı durdurdu. Sarita'yı öperek gönderdi ve ona doğru yürüdü. Genç adamın gözünü bile kırpmadan, dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle hareketlerini izlediğini görmek, içinde ona doğru ayaklanan duyguların koşturmasına sebep oldu.

Ağacın altında karşılıklı durdular ve genç adam yaslandığı yerden doğruldu. Bir adımda, burun buruna gelmelerini sağlayacak şekilde hareket etti.

"Demek ortadan kaybolduğun zamanlarda burada çalışıyorsun?" derken parmakları, genç kadının kolundan yukarıya doğru okşayarak hareket etti.

Üzerindeki yeşil kadife elbise bedenini sarıyor, gözlerinin yeşilini ortaya çıkarıyor ve saçlarının bir avuç güneş ışığı gibi yanmasına neden oluyordu. Yanakları kızaran genç kadın, ne kadar ulaşılmaz göründüğünü asla tahmin edemezdi. *Keşke kendisini benim gözlerimle görebilseydi!* diye düşündü Kayran. İçine sızarken mutluluk verdiğini bilseydi... Ve onsuz kalma düşüncesinin, yüreğine yıldırım gibi ölümcül bir şekilde düşmesinin ne demek olduğunu anlayabilseydi.

"Hiçbir işe yaramıyorum, en azından Sarita'yı eğlendirebilirim diye düşündüm."

Genç adam, onun bu alaycı ve iğneleyici konuşması üzerine kaşlarını kaldırdı. "Bu sonuca nereden vardın?" diye sorarken elini onun omzuna koydu.

Keira, söylediklerine sonradan pişman olmuş bir şekilde umursamazca omzunu silkti. Hep geri planda kalmak, üzülmeyi göze almadan açıklama yapmasını zorlaştırıyordu.

"Hiç kimsenin bana ihtiyacı yok, zaten olsa bile hiçbir işten anlamıyorum," derken sesi kırgındı.

Kayran onu kendine doğru çekip, kollarıyla sıkıca sardı. Başını göğsündeki yerine yerleştirip, parmaklarını sırtında gezdirdi. Karısının, her kadınsı kıvrımını ellerinin altında hissederken, onu her sardığında duyduğu tuhaf baş dönmesini açıklamak oldukça zordu. Bu duyguları

her hissettiğinde, gafil avlanmış gibi bir çaresizlik dalga dalga tüm bedenine yayılıyordu.

"Benim sana ihtiyacım var, ayrıca Sarita'nın da. Şimdilik bizimle idare edemez misin?" dedi alçak ve sakinleştirici bir sesle.

Genç adamın, onu teselli ederken söylediği bu sözler üzerine Keira boğuk bir şekilde kıkırdadı.

"Sanırım dişimi sıkıp sana katlanabilirim."

Genç adam gülme isteğine karşı koyarak, avuçlarına aldığı güzel yüze uzun uzun baktı ve sonra eğilip dudaklarını işgal etti. Ayrıldıklarında, elinden tutup kaleye doğru yürümeye başladı. Kaba kuvvet genç adamın gerçekten de en iyi bildiği ve uyguladığı özelliğiydi.

"Bir süre buradan uzakta olacağım."

Keira aniden durdu. Genç adam da durarak, ona döndü. Gözlerinde çırpınan telaş ve endişeyi silmek için ikna edilmeye ihtiyacı var gibi duruyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Sanki onu terk edeceğini söylemiş gibi konuşması karşısında sırıttı. Bu tepki içinden geçenlerle taban tabana zıt bir davranıştı. Burada yalnız ve korunmasız bırakacağı karısı için endişelendiğini belli etmeyerek, işi hafife aldığını belirten bir tarzda "Seni bırakacağımı sanıp telaşlanıyorsan..." diyerek alay etti.

Genç kadın minik burnunu sevimli bir şekilde havaya dikti ve gülünç bir yüze büründüğünü bilse de, "Küstah, kendini beğenmiş, ukala, sadece rahat geçireceğim zamanın kaç gün olduğunu bilmek istedim. Ne kadar uzak, o kadar iyi," diyerek genç adamın damarına bastı.

Kayran, karısının bu sözleri üzerine uzanıp onu belinden yakaladı ve kaldırıp omzuna attı. Genç kadın yaklaşan tehlikenin varlığını hisseden bir tavşan gibi bağırarak kurtulmaya çalıştı. Kaçması, sıkıca bacaklarına sarılmış çelik gibi kollar sayesinde imkânsızdı. Bunu daha önceki denemelerinde kesinleştirmişti.

Keira'nın çığlıklarına aldırış etmeden yürümeye başladı.

"Kahretsin, Rafael! Bunu sana ödeteceğim, lanet olası bırak beni!" Baş aşağı sallanırken tehditlerinin hiç de inandırıcı olmadığını biliyordu. Küçük yumruklarını, taş gibi sırtına indirmesi de sonuç vermedi. Genç adam rahatsız olmuşa benzemiyordu, aksine adımlarını hızlandırdı.

"Geri dönünceye kadar, beni aklından bir an bile çıkaramayacağım garanti altına alacağım sevgilim. Beni öyle özleyeceksin ki, gözlerini yoldan ayıramayacaksın."

"Hâlâ nereye gideceğini söylemedin, seni zorba!" Baş aşağı durmaktan midesi bulanmaya başlamıştı ve merdivenleri çıkmaya başlayan genç adamın omzundan tutup, doğrulmaya çalıştı.

Kayran, onu omzundan çekip kucağına aldı ve salonu geçti. Merdivenleri çıkarken, "Rodolfo ile birlikte Fransa'ya gideceğiz," cevabını verdi.

Genç kadın duyduklarıyla yetinmeyip, gözleriyle yüzünü taradı ve "Yalnız gitmeyeceksiniz o zaman," diyerek sorgulamaya devam etti.

"Yalnız olacağız." Cümlesi kısa ve özdü, hiçbir açık vermiyordu.

"Böyle bir aptallık yapmayacaksınız! Fransa bela arayanların uğrak yeri."

Genç adam kendine has vurdumduymazlığı ve güven verici sesiyle karısını rahatlatmaya çalıştı. "Biliyorum, tatlım. Bu nedenle, dikkat çekmemek için elimizden geleni yapacağız."

Keira gözlerini kırpıştırdı. Ona inanmadığını ve kendisinden bir şeyler saklanmasına tahammülü olmadığını belirten bir ifadeyle, "Siz ikiniz, orada dikkat çekmeden dolaşabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Bu, bir tavus kuşunun saklanması kadar zor," diye söylendi.

Kayran zafer dolu bir sesle, hoşuna gittiğini belli ederek "Sevgili karımdan yakışıklılığımla ilgili iltifat mı aldım yoksa?" diye sordu.

"Egonu, daha fazla yüceltmeye niyetim yok. Yeterince baş belası zaten." Yatak odasının kapısını açarken, içine çöreklenen yalnızlığın ve o yokken olabilecek muhtemel kötü olayların bir sis gibi hayal gücünü sardığını hissederek sorulara devam etti. "Bu yolculuğun amacı ne?"

Karısının sesindeki bariz kıskançlık, genç adamı eğlendirmişti. Yangına körükle gitti. Bu kıvılcımın, önüne çıkan ne varsa yıkıp geçeceği bir yangın olacağını bile bile hem de. "Bir kadın meselesi..."

Keira dişlerini onun boynuna geçirince Kayran küfretti.

"Lanet olası vahşi kedi! Neden yaptın bunu?"

Genç kadın, eserine memnuniyetle bakarken sırıttı. Herhangi bir yanlışında canına okuyacağının işaretiydi bu.

"Seni damgaladım. Bana ait olduğunu bir an bile unutmana fırsat vermeyeceğim."

Genç adam, onu yatağın üzerine fırlattı ve gömleğini çekerek başının üzerinden çıkardı. Pantolonunu çıkartırken, yüzünde açlığını gösteren yoğun bir ifadeyle "Benim

tatlı karıcığım, damgalamak nasıl olurmuş biraz sonra sana göstereceğim," diyerek homurdandı.

Genç kadın kıkırdayarak yataktan kaçmaya çalıştı ancak mücadelesini henüz başlatamadan yakalandı. Kocası kararlıydı, onu ayaklarından çekerek altına aldı.

"Yarın sabaha kadar sürem var ve bu zaman zarfında sadece bana aitsin. Söylediğin her sözcüğün, hesabını vereceksin sevgilim."

BÖLÜM 29

Keira, gözden kayboluncaya kadar surların üzerinden ona baktı. Kollarını bedenine dolamıştı. Onsuzluğun ısıtamadığı bedenini, onun sıcaklığına koşmasın, arkasından gitmesin diye kollarıyla sıkıca tutuyordu sanki.

Peşinde tüm dünyasını da götüren genç adamı, daha o uzaklaşmadan özlemişti. Daha önce nasıl yaşamıştı kollarının gücü olmadan? Başını dayadığı sıcak göğsü olmadan nasıl uyumuştu? Onunla tartışmadan ve kavga etmeden günleri nasıl geçmişti?

Geçmiş fersah fersah uzaklarda kalmıştı ve genç kadın mutsuz olduğu o günleri çoktan unuttuğunu fark etti.

Geri döndü ve doğan gün ışıklarıyla beraber yüreğini de genç adama emanet edip odasına girdi. Hâlâ onun kokusunu taşıyan yastığına burnunu gömdü ve örtüye sarınarak gözlerini yumdu.

***

Kayran ve Rodolfo yanlarına hiç savaşçı almadan ve kimliklerini geride bırakarak, sıradan iki genç adam olarak yola çıktılar.

Yolları hayli uzundu. Tanıdıkları topraklarda yol alırken, daha önce kendi topraklarını savaşın dışında başka bir amaçla, böyle gezerek dolaşmadıklarını fark ettiler. Uzun

arazilerde çalışan güneşin kavurduğu insanlar, şişko ve tembelce pinekleyen hayvanların otladığı otlaklar, karşı dağın üzerinde yavaşça yükselen güneşin farklı tonlara bezediği orman, ilk kez kendilerini bir yere aitmiş gibi hissetmelerini sağladı.

Tozlu ve taşlı patikalardan daha geniş yollara geçerken, her döndükleri kavşakta farklı manzaraların tadına varıp, zevk dolu bir gülümseyiş yüzlerine yerleşti. Bazen doludizgin bir yarışın etkisiyle geçtikleri ormanları, sularını sıçratarak atladıkları dereleri ve kaçışan orman hayvanlarının endişeli gürültülerini doya doya tüm bedenlerinde hissettiler.

Yanlarından geçtikleri insanların meraklı bakışları altında, bir tepeden diğer tepeyi aşarken istedikleri tek şey, yolun biraz daha uzamasıydı. Manzara, bir an durağan ve kendi halindeyken, birden değişip renklerin ve ışığın çağladığı bir seremoniye dönüyordu.

Her dinlenmenin ardından yeniden yola koyulduklarında, atlarının dizginlerini coşkuyla şaklatıp, özgürlük vaat eden yabani ormanlardan, çalılıklardan ve çayırlıklardan doludizgin geçmenin keyfine varıyorlardı. Bazen de atları kendi haline bırakıp, onların neşeli bir tempo tutturmalarına izin veriyorlardı ki, ikisi de uzun süredir özledikleri keyifli sohbetleri böyle anlarda yapabiliyorlardı.

Ağaçların seyrekleşip, yerini irili ufaklı kayalıklara ve sarp geçitlere bıraktığı alışılmışın dışındaki bu yerlerin artık yabancı gelmeye başlamasıyla, daha dikkatli bir şekilde yola devam ettiler.

Yabancı topraklara hep savaş için girmişlerdi. Amaçları almak, fethetmek ve orayı kendilerinin yapmaktı. Bu nedenle geçtikleri yerleri incelerken, savaş planları kurarlar,

nasıl kazanacaklarını düşünürler ve aslında güzelliklerin hiçbirini görmezlerdi.

Paris'e girişleri bir akşamüstü oldu. Atları ve bedenleri yorgundu. Tek düşünceleri, temiz bir han bulmak, karınlarını doyurmak ve olabildiğince çok uyumaktı. Karanlık, şehrin üzerine çökerken, şehrin pis kokusu burunlarına doldu. Yaşadıkları topraklarda temizliğe ne kadar özen gösteriliyorsa, burada o kadar önemsizdi anlaşılan. Rodolfo, Kayran'a baktı. Genç adamın kaşları çatılmış ve yüzü asılmıştı. Koku dayanılır gibi değildi. Bu nedenle şehrin merkezinde bir handa kalmaktansa, dışarıda bir yerler bulmaya karar vererek atlarını hızlandırdılar.

Aradıkları hanı, nihayet çok dışarıda kokudan uzak tenha bir mahallenin sonunda buldular. Hanın avlusunda indiklerinde, koşarak gelen seyise dizginleri uzatıp kapıya doğru yürüdüler. İçerisi mum ışığının aydınlığında, fazla kalabalık olmayan, en azından temiz görünen ve temiz kokan bir yerdi. Hancı düzgün birine benziyordu; ince uzun klasik hancı tipinin dışında, çabuk davranan ve ciddi bir adamdı. Genç adamların odalarını gösterip, banyo yapmaları için küvet ve su gönderdi.

Yemekten sonra, yorgunluk bedenlerini esir alınca odalarına çekildiler. Kayran, uzaklarda kalan karısının kokusunu ve sıcaklığını özleyerek uzanıp, kaçan uykusunun gelmesini beklerken, Rodolfo ise Almira ile aynı şehirde olmaktan ve onun nerede olduğunu bilememekten dolayı rahatsız bir şekilde yatakta dönüp duruyordu.

Sabahın erken saatlerinde, sabırsız bir şekilde odasından çıkan Rodolfo, arkadaşının kapısını açıp içeri daldı.

"Hâlâ yatakta olduğuna inanamıyorum," diyerek, genç adamın üzerinden örtüyü çekti ve anında geri fırlattı.

"Kahretsin Rafael, hâlâ çıplak yattığını neden söylemiyorsun? Sabah sabah tüm iştahımı kaybetmeme neden oldun."

Genç adam örtüyü yeniden çekerken, uykulu bir sesle "Sende olmadığı için kıskanıp, midene yansıması normal," diyerek homurdandı.

Rodolfo pis pis sırıtırken, "Bunu yatağıma girmek için sıra bekleyen kadınlara sormak lazım," diyerek lafı sokuşturdu.

"Söylediklerinle yaptıkların birbirini tutmuyor, dostum. Bu espri için kötü zamanlama. Peşine düştüğün kadını bulmak için geldiğimiz şehirde olması da cabası." Ayağa kalkarken örtüyü beline dolayıp, elini yüzünü yıkamak için köşedeki leğene doğru yürüdü.

Rodolfo, onun iğneleyici cevabına aldırış etmeden, pencereye yaklaşıp dışarıya baktı.

"Nerede olduğunu nasıl bulacağız ya da daha önemlisi, nereden başlayacağız?"

"En kolay yolu, saraydan birilerine yanaşmak."

"Bunu nasıl yapacağımızı da söyle o zaman."

"Her şehirde askerlerin uğrak yeri olan bir taverna, bar, ne bileyim bir han vardır."

Kayran giyinip kapıya yönelirken, Rodolfo da peşine takıldı.

Aşağıya indiklerinde, han kahvaltı için hazır ve müşterilerini bekliyordu. Koşturan görevlilerin arasından geçip bir masaya oturdular. Karınlarını doyurduktan sonra, seyisin getirdiği atlarına binerek handan ayrıldılar.

Sarayın çevresinde dolaşmaları kuşkuya yol açacağı için, ilk olarak Kayran'ın söylediği yerleri dolaşmaya

başladılar. Bu taverna ve barlar, askerlerin boş zamanlarında eğlenmek için gittikleri yerlerdi. Birinci gün, buralarda zaman geçirdiler. Birden soru sorup tepki ve dikkat çekmek yerine, yüzlerine aşina olsunlar diye, eğlenmeye gelmiş hovardalar gibi davrandılar. Gittikleri her yerde içtikleri birer bardak içkiyle, akşam hana döndüklerinde kafaları iyice bulanmıştı. Erkenden odalarına çekildiler.

İkinci gün, yine aynı yerleri ve ilave olarak saray muhafız komutanının takıldığı yerleri dolaştılar. Bu arada, saklamaya çalıştıkları kimlikleri için endişelenmeye fırsatları olmuyordu.

Bu dolaşmalar esnasında, birilerinin dikkatini çektiklerini fark etmediler. Peşlerine takılan adam, kuşkularını doğrulamak için onları uzun süre takip etti.

Rodas, her gece takıldığı kumarhanede oyun oynuyordu. Genelde kaybetse de, bu gece şans ondan yanaydı. Neşeyle yüzünde oluşan gülümseme, Rodolfo'nun ağabeyi olduğunu kanıtlar şekilde yüzünü değiştirmiş ve daha cazip bir adam haline getirmişti.

Tıklım tıklım dolu kumarhane, mum ve bedenlerin fazla olması nedeniyle iyice ısınmış ve terletmeye başlamıştı. Karşısındaki adamların asılan suratlarını, keyifle süzdü. Bir kâğıt daha, onların ipini çekecekti. Şu an hiçbir kuvvet onu masadan kaldıramazdı.

Gizlice gittiği İtalya'dan yeni gelmişti. Kralın bile bu seyahatten haberi yoktu. Sürekli, kendine yardım edebilecek ülke araması artık canını sıkmaya başlamıştı. Marcella'dan da henüz haber çıkmamıştı. Aptal kardeşi eline yüzüne bulaştırmasa, bu işin sonu çoktan gelirdi. Yine de bir umut, hâlâ bekliyordu.

Sadık uşağı Pedro, onunla birlikte ülkeyi terk etmeyi göze almış ve o günden bu yana yanından hiç ayrılmamıştı. Adam yanına yaklaşıp, kulağına eğildi. Rodas, uşağının söylediklerini duyuncaya kadar, şansının daha fazla dönemeyeceğini düşünmüştü, fakat şimdi yanıldığını anlıyordu. Adama dönüp, gözlerinde memnuniyet pırıltılarıyla bakarken "O olduğundan emin misin?" diye sordu.

Pedro kendinden emin ve fazlasıyla güvenerek başını salladı.

"Kesinlikle eminim. Hatta kaldıkları hana kadar takip ettim, kesinlikle o. Asıl inanılmaz olan, yanında komutan Faris El Kayran var. Bir şeyler arıyorlar."

Rodas şüpheli gözlerle adama bakarken, "Beni mi arıyorlar?" sözüyle sıkıntısını dile getirdi.

Pedro anında "Sizi aramıyorlar. Daha çok köhne ve izbe yerlerde dolaşıyorlar. Sizi arasalardı buralarda dolaşırlardı," diyerek genç adamın şüphelerini bertaraf etti.

Bu söylenenler rahatlamasını sağlamıştı. Son kâğıdı atıp, birlikte oyun oynadığı adamların öfkeli homurdanmaları arasında, ortadaki parayı toplaması için Pedro'ya işaret etti ve adam masadaki paraları alırken yerinden kalktı. İri bedeni ve uzun boyu ile çevresindeki herkesten daha dikkat çekiciydi. Rodolfo'dan daha açık renk olan saçları ve siyah gözleri dışında, en az genç kral kadar yakışıklıydı. İyi giyinmeyi seven ve bedeninin iyi görünmesi için çaba harcayan Rodas'ı, kadınlar bu konuda hep teşvik etmişlerdi.

Kalabalığı yararak ilerlerken, arkasından gelen uşağı Pedro, efendisini sadık bir köpek gibi takip ediyordu.

Dış kapı bir ara sokağa açılıyordu ve serin olmasına rağmen dışkı kokusu havayı ağırlaştırıyor, nefes almayı

zorlaştırıyordu. Pedro'nun bir ıslıkla çağırdığı arabasına bindi. Uşak da hemen arkasından arabaya atladı.

"Nerede kalıyor? Beni oraya götür."

Pedro, arabanın tavanına vurarak bağırdı ve hareket ettiler. Nihayet, genç adamların kaldığı hanın biraz ilerisinde durup binaya baktılar. Rodas, uşağa döndü ve "Sen burada kalıyorsun ve takibe devam ediyorsun. Attıkları her adımdan haberim olmalı," dedi.

Pedro başını sallayıp, "Emredersiniz," diyerek arabadan indi.

Rodas hâlâ şansına inanamıyordu. Kardeşi kendi ayağıyla buraya gelmişti ve eğer bu fırsatı değerlendirmezse dünyanın en büyük aptalıydı.

Rodolfo ve Kayran tavernadan içeriye girdiklerinde, kalabalık fazla değildi. Dün sarayın çevresinde dolanırken, muhafız komutanını sormuşlar ve bir asker ileride talim yaptıran adamı göstermişti. Şimdi, adamın şüphesini çekmeden tanışma ve ağzını arama zamanıydı. Bir sarayda olup biten her şeyi bilebilecek tek adam, komutandı.

Komutan Curtice, yalnız başına bir masada oturmuş ve içkisini yudumlamakla meşguldü.

Kayran hemen yanındaki masaya doğru yürüdü ve kendisini takip eden Rodolfo'yla beraber oturdu. Taverna görevlisi olduğu belli olan sarışın ve cilveli bir kız, masalarının yanında bitti ve iki genç adamı süzdü.

"Evet, yakışıklılar, size ne ikram edebilirim?"

Kayran, Rodolfo'ya bakarak sırıttı. "Sana diyor. Biliyorsun benim karım var."

Rodolfo kıza dönüp şöyle bir baktı ve gülümsedi.

"Her zaman senden yakışıklı olduğumu söylerim. Burada bile, genç ve güzel bir kadının bunu doğrulaması ne kadar güzel."

Kız işveyle kıkırdadı ve kolunu Rodolfo'nun omzuna atıp, iri göğsünü boynuna yapıştırdı.

"İçkiden sonra, seninle daha fazla ilgilenebileceğim bir yere gidebiliriz."

Genç adam, onun elini tutup omzundan çekti ve geriye yaslandı. "Çok isterdim, ama bir görevdeyiz ve komutanım duyarsa, senin ne kadar güzel bir kız olduğuna aldırmaz, beni cezalandırır."

Kız dudaklarını düşürüp suratını assa da, içkilerini getirmek için uzaklaşırken, bir başka masada olan askere yaklaştı.

"Senin etkin bu kadar işte. İki masa ötede unutulup gidiyorsun."

Kayran'ın damarına basarak söylediği sözlere başını yatırıp alayla baktı.

"Sen tek kadın bağımlılığına girmişsin, dostum. Sınırlarından çıkamıyorsun. Ben özgürüm ve ne istersem yapabilirim." Kayran gözlerini kısarak ona dik dik bakınca, merakla kaşlarını kaldırdı. "Ne diye bana öyle bakıyorsun?"

"Buraya bir kadın için geldiğini unutmuşa benziyorsun. Ne bu şimdi, sadece gönül eğlencesi mi? Bu kızla ciddi düşünmüyorsan, ne diye buradayız? Ciddi düşünüp yine de başka kadınların peşinde dolaşmaya devam edeceksen, beni hiç yorma, karımın yanına döneyim."

Rodolfo, sıkıntıyla saçlarında dolaştırdığı elini çekti ve dirseklerini masaya dayadı.

"Açık konuşmak gerekirse, ne hissettiğimi bilmiyorum. Tamam, onu istiyorum... Ama ya benim olduğunda ondan bıkarsam, başka kadınları istemeye devam edersem? Bu ona haksızlık olmaz mı?"

"Bu, ona âşık olmadığın anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Hoşlanıyorum, istiyorum, ama âşık olmak... İşte bu konuda hiçbir fikrim yok."

Kayran, öfkeyle yumruğunu masaya vurdu. Sesi sıradan bir adamı sindirebilirdi fakat birlikte büyüdüğü arkadaşı için zararsızdı.

"O zaman ne halt etmeye buradayız, söyler misin? Ona karşı hiçbir duygun yoksa, kendini tehlikeye atıp burada olmanın anlamı ne?" Genç adam dişlerini sıkıp, sesini yükseltmeden konuşmaya çalışıyordu. Fakat asıl istediği, balyoz gibi yumruğunu onun kafasına geçirip aklını başına getirmekti.

Rodolfo ciddi yüzünü, onun öfkeli suratına dikti. "Ben sana hiçbir duygu taşımıyorum demedim. İstiyorum ve hoşlanıyorum dedim."

"Tabii, beyimiz ne zaman hoşlandığı bir şey görse, ülke değiştirip peşine düşer. Senin aklın başında mı gerçekten?"

"Saçmalamayı kes, Rafael. Buraya bir görev için geldiğini düşün; onu bulacağız ve buradan gideceğiz."

"Seninle geleceğine ve elinde bir silahla kovalamayacağına bu kadar emin olman ne güzel."

"Umurumda değil, onu ikna edeceğim."

"Onu, hangi vaatlerle ve sözlerle ikna edeceğini çok merak ettim doğrusu. Anlat ki ben de bu konuda tecrübe edineyim."

"Tanrı aşkına! Teklifimi kabul edecek, hangi kadın reddedebilir ki?"

"Hangi teklifmiş bu?"

Rodolfo eğilip, fısıltıyla konuştu. "Hiçbir kadın, kraliçelik teklifini reddedecek kadar aptal değildir."

"Sen bu teklife güvenerek geldiğini mi söylüyorsun?" Sesi şaşkınlığını ele veriyordu.

Rodolfo ise kibirli bir yüz ifadesiyle, "Başka neye güveneceğim ki, elbette bu teklife güvendim," derken sesinden küstahlık akıyordu.

"Dostum, sen tam bir aptalsın! Seninle neden birlikte olduğumu hâlâ anlamıyorum."

Rodolfo'nun sabrı tükenmişti. "Yumruğumu ağzına geçirdiğimde, benimle nasıl konuşman gerektiğini öğrenirsin belki, ha?"

"Sen önce o yumruğu çalışmayan kafana geçir, yoksa ben yapacağım. Demek ki Kastilya'ya eli boş döneceğiz."

Rodolfo dişlerini sıkıp, öfkeyle tısladı. "Neden eli boş dönecekmişiz, söyler misin?"

"Neden olacak, kızı ikna edemeyeceksin de ondan! Ama ben keyifle seyredeceğim. Umarım seni vurmaz. Cesedinle o kadar yolu geri dönmek hiç eğlenceli olmayacak. Bir de Rodas'la uğraşmak zorunda kalacağım. Yok, uğraşmayacağım, onu çekip vuracağım ve ömrümü zindanlarda geçireceğim."

Rodolfo, çenesindeki damar seğirirken, eğilip genç adama çıkıştı.

"Şu an işimize odaklanalım. Bırak da, ikna edip edemeyeceğimi ben düşüneyim."

Sonra onun cevap vermesini beklemeden, yan masadaki komutana dönüp kupasını kaldırdı ve "Kıskanç arkadaşlardan daha kötü bir şey yoktur, dostum. Sakın onlarla dostluğu ilerletme," dedi.

Komutan Curtice de kupasını kaldırıp, şerefe dedi ve tepesine dikti. Ağzını koluna silip sırıttı.

"Kızı mı kıskandı ?"

Rodolfo başını sallarken, eliyle işaret ederek görevliyi çağırdı ve adama içki ısmarladı.

"Hep böyle yapıyor. Sanırım yakışıklılığım konusunda bir çekememezlik yaşıyor."

Curtice kahkahalarla güldü ve onları masasına davet etti. Kayran hâlâ çatık kaşlarla, yüzü asık bir şekilde oturuyordu.

Komutan kupasını yeniden doldururken, göz ucuyla ona bakarak "Oldukça korkutucu görünüyor," dedi.

Rodolfo, kendisini ve arkadaşını adama tanıttı. Komutan da "Curtice," diyerek ellerini sıktı. Kayran da onlara katılınca muhabbet kadınlar üzerinden devam etti.

"Nerelisiniz? Buralı olmadığınız aşikâr."

Komutanın sözü üzerine, Rodolfo sırıttı. "O kadar belli demek, güneyden geliyoruz."

"Başkente sizi getiren ne?"

Rodolfo üzüntülü bir ses ve yüz ifadesiyle "Kuzenimi aramaya geldim," dedi.

Komutan merakla kaşlarını kaldırıp, "Burada olduğunu mu duydunuz?" diye sordu ve kupasını yeniden doldurdu.

Kayran sakin bir şekilde, sessiz ama ciddi bir yüzle oturuyordu. Rodolfo ise oynadığı oyunu devam ettiriyordu.

"Evet. Yalnız başına bir kız, böyle büyük bir şehirde nasıl başının çaresine bakacak bilmiyorum. Amcam onu bulmam konusunda ısrar etmeseydi, asla peşine düşmezdim. Kim bilir neredたdir?"

Curtice, genç adamı onayladı. "Evet, bir kız için hiç kolay bir yer değil."

Rodolfo, adamı istediği kıvama getirmişti.

"En son hırsızlıktan zindana atıldığını duydum ancak ona ulaşamadım. Kimse hiçbir şey bilmiyor."

Komutan, safça konuşan genç adamı kuşkulu gözlerle süzdü, ama Rodolfo duruşunu bozmadı.

"Sen, o kızın kuzeni misin?

Rodolfo sevinçle aydınlanan yüzünü, adamın görmesi için dikleşti. "Yoksa onu gördün mü?"

Komutan yerinde tedirgin tedirgin kıpırdandı, fakat cevap vermedi.

Rodolfo adama doğru eğilip, yalvaran bir sesle konuştu. "Eğer yerini biliyorsan lütfen bana söyle. Götüremesem bile, amcama nerede olduğunu söyleyeyim. Sen ne iş yapıyorsun, Curtice?" Sesini en acıklı tona ayarlamıştı.

Curtice göz ucuyla çevreyi kontrol edip, eğildi ve "Ben muhafız komutanı olarak sarayda çalışıyorum ve evet, kuzeninizin nerede olduğunu biliyorum," diye fısıldadı.

Rodolfo, minnet duyan yüz ifadesiyle yerinde doğruldu ve "Bu iyiliği yapar mısın, onun yerini bana söyler misin?" diyerek rahatlamış gibi nefesini verdi.

Komutan, tehlikesiz gibi görünen iki adamı süzdü.

"İstediğiniz bilgiyi veririm, ama herhangi bir olay olursa sizi zindana ben atarım."

Bu tehdit üzerine, Rodolfo korkmuş gibi sarardı. "Asla böyle bir olay olmayacak, aksine sana minnettar kalacağız."

Sonunda komutan istedikleri bilgiyi verdiğinde, Rodolfo göğsünü döven kalp atışlarının herkes tarafından duyulabileceğini düşündü.

"Şehrin kuzeyinde, Sain-Victor bölgesinde, gemiciler sokağının bitiminde bulunan bir binada, gidince görürsünüz."

Rodolfo elini uzatıp, adamın elini sıktı ve teşekkür etti. Bir içki daha ısmarladı ve vedalaşıp tavernadan çıktı.

"Bu kadar dalavereyi bir çırpıda söyleyebilmen, beni neden şoka uğrattı bilmiyorum."

Rodolfo, arkadaşının iğnelemesine sadece sırıtarak cevap verdi.

Alt sokaktaki kiralık ahıra bıraktıkları atlarını alıp çıktılar.

Rodolfo'ya alaycı bir şekilde bakan Kayran, "Paris'in nasıl Paris ismini aldığını biliyor musun?" diye sordu.

Onun bu alaycı tınısı, atının üzerinde giden Rodolfo'nun ona doğru dönmesine neden oldu.

"Alaycılığına bakılırsa, beni iğneleyecek bir hikâyesi olmalı." Sesi en az genç adam kadar alaycıydı.

Kayran, küstah bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

"Aslında aşk şehri olarak anılmasının sebebi bir efsaneye dayanıyor. Gerçi sen âşık değilsin ama yine de anlatacağım. Eski Yunan efsanelerinde yer alan 'Üç Güzeller' öyküsünün kahramanı olan Paris, Truva Kralı Priamosta'nın karısı Hekabe'nin oğludur. Paris doğmadan önce, annesi Hekabe korkulu bir düş görür. Bu düşü kötüye yoran falcılar, doğacak çocuğun Truva'yı yıkıma

uğratacağını söylerler. Bunun üzerine bebek doğar doğmaz, babası Priamos, onu bir uşağa teslim eder ve ölmesi için İda Dağı'na bırakmasını söyler. Issız dağda, küçük Paris'in yabani hayvanlara yem olması işten bile değildir. Ne var ki, çocuğu çobanlar bulur ve alıp büyütürler. Yakışıklı ve yiğit bir delikanlı olan Paris'in kim olduğu sonradan anlaşılır ve ailesi onu yanına alır. Bir gün Tanrılar kralı Zeus, Paris'i Hera, Athena ve Afrodit adlı üç tanrıçadan en güzelini seçmekle görevlendirir. Ona, en güzel tanrıçaya verilmek üzere altından bir elma uzatır. Tanrıçalardan her biri, kendisini seçerse Paris'e değerli bir armağan vereceğini söyler. Hera, Avrupa ve Asya krallığını; Athena, Truvalıları Yunanlılara karşı zafere kavuşturacak ordunun komutanlığını; Afrodit ise dünyanın en güzel kadınının aşkını vaat eder. Sonunda Paris, altın elmayı Afrodit'e sunar. Afrodit, Paris'i Sparta Kralı Menelaos'un Yunanistan'daki sarayına götürür. Bu sarayda dünyanın en güzel kadını, Menelaos'un karısı Helen–Truvalı Helen–yaşamaktadır. Kralın saraydan uzaklaştığı bir günü kollayan Paris, Helen'i kaçırarak Truva'ya, babasının sarayına getirir. Yunanlılar, Helen'in geri gönderilmesini isterler. Truvalılar, bu isteği yerine getirmeyince, Truva Savaşı çıkar. Paris savaş sırasında Menelaos'a yenilmek üzereyken, Afrodit onun kaçmasına yardım eder. Daha sonra Paris'in fırlattığı zehirli bir okla topuğundan yaralanan Yunanlı kahraman Aşil ölür. Çok geçmeden ölümcül bir yara alan Paris'in de yaşamı son bulur. On yıl süren korkunç savaş, Truva'nın yerle bir olmasıyla sonuçlanır. Hekabe'nin düşü gerçekleşmiştir."

Rodolfo hikâyenin üzüntülü sonunu düşünerek, umursamaz bir sesle "Bu hikâyeden bir ders almalı mıyım?" diye sordu.

Kayran'ın gerçekten merak etmiş gibi çıkan sesi, aynı zamanda gülme izleri taşıyordu. "Çıkardığın sonuç ne? İnan bana, çok merak ediyorum."

Genç adam, küstah bir ifadeyle geniş omuzlarını silkti. Sesi, canı sıkılmış bir adamın tonuna bürünmüştü.

"Aşk denen duygu, bir erkeğin başını belaya sokar ve ölümüne bile sebep olabilir. Ben mantıklı bir adamım, aşkla işim olmaz."

Kayran'ın çok eğlenen boğuk gülme sesi, dayanamazmış gibi kahkahalara dönüşünce, Rodolfo ona kızgın bir bakış attı.

Aradıkları sokağı bulmak ve söylenen binaya ulaşmak bir saatlerini almıştı. Nihayet etrafı yüksek duvarlarla çevrili üç katlı büyük binaya geldiklerinde, demir kapılar kapalı ve binada tek bir ışık bile yanmıyordu. Vaktin hayli geç olduğu düşünülürse, herkesin uyuması normaldi.

"Burası da ne böyle?"

Gözü binada olan Rodolfo, bakışlarını ayırmadan "Bilmiyorum, ama yarın öğreneceğim," diye cevapladı.

Kaldıkları hana gitmek üzere, atlarının başını çevirip geri döndüler. Yol boyunca sessiz bir şekilde ilerlediler. Rodolfo, uzanıp tutabileceği kadar yakınında olduğunu bilse, genç kız ne düşünürdü diye merak etmekten kendini alamıyordu.

BÖLÜM 30

Gece geçmek bilmezken, Rodolfo için sabahın olması daha fazla endişe vericiydi. Son söylediği sözlerle kaybettiğini bildiği kızı, nasıl ikna edeceğini düşünmekten gözüne uyku girmedi. Sadece hoşlandığını söylediği bir kadın için böylesine endişelenmesini anlayamazken, bir de arzuladığı kadının onu istemediğini düşünmek fazlasıyla bunaltıcıydı. Söylenerek örtüyü üzerinden fırlatıp attı ve ayaklarını yataktan sarkıtarak, bir süre ne yapacağını düşündü.

Üzerini giyip odadan çıktı ve hanın tenha merdivenlerinden indi. Ana salonda kimse yoktu. Bahçeye çıktı. Küçük bahçe ayın ışığı altında yıkanırken, gökyüzü yıldızlarla panayır yerine dönmüştü. Sandalyelerden birine çöküp, ayaklarını da diğerine uzattı ve arkasına yaslandı.

Böylesine huzurlu bir ortamı, daha önce ne zaman yaşadığını düşündü ve acı bir şekilde gülümseyerek *Hiçbir zaman!* diye aklından geçirdi. Gözlerini kapattı ve serin bir şekilde yüzüne değen rüzgârın rahatlatıcı ve canlandırıcı etkisiyle ürpererek derin bir soluk aldı.

Koluna değen bir elle, yerinden sıçradı ve gözlerini açtı. Her taraf aydınlanmıştı. Burada uyuyup kalmış mıydı? Başını çevirince, hancının karısının mahcup bir şekilde yanında dikildiğini fark etti.

"Efendim, odanızda bir sorun mu vardı?"

Dışarıda uyuyup kalması, kadının aklına en olası şüpheyi getirmişti. Genç adam ayağa kalkarken, "Hayır, sadece hava almaya çıkmıştım, uyuyakalmışım," diyerek kadını rahatlattı.

Kadın anladım dercesine başını sallayıp, kahvaltıda ne istediğini sorduktan sonra içeriye girdi.

Rodolfo odasına çıkıp, elini yüzünü yıkadı. Ardından Kayran'ı uyandırmak için kapısına vurdu. İçeriden, karısından ayrı geçirdiği bir gecenin daha siniri sesine yansımış olan genç adamın, "Geliyorum!" diyen hırçın bağırması duyuldu.

Onu beklemeden aşağıya indi ve hazırlanmış olan masaya oturdu. Daha birkaç lokma almıştı ki, Kayran göründü. Tersinden kalktığı asık suratından belliydi. Sandalyeyi sert bir şekilde çekip oturdu.

Rodolfo, kaşlarını alaycı bir ifadeyle kaldırdı.

"Gece uykusuz kalan benim, ama asabi uyanan sensin. Karanlık lordumuz karısının koynunda olmadığında, sabahları böyle mi uyanıyor?"

Kayran ona attığı zehir gibi bir bakışla, yemeğini yemeye başladı. Evet, geride bıraktığı karısını merak ediyordu, yanında olmadığı zaman tedirgindi ve başına bir şey gelmesinden, onu kaybetmekten deli gibi korkuyordu. Sabaha kadar bu tür kâbuslarla cebelleşmekten sinirleri bozulmuştu. Her gözünü kapatışında, onu kollarında kanlar içinde görüyor ve ter içinde nefes nefese uyanıyordu. Buradaki iş fazlasıyla uzamıştı, eve dönmeyi ve karısını kollarına almayı istiyordu.

Birden irkildi, ilk defa ev düşüncesi doğal bir şekilde aklından geçmişti ve hiç yadırgamamıştı. Aksine çok sıcak,

sevecen ve sevgi dolu gelmişti. Bunun tek sebebi, sevdiği kadının orada olduğunu bilmesiydi. Yuvası, karısı neredeyse orasıydı.

Kahvaltı sessizce yendikten sonra, ikili ahırlardan getirilen atlarına bindiler. Sword'un, kaldığı ahırı beğenmediği huysuz tavırlarından belliydi. Genç adam elini uzatıp boynunu okşadı ve atı sakinleştirdi.

Dün gece geçtikleri yolları tekrar katederlerken, Kayran hemen önünde acelesi varmış gibi ilerleyen Rodolfo'ya "İki gündür takip edildiğimizin sen de farkında mısın?" diye sordu. Soruş tarzı havadan sudan söz edercesine sakin ve umursamazdı.

Rodolfo da aynı tavırla cevap verdi. "Yaklaşmasını bekliyorum, ama çok temkinli piç, fark edilmemek için elinden geleni yapıyor."

"Kim diye sormama gerek var mı, bilmiyorum."

"Rodas'tan başka kim olabilir ki? Ayağına kadar gelmişim, bu fırsatı kaçırmayacaktır."

Kayran, bir adamın kendi kardeşinden şüphelenmesinin ve her an arkasını kollamasının ne kadar yaralayıcı olabileceğini anlayabiliyordu. Hele de Rodolfo için. Arkasında kardeşlerinin desteği olmadan büyük bir krallığı yönetmek, aynı zamanda bir de onların ihanetiyle uğraşmak, her erkeğin yapabileceği bir şey değildi.

"Gene kuyruğunu kurtarmak bana kaldı, desene."

Onun kendisiyle alay etmesine, sadece dönüp kaşını kaldırarak cevap verdi. Fakat sonra duramadı ve "Sen kendi kuyruğunu toparla da, cadaloz karın tarafından kellemden olmaktan endişelenmeyeyim," diye lafı sokuşturdu.

Kayran'ın kahkahalar arasında "Meraklanma, bu gidişle Kastilya'ya hiçbir endişe taşımadan atın terkisinde baş aşağı sallanarak gideceksin. Çünkü senin cadalozun, benim cadalozuma bu işi bırakmayacak gibi görünüyor. Ben de olsam aynısını yapardım, kendi işimi kendim görürdüm," diyerek verdiği cevap Rodolfo'nun da gülmesine neden oldu.

"Biliyor musun, çok iyi kılıç kullanıyor ve attığını on ikiden vurmak gibi bir becerisi var."

"Yapmasa şaşardım, El Kayran'ın karısına da bu yaraşır. Fakat dostum, senin geleceğini hiç parlak görmüyorum."

"Nedenmiş o?"

Rodolfo boğuk ve alçak sesle kıkırdadı.

"Düşünsene, her kavga ettiğinizde, gece bıçağı boğazıma dayayacak mı diye yıllarını endişe içinde geçireceksin."

"Benim endişem, senin böyle tedirgin olabileceğin bir karının bile olmaması. Tabii yaşarsan."

İki genç adam konuşarak zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar ve kendilerini dün gece geldikleri binanın dış bahçe duvarında buldular. Büyük demir kapılar kapalıydı ve yüksek duvarlarla geçit vermez bir şekilde desteklenmişti.

Küçük bir bahçe ortasında, üç katlı eski bir taş binaydı. Bahçeden çocuk sesleri gelirken, iki arkadaş birbirlerine baktılar. Eve benzemeyen binanın ne olduğunu kestirmek güçtü.

Atlarından inip, kapıya yaklaştılar. Bahçede bir şeylerle uğraşan yaşlı adam, onları görünce yanlarına geldi.

"Buyurun efendim, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam altmış yaşlarında, saçları ve kaşları yıllara yenilerek beyazlamış olmasına rağmen, iri ve çevik görünüyordu.

"Biz Almira'yı görmeye gelmiştik."

Rodolfo'nun sözü üzerine yaşlı adamın kaşları çatıldı. "Kimsiniz ve onu neden görmek istiyorsunuz?" Sesi kuşku doluydu.

Rodolfo, kimseye hesap vermeyen bir adam olarak, kapıya tekmeyi indirip girme dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Kayran onun bu tavrını fark edip, iki adımda önüne geçti.

"Sadece konuşmak için buradayız. İsterseniz kapıyı açmayın, ona buraya gelmesini söyleyin, böylece içiniz rahat eder."

Yaşlı adam tam rahatlamıştı ki, bahçe yolundan ellili yaşlarda, ince, uzun bir kadın merakla onlara doğru gelmeye başladı. Yaklaşınca durdu ve "Neler oluyor, Rodel? Bu beyler ne istiyormuş?" diye nazik ve saygılı bir şekilde sordu.

Adının Rodel olduğunu öğrendikleri yaşlı adam, kadına nezaketle yaklaştı ve "Matmazel Almira ile konuşmak istiyorlar, madam," dedi.

Fran, karşısında duran iri yarı, kaslı ve oldukça–hayır, çok–yakışıklı iki genç adamı baştan ayağa inceledi. Her yerlerinden erkeksilik akıyordu ve Tanrı biliyor ya, kendisinin de gözleri kör değildi.

"Almira'yı nereden tanıdığınızı sorabilir miyim?"

Rodolfo, cevap verip vermeme konusunda pek emin değildi fakat Kayran yaklaşıp kısık bir sesle "Kastilya'dan," diyerek açıklamada bulundu.

Bunun üzerine kadın, birkaç adım geri çekilip korkuyla iç çekti. Kadının çekinmesi bütün uğraşılarını mahvedecekti ve Kayran, hemen durumu düzeltmek zorundaydı.

"Beyefendiye de söylediğimiz gibi, sadece konuşmak için buradayız, size veya Almira'ya zarar vermek için değil."

"Bundan nasıl emin olabiliriz?"

Rodolfo söze karıştı. "Sadece yaptığım bir hatayı telafi için buradayız. Onunla görüşmem lazım."

Fran ağzı bir karış açık Rodolfo'ya bakarken, onun kim olduğunu tahmin etmişti.

"Siz... Siz..."

Rodolfo demir kapıya yaklaşıp kadının sözünü kesti. "Kim olduğum önemli değil, onunla konuşmaya geldim."

Fran, Rodel'e dönüp kapıyı açmasını işaret etti. Atlarını dış demire bağlayan iki adam, bellerindeki kılıçların uyaran sesiyle içeriye adımlarını attılar. Fran onları bahçenin arka tarafına götürürken, ikisi de çevrelerini inceliyorlardı. Bahçe, uzun süredir bakımsız kalmış fakat yeniden düzeltilmeye başlanmış gibi görünüyordu. Bazı yerleri bakımlı, bazı yerleri ise yabani otlarla kaplıydı.

Geldikleri büyük ağacın altında, yan yana koyulmuş iki masada oturan on kadar çocuk kahvaltı yapıyordu. Bu arada ellerindeki reçelleri ve diğer yiyecekleri birbirlerinin yüzlerine sürmekle ve çığlık atmakla meşgul görünüyorlardı. Fran'ı görünce, süt dökmüş kedi yavruları gibi sessiz ve suçlu bir halde kahvaltılarına devam ettiler.

Fran, onlara birer sandalye göstererek, kahvaltı yapmamışlarsa kendilerine katılabileceklerini söyledi. Ancak ikisi de bu teklifi geri çevirip, gösterilen sandalyelere oturdular.

Kadın önlerinde reverans yapıp eğildi ve kendini takdim etti. "Özür dilerim, kendimi tanıtmadım. Adım, Françesca. Bu yetimhanenin yöneticisiyim."

Rodolfo, yüzünden pek çok duygunun geçtiğinin farkındaydı ve elinde değildi. Arkadaşına baktı. Genç adam da aynı duygular içinde olmalıydı ki, yüzünde yaşadığı şaşkınlığın izleri görülüyordu. Sesi de şaşkınlığını ele veriyordu. "Burası bir yetimhane mi?"

Fran genç adama bakarken "Bilmiyor muydunuz?" diye sordu.

Rodolfo başını olumsuz anlamında sallarken, ne düşüneceğini bilemeyerek soluğunu dışarı verdi.

Karşılıklı sessiz bakışmalarını bölen gürültü ve çığlık üzerine tüm başlar oraya döndü.

"Niguel, eğer o kurdeleyi hemen vermezsen, bu defa gerçekten seni iyice bir pataklayacağım."

Lanet olsun! Bu kovalamacayı her gün yaşamaktan usanmamış mıydı bu çocuk? Elinde tuttuğu mavi kurdeleyi havaya kaldırmış uçurarak koşarken, bir taraftan da kahkahalar atıyordu. Yanında duran Lily ise, bir tarafı bozulmuş saç örgülerine bakıp avaz avaz ağlıyordu. Almira kızın elinden tutup merdivenleri indi ve ona orada kalmasını tembihleyerek küçük oğlanın peşine düştü.

Sabrı kalmamış bir halde "Niguel, çabuk o kurdeleyi Lily'ye ver, yoksa bu defa gerçekten canını yakacak bir ceza vereceğim!" diye çığlık atarak koşmaya başladı. Bacağına dolanan eteğini tutup azimle koşarken, bahçede toplanmış kalabalığın onları izlediğinin farkında değildi. Tümüyle önünde bir ceylan hızıyla koşan çocuğa odaklanmıştı. Kulağı ise hâlâ bağırarak ağlayan küçük kızdaydı.

Küçük kızın ağlaması kesilince, koşmasını durdurmadan dönüp ona baktı ve bu arada kendisine doğru gelen Fran'ı görmedi. Çarpışmalarının şaşkınlığıyla çığlık atan iki kadın, yere düşmeden önce bir duvara tosladılar. Almira burnunu yaşlı kadının boynundan çekemeden, Rodolfo düşmesin diye onları güçlü kollarıyla sardı.

Bahçenin ortasında duvarın işi ne? diye düşünürken, kocaman açılmış gözlerini Fran'ın hemen arkasında duran adama çevirdi ve yeniden çığlık attı.

Rodolfo, kızın yüzünde gördüğü dehşet ifadesinin ardından öfke ve nefret duygularının geçişini anbean izledi. Ona dokunan ellerini sanki yılan değmiş gibi silkeleyerek, yüzünde tiksintiyle birkaç adım uzaklaştı.

Fran arada kalmış bir halde tepkilerini izlerken, Kayran hâlâ sandalyesinde oturuyor ve büyük bir keyifle karşılaşmayı seyrediyordu.

Rodolfo kızın dağılan siyah saçlarına, pembeleşmiş yanaklarına ve öfkeli pırıltılar saçan gece mavisi gözlerine diktiği bakışlarını zorla ayırarak, bedenine yapışmış, yakası fazlaca açık su yeşili elbiseyi tepeden tırnağa aç bakışlarla inceledi.

Almira, genç adam onu gözleriyle soyarken, bedenini gizleyecek bir şeyler bulmak için etrafına baktı. Bulamayınca gözlerini yeniden adama dikti.

"Onun burada ne işi var, Fran?" Sesi görmekten hoşlanmadığı bir pislikten bahsediyormuş gibi çıkmıştı.

Fran, ikisi arasında esen soğuk rüzgârdan korunma amacıyla geriye çekildi. "Bana seninle konuşmak istediğini söyledi."

"Benim onunla konuşmak isteyeceğimi nereden çıkardın, Fran?"

"Ben bilmiyordum, sadece nezaket göstermek istedim."

Yüzü öfkeden şekilden şekle giren genç kız, kendine engel olamadı.

"Nezaket mi? Bu alçak, o nezaketin bir zerresini bile hak etmeyen ve bilmeyen biriyken boşa zaman harcamışsın."

"Almira, buraya seninle konuşmak ve hatamı telafi etmek için geldim."

Kızın bu sözleri dinlemeye niyeti yoktu. "Yaptığınız hakaretin telafisi yok! Gidin buradan!" diyerek genç kralı tersledi.

"Seninle konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Almira'nın da kendine göre tehditleri vardı. "O zaman, sizi buradan atmak zorunda kalacağız."

Rodolfo, bu tehdide pabuç bırakacak değildi ve alayla cevapladı. "Bunu yapamayacağını sen de biliyorsun. Neden sakinleşip, bir yerde konuşmuyoruz?"

Genç kız onu umursamadı bile.

"Sizinle konuştuğumda beni dinlemediniz, artık sizinle konuşacağım hiçbir şey yok. Yüzünüzü daha fazla görmek istemiyorum. Fran, beylere yolu gösterir misin?" diyerek öfkeyle arkasını dönüp gitti.

Rodolfo sabrı kalmamış gibi, "Lanet olsun, beni dinleyeceksin!" diye gürledi.

Almira burnundan soluyarak hışımla ona döndü. "Zorla mı dinleteceksin? Defol buradan!" Genç adam da, kendisi kadar öfkeli görünüyordu. Buna ne hakkı varsa!

"Buradan defolurken, seni de beraberimde götüreceğim."

Almira inanamaz bir şekilde açılan ağzını kapatıp, yumruklarını sıktı.

"Siz beni ne zannediyorsunuz bilmiyorum ama aşağılamalarınıza daha fazla katlanmayacağım!"

Sonra saçlarını savurarak topuklarının üzerinde döndü ve hışımla binaya doğru yürüdü. Peşinden giden Rodolfo, birkaç uzun adımda ona yaklaşıp, kolundan tutarak durdurdu. Almira kolunu çekip ondan kurtulmaya çalıştı. Ancak diğer kolunu da tutan genç adamdan kurtulmak, bataklıktan kurtulmaya çalışmakla eşdeğerdi; imkânsızdı. Rodolfo, kızın sabit durmasını sağlamak için parmaklarını sıktı.

"Lanet olası ellerini üzerimden çek! Parmaklarının dokunuşunu hissetmektense yılana sarılmayı tercih ederim!" Sesi dişlerinin arasından tıslayarak çıkmıştı.

Ama karşısındaki adamın da pes etmeye niyeti yoktu. "Beni dinlemeden hiçbir yere gidemezsin!"

Almira gözdağı verilmesine ve zorluklara fazlasıyla alışkındı. "Seni dinlemektense, sağır kalmayı tercih ederim." Konuşurken dişlerini sıkmaktan yüzü ağrımaya başlamıştı.

Genç adam, emirlerine karşı gelinmesine alışkın değildi. Şimdi karşısında boyun eğmeyi reddeden kadını tutup sarsmamak için dişlerini sıkıyordu.

"Lanet olası inatçı kadın! Şu çeneni kapa, yoksa ben kapatacağım."

"Dene ve karşılığını al, seni pişman ederim."

"Bunu sen istedin, tatlım."

Kollarını bir sarmaşık gibi kızın beline dolayıp, hızla kendine çekti ve çığlık atmasına bile fırsat vermeden dudaklarına kapandı. Haftalardır özlemle yandığı dudakların tadını almak, Rodolfo'nun duyguları önündeki setleri yıkmış ve önüne ne gelirse alıp götüren bir sele dönüşmüştü.

Fakat Almira, bir defa kaptırdığı duyguların neticesinde nasıl aşağılandığını unutmamıştı. Dişlerini hırsla genç adamın dudağına geçirirken, bacağına da sıkı bir tekme attı. Adamın acıyla geri çekilmesini fırsat bilip, yumruğunu kaldırdı ve yetişebildiği en yüksek yere savurdu. Güzel bir tesadüfle, genç adamın gözüne denk getirmişti. Geri çekilip, genç adamın öfkeden kararmış gözlerine büyük bir tatminle baktı. Gözü kızarmış, dudağı kanıyordu ve bacağının da en az yüzündeki yaralar kadar acıdığına emindi, fakat onun yüz ifadesinden hiçbir şey belli değildi.

"Benden uzak durmanı söyledim seni alçak..." Sözlerine devam edecekti ki, çevresinde olan çocukları fark edince yarım bıraktı.

Koşarak oradan uzaklaştı. Hışımla merdivenleri çıkıp, kapıyı çarparak kapattı. Üst kata çıkarken öfkeyle söyleniyordu.

"Seni lanet olası piç, alçak, pislik, kendini affettirecekmiş, hatasını telafi edecekmiş... Hah! Çok kolaydı sanki! Cehenneme git, şeytanın sağ kolu."

Odasına girip, kapıyı tekrar çarptı ve titreyen çenesini sıkarak durdurmaya çalıştı. Gözlerine kadar gelen yaşları, geri göndermek öylesine zordu ki. Önce tek tek düşen damlalar sonra aralıksız akmaya başlayınca kapı önüne çöktü.

Zindandan çıktıktan sonra ağlamış, ama bir daha bu konuyu düşünmemeye ve tekrar ağlamamaya çalışmıştı. Şimdi ise yıkılan her düşü ve hayali için ağlıyordu.

Zamanla unutacak, hiçbir şey olmamış gibi yaşantısına devam edecekti. Neden gelip kabuk bağlayan yarayı kaşıyıp kanatmaya çalışıyordu? Bir aptal olduğunun daha kaç kere yüzüne vurulması gerekiyordu? İstenmemenin,

aşağılanmanın, kovulmanın en kötüsünü yaşamıştı hep, ama onun yaptığı bardağı taşıran son damlaydı.

Rodolfo, giden kızın arkasından öfke ve çaresizlikle baktı. Bu kadar kolay pes etmeyecekti ve uzun adımlarla kızın peşine düştü. Merdivenlere varmıştı ki, çarpılan kapı sesiyle adımlarını hızlandırdı.

Hangi kapı olduğunu bilmeden koridorda yürürken, gelen hıçkırık sesleriyle durakladı. Sesin geldiği kapıya yaklaştı. Duyduğu ağlama sesi, kendisini gerçekten de aşağılık bir piç gibi hissettiriyordu.

"Almira, bırak içeri gireyim, konuşalım."

"Defol buradan! Senden nefret ediyorum, yüzünü bile görmek istemiyorum."

Genç adam, tuttuğu soluğunu bırakıp geri döndü ve merdivenleri indi. Bahçeye çıktığında, Fran çocukları bir oyunla meşgul ediyor, Kayran da onu izliyordu.

Genç adam, hiçbir şey söylemeden bahçe kapısına doğru yürüyen Rodolfo'ya dönüp baktı ve Fran'a teşekkür ederek peşinden yürüdü. Onun, öfkeyle atını çözüşünü ve üzerine atlayışını karamsar gözlerle izlerken, kendisi de atını çözüp bindi.

Hana kadar doludizgin ve konuşmadan geçen yolculukları, konuşmayı düşünmeyen Rodolfo'nun odasına çıkarak, kapıyı hışımla çarpmasıyla son buldu.

Kayran ise, hanın önünde oturarak arkadaşının son kararının ne olacağını beklemeye karar verdi.

***

Keira, kocası gittiğinden beri kendini kaptırdığı yalnızlık duygusundan kurtulamıyordu. Sabah erkenden

uyanıp, eskiden kendi kalesinde yaptığı gibi surlara çıkıp güneşin doğuşunu izliyordu.

Ne zaman döneceği belli olmayan lordun yokluğunda, kalede değişen hiçbir şey olmamıştı. Herkes üzerine düşen görevi yapıyor, yine genç kadını görmezden geliyorlardı. Onlara yaklaşmak istedikçe, daha çok dışlandığını fark etmek genç kadını yaralarken, bir gün onu kabullenme ihtimallerinin olup olmadığını düşünüyordu.

Güneş karşıdaki dağları ve ormanı kendi rengine boyarken, temiz havayı ciğerlerine çekti ve bir an önce kocasının dönmesi için dua etti.

Gözlerini ormanın yeşil turuncu kıyısında gezdirirken, gördüğü bir ayrıntı tüm dikkatinin oraya yönelmesine neden oldu. Çok uzaktı, fakat bir gariplik vardı. Sürekli kımıldayan siyah figürlere gözlerini kısarak baktı. Kalbi korkuyla atmaya başlamıştı bile. Hemen oturduğu mazgallardan içeri atladı. Sur boyunca koşarken bir taraftan da çılgınlar gibi bağırıyordu.

"Saldırı! Düşman askerleri! Borazanı çal!"

Genç kadının haykırışları, yeni kalkmış olan askerlerin ve Alonzo'nun surlara koşmasına neden oldu.

Kale kapısının tam üstüne geldiğinde, Keira şaşkınca bakınan nöbetçiye öfkeyle bağırdı. "Kapıyı kapat, lanet olası, çabuk!"

Askerin anlamsızca baktığını fark eden genç kadın, onun belinden kılıcını çektiği gibi kale kapısını tutan halata geçirdi. Birkaç vuruştan sonra halat koptu ve kapı gürültüyle kapandı.

Bu sırada Alonzo yanına geldi. Birlikte, gelen düşman askerlerinin hareketlerini dikkatle izlerken Alonzo geri dönüp bağırdı.

"Tüm askerler surlara! Mancınıkları hazırlayın! Okçular, çabuk olsun!"

Sonra Keira'ya dönüp "Leydim, siz de iç kaleye geçin ve kapıları sürgüleyin. Dışarıda halktan kimse kalmasın," diyerek emirlerini ona da sıraladı.

Keira ise gitmeyi düşünmüyordu.

"Zırhımı giyip geleceğim, o zamana kadar askerler yerini alsın. Kocam yokken, hiçbir kuvvet onun kalesini alamaz. Buna izin vermeyeceğim."

Komutanın cevap vermesini beklemeden, sur merdivenlerini üçer beşer indi ve arada dolaşan köylüleri ve kale halkını evlerine girmeleri için yönlendirdi.

Aceleyle giydiği zırhını, miğferini başına geçirerek ve kılıcını beline bağlayarak tamamladı. Koşarak merdivenleri inip, dışarı çıktı. Kalenin surlarına çıktığında, düşman askerlerinin hayli yaklaştıklarını gördü. Alonzo, son emirleri vermekle meşguldü. Genç kadını yanında görünce, onu yeniden içeri göndermek için ikna etmeye çalıştı. Ancak Keira'nın kararlı olması karşısında pes edip, güvenli bir yerde durmasını sağladı.

BÖLÜM 31

Gelenlerin, hangi krallığa ya da hangi lordluğa bağlı olduğu belli değildi. Şekilsiz giyinmiş çapulculara benziyorlardı. Oldukça kalabalıktılar. Surların önüne gelmeden, Alonzo'nun ateş emriyle mancınıklar taş ve ateş yağdırmaya başladı. Keira, nasıl böyle bir cürete sahip olduklarını sorgularken, duvara ulaşan ilk grup yukarıya kancalı ip merdivenleri fırlattılar. Kesilen her merdivenin yerine, yenisini atıyorlardı. Bu arada kapıda duyduğu gürültü üzerine eğilip baktı. Devasa bir koçbaşıyla kapıyı kırmaya çalışan bir grup asker vardı. Okçular verilen emirle yaylarını gerip aşağıya ok yağdırmaya başlayınca, arkadaşlarını korumak isteyen düşman askerleri ellerinde kalkanlarıyla kale kapısına koştular.

Alonzo, genç kadının bir korkuluk gibi ortada durduğunu görünce öfkeyle "Leydim, lütfen sığınacak bir yer bulun, Tanrı aşkına!" diye bağırdı.

Keira, yaptığı aptallığa inanamayarak mazgalların arkasına doğru çekildi. Başını çevirince gördükleri karşısında askerlere bağırdı.

"Diğer tarafa koşun, boşluktan yaralanmaya çalışıyorlar!" diyerek, kendisi de kılıcını çekip koştu. Atılan iki merdivenden çıkan adamlardan ilki, surlara ayak basarken, genç kadın adama saldırdı. Karşılaştığı dirençle pes

etmeyerek yeniden yeniden hücum ederken, diğer merdivenden kendini içeri atan adamları görünce "Alonzo!" diye bağırdı. Komutan, kapıyı döven düşman askerleriyle ilgilenirken Keira'nın sesine döndü ve koşarken birkaç askeri de o tarafa yönlendirdi. Keira tekrar düşmanına odaklandı. Kılıcını kaldırıp hızla indirdi fakat karşısındaki adam iyi bir savaşçıydı, yana zıplayarak kendini kurtardı. Kıran kırana yapılan çatışma tüm hızıyla sürerken, genç kadın Kayran'ın ünlü hareketini yapmak için derin bir soluk aldı. Kılıcını ileri uzatıp adamın kılıcına dokundurdu ve bileğini kıvırıp kılıcı birbirine adeta dolarmış gibi sarıp, yukarıya doğru itti. Adamın ve kendisinin şaşkın bakışları altında, kılıç fırladı ve surlardan aşağıya doğru uçtu.

Askerin sersemliğinden yararlanan genç kadın, kılıcını göğsüne sapladı ve dehşetle açılmış gözlerdeki ölümle burun buruna geldi. İlk kez birini öldürüyordu ve bu, kemiklerine kadar titremesine yol açtı. Elinden kılıcı düştü ve olduğu yere çöktü. Adam hâlâ boş gözlerle ona bakarken, soluk almaya çalıştı, fakat bir türlü ciğerlerine çektiği hava yetmiyordu.

Alonzo, surlara tırmanan adamları ikiye biçerken, göz ucuyla Keira'yı gördü. Onun, dehşet içinde titrediğini ve şoka girdiğini fark edince katı bir sesle gürledi.

"Leydi Keira, kendine gel! Hemen kalkmazsan bu kale onların olacak!"

Keira, adamın söylediği sözlerle bakışlarını ona çevirdi. Sürekli gelen düşman askerlerini görünce, duvara tutunup ayağa kalktı. Çevresinde kıyasıya kılıçla çarpışan ve kan içinde yere yığılan ya da surlardan düşen askerlerin çığlıkları kulaklarına dolmaya başlayınca, ne yaptığını sorguladı. Bu bir savaştı; öl ya da sağ kal. Başka alternatifi

yoktu. Mücadeleyi bıraktıkları anda, kalede yaşayan herkes ölecekti. Bu düşünceye sarılarak, yerde duran kılıcını alıp, adı Gino olan askere arkadan yaklaşan adama saldırdı. Bu saldırıyı beklemeyen adam, daha dönemeden Keira'nın kılıcı ciğerlerine kadar girdi ve çıktı.

Dışarıdan atılan alevli okların tutuşturduğu samanlıklar ve evlerin çatıları, içeriye gizlenen kale halkını hareketlendirmiş ve söndürme çalışmaları başlamıştı.

Sürekli kapıya vuran koçbaşının sesi kulaklarında uğuldarken, aşağıya yağan oklarla içeri düşen okların arasında kalmışlardı.

Keira, Lorenzo isimli askere "Mancınıklar daha hızlı! Kapı önüne ok saldırısını arttırın, içeriye girerlerse kaleyi kaybederiz," diye bağırdı. Asker leydiden aldığı emri hiç yadırgamamıştı ve mancınıklar hızlandı.

Keira koşarak merdivenleri indi ve karşılaştığı köylülerin telaşlı koşturmaları arasından geçti. İç kalenin merdivenlerini bir solukta çıkıp kapıyı açtı. Kale çalışanları, yaralananları buraya taşımıştı ve bakımıyla ilgileniyorlardı. Mutfağa dalan genç kadın, ocakta kaynamakta olan kazanı işaret ederek bütün ocakların yakılmasını ve kazanların üzerine koyulmasını emretti. Mutfakta çalışan kızlar koşarak söylenenleri yapmaya çalışırken, mahzenden yağları çıkarmalarını söyledi. Kadınlar, ne olacağını bilmedikleri bu emirleri sorgusuz sualsiz yerine getirdiler.

"Ateşi arttırın çok alevli olmalı. Yağı kazanlara dökün, kaynadığı anda surlara götüreceğiz!" Mutfakta hummalı bir çalışma başlamıştı. Sıcaklık aniden had safhaya çıktı. Altı ocak, gürül gürül yanan ateşin aleviyle mutfağı cehenneme döndürürken, Keira koşarak dışarı çıktı. Surlara

geldiğinde, hâlâ tırmanmaya çalışan düşman askerleriyle kıyasıya çarpışma devam ediyordu.

"Ramirez, yanına birkaç asker al ve mutfağa gidip kazanları getirin."

Ramirez adlı iri yarı kaslı savaşçı, yanına aldığı birkaç askerle anında ortadan kayboldu. Keira kan içindeki zırhına bakıp yüzünü buruşturdu. Alonzo ve diğerleri, kaleye düşman askerlerini sokmamak için hâlâ çarpışıyorlardı. Böylesine küçük bir çarpışma, ortalığı bu denli kıyamete çeviriyorsa, büyük bir savaş alanını düşünmek dahi istemiyordu genç kadın. Aşağıda hâlâ kapıyı açmaya çalışan saldırganların yaydığı büyük gürültü, kale içinde yankılanıyordu.

İç kale kapısına bakan Keira, kaynamış kazanlarla gelen askerleri görünce, "Nihayet!" diye mırıldandı. Sur merdivenlerini dikkatli ve hızlı bir şekilde çıktılar. Keira onları kale kapısının tam üzerinde bekliyordu. Ramirez, eğilip surlardan aşağıya baktı ve mazgallara konan kazanlar verilen emirle aşağıya doğru ters çevrildi.

Koçbaşını büyük bir hırs ve azimle kapıya vuran düşman askerleri, yukarıdan dökülen kızgın yağın sağanağı altında, neye uğradıklarını şaşırmış bir halde haykırışlarla kaçıştılar. Bu fırsatı değerlendiren okçular ve mancınık başında olan askerler, yeniden büyük bir hızla ok ve ateş yağdırmaya başladılar. Surlara çıkmaya çalışan askerlerin geri püskürtülmesiyle, kaybettiklerini anlayan saldırganlar geri çekildi. Yaralı ve ölülerini toplayarak uzaklaştı.

Genç kadın, beş saatlik zaman diliminin geçtiğine inanamayarak yere oturdu. Burnuna dolan kanın garip kokusu, midesinin bulanmasına yol açtı. Alonzo ona yaklaştı ve yanına çöktü.

"Lordum gerçekten de kendine çok uygun bir leydiyle evlenmiş."

Keira bunun bir iltifat olduğunu biliyordu, göz ucuyla ona baktı ve sırıttı. "Bunu bu kadar geç anlamış olmana şaşırdım, komutan," dedi.

Alonzo yüzündeki kanı koluna silerken güldü ve "Bir kadın, bir erkeği öldürmek için gelmişse ve bu, evlilikle sonuçlanmışsa, kuşku en yakın arkadaşın olmalı," diye cevapladı.

Genç kadın başını arkasındaki duvara yaslarken, "Bazen en güvendiğin ve sırtını yaslayacağın insanlar, düşmanlarının arasından çıkabilir. Hiçbir zaman ön yargılarına güvenme, komutan. Bu düşmanlık kadınla erkek arasındaysa, dünyanı sarsacak bir aşka dönüşebilir. Bizim, Rafael'le yaşadığımız sadece bizim dünyamızı değil, yaşadığımız kıtayı bile sarsacak kadar büyük ve çalkantılı bir aşk," dedi.

Alonzo genç kadına saygıyla bakarken, kale halkı evlerinden çıkmış, iç avluyu doldurmuştu. Yaralıları taşıyor, yanan ev kalıntılarını temizliyorlardı. Çocuklar saldırının dehşetiyle ağlarken, büyükler onları sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Keira miğferini çıkardı ve avluya indi. Onu gören kalabalık, Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıp yol verirken, kendi aralarında alçak sesle mırıldanıyorlardı.

Anlamadığı bu tepkilere bir anlam vermeye çalışarak, açılan aradan yürüdü. Tam merdiveni çıkmış içeri girecekti ki, gür bir sesin "Leydimiz, çok yaşa!" diye haykırışını duydu ve kalabalığın hep birlikte tekrar etmesi üzerine geri döndü. Sürekli tekrar edilen nakarat karşısında ne diyeceğini bilemedi. Gözleri dolarken, nihayet burasının bir yuvaya dönüşeceğini, saygı göreceğini umut ediyor

ve bu düşünce yüreğini ısıtıyordu. Oysa yaptığı hiçbir şeyi daha fazla sevilmek ya da daha fazla saygı görmek için yapmamıştı, durum böyle davranmasını gerektirdiği için kılıcı alıp koşmuştu.

Alkışlar ve haykırışlar karşısında kapıda dikilirken, kale halkının da güvenebilmek için bir başlangıca ihtiyacı olduğunu anlıyordu. Birbirlerine alışmak ve güvenmek için zamana ya da çok özel bir olaya ihtiyaçları vardı.

Bir şey söyleyemedi, sadece elini kaldırıp selamladı ve içeri girdi. Hizmetçilerin bile davranışları değişmiş, saygı dalga dalga tüm kaleye yayılmıştı. Kasları acıyor, boynu ağrıyordu. Odasına girdiğinde, iki kızın ona banyo hazırladıklarını görünce şaşırarak duraksadı.

Kızlar koşup zırhını çıkarmasına yardım ederken, şaşkınlığını üzerinden atamamış bir şekilde onlara uydu ve soyundu. Küvete girmek ve kan kokusundan kurtulmak sinirlerini gevşetti.

Bir karıncaya bile zarar vermekten çekinen genç kadın, bugün iki kişinin canını almıştı. Bu günahın ağırlığı altında ezilirken daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı. Rafael, buna nasıl katlanıyordu? Tüm o insanların ölmesi, akan kan, çığlıklar, acılı haykırışlar, onu bu kadar katılaştıran, duygusuz ve acımasız bir hale getiren etkenler miydi? Karanlık ruhunun kaynağı, belki de yaşadığı savaş alanlarında gördüklerinin yarattığı acıydı.

Bu kadar genç yaşta bir insanın, onca acıyı, zalimliği ve kanı kaldırabilmesi mümkün görünmüyordu ama o başarmıştı, bir şekilde ayakta kalmış ve güçlenmişti. Kendisini olumlu duygulara öylesine kapamıştı ki, gücü herkesi aşmıştı. Artık zalim, acımasız ve duygusuz bir adam haline dönüşmüştü.

Keira sevdiği adam için de ağladı. Ta ki gözyaşları tükenip, bitkin bir şekilde küvetten çıkıncaya kadar. Sonra bedenine sardığı örtüyle yatağa kıvrıldı ve iç dünyasında devam eden savaşı rüyalarına taşıdı.

***

Kayran, hanın önünde oturmaktan sıkılınca kalkıp, bahçeden çıktı. Anlaşılan, arkadaşının düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Onu beklerken şehri dolaşmaya karar verdi ve atını almadan yürümeye başladı.

Paris, büyük bir şehirdi. Dokuma tezgâhları ve deri işlemesi yapan yerlerin yanından geçip, şaraphanelerin çokça bulunduğu şehrin ara sokaklarını gezerken, arkasında bir hayalet gibi onu takip eden adamın varlığını her adımda hissediyordu. Bir şaraphaneyi geçip köşeyi döndü ve duvara yapıştı. Peşindeki adam onun kaybolmasından dolayı telaşa kapılmış olmalıydı ki, koşan ayak sesleri geliyordu.

Adam, köşeyi dönerken boğazına dolanan kaslı kolla neye uğradığını şaşırdı ve ayakları havada kaldı. Nefes almasını engelleyen koldan kurtulması mümkün görünmüyordu. Kayran, adam morarmaya başlayınca kolunu biraz gevşetti fakat bırakmadı. Adamın nefes almaya çalışan hırıltı sesleri öksürüğe dönüşürken, hâlâ kendini kurtarma çabası içindeydi.

Kayran, ince cılız bedeni sarsarak "Rahat dur ve seni kimin peşimize taktığını söyle!" diyerek onu uyardı.

Takipçinin sessizliği, yakasından tutulup duvara çarpılmasıyla son buldu ve ince dudaklarına kadar uzanan burnunu acıyla buruşturdu.

"Söyle, yoksa boynunu kırmak zorunda kalacağım!"

Bu tehdit, işe yaramış gibi ince dudakları titredi ve kara gözleri korkuyla irice açıldı.

"Ben, Prens Rodas'ın uşağıyım. Efendim, kendisini aramaya geldiğinizi düşünerek beni peşinize taktı."

Kayran, adamı iterek tekrar duvara vururken acılı bir inleme kulaklarına dolsa da aldırış etmedi.

"Söyle o prensine, onunla bir işimiz yok. Eğer ayağımıza dolanırsa, önce onu, sonra da seni öldürmekten hiç çekinmem. Anladın mı?"

Uşak başını salladı ve genç adam onu bırakır bırakmaz arkasına bile bakmadan koşarak uzaklaştı.

Bir süre daha dolaşmaya devam eden Kayran, sıkılınca dönmeye karar verdi. Hana geldiğinde, yeniden bahçedeki sandalyeye oturdu ve ayaklarını karşıdaki sandalyeye uzattı.

***

Rodolfo, kapıyı çarpıp odaya girdiğinden bu yana öfkeyle dolaşıyordu. Tekmeyi geçirdiği sandalye, odanın ortasına uçup koltuğa çarparak devrildi.

Burnundan soluyarak, "Lanet olası cadı, beni kovdu! Hem de herkesin önünde! Dinlemedi bile!" diye homurdanırken, içinden geçen şiddet dürtüsünü bastırmaya çalıştı.

Biliyordu, hata yapmıştı. Fakat Almira, bu hatasını telafi etmesine izin bile vermemişti. Dudağına, kızın dişlerini geçirdiği yere dokundu. Vahşi bir kedi gibi saldırıp ısırmıştı. O anı düşünmek, dudaklarında oluşan gülümsemenin büyümesine neden oldu.

Ah, küçük kedi, bütün bunların acısını fena halde senden çıkaracağım. Beni dinlemek zorunda kalacaksın.

Biraz da olsa sinirleri yatışmış olarak odadan çıktığında akşam yemeği saati yaklaşmıştı. Aşağıya indiğinde, arkadaşının hanın önünde oturduğunu görünce yanına

gitti ve bir sandalye çekip oturdu. Onun düşünceli halinin nedenini biliyordu, burada gerçekten de fazlasıyla oyalanmışlardı.

"Evi mi düşünüyorsun?"

Kayran, içindeki sebebini bilmediği sıkıntının mantıklı olmadığını biliyordu, fakat hisleri onu bu zamana kadar hiç yanıltmamıştı. Geride bıraktığı karısı ve kalesiyle ilgili endişelerini açıklamak, Rodolfo'nun onunla alay etmesine zemin hazırlamaktı.

"Bir an önce buradan gitmek istiyorum."

"O zaman, o cadıyı nasıl ikna edeceğimi söyle bana, işimizi bitirip hemen gidelim."

Genç adamın kaşlarını alayla kaldırması ve gözlerinde oynaşan pırıltılar fena halde yakalandığını gösteriyordu.

"Majesteleri, bir kadını ikna etmek için benden yardım mı istiyor?"

Rodolfo kızgın bakışlarını dikerek, onun alaycı sözlerini sindirmeye çalıştı.

"O, normal bir kadın değil. Vahşi, çıldırtan, inatçı ve dayaklık."

Kayran'ın gülüşü önce kısık ve boğuktu ancak sonra sesli bir kahkahaya dönüştü.

"Tanrım, bugünleri göreceğime asla inanmazdım, şu an sana bildiğim tüm adakları adamak istiyorum."

Rodolfo'nun, karşısında oturan arkadaşım bir kaşık suda boğmak için neden aramasına gerek yoktu. Onun gülen suratına doğru eğilip fısıldadı.

"Adak aramana gerek yok, ben yardımcı olabilirim."

"Tamam sustum, ama korktuğum için değil, bu anın tadını çıkarabilmek için." Rodolfo uzanıp gırtlağına sarılmak isteyince, geri yaslanarak elinden kurtuldu.

"Senin gibi yontulmamış bir adamdan yardım istemek yerine, kendimi Rodas'ın ellerine teslim etmek daha az acı verici olurdu."

Kayran, arkadaşının üzerine daha fazla gidip olmayan sabrını taşırmanın adilik olacağını bilerek yumuşadı. "Pekâlâ, yeniden git ve seni dinleyinceye kadar ısrar et."

"Asla dinlemeyecek. Önce öfkesini atması lazım."

"Öyleyse onunla yalnız kalmaya çalış."

"Ne zaman yalnız kalsak, üzerine atlıyorum ve bu da onu daha fazla öfkelendiriyor."

"O zaman sen de iradene hâkim ol, hayvan gibi davranma."

"Elimde değil, onu o kadar çok istiyorum ki gözüm dönüyor."

"Anlasana, onu sadece bedeni için istediğini düşünüyor olmalı. Bence onu asıl kızdıran şey bu. Eğer onun için bir şeyler hissettiğini söylersen yumuşayacaktır. Hissediyorsun, değil mi?"

"Elbette hissediyorum! Vicdan azabı, pişmanlık, güzelliğini görünce ona sahip olma isteği..."

"Sen benden de beter bir odunsun, Rodolfo. Duygu derken, aşk, sevgi, heyecan, mutluluk gibi hislerden bahsediyorum. Kız senden kaçmakta haklıymış, kadın olsaydım seni asla kabul etmezdim."

"Kadınlara olan tüm iyi duygularımı öldürmek üzeresin, farkında mısın? Seni kadın olarak düşünmek... Aman,

Tanrı korusun!" Kusmak üzereymiş gibi yüzünü buruşturdu genç kral.

"Benim seni kabul edeceğimi de nereden çıkardın?"

"Kahretsin, Rafael! Şu konuyu kapat artık! Üzerine kusmaktan büyük bir zevk alabilirim şu an."

Genç adam konuyu daha fazla uzatmadı.

"Biz de aynı yollardan geçtik, Rodolfo. Benim Keira'yı ikna etmemi sağlayan, onun esir olarak yanımda olmasıydı. Kaçabileceği hiçbir yer yoktu, beni dinlemek ve kabullenmek zorunda kaldı. Özgür olsaydı, onu asla ikna edemezdim."

Rodolfo'nun gözleri kısılırken, "Ne yani, onu kaçırıp esir almamı mı söylüyorsun?" diye homurdandı.

Kayran geniş ve güçlü omuzlarını silkerken, dudaklarına yerleşen sırıtma, Rodolfo'nun sinirlerinin gerilmesine neden oldu.

"Cesaretin varsa yap derim, fakat bu kaçırma işinden sağ çıkabileceğini hiç zannetmiyorum."

"Benimle alay etmeni, bir gün dişlerini yerinden sökerek ödeteceğimi şimdiden söyleyeyim ki, daha sonra bir anlaşmazlık olmasın."

Kayran, yanlarına yaklaşan han görevlisi yemek için masalarının hazır olduğunu söyleyince, yerinden kalkıp saygıyla genç adama yol verdi. Rodolfo'nun asık bir suratla yanından geçmesinden sonra, yüzündeki eğlenen ifadeyi saklamadan peşinden yürüdü.

Yemek yerken, yaptığı şehir gezintisini anlattı. Onları takip eden adamla ilgili bilgi verdi. Rodolfo hiç şaşırmamıştı.

"Peşimizdekinin Rodas olduğunu biliyordum. Alçak, hep kaçak dövüşür ve arkadan vurmayı çok sever."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?

"Ona da dediğin gibi, ayakaltında dolaşmazsa hiçbir şey yapmayacağız, işimizi yapıp geri döneceğiz."

"İşimiz derken, Almira'yı mı kastediyorsun?"

Rodolfo, yine başlama bakışı fırlattıktan sonra yemeğini yemeye devam etti. Kayran'ın içinde ise, burada daha çok zaman geçireceklermiş gibi bir his vardı.

***

Almira, akşama kadar odasından çıkmadı. Fran onunla konuşmak istese de, genç kız buna izin vermemiş, kapıyı açmamıştı. Fran'a karşı da mahcuptu. Kadına saygısızlık etmiş, tam bir şirret gibi davranmıştı.

Düşünceleri tekrar genç adama kaydı. Bir daha gelmeyecekti, biliyordu. Onun gibi biri, kendisini bu kadar tersleyip azarlayan, gururunu kıran ve defolmasını söyleyen bir kadının ayağına gitmezdi.

Gelmesini istemiyordu da zaten. Onu dinlememiş, inanmamış, gözünü kırpmadan suçlamıştı. Gururunu ayaklar altına alıp aşağılarken kılı kıpırdamamıştı alçak pisliğin. Şimdi defolup, istediği yere gidebilirdi.

Kapıdan Fran'ın akşam yemeğine beklediklerini söyleyen sesi gelince, mecburen kapıyı açtı. Ağlamaktan gözleri şişmişti ve kendini tükenmiş hissediyordu. Yaşlı kadının yüzüne bakmaktan kaçındı.

Fran, genç kızın bu halini görünce hem kızmış, hem de üzülmüştü. "Sen, bir erkek için kendini harap etmeyecek kadar güçlü bir kızsın. Şu an karşımda benim tanıdığım

Almira yok. Artık kendini toparlama zamanın gelmedi mi? Kastilya'dan geldiğimizden bu yana çok değiştin."

Almira da bunun farkındaydı, fakat bir kalemde silinip atılabilecek bir olay değildi yaşadığı. Ruhunda ve bedeninde derin izler bırakmıştı. Ne kadar bir kenara atmak ve unutmak istese de, bilinçaltına atılan görüntüler olur olmaz zamanlarda sürekli gözünün önüne geliyordu.

Kendini suçlu hissederek, Fran'ın peşinden yemekhaneye gitmek için merdivenlere yöneldi.

Yemekhane her zamankinin aksine sessizdi. Çocukların bu haline alışık olmayan genç kız, şaşırarak masaya yürüdü. Sessiz bir şekilde yemeklerini yiyorlardı. Ne yani, ekmek atmak, çorbayı çevreye sıçratmak, etleri birbirine fırlatmak yok muydu?

Tanrım, ölmüş ve cennete gitmişti ya da çok güzel bir rüya görüyordu. Niguel bile gayet temiz bir şekilde yemeğini bitirmek üzereydi. Fran'a dönüp, *Neler oluyor?* diye sorarcasına bakınca, yaşlı kadın da *Hiç sorma!* der gibi başını salladı. Hâlâ gördüklerinin etkisiyle masaya oturdu ve sakince yemeğini yemeye başladı. Tüm bunların bir şaka olduğundan şüphelenip, sık sık gözlerini onların üzerinde dolaştırıyordu ancak her an üzerine atılmasını beklediği et parçası gelmedi, eteğine dökülen içecek de...

Neler oluyordu bu çocuklara böyle? Bir gün içinde uslanmış olmalarına hayatta inanmazdı. Bu işin içinde bir iş vardı. Bu davranışların sebebi neyse veya kimse mutlaka öğrenmeli ve ona teşekkür etmeliydi.

Yemekten sonra, çocukları yatırmaları ve uyutmaları uzun zamanlarını aldı. Nihayet binanın içini dinlendirici bir sessizlik kaplayınca, herkes huzurla rahat bir nefes aldı.

Almira tam odasına gidecekti ki, Fran yolunu kesip, sorarcasına ona baktı. Genç kız anlamamış gibi bekledi.

"Şimdi benimle geliyorsun ve neler olduğunu tek tek anlatıyorsun!" diyen yaşlı kadın, onun karşı çıkmak için ağzını açmasına fırsat vermeden, bileğinden tutup çekiştirdi.

Almira ise utançla karşı koymaya çalışırken, "İnan bana Fran, anlatacak önemli bir şey yok. Sadece aptal bir adamın saçmalıkları," diye mırıldanmasına rağmen, kadına engel olamamıştı.

Sonunda yaşlı kadın onu oturma odasına sokup, koltuğa yönlendirdi. Kendisi de karşısına oturup ellerini kavuşturdu ve beklentiyle ona baktı.

Fran'ın inatçı bir tavırla beklemesi karşısında, genç kız içini çekti.

"Gerçekten önemli bir olay olmadı. Gerdanlığı çaldığım için bana kızgın. Bu nedenle burada."

Fran inanmamış bir şekilde kaşlarını kaldırırken sesi alaycıydı.

"Tabii ki öyle. Bir krallığın kralı olacaksın ve saraydan gerdanlık çalan basit bir hırsızın peşinden gönderebileceğin bir ordu adamın varken, kimlik değiştirerek düşman topraklarına yalnız geleceksin. Sırf gerdanlık çalındı diye!"

Almira kulaklarına kadar kızardı. Lanet olsun, kadın çok kurnazdı ve basit bir yalanla kandırılamayacak kadar görmüş geçirmişti.

Eteğini didiklemeyi bırakıp, başını kaldırdı.

Fran onun gözlerindeki kırılmışlık ve incinmişlikle dolu bakışları gördüğünde, Kastilya Sarayı'nda gerçekten de kötü bir şeyler olduğunu anladı. Ve genç kızın anlatması, içini dökerek rahatlaması için sessizce bekledi.

Almira anlattı, anlattıkça da ağladı. Son cümleyi söylerken, artık durmayan gözyaşları ve hıçkırıkları Fran'ın kalbini parçalamıştı. Bu küçük kız, olabilecek en kötü şekilde yaralanmıştı ve bu yarayı herkesten gizlemeye çalışıyordu. Uzanıp onu kucakladı ve bir anne şefkatiyle sarıp sarmaladı.

Almira odasına çekildiğinde, içinde birikenleri dökmenin rahatlığıyla yatağına uzandı. Belki de artık geçmişte yaşamayı bırakmalıydı.

***

Kimsesizlik ve yalnızlık öyle duygulardır ki, insan yüreğini saran acıları dışarıya gülümseyerek atar. Yalnız ve kimsesiz biri, yaralarını kendi sarmaya çalışırken sürekli kanatır. Sırtını dayadığı her gücü, yıkılıverecek gamlı duvarlar zannederek irkilir ve bu korkuyla yaşar. Tek dayanağı vardır; o da gururudur. Bu gurur onu ayakta tutar ve diğer insanların yaptıkları karşısında yıkılmadığını gösterir. Bu nedenle, sıkı sıkı sarılır gururuna. Bu nedenle, hep umursamaz görünür ve kendini soyutlar hayattan.

Aslında Rodolfo ve Almira, yalnız ve kimsesiz iki insan olarak, yaşadıklarını içlerinde biriktirip dışarıya akıtmadan birbirlerini hırpalıyorlardı. Aşk ve sevginin gücüne inanmayarak, aralarındaki bağı yıpratıyorlardı.

Oysa bir bilselerdi, aslında ne kadar birbirlerine benzediklerini... Birbirlerinin yaralarını sadece onların sarabileceğini... Bir fark etselerdi, birbirlerine delice âşık olduklarını ve ne denli ihtiyaç duyduklarını... Acaba yine, böyle katı ve amansızca birbirlerini incitebilirler miydi?

Büyük aşkların patlaması da büyük olur, yakar kavurur, tozu dumana katar. Ta ki ortalık duruluncaya kadar...

BÖLÜM 32

Kayran huzursuzca daldığı uykudan, üzerindeki örtülerin atılmasıyla uyanıp, küfrederek yataktan fırladı. Karşısında Rodolfo'yu görünce, birkaç küfür daha homurdandıktan sonra örtüyü çekip yatağa geri uzandı.

"Kâbus görüyor olmalıyım. Tüm gün çektiğim yetmezmiş gibi, şimdi de rüyalarımı kâbusa çeviriyor, lanet olasıca."

"Söylediğin her şeyi duyuyorum."

Başını yastığa gömen genç adamın sesi boğuk çıkıyordu.

"Aklımı kaçırıyor olmalıyım, adam rüyalarıma bile müdahale ediyor."

Rodolfo ona aldırmayarak, yastığı başının altından çekti ve "Çabuk kalk, gidiyoruz!" dedi.

Kayran, dağılmış saçları alnına dökülmüş ve bir günlük sakalı yüzünü kaplamış bir halde başını kaldırıp, kıstığı gözleriyle durumu anlamaya çalışıyordu.

"Bu saatte Kastilya'ya dönmek çok saçma. Git yat, sabah yola çıkarız."

"Kastilya'ya dönmüyoruz. Almira'yı kaçır demiştin ya, hadi kalk, gidiyoruz işte."

Genç adam öfkeyle üzerindeki örtüyü atıp doğruldu.

"Aklını kaçıran ben değilim, sen gerçekten sıyırmışsın, dostum."

Rodolfo hâlâ tepesinde zebani gibi dikilmiş, onun kalkmasını bekliyordu. Kayran onun duruşuna bakarak söylediklerinde ciddi olduğunu anlayınca, söylenerek doğruldu. Koltuğun üzerine attığı kıyafetlerine uzandı ve giyinmeye başladı.

"Ben sadece sana bir seçenek sundum. Gece yarısı aklına estiği gibi git, kızı omzuna at demedim. Yemin ediyorum, eğer o seni öldürmezse, ben bu işi severek yapacağım."

İki arkadaş, tüm han ahalisinin derin bir uykuda olduğu saatte hırsız gibi dışarı çıktılar. Hızlı bir şekilde eyerledikleri atlarına binip, gecenin karanlığında handan ayrıldılar.

Yetimhanenin kapısına geldiklerinde, demir kapılara bağlı zili çeken Rodolfo, bu arada atı demir kapıya bağlamakla meşguldü.

Kayran, hâlâ gece yarısı kaçırma işine homurdanıyordu.

"Peki, zavallı kızı kaçırdıktan sonra nereye götüreceksin, söyler misin?"

Rodolfo yeniden zilin ipine asılırken, "Elbette Kastilya'ya, nereye olacak?" diye cevapladı.

"Bu saatte yola mı çıkacağız?"

"Ne yapmamızı bekliyorsun? Onun kaçmasına zemin hazırlamak için buralarda mı oyalanalım yani?"

"Bence, sen bu kaçırma işinde çok acemisin."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü kız kaçırmak isteyen hiç kimse, gelip kapının zilini çalmaz, seni ahmak!"

Rodolfo'nun kızgın gözleri kısıldı. "Sen bana, yani kralına, ahmak mı dedin, yoksa ben yanlış mı duydum?"

"Neden zoruna gitti? Ahmaklar kral olamaz diye bir kural mı varmış? Senin de kral olman, ahmak olmanı değiştirmiyor."

Sinirli sesi, genç adamın kulaklarını tırmaladı. "Seni alçak piç! Dua et şu an kavga edebileceğimiz bir yerde değiliz, yoksa o yakışıklı yüzünü dağıtmaktan büyük bir memnuniyet duyardım."

"Beni yakışıklı mı buluyorsun?"

Bu soru üzerine Rodolfo'dan öğürme sesi geldi.

Kayran'ın boğuk kıkırdaması bitmeden, başında yatma bonesi, üzerinde ayak bileklerine kadar uzanan geceliğiyle Rodel göründü. Kapıya yaklaşan yaşlı adamın neler olduğunu anlayamadığı, uykulu bakışlarından belliydi. Gelenlerin geçen günkü genç adamlar olduğunu görünce, kaşları hayretle kalktı.

"Zamanı şaşırmış olmalısınız, beyler! Saat gecenin üçü ve zilini çaldığınız bu binada çocuklar var!" Sesi huysuz çıkıyordu.

Rodolfo demir parmaklıkta tıkırdattığı parmaklarını çekmeden, sabırsız bir sesle homurdandı.

"Biliyoruz, bayım. Şimdi lütfen şu kapıyı açar mısınız?" Rodel hiçbir girişimde bulunmadan bakmaya devam edince, aksi sesi karanlıkta yankılandı. "Sana kapıyı açmanı söyledim, yaşlı adam. Şimdi hemen dediğimi yap!"

Yaşlı adam, bu sert sesten etkilenmemiş bir tavırla hayır anlamında başını salladı. "Bu saatte gelen iki güçlü kuvvetli adamın, hiç de iyi niyetler taşımadığını düşündüğüm için açmayacağım."

Karanlık bahçe yolundan gelen ayak sesleri üzerine, kimsenin seçilemediği yola dönüp bakışlarını diktiler. Bir iki saniye içinde Fran göründü. Üzerine giydiği sabahlığı bir şalla örtmüş, demir kapıya yaklaşıyordu. Hemen arkasında da acele giyindiği belli olan Almira ve Vera telaşlı adımlarla yürüyorlardı.

Fran genç adamları görünce, "Bu saatte kapımızda olmanızın önemli bir sebebi olsa iyi olur, beyler," dedi. Sesi sert ve otoriterdi.

Rodolfo demir kapıya iyice yaklaştı.

"Amacımız olay çıkarmak değil, kapıyı açarsanız sebebini açıklayabilirim."

Kadınların şaşkın, biraz da güvensiz bakışları ikisi üzerinde dolaşırken, sakin görünmeleri durumu iyice acayip bir hale sokmuştu.

"Sizi buradan da duyabiliyoruz, bayım. Ne söyleyecekseniz bir an önce söyleyin ve buradan gidin." Konuşan Almira'ydı ve sesi sinirli çıkıyordu.

Rodolfo "Madam Fran, sizinle özel olarak görüşebilir miyim?" derken, gözü loş ışıkta duran Almira'daydı.

Fran demir kapıya iyice yaklaştı. Aradaki açıklıktan kulağına eğilen genç adam ne söylediyse, şaşkınlıkla iç çekti ve gözü genç kıza kaydı. Rodolfo, kadını ikna etme çalışmalarına fısıltıyla devam ederken, Almira merakla birkaç adım daha yaklaştı, fakat kahretsin ki dediklerini duyamıyordu. Rodel ve Vera geri çekilmiş, olanları büyük bir ilgiyle izliyorlardı.

Genç adamın söyledikleri karşısında Fran'ın itiraz ettiği, bir alçalıp bir yükselen fakat anlaşılmayan sözcük karmaşasının yaşandığı konuşma, genç kızı çileden çıkarmış,

sinirle ayağını yere vurmaya başlamıştı. Burnundan solurken, uzayıp giden konuşmanın içine dalmak üzereydi.

Fran bir adım geri çekilip, "Size nasıl güvenebilirim?" dediğinde, nihayet olan biteni anlayabileceği için rahatladı.

Ancak Rodolfo'nun "Size yemin ederim ve bu konuda arkadaşımı şahit olarak gösterebilirim," diyerek verdiği cevabın ne anlama geldiğini anlayamadı.

Kayran duvara dayanmış, kollarını göğsünde kavuşturarak ayaklarını çaprazlamıştı. Olayın nereye varacağından emin değildi ve en az diğerleri kadar merakla bu konuşmanın sona ermesini bekliyordu.

Fran bir süre düşündükten sonra, Rodel'e dönüp kapıyı açmasını işaret etti. Almira'ya sevecen gözlerle baktı ve "Özür dilerim, sevgili kızım. Bunu seni çok sevdiğim ve düşündüğüm için yapıyorum," gibi anlaşılmaz bir cümleyle son sözü söyleyip, açılan kapıdan içeri giren Rodolfo'ya yol verdi.

Rodolfo, Almira'nın dehşete düşmüş bakışları altında, kararlı ve uzun adımlarla ona yaklaştı ve bir şey söylemesine fırsat vermeden, eğilip tuttuğu gibi omzuna attı.

Genç kız ağzından fırlayan çığlığı tamamlayamadan, kapıdan çıkarılmış ve bir çuval gibi fırlatılmıştı. Daha ne oluyor bile diyemeden genç adamın da ata sıçramasıyla hareket etmişlerdi. Hemen arkalarından gelen nal sesleri, Kayran'ın da onları takip ettiğini gösteriyordu.

Almira tüm bunların bir kâbus olduğunu, uyanınca rahatlayacağını düşündü. Lanet olası adam, baş aşağı attığı kızı düşünmeden doludizgin gidiyordu. Beyni sarsılırken karnı ağrımaya başlayınca, olanların gerçek olduğuna ikna oldu. Eyere ellerini dayayarak doğrulmaya çalıştı, fakat sırtına bastıran güçlü ellerin baskısıyla geri düştü.

"Seni alçak domuz, ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Cevap gelmemesi, dönen başına kanın fırlamasına neden oldu ve yumruğunu bacağına geçirdi.

"Sana soruyorum, pislik! İndir beni!"

"Gördüğün gibi sevgilim, seni kaçırıyorum."

"Görebiliyorum, seni lanet olası. Bunu neden yapıyorsun diye soruyorum."

Rodolfo'nun alaycı sesi, sinirlerini daha da kamçılıyordu.

"Benimle konuşmayı kabul etseydin, bunların hiçbirine gerek kalmazdı."

"Beni, seninle konuşmadığım için mi kaçırıyorsun? Buna inanamıyorum!" Sırtında dolaşan eli hissedince, uzanıp ona vurdu. "Pençelerini üzerimden çek! Tamam, indir beni konuşalım, seni dinlemeye hazırım."

"Artık çok geç. Konuşmalarımızı Kastilya'ya döndüğümüzde yapacağız."

Almira karanlıkta geçtiği yerleri görmeye çalışarak başını kaldırdı.

"Bu bir şakaysa eğer, hiç komik değil! Bırak beni, geri dönelim ve konuşalım."

Genç adamın ona doğru eğildiği yaklaşan sesinden belliydi.

"Sabrımı fazlasıyla taşırdın tatlım, bundan böyle ben ne dersem o olacak."

"Ancak rüyanda görürsün!" diye çemkiren Almira, eğilip genç adamın bacağına dişini geçirdi.

Rodolfo bacağında hissettiği yakıcı acıyla uzanıp kızı çekti ve oturmasını sağladı. Bu arada, küfürler hızla

dudaklarından dökülürken, kız dağılıp önüne düşmüş saçlarını yüzünden çekmeye çalışıyordu.

"Seni pislik, lanet olası alçak, domuz..."

Rodolfo beline sardığı kolunu hızla bastırınca nefesi kesildi ve sırtı onun sert göğsüne yapıştı. Kulağının dibindeki öfkeli soluklar saçlarını uçuştururken, fısıldaması tüylerini diken diken etti.

"Seni vahşi kedi, bir daha herhangi bir yerimi ısırır, tırmıklar ya da morartırsan, krallık sınırlarına kadar baş aşağı yolculuk yapmak zorunda kalırsın."

Daha sözünü bitiremeden, beline sarılan kaslı kollara tırnaklarını geçiren Almira, başını geriye doğru atarak genç adamın çenesine vurdu. Diğer taraftan, dirseğini de genç adamın karın boşluğuna geçirdi.

At üzerindeki savaş, Rodolfo'nun bedenine yediği darbeler ve havada uçuşan küfürlerle devam ederken, Kayran'ın boğuk kahkahası bu görüntüden ne kadar keyif aldığını gösteriyordu.

Rodolfo ardı ardına gelen darbelerin acısıyla ağzından fırlayan küfürlere engel olamayarak, göğsü üzerinden geçirdiği kollarıyla kızı hapsetti ve sıkıştırdı. Onun kıpırdanarak kurtulma çalışmaları sonunda, kendilerini yerde bulmaları işten değildi.

Rodolfo onu yan çevirip, bacakları üzerinden kendi kaslı baldırlarını geçirdi ve bir eliyle kollarını önünde sıkıca tutarken, diğer eliyle de ensesinden tutup başını göğsüne gömdü.

Boğuk debelenmeleri fayda vermeyen, bacaklarını ve kollarını kurtaramayan genç kız, bu defa dişini genç adamı göğsüne geçirdi. Ancak hemen ardından kulağında duyduğu hırıltılı nefes ve homurdanmayla taş kesildi.

"Böyle debelenmenin ve dişlerini vücuduma geçirmenin beni ne kadar tahrik ettiğini bilemezsin. Öyle azdırıyor ki, her an atı durdurup şuracıkta sana sahip olabilirim." Sözlerini desteklemek için sertliğine bastırdığı kızdan boğuk bir nefes çıktı.

Bu son sözlerden sonra nefes almaya bile korkan Almira, bir heykel gibi hareketsiz durmaya çalıştı.

Yolculuk sessizlik içinde, huzurlu ve oldukça hızlı bir şekilde devam etti. Şafak sökmeye başlarken karanlık yerini loş bir aydınlığa bırakmış ve geçtikleri yerler seçilmeye başlamıştı. Hâlâ Fransa sınırları içindeydiler ve iki genç adam bir an önce kendi topraklarında olmak için acele ediyorlardı.

Orman içinden geçen yola girdiklerinde, Almira'nın sarsılmış ve yorgun olduğu, dik duruşunu bozan bedeninden belliydi. Birbirleriyle bakışan genç adamlar, biraz mola vermenin iyi olacağını düşünerek yoldan ayrılıp, sesi gelen dereye doğru atlarını çevirdiler.

Almira durduklarını fark edince kirpiklerini araladı ve bir dere kenarında olduklarını gördü. Arkasından sıyrılıp inen genç adam, onu belinden tutup aşağıya çekti. Bacakları ve oturduğu yerler uyuşmuş olan genç kız acıyla inleyince, Rodolfo onu kucaklayıp en yakın ağacın altına götürdü. Genç adam kollarını üzerinden çekince, soluğunu tutmakta olduğunu fark edip bıraktı.

Kayran atlarla ilgilenirken, atın terkisinde olan bir torbadan çıkardığı peynir, ekmek ve bir parça kurabiyeyi alarak kıza getirdi. Geri dönüp, matarasından birkaç yudum su içti ve Rodolfo'ya uzattı. İkisi birlikte kızın oturduğu ağaca yaklaşıp, biraz uzağına oturdular. Rodolfo, ekmek

ve peynirden birer parça alarak ikiye böldü ve birini arkadaşına verdi.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyanan kuşlar, yoğun bir ötüşle diğer hayvanların uyanmasına neden oluyor ve orman yavaş yavaş hareketleniyordu.

Onlar kendi aralarında sessizce konuşurken, Almira suskun bir halde önüne konan yiyeceklerden yemeye başladı. Bacaklarının uyuşukluğu azalmıştı, rahatlayarak ayaklarını uzattı ve gerdi. Bu şekilde ne kadar yola dayanabilirdi?

O, şehirde büyümüş bir kızdı. Bırak at sırtında yolculuk etmeyi, arabada bile olsa çabucak yorulur ve hemen uykusu gelirdi.

Pislik! Çektiği acılar onun umurunda bile değildi. Bencil, zorba alçak! Uysal bir şekilde onunla gideceğini sanıyorsa yanılıyordu. İlk fırsatta kaçıp ülkesine geri dönecekti. Nerede olduğunu bilmesi hiç önemli değildi, gerekirse saklanırdı.

İki genç adamın aniden susmaları ve etrafı dinlemeleri üzerine, ağzındaki lokmayı unutup dikkat kesildi. O zaman, ormanın biraz öncekinin aksine derin bir sessizlikle kuşatılmış olduğunu fark etti.

Rodolfo ve Kayran ayağa kalkıp, kılıçlarını çekmişlerdi.

Rodolfo genç kıza dönmeden, kısık bir sesle "Ağacın arkasına geç ve ben çıkmanı söyleyene kadar sakın ortaya çıkayım deme," diye emrederken, şu ana kadar görmediği farklı bir Rodolfo görüyordu. Genç adamın yüzü taştan oyulmuş gibi donuklaşmış, çenesi kasılmış, bedeni sezdiği tehlikeye karşı bir yay gibi gerilmişti.

Almira yavaşça ayağa kalkıp, ağacın arkasına doğru geri geri yürüdü. Kalbi çılgınlar gibi korkuyla atarken,

sırtını ağaca dayayıp nefesini düzene sokmaya çalıştı. Merakı ağır basınca, yavaşça kafasını uzattı ve aniden ağaçların arasından fırlayan on adamın, onların etrafını sardığını gördü. Genç adamlar sırt sırta vererek, onları çember içine alan adamların hücuma geçmesini bekliyorlardı.

Sonrasında olanlar ise Almira'nın hayat boyu gözlerinin önünden gitmeyecek bir katliama dönüştü. İki adamın on adama karşı hiçbir şansı olmadığını düşünürken, gördükleri karşısında ağzı açık kalmış ve korkuyla yutkunmuştu.

İki adam duygusuz bir duruşla, ölüm saçan bir tırpan gibi kollarını kullanıyorlardı. Kılıçlarını acımasızca ve kararlı bir şekilde kaldırıp indirdikleri her seferde karşıdaki adamların biri yere yığılıyordu. Genç kız o zaman fark etti ki, bu çatışma çok kısa bir sürede genç adamların zaferiyle sonuçlanacaktı.

Almira, burada durmasının aptallık olduğunu fark edip ormana baktı. Buna cesaret edebilir miydi? Uzun bir yol gelmişlerdi, tek başına geri dönebilir miydi? Bocalamanın bir anlamı yoktu ve denemek zorundaydı. Ayrıca ne kaybederdi ki? Kılıç sesleri ve çığlıklar devam ederken hareket etti, koşmaya başladı. Nereye gideceğini ya da yönünü nasıl bulacağını bilmiyordu, cesareti gözü kara bir biçimde mantığının önüne geçmişti.

Bütün bunları yaşamak zorunda bıraktığı için Rodolfo'ya küfürler yağdırırken, tüm gücünü ayaklarına vermiş koşuyordu. Bir açıklığa geldiğinde duraksadı. Lanet olsun! O, bir kırsal çocuğu değildi ve yön bulma konusunda bir yarasa kadar kördü. Her yer birbirine benziyordu ve şu an hangi yöne gittiğini bile bilmiyordu. Kulağına gelen nal sesiyle rastgele tekrar koşmaya niyetlendi, fakat

daha açıklıktan ormana dalamadan, önüne çıkan atlıyla çarpışmamak için duraklamak zorunda kaldı ve kayarak yere düştü.

Başını kaldırdığında Rodolfo'yu görmeyi beklerken, tanımadığı bir adamın suratını görünce geri süründü. Neredeyse atın ayakları altında ezilecekti. Adamın yüzünde gördüğü sinsi gülümseme, gözüne aşina gelen bir ifade taşıyordu.

"Demek Rodolfo'nun fahişesi sensin."

Duyduklarını hazmetmeye çalışan genç kız, öfkenin tüm bedenini sardığını ve yanaklarında kızarıklık bırakarak patladığını hissederek ayağa fırladı.

"Ben kimsenin fahişesi değilim, seni adi piç!"

Adamın sinir bozucu bir şekilde gülmesi, yakışıklı yüzünde eğreti bir ifade oluşturmuştu.

"Seni kaçırdığına göre çok önemsiyor olmalı. Tanrım, ne kadar kötü bir durum! Sevdiği kadının bende olduğunu duyunca çıldıracağına kalıbımı basarım."

Almira neler olduğunu anlayamıyordu, bu adam kimdi ve ne istiyordu?

"Kim olduğunu bilmiyorum, seni piç kurusu. Rodolfo'nun sevdiği kadın değilim, beni umursayacak kadar önem vermiyor. Ayrıca aranızdaki sorun her neyse, beni neden bu işe karıştırıyorsun?"

Rodas atını kızın üzerine doğru sürdü.

"Tüm bunları açıklayacak kadar zamanım yok, güzelim. Şimdi benimle geliyorsun."

Adam ona uzanmak için eğildi, fakat Almira geri kaçtı ve dönüp koşmaya çalıştı. Aniden önüne çıkan atla durdu. Gidebileceği bir yer ararken gözleri çevreyi tarıyor ve hızlı

düşünmeye çalışıyordu. Sonunda geri dönüp farklı bir tarafa yönelmeye karar vermişti ki, saçlarını kavrayan elin verdiği acıyla çığlık attı.

"Beni uğraştırma dedim sana! Buradan gitmemiz gerekiyor."

Almira saçlarına yapışan elden kurtulmak istese de canı yanıyordu. Adam saçlarını bırakıp ensesinden tutarken, büyük bir gürültüyle toprağı döven nal seslerinin ardından açıklığa dalan iki atlı, rahatlayarak ağlamasına neden oldu.

Rodolfo'nun öfkeden titreten gür sesi ormanı sardığında, Rodas onların bu kadar erken gelmiş olmasına şaşırdı. Onun tereddüdünden faydalanan genç kız, kendini kurtarıp geriye attı. Bütün dikkati kardeşinde olan Rodas, kızı unutmuş görünüyordu.

Rodolfo, hiddetten kararmış bir yüzle ve sıktığı dişlerinin arasından tısladı. "Bana uzattığın elini affedebilirim, sonuçta kardeşimsin. Ama ona uzanan parmaklarını hiç acımadan tek tek doğrarım, seni lanet olası!"

Rodas yüzüne yerleştirdiği yapmacık gülümsemeyle, atını kardeşine doğru sürdü. Onun sözlerindeki ciddiyetin gerçek olmadığını düşünüyor olmalıydı ki, "Hadi ama sevgili kardeşim, bir sürtük için bana zarar vereceğine inanmıyorum," diyerek, kıza aşağılayan bir ifade ile baktı.

Rodolfo dişlerini sıkarken, göz ucuyla kızın bembeyaz olmuş yüzüne baktı.

"Evleneceğim kadın hakkında konuşurken, sözlerine dikkat etsen iyi olur."

Rodas bunu beklemiyormuş gibi, gözleri kıskançlık ve öfkeyle karardı. Sesindeki nefret öyle açıktı ki, Rodolfo ona acıyarak baktı.

"Senin bir kadın bulup evlenmeyi düşündüğüne inanamıyorum. Kadınları tek gecelik kullanan bir adam, neden bir eşe ihtiyaç duysun ki?"

"Belki de doğru kadını bulduğum içindir. Şimdi ondan uzaklaş ve defolup git, yoksa seni bu ormana gömerim."

Rodas, gözü dönmüş bir şekilde karşısında duranları inceledi. Kardeşinin gözlerindeki korumacı ve sahiplenici ifadeyi görünce dişlerini sıktı. Eli, hızla beline gitti ve kılıcını çekip genç kıza doğru savurdu. Almira bu hızı izlerken, biraz sonra bu dünyaya veda edeceğini düşünerek gözlerini kapadı ve ölümünü beklemeye başladı.

O son darbe gelmeyince yavaşça gözlerini açtı. Atının üzerinde sallanan ve gözlerini bürüyen ölümün şaşkınlığıyla ona bakan adamı gördü. Genç kız yüzünde dehşet ifadesiyle, adamın yavaşça kayışını, yere düşüşünü, Rodolfo'nun ise atının üzerinde bir heykel kadar sessiz ve kıpırtısız duruşunu izledi.

Cansız bedenin tok bir sesle toprağa çarpmasıyla yerinden sıçradı. İşte o zaman, adamın kılıcı kaldırdığı sağ kolunun altından giren uzun bıçağı gördü. Nefes almadan, gözleriyle bıçağın parlayan kabzasını takip etti. Kendi kardeşini öldürmüştü, hem de onun için, yetimhanede büyümüş ve hırsızlık yapmış bir kız için. Diz çöktüğü toprakta, aklı biraz önce gördüklerini idrak etmeye çalışırken, genç adamların atından inmelerini ve yerdeki bedeni kontrol etmelerini izledi. Ne hissedeceğinden emin olamıyordu.

Uzun bıçağı çekip çıkaran Rodolfo, elleri bile titremeden adamın kalp atışlarını dinledi. Sonra iki adam, yerdeki ölü bedeni atın üzerine atıp bağladılar. Sessiz bir uyum içinde çalışıyorlardı.

İşlerini bitirince, Rodolfo gelip kızın tepesine dikildi. Almira onun kararmış gözlerine, kasılmış köşeli çenesine ve duygularını saklamak için sıktığı dudaklarına baktı.

Genç adam, hiçbir şey söylemeden kıza elini uzattı. Almira sessizce, küçük elini onun avucuna bıraktı ve kendisini çekerek ayağa kaldırmasına izin verdi.

Rodolfo, kızın elini bırakmadan atına doğru yürüdü ve belinden tutup, tek hareketle onu ata bindirdi. Sonra kendisi de binip atı mahmuzladı.

Kayran, arkasında çektiği diğer atla hemen peşlerinden hareket etti.

Almira, kamp yaptıkları yerden geçerken, dağınık ölü bedenlerin oraya buraya saçılmış görüntüsü karşısında yutkunup gözlerini kapadı. Yolculuğun bu aşamadan sonrası sessiz, gergin ve hızlı geçti. Hiç kimse konuşmadı, şakalaşmadı, kavga etmedi, hatta atın rutin hareketi dışında parmağını bile oynatmadı.

Rodolfo bir taş kadar soğuk, donuk ve hissiz görünüyordu. Genç kız bir kez dönüp, ona bakma gafletinde bulunmuştu ve gözlerini ileriye dikmiş adamın yüz ifadesini görünce, söylemek istedikleri boğazına takılı kalmıştı. Önüne dönüp, bu sessizliğe ortak olmaktan başka çaresi kalmamıştı. Arkadan gelen nal seslerini duymak tüylerini diken diken ederken, genç adamın neler hissettiğini düşünemiyordu bile. Yol bitmek bilmedi, bitmesini istediğinden de emin değildi zaten.

Kastilya sınırları içine girdikleri andan itibaren daha da hızlanan adamlar, atları çatlatırcasına sürerken, yaşadıklarından kaçmak isteyen Almira, bu duyguyu peşinden sürükleyerek götürüyor ve kurtulamıyordu.

Hiçbir yerde durmadılar. Sadece atları dinlendirmek ve ihtiyaçlarını gidermek verdikleri kısa molalarda, yol boyunca süren sessizlik devam etti.

Nihayet yol ayrımına geldiklerinde, Kayran atını durdurdu ve Rodolfo'ya baktı. Kucağında uyuyan kızdan bakışlarını ayıran genç adam, teşekkür edercesine başını eğerek selam verdi. Elini uzatıp, Rodas'ın bedenini taşıyan atın yularını aldı. İki arkadaş, paylaştıkları duyguları konuşmaya ihtiyaç duymadan ayrıldılar.

Kayran, Sword'u kalesinin olduğu yöne çevirirken, Rodolfo ise yoluna devam etti.

BÖLÜM 33

Kayran kalesine giden yolu hızlı almaya çalışsa da, Sword'un çok yorgun olduğunu bildiği için zorlayamadı. Evine geri dönme duygusunu ilk defa yaşıyordu. Ev duygusu, on sekiz yaşından bu yana hayatında yer almayan bir olguydu. O günlerle birlikte, bu duygunun yok olup gittiğini sanmıştı. Bir daha hissedemeyeceği bu sıcaklığı aradan geçen yıllarda unutmuş ve bir daha duymayacağını ya da ihtiyacı olmayacağını düşünmüştü. Ama şimdi, kızıl saçlı ve yeşil gözlü bir büyücü unuttuğu tüm değerleri yeniden hayatına sokmuştu.

Onsuz geçen hayatının nasıl da tekdüze, sığ, değersiz ve yavan olduğunu şimdi anlayabiliyordu. Gözlerinin derin bakışını, alaycılığını, inatla kaldırdığı sivri minik çenesini, öfkeyle büzdüğü dudaklarının tadını, saçlarının kokusunu ve bedeninin sıcaklığını özlemişti. Hem de nasıl!

İlerledikçe içine çöken sabırsızlık ve kötü bir duygu telaşlanmasına neden oluyor, ağır gitmek zorunda oluşu sinirlerini geriyordu.

Kaleye yaklaştığında, uzaktan görünen burçlara ve surlara özlemle baktı. Bu görüntü, içinde ona ait olanları barındırıyordu; karısını, halkını ve belki ileride olacak çocuklarını.

Surlara ulaştığında bir gariplik olduğunu fark etti. Taş yığınları, söndürülen alev kalıntıları, şurada burada bırakılmış silahlar, kapıda duran koçbaşı ve duvar diplerindeki halat merdivenler... Bir anda, her şeyini kaybetme, tüm dünyasının bomboş kalması, hayatın anlamının avuçlarından kayıp gitmesi korkusuyla yüreği kasıldı. Gıcırtıyla açılan kapıdan rüzgâr gibi girdi. Kalenin içi de aynıydı. Yangından arda kalanlar ne kadar temizlense de, bir saldırı arkasında neler bırakır iyi biliyordu. Lordlarının kale ortasında atından sıçrayarak indiğini gören kale halkı ve askerler, koşarak çevresine toplanıp, genç adamı bir çember içine aldılar.

Alonzo lordun atının yularını tutup, gelen seyise teslim etti.

"Kalenize hoş geldiniz, lordum."

Kayran'ın duymak istediği cümle bu değildi. Gördüğü kadarıyla herkes iyiydi, ortalıkta olmayan karısı dışında. O neredeydi?

"Bu işin sorumlusu kim, Alonzo?"

Komutan saygılı duruşunu bozmadan, "Bilmiyorum lordum, hâlâ araştırıyoruz. Dün sabah aniden saldırdılar. Leydi Keira olmasaydı, şu an kale onların elinde olacaktı," diye cevapladı.

Kayran kasılan çenesini rahatlatmaya çalışırken, sert bir sesle "Karım nerede, Alonzo?" diye sordu.

Alonzo kaleye bakıp mırıldandı. "Dünkü saldırıdan bu yana odasından çıkmadı, lordum."

Kayran, daha fazlasını duymak istemeyerek iç kale kapısına doğru yürüdü. Fakat kale halkı sözleşmiş gibi sürekli yolunu kesiyordu.

"Leydi Keira sayesinde, lordum."

"O ve siz başımızdan eksik olmayın."

"Size layık bir eş, lordum."

"Surlarda savaşırken onu görseydiniz, gurur duyardınız."

Son söylenen sözlerle olduğu yerde donup kaldı ve dalga dalga yaydığı öfkeyle geri dönüp Alonzo'ya yaklaştı.

"Karım, saldırıyı püskürtürken surlarda mıydı?"

Tıslarken gözleriyle adamı öldürmeye çalışıyordu. Alonzo geri gitmenin savaşçı ruhuna aykırı olduğunu bilerek yerinde kaldı.

"Evet, lordum. Karşı çıktım ancak beni dinlemedi."

"Lanet olsun! Elini ayağını bağlayıp odasına kilitleyemedin mi?"

Alonzo, genç adamın karısını tanımıyormuş gibi konuşmasının altında yatan endişeyi anlayabiliyordu.

"Saldırı sabah çok erken saatlerdeydi ve bizi uyaran leydimiz oldu. O saatten sonra yapabileceğim bir şey yoktu. Zırhını çoktan giyip gelmişti. Askerler bocalarken o, köylüler için açılan kapıyı kılıçla keserek kapattı. Çoktan emirler vermeye başlamıştı. Lordum, o harika bir hanımefendi. El Kayran'a yakışacak bir kadın. Saldırıyı onun sayesinde kazandık."

Kayran, göğsünde oluşan gurur dolu bir dağ püskürmeye hazır olsa da, aynı zamanda öfkeden de yerinde duramıyordu. Kahretsin! Bu kadın asla onu rahat bırakmayacaktı. Ya ona bir şey olsaydı? Ya geldiğinde onu bulamasaydı? Sıktığı yumrukları ve dişleriyle yüzünün aldığı şekil çevresini saranları korkutmuş olmalı ki, herkes bir anda geri çekilip ona yol açtı. Ayaklarının sinirle yeri

döverken çıkardığı ses önce salonda, sonra merdivenlerde yankılandı.

Yatak odasının kapısını o gerginlikle açtı ve kapı arkasındaki duvara vurdu. Sevgili karısı, sevimli bir kedi gibi yatağa kıvrılmıştı ve gözleri kapı çarpınca kocaman açıldı. Kapıda duran genç adamı gördüğünde, dudakları titredi ve gözleri doldu. Dizlerinin üzerinde doğrulurken ağzından kaçan hıçkırık, gözlerinden yaşların dökülmesini tetikledi. Kayran iki adımda yatağın yanına geldi. Keira kollarını açıp kendini onun kucağına attı ve sıkı sıkı sarılıp yüzünü boynuna gömdü. Bacaklarını genç adamın beline dolayıp, kollarıyla geniş omuzlarını sıkarken hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti. Kayran, kolları arasına sardığı küçük bedeni her tehlikeden korumaya kararlı bir şekilde göğsüne bastırdı.

Keira arkası kesilmeyen ağlamaları arasında "İki adam öldürdüm... Ben... ben o adamların hayatına son verdim. Nasıl yapabildim, Rafael? Ama sen yoktun. Onlara... onlara zarar vereceklerdi..." Kesik kesik cümlelerle konuşuyordu.

"Şşşşt, sen doğrusunu yaptın, bebeğim. Aksi takdirde sen ölecektin. Bazen istemesen de yapmak zorunda olduğun şeyler olur. Bu, savaşın kuralı. Sen hızlı davranmak zorundasın."

"Ben istemedim, yemin ederim." Kayran kucağında Keira'yla yatağa oturdu. Genç kadın, kollarını çözmeden daha da sıkı sarıldı.

"Bir daha beni bırakma! Asla!"

"Söz veriyorum Destinam, asla seni bırakmayacağım." Sonra karısının kollarını boynundan çözmeye çalışarak, "Bana bak, tatlım," dedi.

Kayran'ın boğuk ve seksi sesi kulaklarına dolup bedenini ürpertti. "Olmaz, beni böyle görmeni istemiyorum."

"Seni nasıl görmemi istemiyorsun?"

"Ağlarken."

Genç kadını zorla çekip yüzünü avuçlarına alırken, kızarmış gözlerine ve burnuna baktı. "Gerçekten de görmesem iyi olurmuş, çok çirkin olmuşsun." Uzanıp masada duran mendili aldı ve karısının önce gözyaşlarını, sonra da burnunu sildi.

"Sana çok öfkeliyim, ağlamasaydın seni ben ağlatırdım."

Keira duydukları karşısında yerinde dikleşip, genç adama pis pis baktı.

"Ben senin kalenin kurtarılmasına yardımcı oldum."

"Bizim kalemiz, bizim halkımız Keira. Seninle gurur duyuyorum fakat bu sana öfkeli olmamı değiştirmiyor."

"Sen hiçbir şeyden memnun olmayan bir domuzsun. Bu defa neden kızdın, sorabilir miyim?"

"Seni kaybetmekten, geldiğimde seni bulamama düşüncesinden nefret ettim. Çatışmaya nasıl katılırsın? İç kaleye girip kapıları kapatmalıydın. Ama sen ne yaptın, kılıcı alıp koştun. Lanet olsun kadın! Bir daha beni böyle korkutursan, üzerine oturduğun çekici yerleri dayakla kızartırım."

"Ah, Tanrım!" Genç adamı göğsünden itip yatağa düşürdü. "Bir de seni özlüyorum! Adam kapıdan girer girmez beni dövmekle tehdit ediyor."

"Söylediklerimi çarpıtma, seni küçük cadı, emirlerimi yerine getir yeter."

Kayran özellikle genç kadının üzerine gidiyordu; bütün öfkesini ona yöneltirse üzüldüğü konuyu unutabilirdi.

Ve karısının öfkeyle çatılan kaşları, kesinlikle doğru yolda olduğunu gösteriyordu.

"Sen bana emredemezsin, zorba! Söylersin ve ben de işime gelirse yaparım."

Kayran kaşlarını alayla kaldırdı. Onun sivri ve inatçı dilini bile özlemişti. Elini uzatıp ensesinden tuttu ve kendine yaklaştırdı.

"Lanet olası dilini tutmayı beceremiyorsun, değil mi?"

"Asıl sen diline sahip olabilseydin, hiç tartışma yaşamazdık. Her defasında beni kızdıracak bir şekilde üzerime geliyorsun."

Kayran'ın gözlerinde parlamaya başlayan arzu kıvılcımları ve dudağının çapkınca bükülmesiyle, onun konuyu başka bir yöne çekmeye hazırladığını fark edip kızardı. Beklemesine kalmadan, onun ihtirastan tutuşmuş boğuk sesiyle irkildi. "Üzerinde olmamdan ve dilimden şikâyetçi olduğunu hiç duymadım."

Onun dipsiz siyah gözlerinde kendisine sahip olmak için nasıl da çıldırdığını görmek, içini coşkuyla doldurdu. Her zerresi bu adamı isterken nasıl karşı koyabilirdi ki? Burun buruna, nefesi dudaklarını yakarken, genç adamın üzerine boylu boyunca uzandı. Kayran'ın eli eteğini yukarıya doğru sıyırırken, parmaklarının yaydığı titreşimler nefesini sıklaştırdı. Kendi gözlerinin de aynı arzuyla karardığını tahmin edebiliyordu. Göz göze birbirlerinin ruhuna bakarken, aralarında çakan kıvılcımlar her an biraz daha bedenlerini sarıyordu.

Genç adamın eli kalçalarını bulduğunda ve ensesinde kıpırdanan parmaklar okşamaya başladığında, Keira eğilip dudaklarını yakasından görünen kaslı göğsüne bastırdı.

Altında yatan bedenin sertleşmesi üzerine dudakları kıvrıldı. Dilini gezdirdiği tenin, tuzunu yaladı.

Onu gözlerindeki büyük açlıkla izleyen genç adam, gerilen çenesini daha da sıktı. Küçük karısının kendisini ayartmasına ve üzerinde oynadığı oyuna izin verdi. Dayanabileceğini zannetmediği bu baştan çıkarış, sabrını oldukça zorluyordu. Onu öylesine çok özlemişti ki, sertliği canını yakmaya başlamıştı. Kalçalarında dolaşan elini bastırarak, onu uyarılmışlığına yapıştırdı. Genç kadının ağzından kaçan inleme, onun da en az kendisi kadar istekli olduğunu gösteriyordu. Karısının dudaklarını dudaklarında istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu. İki eliyle onun yanaklarını avuçladı ve yüzünü kendi seviyesine getirdi. Dudaklarına hırsla kapanıp öpmeye başladığında, aldığı hazla inledi.

Genç kadının elbisesinin arkasında bulunan bağcıkları hızla çözüp, omuzlarından aşağıya sıyırdı ve yuvarlanıp onu bedeniyle yatak arasına sıkıştırdı.

"Sanırım şimdi sıra bende sevgilim."

İçini dolduran arzuyla eğildi ve dudakları karısının boynunda ve göğsünde dolanmaya başladı. Göğüslerine yaptığı işkence genç kadının başını geriye atıp inlemesine neden olurken, elbisesinin geriye kalanı da tecrübeli parmakların birkaç dokunuşuyla yataktan aşağıya düştü.

Kayran, önünde uzanan muhteşem güzelliği gözleriyle tüketirken, daha fazla uzak kalamazmış gibi inleyerek yeniden öpmeye başladı. Parmakları, dili ve dudaklarıyla karısının bedeninde dokunulmadık, okşanmadık ve tadına bakılmadık tek bir nokta bırakmadı. Altında inleyip çığlık atan kadının sesi, kulağına arzularını zirveye taşıyan bir sone gibi geliyordu.

Hırıltıyla nefes nefese doğruldu, tuniğini, çizmelerini ve pantolonunu bir çırpıda sıyırıp odanın bir köşesine fırlattı.

Öpmenin ya da okşamanın yetmediği bir andı. Onunla bir bütün olma isteği arzuyu geçmiş, ihtiyaca dönüşmüştü. Derinliklerini fethetmek, sıcaklığında kaybolmak, ıslaklığında sarhoş olmak için kendini dizginlemekten vazgeçip, bir anda kuytularını istila etti. İçini doldurduğunda, altında yatan bedenin yay gibi gerilip kıvrılması ve yüzünde gördüğü inanılmaz ifade, dişlerini sıkmasına neden oldu. Yanakları kızarmış, pembe dudakları aralanmış ve sığ nefeslerle göğsü inip kalkan karısının kirpikleri yavaşça açıldı ve gördüğü gözlerdeki ifadede kendini kaybetti.

Neden durduğunu anlamayarak bakan genç kadın, kocasının yoğun tutkulu bakışlarla onu izlediğini görünce daha da kızardı. Genç adam sanki daha önce hiç birleşmemiş, bütünleşmemiş gibi bakarken, hafifçe çekilip yeniden karısının derinliklerine daldı. Bu hareket, haz dolu inlemeleri de peşinden getirdi. Yeniden ve yeniden tekrarlanan her hareketle biraz daha dünyadan uzaklaşıp, kendi kurdukları o eşsiz âlemde birlikte soludular, inlediler ve hareket ettiler.

Aynı noktada buluşmak için acele eden genç adam, hızlı ve sert hareketlerle kadını yatağa yapıştırdı. Elini altına sokup kalçasını kaldırdı ve daha derinlerine ulaşmak için sabırsız bir şekilde yeniden içine daldı.

"Tanrım! Keira! Ne kadar derinlere inersem ineyim bana yetmiyor. Asla ayrılmak istemediğim bir cenneti veriyorsun bana. Seni her şeyinle tüketmek istiyorum."

Genç adamın hırıltılı, ihtirastan boğuk ve sabırsız sesi, genç kadının içinde patladı ve bacaklarını beline sararak ona ayak uydurdu. Her hareketini zevkle karşıladı. Attığı

çığlık adamın dudaklarında boğulurken, sarsılan bedenine hâkim olamayıp, geniş ve terli omuzlarına sıkıca tutundu. Hemen arkasından onun da kendisiyle birlikte boşalması üzerine zevkten uyuşan beyni, bir süre durdu ve gittiği dünyayı özümsedi. Geri dönüş zor gelse de, gözlerini araladı. Parmaklarını kendini göğsüne bırakan genç adamın saçlarından geçirdi.

Hâlâ hırıltılı nefes alan Kayran, başını kaldırıp, kendini kaybetmiş bakışlarla karısına baktı. "Seni rahatsız ediyor muyum?"

Keira başını yanlara doğru salladı, sesinin çıkacağından emin değildi. Kayran, burnunu yeniden onun boynuna gömdü. Sesi boğuktu. "Hep burada, senin içinde kalmak istiyorum. Cennetinden ayrılmak bana zor geliyor."

Teni teninde, nefesi boynunda, tüm varlığıyla hâlâ içinde olan adamın şakağına dudaklarını bastırdı. Kıpırdanmaya başladığında, genç adamdan gelen itiraz homurtusuyla olduğu yerde kaldı.

Dünkü saldırıdan bu yana uyuyamamıştı ve şimdi rahatlamanın verdiği rehavetle gözleri kapanıyordu. Kayran, içinden çıkıp yan tarafa kayarken onu da kendiyle beraber sardı ve döndürdü. Kocasının göğsüne dayadığı başını ve bedenini iyice yerleştirirken gözleri kapandı.

Kayran uzanıp örtüyü çekti ve karısının omuzlarına bıraktı.

***

Genç adam gözlerini açtığında, odanın kararmış olduğunu ve uzun süredir uyuduklarını fark etti. Genç kadının başını omzundan alıp yavaşça yastığa koydu ve yataktan kalktı. Üzerine pantolon ve tuniğini geçirip yalın ayak odadan çıktı.

Hizmetliler salondaki masayı hazırlamakla meşgullerdi ve lordlarını yalın ayak merdivenden inerken görünce kıkırdadılar.

"Masayı hazırlamanıza gerek yok, bize bir tepsi hazırlayın ve odaya getirin," dedikten sonra geri döndü.

Keira hâlâ uyuyordu ve hava serinlemişti. Şömineyi tutuşturmadan önce mumları yaktı. Oda mum ve şöminenin verdiği aydınlıkla karanlığı kovarken, yatağın yanı başına gelip durdu. Kızıl saçları yastığa yayılmış, pürüzsüz omuzları örtünün sıyrılmasıyla iştah açıcı bir şekilde ortaya çıkmış, sağ eli göğsünün üzerinde, diğeri ise yastığa atılmış bir şekilde yatıyordu. Uykusunda bulduğu huzuru kıskanarak yatağa uzandı. Dirseğini yastığa dayayıp elini başına koydu ve onu izlemeye başladı.

Genç kadın aralarındaki boşluğu fark etmiş gibi yaklaşıp, burnunu göğsüne dayadı. Onu yeniden istiyordu ve bu açlık hiç bitmeyecekti. Uzanıp, parmağını omzunun yuvarlak kavislerinde gezdirdi. Aşağılara inip, göğsünün kıvrımlarında daireler çizdi. Parmağı örtüyü aşağıya doğru sıyırırken, gözleri sabırsızlıkla ortaya çıkacak görüntünün güzelliğiyle hevesleniyordu. Genç kadın beline inen örtüden rahatsız olmuş gibi kımıldayarak biraz daha sokuldu. Kayran sertliğinin zonklamaya başlamasıyla, elini uzatıp belini sardı ve onu çekip kendisine yapıştırdı.

"Böyle sere serpe yatmaya devam edersen, hiçbir sorumluluk kabul etmeden seni altıma alacağım."

Boğuk bir sesle kulağına fısıldanan bu sözler üzerine Keira uyku mahmuru gözlerini açınca, genç adamla burun buruna geldi. Nefesi yüzüne sıcak hava üflerken gözleri tutkusunu ortaya koyuyordu.

"Hiç centilmen bir adam değilsin. Bir leydi bu şekilde uyandırılmaz."

Uykunun etkisiyle seksileşen sesi, Kayran'ın damarlarına kamçı etkisi yapmış gibi kanı hızlandı.

"Hiçbir leydi de böyle sere serpe yatmaz. Birilerini baştan çıkarmak istiyorsa, o başka tabii."

Keira hızla yatakta doğruldu.

"Odada birileri mi var?"

Kayran'ın kıskançlıkla kısılan gözlerini görünce, yüz ifadesini ciddi tutmaya çalışarak odada bakışlarını gezdirdi. Genç adamın ensesindeki saçlarından tutarak çekmesiyle yeniden yatağa düştü.

"Kimi baştan çıkarmaya çalıştığını da söyle ki, yüzünün şeklini değiştirmek için aramak zorunda kalmayayım."

Gözlerini kocaman açarken, içinden geçen muzip pırıltılar genç kadını ele veriyordu.

"Hiç kimseyi. Senden başka kimi baştan çıkarmak için uğraşabilirim ki?"

Kayran onu çekip altına alırken, Keira kahkahalarla gülüyordu. Çenesini tutup kendisine bakmasını sağladı ve ciddi bir sesle homurdandı. "Sanırım karanlık lord kurallarından haberin yok, tatlım?" Genç kadının inanmayan gözlerle ona baktığını görünce devam etti. "Birincisi; yanımda bir başka erkekten bahsedemezsin, hele de baştan çıkarma kelimelerini kesinlikle kullanamazsın. İkincisi; bu muhteşem gülümsemen sadece bana ait. Üçüncüsü; bedeninin her noktası benim. Bir başka erkek görürse öldürmek zorunda kalırım. Dördüncüsü ve en önemlisi ise; kalbinin sahibi benim, asla bir başkasını düşünemezsin bile. Böyle bir şey olduğunda, cezası benim ölümüm olur."

Son cümle, genç kadının gözlerinin dolmasına neden oldu. Ellerini adamın ensesine koyup, dudaklarını yaklaştırdı ve "Demek karanlık lord kuralları, ha? Anladığım kadarıyla bütün maddeler beni kapsıyor," diye mırıldandı.

Kayran kaşının birini alaycılıkla kaldırdı.

"Elbette seni kapsıyor, başka bir kadınla ilgili olmasını mı isterdin?"

Dudaklarına sahip olmadan önce asabi bir sesle mırıldanan Keira, "Başka bir kadının adını ağzına alırsan, önce onu sonra seni öldürürüm, lordum. Ve bu defa hiç vicdan azabı çekmeyeceğime emin olabilirsin," dedi ve açlıkla onu öptü.

Genç adamın cevap vermeye dünden hazır bedeni, her santimini ona yapıştırdı. Ancak kapının çalmasıyla nefes nefese uzaklaşıp yataktan kalktı ve kapıyı açtı. Ellerinde tepsi ve içeceklerle gelen hizmetçilere yol verdi. Kızlar, gözlerini yerden kaldırmadan tepsiyi bırakıp, kızarmış yanaklarla odayı terk ettiler.

Kapı kapanınca koridordan gelen kıkırdama sesleri üzerine, Keira genç adama imalı bir bakış gönderdi. Kayran'ın çapkınca bükülen dudaklarındaki gülümseme, bedeninin yeniden onun için tutuşmasına neden oldu.

Genç adam yatağa yaklaşıp, karısını örtüye sararak kucakladı ve itirazlarına aldırmadan tepsinin bırakıldığı sehpanın yanına götürdü. Koltuğa kendisi oturup, onu da kucağına çekti.

Keira "Böyle kucağında mı yiyeceğim yemeğimi?" diye söylenirken, bir taraftan da tabakların üzerindeki kapakları kaldırıp yemeklere bakıyordu.

Omzundan düşen örtüyü yeniden yerine yerleştirmeye çalıştı fakat bu çok zordu. "Ben üzerime bir şeyler

giyeyim," diyerek kalkmaya yeltendi ancak beline sarılan kollar onu geri çekti.

"Böyle kalacaksın, gerekirse ben yediririm."

Keira onun amacını anlamadan baktı. "Saçmalama, böyle yemek yemek zor oluyor."

Burnunu ensesine sürten Kayran, uzanıp bir et parçasını bıçağa taktı ve onun ağzına verdi. Sesi, yediği avından memnun bir kedi gibi seksi mırıltılarla doluydu.

"Giyinme iznin yok, sevgilim. Sana istediğim anda ulaşmak istiyorum."

Bu sözler Keira'nın gözlerinin ihtirasla kararmasına neden olurken, o umursamadan yemeğini yiyordu.

"Sanırım bu tek taraflı bir özveri, sevgili kocacığım." Yeniden ağzına tıkılan yemekle lafı yarım kalmıştı.

"Çok konuşuyorsun, sevgilim. Bir an önce yiyelim de, şu yemek işini aradan çıkaralım."

Kayran yeniden tabağa uzanırken, kadının bıraktığı örtü düşünce eli havada kaldı. Yavaşça bıçağı sehpaya koyarken, tuttuğu soluğu bıraktı. "Bu hiç adil değil, tatlım!" diyerek parmaklarını kızın pürüzsüz ve göz alıcı göğsünde gezdirdi.

Yerinde kıpırdanan Keira, onun sertleşip arzuyla inlemesine haylazca sırıttı. "Bunu, beni böyle yemeğe zorlamadan önce düşünecektin, lordum. Üstelik yalnız ben bu durumdayken, asıl adil olmayan neymiş gör istedim."

"Senin ne kadar hain olduğunu unutmuşum," derken, iki eli de kızın üzerinde çalışmaya başlamıştı. "Yemek kimin umurunda?" Onu kucakladığı gibi götürüp yatağa fırlatırken, Keira'nın çığlıklarını umursamadı ve soyunmaya başladı.

"Artık açlığımı sen doyurmak zorundasın, Destinam."

Esir aldığı genç kadın, onun açlığını doyurmaya çoktan gönüllü olarak inledi.

Sabah gözlerini açan Kayran, gece boyunca uyutmadığı karısının yorgun bir şekilde kıvrılmış uyumasını izledi bir süre. Sonra, onu rahatsız etmeden kalktı ve giyindi.

Şu saldırıyla ilgili yapmak istediklerini gerçekleştirmek için gürültüsüzce odadan çıkıp, aşağıya indi.

BÖLÜM 34

Saraya geldiğinden bu yana, Almira'nın odadan dışarı çıkmasına izin verilmemişti. Kapısı önünde bekleyen muhafız göz açtırmıyor, yemekleri odasına getiriliyordu. İkinci gün, hizmetçiler ellerinde pek çok kıyafet ve diğer ıvır zıvırla odasına dalmış, getirdiklerini yerleştirip çıkmışlardı. Şimdi ise sıkıntıdan delirmek üzereymiş gibi hissediyordu.

Rodolfo'yu geldiklerinden beri görmemişti. Yolculuğun son kısmında yorgunluktan sızmıştı. Ne Kayran'ın onlardan ayrıldığını, ne de saraya geldiğini hatırlıyordu. Büyük ihtimalle, genç adam onu kucaklayıp bu odaya getirmişti. Uyandığında bir süre nerede olduğunu anlayamamıştı.

Ona kötü anılar çağrıştıran saraya dönmek, kendini kapana kısılmış ve çaresiz hissettiriyordu. Büyük, gösterişli oda ne kadar geniş olursa olsun ruhunu daraltıyordu. Duvarları kaplayan goblenin kalitesini, yerdeki dokuma halıyla uyumunu, perdelerin pahalı duruşunu, şöminenin bile ağır işçiliği ile 'ben saraya aidim' diyen zarafetini incelerken, kendi farklı yaşamının bu dünya ile uzaktan yakından alakası olmadığını görebiliyordu.

Büyük pencereler, kocaman sarmaşık güllerin tüm yüzeyini kapladığı bir balkona açılıyordu. Balkonsa, iç avluyu kaplayan, ortasında heykel motifli fıskiyelerin aktığı

havuzun çevresini süsleyen, muhteşem bir bahçeye yukarıdan bakıyordu.

Balkonun kenarına yaklaşıp, rengârenk gülleri ve daha önce görmediği diğer bitkileri incelerken, birazcık da olsa rahatladığını fark ederek koltuklardan birine oturdu. Burada daha ne kadar kapalı kalacağını bilmeyerek, nasıl kurtulacağını düşünmeye başladı.

Genç adamın ormanda kardeşine yaptıkları aklına gelince, onun aslında hiç görmediği gaddar bir yönü olduğunu fark etti. Ah hayır, daha önce fark etmişti; kendisini zindanda aşağılarken. Ne kadar aptaldı, kıt beyni hemen unutmaya başlamıştı. Asıl korktuğu buydu işte. Adamın çekim alanına girmek, yaptığı zalimce davranış, söz ve hakaretleri unutmak. Eğer kabullenir ve boyun eğerse, gelecekte de aynı hakaretleri göreceğinden ve duyacağından hiç şüphesi yoktu.

Kral olmanın verdiği şımarıklık ve bencillikle, kızın ona boyun eğmesini beklediği öylesine barizdi ki, davranışlarının sorgulanmasına katlanamayacak kadar kalın kafalıydı.

***

Rodolfo içinse geri dönüş yolu vicdan muhasebesi, pişmanlık, üzüntü ve kalp ağrısıyla bitmek bilmemişti. Yaptığı seçimden pişman mıydı? Kalbi, buna *Hayır!* diye bas bas bağırırken, kardeşlik duyguları yine de vicdan azabının ağırlığı altında eziliyor, nefes alamıyordu.

Annesinin yaşadığı ağır bunalım, cenaze töreninin sessiz sedasız yapılması ve ne olursa olsun bir süre devam edecek yas dönemi, diğer ülkelerden gelen baş sağlığı dileklerinin kabulü, duygularını ve iç dünyasında yaşadığı çatışmayı gecelere bırakmıştı. Başını yastığa koymak,

düşünmek istemediği her karamsar ve eziyet edici görüntünün gözleri önünde belirmesine neden oluyordu. Uykusunun kaçtığı anlarda odada dolaşmak yeterli gelmiyordu. Bahçeye inip sabaha kadar gezinmek ve Almira'nın penceresi altında gözlerini kızın odasına dikerek saatlerce bakmak, rutin gece alışkınlığına dönüşmüştü.

Şu an ruhunu ve bedenini rahatlatacak tek ilaç Almira'ydı. Fakat hâlâ aralarında çözümlenmemiş sorunlar dururken, onu daha fazla zorlamak istemiyordu. Genç kızı bir kez kollarına alsa, kokusunu içine çekse ve o ipek gibi sıcaklığında kendini kaybetse, tüm dertleri hafifleyecekmiş gibi geliyordu. Bedeni bu istekle sızlarken, birkaç gündür odada kapalı kalan kızın deliye dönmesini anlayabiliyordu.

Geniş ve labirent gibi koridorlardan geçerken, salon kapısı önünde bekleyen uşağa "Matmazel Almira'ya akşam yemeğine beklendiğini söyle!" diyerek taht odasına girdi.

Farklı ülkelerden gelen elçiler ve diplomatlar, genç kral içeriye girdiğinde eğilip selam verdiler. Kalabalığın arasından geçerken, sürekli casuslarından endişeli haberlerin geldiği Aragon elçisinin sinsi suratı gözüne çarpmıştı. İkiyüzlü piç!

Suratında donuk bir ifadeyle oturdu ve kendisini tanıtıp baş sağlığı dileklerini sunan elçileri kabul edip, teşekkür etti.

Yardım isteyen sınır kalesi baronlarının isteklerini araştırma için daha sonraki bir tarihe ertelerken, Leon Krallığı elçisi, sadakat ve bağlılık temennilerinde bulununca kaşları çatıldı. Daha iki gün önce casuslarının verdiği bilgiye göre, aynı krallık Aragon Krallığına da bağlılığını sunmuştu. Ne haltlar dönüyordu bu lanet olası krallıklarda? Yanında duran komutanlarından Burgas'a baktı. Kralının

bakışlarından neler düşündüğünü tahmin eden komutan, sadece başını salladı.

Bir pislikler dönüyordu ve bulmadan rahatlaması mümkün görünmüyordu. Leon elçisine "Daha bir hafta önce, aynı bağlılığı Aragon Kralı'na sunduğunuzu duyduk," demesi üzerine, adam yılışık bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Biz krallık olarak, bütün komşularımızla iyi geçinme diplomasisi uygulamaktayız, majesteleri. Duyduklarınız doğru ve dost kalmak için elimizden geleni yapıyoruz."

Bu savunma hiç de inandırıcı gelmemişti. Komutan Burgas'a eğilip, "Lord Rafael de Fernandez'i beklediğimi kendisine iletin!" dedi. Adam yerinden ayrılırken, yeniden konuklarına döndü.

***

Kayran, gelen haber üzerine Keira'yı aradı. Genç kadın, Sarita ile kılıç alıştırmaları yapıyordu ve çok eğlendikleri kahkahalarından belli oluyordu. Çevrelerini saran diğer çocukların kıskanç bakışları arasında kimseyi fark etmiyorlardı.

Genç adam, öksürerek dikkatlerini çekmeye çalıştı. Keira, Kayran'ın kendisini beklediğini görünce küçük kıza veda edip ona yaklaştı.

"Lütfen bir problem olmadığını söyle!"

Kızın yalvaran ses tonuna gülerek, başını salladı. "Başkente gitmem gerek, Rodolfo çağırıyor. Sen de gelmek ister misin?"

Keira, genç adamın onu burada bırakma düşüncesinden nefret ettiğini bilerek kararsızca durakladı.

"Aslında bilemiyorum, saraydan hoşlanmadım, ayrıca kralı da sevmiyorum."

Kayran, kızın böyle açık bir şekilde duygularını ifade etmesine sırıttı. Dağılmış ve yanağına düşmüş bir bukleyi tutup burnuna götürdü. Öylesine yapılan bu hareket, Keira için çok anlamlıydı ve yüreğini sıcacık bir duygu sarıp sarmaladı.

"Benimle gel, seni burada bırakmaktan hoşlanmıyorum."

Adam emir mi veriyordu, rica mı ediyordu, anlamak çok zordu. Bir kere olsun duygularını ve istediklerini yanlış yorumlara neden olmadan söylemesini isterdi.

"Bu bir rica mı?"

Kayran, onun muzip bir ifadeyle sorduğu soruya damarına basarak cevap verdi.

"Hayır, bu bir emir. Atını hazırlamalarını söyledim, bir an önce hazırlan da yola çıkalım."

Kayran, yeşil gözlerdeki asice diklenmeyi fark edince, onu kolundan tutup sürükleyerek konuşmasına izin vermedi. Kendi kendine söylenen Keira'yı apar topar odalarına getirdi.

Bir saat sonra hazırlanıp yola çıkmışlardı. Arkalarından gelen sadık savaşçıların sessiz bir şekilde yol almaları, sanki bir bedenin uzuvlarıymış gibi hareket etmeleri Keira'yı hep şaşırtmıştı.

Uzun ve kaslı bedenlerinin ahenkle hareket etmesi ve ciddi yüzlerinde hayatı savaşarak geçirmekten oluşan hissizlik, adamların heybetli görünmesine neden oluyordu. Aynı zamanda ürkütücü ve korkunçlardı. Geçtikleri yerlerde, kadınların çocuklarını kucaklarına çekmelerine ve erkeklerin saygıyla geriye çekilmelerine sebep oluyorlardı.

Muhteşem bir doğa manzarası eşliğinde yolculukları sürdü. Keira daha önce Kastilya içlerine pek girmediği

için, her gördüğü ilgisini çekiyor ve hayran kalıyordu. Başkente girdikleri andan itibaren, görkemli katedrallerin, manastırların, ihtişamlı sarayın ve bahçelerinin göz alıcı görüntüsü daha önce de buraya gelmesine rağmen genç kadını yine de etkiledi. Kalabalık panayır alanları ve gotik tarzda inşa edilmiş binaların vitray sanatında son nokta eserleri pencereleri canlandırıyor, meydanlardaki freskler ve fıskiyeli havuzları süsleyen heykeller gelenleri hayran bırakıyor ve adeta hoş geldiniz diyordu. Bahçeler Fransa kraliyet saraylarına özenti bir şekilde, abartılı düzenleme ve gösterişli işçiliğe dönüşmüştü.

Keira konuşmaktan çok çevresini incelediği için sadece nal seslerinin duyulduğu suskun geçen yolculuk, sarayın önünde son buldu.

Görevlilerin karşılaması ve odalarına yerleşmelerinden sonra Kayran, Rodolfo'yla görüşmek için taht odasına gitti. Açılan kapıdan girdiğinde, salonun fazlasıyla kalabalık olduğunu gördü. Akşam yemeği için hazırlanmış masalar mezeler, içkiler, meyveler ve mumlarla donatılmıştı. Salonun yüksek tavanından sarkan yüzlerce mumu taşıyan avizeler, taht odasının yüksek pencerelerini ve pahalı perdelerini, oymalarla süslü koltuklarını, ince ince işlenmiş sütunlarının yaldızını, tavana yapılmış melek ve tanrı tasvirlerini aydınlatıp, gösterişin çarpıcı olmasını sağlıyordu.

Rodolfo kapıdan giren arkadaşını görünce, ciddi yüzünden sadece Kayran'ın anlayabileceği bir rahatlama geçti. Çevresi kalabalık olan Rodolfo, arkadaşına doğru yürüdü. El sıkışan iki genç adam, kalabalığın içinden geçerek bahçeye açılan kapılara yaklaştılar.

"Neler oluyor, Rodolfo?"

Genç kral, cevap vermeden önce koluna dokunarak onun ilerlemesini sağladı. "Bazı siyasi dolaplar dönüyor. Fransa'ya gitmeden önce de bunun farkındaydım. Fakat bazı olayların netleşmesini bekliyordum. Komşu krallıklardan hiç de iç açıcı haberler gelmiyor. Casuslarımız sıra dışı bir diplomasi trafiği ve olağandışı hummalı bir hazırlığın olduğunu söylüyorlar. Bu hazırlıkların ve görüşmelerin gizli olması, fazlasıyla kuşku uyandırıcı. Yakında büyük bir savaş patlak verecek ve ben gafil avlanmak istemiyorum."

Kayran çatılmış kaşlarla düşünceli bir ifade sergilerken, arkadaşının anlattıklarını dinliyordu. Savaşçı beyninde çarklar dönmeye başlamıştı. Tehlikenin nereden geleceğini ve bu tehlikelere nasıl karşı koyulacağını hesaplamaya çalışıyordu.

Ordu, silahlar ve hazırlıkların ne kadar süreceği de bu düşünceler arasındaydı.

Rodolfo ordularının başkumandanı olan adamın gözlerindeki savaşçı pırıltıları, heyecan ve sabırsızlığı görünce, dudağında eğreti bir gülümseme belirdi.

"Daha sözünü ederken bile gözlerinde sabırsızlık ve heyecan görüyorum. Durağan hayattan sıkılmış gibisin."

Kayran, yüzündeki isteği gören arkadaşına alayla baktı. "Sesinde kıskançlık mı seziyorum yoksa?"

"Neden kıskanayım ki? Ben henüz senin kadar sıkıcı bir hayat yaşamıyorum. Evden kurtulmak için kendini savaş alanına atmaya çok isteklisin bakıyorum."

"Sen hâlâ kedini evcilleştiremediğin için, acısını ona buna taş atarak geçiştirmeye çalışıyorsun. Sahi o nerede? Yakında savaş alanına koşup, *Bana da yer aç, Rafael!* diyerek peşime düşersin."

Rodolfo'nun içten kahkahasına salondakiler dönüp baktılar.

"Ben bir kadını evcilleştirmek için uğraşamam dostum. Kendisi zamanla uysal olmak zorunda zaten. Akşam yemeğine karın da katılacaktır umarım."

"Evet, hizmetçiler söylediler, dinleniyor şu an."

"Almira ile tanışmasını istiyorum. Sanırım sarayda kendini yalnız hissediyor."

"Sanırım mı? Geleli üç gün oluyor, nerede o?"

"Odasında. Kapısında bir muhafızla beraber."

"Dışarı çıkmasına izin vermiyor musun?

"Aptal aptal konuşma, izin verdiğim anda bir kuş gibi uçacağını biliyorsun."

"Zavallı kızı bir odaya kapatıp kaçmamasını bekliyorsan, asıl aptal olan sensin. Kapısını açık bırak, bakalım kaçacak mı?"

Rodolfo, böyle bir riske girmeye hiç niyetli değildi. Adı gibi biliyordu, fırsatını bulduğu anda ortadan kaybolacaktı. Tekrar Fransa'ya kadar peşine düşüp zaman kaybetmek istemiyordu.

Asıl niyeti, bir an önce nikâh işlemlerini halledip, kızı ebediyen kendine bağlamaktı.

Hazırlanan masalara oturmaya başlayan konuklarına refakat ederek, masaya geçti. Diğerlerinin gelmesi beklenirken, masaya iştah açıcı yemekler servis edilmeye başlanmıştı. Rodolfo, hâlâ görünmeyen kızı merak ederek kapıya baktı.

Kayran, kapıdan giren karısını gördüğünde gayriihtiyari ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Bu kadın, her

geçen gün daha muhteşem bir güzelliğe bürünüyordu ve bu afete sahip olmak gururunu okşuyordu.

Gümüş yaldızlı, bedenine oturan, düşük kolları omuzlarının narinliğini ortaya koyan bir elbiseyle kapıda duruyordu. Gümüş gül içinde yanan bir avuç aleve benziyordu. Göğüsleri çok ortadaydı ve kendisine ait olan bu görüntünün sergilenmesinden hiç hazzetmedi.

Keira, ona doğru gelen Kayran'ın çarpıcı yakışıklılığından gözlerini bir an ayırdığında, salonda bulunan diğer kadınların da kendisiyle aynı düşüncede olduğunu ve gözlerini ayıramadıklarını fark etti.

Bu duygudan hiç hoşlanmamıştı. Yüzüne yerleştirdiği ve herkesin görmesini sağladığı ifade *Bu adam bana ait!* diyordu.

Kayran, karısına yaklaşıp elini tuttu ve koluna yerleştirdi. Birlikte yaklaştıkları masada Rodolfo'nun sağ tarafında ayrılan sandalyeler, herkese genç adamın konumunu bildiriyordu.

Sol tarafında boş kalan tek koltuğa bakan Aldora, meraklı gözlerle oğluna baktı, fakat Rodolfo bu bakışı görmezden gelerek dikkatini yanında oturan Kayran'a çevirdi.

Uzun masa neredeyse dolmuştu ve Almira hâlâ ortalarda görünmüyordu. Rodolfo, ona inat olsun diye gelmeyebileceğini düşününce çenesini sıktı. Onun çatılan kaşlarına kaçamak bir bakış atan Kayran, üzerine gitmekten vazgeçerek Keira'ya masada oturanları tanıtmak için eğildi.

Almira, emri aldığından bu yana gitmeyeceğini söyleyerek oyalanmıştı. Diğer taraftan genç adamın bir kral olması, olabilecek sonuçları düşünmesini söylüyordu. Nihayet Aida'nın yardımıyla giydiği pembe elbisenin bedenini

saran şekline, boynunu ve omuzlarını açıkta bırakan görüntüsüne aynada isteksizce baktı.

Aida, saçlarını gösterişli bir şekilde tepesinde toplayıp, pembe incileri alnından ve saçlarının arasından geçirmişti. Yürüdükçe açılan önündeki yırtmaçtan, altındaki dantelli ve pembe güllerle süslü iç eteği görünüyordu. Arkasından sürünerek gelen eteğinin kuyruğu hayal gibi görünmesini sağlıyor, geçtiği koridorda askerlerin, hizmetçilerin ve konukların dönüp bir kez daha bakmasına neden oluyordu.

Aida, Almira'yı taht salonunun girişinde yalnız bıraktı. Bir an ne yapacağını bilemeyen genç kız, kapıda duran muhafızla göz göze geldi. Zoraki bir gülümseme yerleştirdiği dudaklarının, yukarıya doğru hafifçe kıvrılabildiğinden emindi. Muhafız kapıyı açıp, onu içeriye girmek zorunda bırakınca, terleyen avuç içlerini eteğine sildi ve adımını attı.

Kapıdan girişi, salonda seslerin yavaşça sönmesine neden oldu. Nereye bakmalıydı, o kadar çok insan varken nereye gitmeliydi? Kapıda öylece dikilirken, yanına yaklaşan bir görevli eliyle ona yön gösterdi.

Sandalyeden kalkan Rodolfo'nun kendisine doğru yürümeye başladığını görünce, eteğini tutup kaçma dürtüsünü engellemeye çalıştı. Karşıdan gelen adam, kesinlikle onun tanıdığı adam değildi. Bir kral olduğu tüm davranışlarına sinmiş bir halde, gözlerinde sanki onu giyotine gönderecekmiş gibi bir ifadeyle avına yaklaşıyordu. Almira işte o an, uzun süredir uğraştığı bu adamın, bir ülkeyi ve halkını avuçlarında tuttuğunu, her sözünün kanun olduğunu anlamanın şokuyla yerinden bile kıpırdayamadı.

Rodolfo, bir kadının bu kadar güzel olmasının haksızlık olduğunu düşünerek yürürken, genç kıza çevrilen

diğer bakışların sinirini bozmasını engellemeye çalışıyordu. Karşı karşıya geldiklerinde kızın gözlerinde farklı ifadelerin oynaşması, temkinli bir tavırla omuzlarının gerilmesine neden oldu. Bu kadar insanın önünde aşağılayıcı bir söz söylerse, hiç acımadan onu dizine yatırıp bir güzel pataklamaya kendini hazırladı.

Ne eğlence olurdu ama...

Kastilya Kralı, genç bir kızı taht salonunun ortasında dizine yatırıp dövdü.

Sansasyonel bir olay olurdu ve yıllarca unutulmazdı. Gözlerinin önüne gelen görüntüyle dudakları kıvrıldı ve beyaz dişleri bir anlığına görünüp kayboldu. Uzattığı elinin hâlâ havada olduğunu göstermek için bakışlarıyla kıza ellerini işaret etti. Almira kaşlarını çatarak bakışlarını aşağıya çevirdi ve adamın elini gördü. Utanarak elini kaldırıp, onun avucuna bıraktı. Rodolfo, bu küçük eli dudaklarına götürüp öptükten sonra koluna yerleştirerek, kızı yürümeye zorladı. Sol tarafındaki boş sandalyeye geldiklerinde, genç kızın görevlinin çektiği sandalyeye oturmasına yardımcı oldu, fakat kendisi oturmadı. Eline aldığı içki kupasını havaya kaldırdı.

"Sevgili konuklar, hepinize iyi akşamlar. Ülkemize ilk kez gelen elçiler ve diplomatlar, sizlere de hoş geldiniz demekten onur duyarım. Bu gece aym zamanda, çok önemli bir haberi duyuracağım özel bir gece."

Sonra dönüp kızın elini tuttu ve ayağa kalkmasını sağladı.

"Size, Kastilya'nın gelecekteki kraliçesini tanıtmaktan şeref duyarım. Matmazel Almira Garland."

Almira, dizleri kendisini taşımadığı için sandalyeye geri düştü. Ağzı açık kalmış, gözleri bembeyaz yüzünde birer turkuaz taş gibi yanıyordu.

Konuklar şaşkınlıklarını atlatınca alkışlar başladı ve şerefe kadeh kaldırıldı.

Genç kral, yaptığından oldukça memnun bir şekilde kutlamaları kabul ederken, Keira karşısında oturan zavallı kızın düştüğü durumu anlayabiliyordu. Öylesine dağılmış ve perişan görünüyordu ki, elini uzatıp teselli etmek istedi. Fakat masanın genişliği ve önünde duran yiyecekler nedeniyle ulaşması imkânsızdı. Öldüren gözlerini, Rodolfo'ya çevirdi. Lanet olası adam, kızı nasıl bir duruma soktuğunu umursamadan evlilik duyurusunda bulunmuştu ve bundan hiç de pişman görünmüyordu.

Kayran, Keira'nın öfkeli bakışlarını arkadaşına diktiğini görünce eğilip "Biraz daha öyle bakarsan, gerçekten de onu öldüreceksin," diye fısıldadı. Genç kadın kendisini tutmasa, kralın üzerine atlayıp yüzünü tırmalayacakmış gibi görünüyordu. Uzanıp, elini karısının elinin üzerine koydu ve başparmağıyla okşayarak sakinleştirmeye çalıştı. "Seni yeniden zindanlarda görmek istemiyorum, meleğim. Bu nedenle sakin ol."

"Rafael, kızcağızın halini görmüyor musun? Bayılacak gibi duruyor."

Kayran başını çevirip kıza baktı ve "Meraklanma, biraz sonra kendini toplar. Onun zavallı bir kedi yavrusu gibi durduğuna bakma. Kral olmasını umursamayıp, bunu Rodolfo'nun burnundan getireceğine kalıbımı basarım."

Keira gözlerini kısarak, karşısında oturan ve ruhen sanki orada bulunmayan kıza baktı. Öylesine yalnız ve kimsesiz görünüyordu ki, bu durum Keira'nın en zayıf

noktasıydı. Kol kanat germe, koruma içgüdüsü harekete geçmişti.

Kayran için için kaynayan karısını yatıştırmaya çalışırken, karşıda oturan Almira'nın kucağına diktiği bakışlarını kaldırması ve gözlerinin öfkeyle yanışını gördükten sonra yerinde dikleşti. Kendinden memnun Rodolfo'ya baktı. Kıyamet kopmak üzereydi ve çöküntünün altında kalacak olan kesinlikle Rodolfo'ydu. Bu arada, karısını tanıyorsa ki tanıyordu, bu olaya balıklama dalacak ve bu iki küçük kadın bir ülkenin kralı olduğuna aldırmadan Rodolfo'yu parçalara ayıracaktı. Sinsi bir sırıtışla arkasına yaslanıp, gelen fırtınanın sessizliğini dinledi ve Rodolfo'ya göz kırptı.

BÖLÜM 35

Rodolfo, Kayran'ın şeytani bir şekilde sırıtan yüzünü gördüğünde bir şeyler olduğunu anlaması gerekirdi. Yanında hareketlenen Almira'ya dönmeden önce bakışları Kayran'ın sevgili karısına kaydı. Lanet cadı, onu gözleriyle öldürmeye çalışıyordu sanki. Neden kızgın olduğuna bir anlam veremeyerek masada bakışlarını dolaştırdı ve annesiyle göz göze geldi. Kadın gözlerinden öfke fışkırtarak bakıyordu. Diğer konuklar, servis edilen yemekle meşgullerdi. Bacağına gelen tekmeyle olduğu yerde irkildi ve hışımla yanında oturan kadına döndü. Öldürücü, lacivert oklarını ona dikmişti ve göğsü öfkeyle inip kalkarken dişlerini sıkıyordu. Bu kadınlara neler oluyordu, Tanrı aşkına?

Dudaklarına zoraki yerleştirdiği sırıtmayı bozmadan, genç kıza doğru eğilip dişlerinin arasından konuştu.

"Sen, ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Almira şu an onun üzerinde tepinmek istiyordu. Belki bay küstah, büyük egonun aklı ancak bu şekilde başına gelirdi.

Aynı tavırla ve dişlerini sıkarak "Sizinle evlenmek istediğimi nereden çıkardığınızı sorabilir miyim, küstahlar kralı?" diye cevapladı.

Rodolfo bir an kızın ne söylediğini idrak edemedi.

"Bu da ne demek, elbette evleneceksin! Ayrıca, saygısız davranışlarını görmezden gelmeyeceğim, hele de bu kadar insanın içinde."

Genç kız, adamın hâlâ anlamayan kafasını alıp duvarlara vurmak için büyük istek duyuyordu. "Lanet evliliğini al başına geçir, seni pis ukala! Bunun için beni zindana mı atacaksın, asacak mısın, hiç durma yap o zaman!"

Rodolfo, genç kızın elini avucuna alarak sıktı ve yüzünden geçen acı, büyük bir tatmin duymasını sağladı. Ardından kızın çekmeye çalıştığı eli, bacağının üzerine koyarak kendi eliyle kapattı.

Almira ne kadar uğraşsa da elini kurtaramadı. Adamın ne denli kızgın olduğu çevreye yaydığı öfkeden belliydi.

"Daha iyisini yapar ve bu kadar insanın önünde dizime yatırıp bir güzel pataklarım. Saygısızlığını bir yere kadar görmezden gelebilirim."

"Siz bana saygı duyuyor musunuz da, benden saygı bekliyorsunuz? Beklemeye devam edin."

"Lanet olası kadın, sana kraliçeliği tabakta sunuyorum, hâlâ nasıl saygı bekleyebilirsin?"

"Hah! Tabakta sunduğun o kraliçeliği benim isteyip istemediğimi bir kez bile sormadın, ne saygı ama!"

"Aklı olan hiçbir kadın, böyle bir fırsatı tepmez."

"Bende akıl diye bir şey olmadığı için kabul etmiyorum zaten."

Rodolfo'nun sabrı ve hoşgörüsü tükenmek üzereydi. Kız ne dediğini bilmiyordu. Aklı yaşananlar sonucunda çok karışmış olmalıydı. Üç gün boyunca bir odada kapalı kalmak sinirlerini bozmuştu anlaşılan ve şimdi karşısına geçmiş, kraliçe olmak istemediğini söylüyordu.

"Sakinleşip daha mantıklı düşünmeye başladığında kabul edeceksin."

Dışarıdan bakıldığında, yeni nişanlı çiftin tatlı bir sohbette oldukları izlenimini veren görüntü, sadece Kayran ve Keira tarafından merakla takip edilmekteydi.

"Sakinleştiğimde sizi öldürmezsem, bunun için Tanrı'ya şükretmelisiniz. Beni kaçırıp zorlayarak evlenebileceğinizi sanıyorsanız, bir daha düşünmenizi öneririm."

Genç adam daha fazla dayanamadı ve sertçe ittiği sandalyenin arkasında duran uşak tarafından yere düşmeden tutulduğuna aldırış etmeden, kızın arkasına geçti. Almira, kalkmaya zorlanmasına daha da sinirlenerek öfkeyle fırladı. Kolundan tutan adamın neredeyse onu sürükleyerek götürmesi karşısında çenesini dikip, uzun adımlarına ayak uydurmaya çalıştı. Taht odasından çıktıklarında, kapıda duran nöbetçi asker hazır ola geçti.

Rodolfo, parmaklarını geçirdiği kolu daha da sıkarak kızı yanında yürümeye zorladı.

Almira *Bu defa çok mu ileri gittim?* diye düşündü, ancak sonra umursamayarak omzunu silkti.

Genç adam öyle uzun ve hızlı adımlar atıyordu ki, Almira yetişmek için neredeyse koşturmak zorunda kalıyordu. Nereye gittikleri hakkında ise hiçbir fikri yoktu. Sarayın labirent gibi koridorlarının nereye çıktığını öğrenmesi için burada yaşlanması gerekiyordu ve buna hiç niyeti de, isteği de yoktu.

Sonunda, genç adam önünde durdukları kapıyı açıp kızı içeriye ittirdi. Kendisi de girdikten sonra kapıyı çarparak kapattı. Çıkan sesle genç kız yerinde sıçradı fakat kararlılığını bozmamak için kıpırdamadı.

Yumrukları açılıp kapanan ve öfkeyle soluyan Rodolfo, karşısında dikilen ve gözünü kırpmadan bakan kızın burnunun dibine kadar yaklaştı. "Şimdi ne söylemek istiyorsan söyle!" diye hırladı.

Kollarını göğsünde kavuşturan Almira, yüzüne gelen öfkeli solumalardan uzaklaşmak istese de, gururu buna engel oldu ve adamın dudaklarına kayan bakışlarını kendine küfrederek gözlerinde tutmaya çalıştı. Bu kadar yakın durmak zorunda mıydı, bir adım geri gitse ne olurdu sanki?

"Seninle evlenmeyeceğim. Beni buna zorlayamazsın, bırak gideyim." Sesi kararlı olduğunu vurgulayan bir tınıdaydı.

Rodolfo, korkusuz lacivert gözlerini kırpmadan dimdik kendisine bakan ve pembe dudaklarını asice büzen kızın sarhoş edici kokusu burnundan ciğerlerine dolarken, daha fazla ne kadar sabırlı olabileceğini bilmiyordu. Bu durum sesine de yansımış, sabır taşı çatlamış bir adamın sesi gibi çatallaşmıştı.

"Ne istiyorsun kadın, dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı mı?"

Almira'nın dudak ucu alaycı bir şekilde yukarıya doğru kıvrıldı.

"Yerlerde sürünmen bile fikrimi değiştirmeyecek."

Sonrasında yaşananlar, genç kızın kendine olan güveninin sarsılmasına sebep oldu. Genç adamın aniden uzanıp, öfkeyle onu kendine yapıştırması ve aç bir adam gibi dudaklarına saldırmasını idrak etmek birkaç saniyesini aldı. Beline dolanan kollardan kurtulmaya çalışması boşuna bir çabayken, ısırmaya çalıştığı dudaklar hırpalayıcıydı.

Aralarında öfkeli, örseleyen bir savaş devam ederken, kimin kazanacağı aslında daha başından belliydi.

Zorba pislik, ne zaman sıkışsa erkeksi gücüne başvuruyordu. Bir kadının, bu otorite karşısında yapabileceği hiçbir engelleyici gücü yoktu.

Attığı tekmeler adam tarafından iki bacağı arasında sıkıştırılarak engellendi. Her ısırığa ısırıkla karşılık verildi. Tırnaklarını geçirdiği göğsünde oluşan arzulu hırıltının geriye dönüşü ise, bedenini sıkıca tutan parmakların daha da acıtıcı bir şekilde tenine geçmesi oldu.

Rodolfo, cezalandırıcı öpüşünü yarım bırakıp başını geri çekti. Sesi duyduğu ihtirastan dolayı hırıltılı çıkıyordu. "Beni zorlama, sevgilim. Bu evlilik olacak! Eğer seni ikna edemiyorsam, hamile bırakırım. Eminim, evlilik dışı bir çocuğunun olmasını istemezsin."

Almira duyduklarının etkisiyle şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Böyle bir şeye cüret edemezsin."

"Çok yanılıyorsun. Ben kralım, her şeye cüret edebilirim."

Genç kız bedenini kaplayan soğukla titredi. Nefesi dışarıya buz zerrecikleri üflüyordu. Hâlâ genç adamın kucağındaydı fakat heykel gibi donmuş bir haldeydi.

Yetimhanede büyümüş birisi olarak, evlilik dışı bir bebeğin neler çektiğini ve nelere göğüs germek zorunda olduğunu biliyordu. Böylesine acımasız bir tehdit görüşünü bulanıklaştırmış, olan bütün kararlılığını yerle bir etmişti.

Rodolfo, kollarında taşa dönen kızın bembeyaz olmuş yüzünü, gözlerinden geçen çaresiz ifadeyi ve korkuyu izlerken kendisine lanetler okuyordu, fakat sözlerini geri

alması imkânsızdı. Zaten bu davranışa sebep olan, kızın kendisiydi. Uysalca kabul etse, bütün bu tatsızlıkların hiçbiri yaşanmayacaktı.

Kollarını çözüp, bir adım geri gitti.

"Kararını verdiğinde bana bildirmeyi unutma!" dedi ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Almira kapanan kapıya boş boş bakarken, beyninde yankılanan tehdit cümleleri karşısında çaresizdi.

***

Keira, giden çiftin arkasından baktı. Peşlerinden gitmek için sandalyesini ittiğinde, Kayran onu kolundan tutarak kalkmasını önledi.

"Bırak, kendi aralarında halletsinler. İnan bana, Almira güçlü bir kız. Rodolfo'ya gereken karşılığı verebilecek kadar ayakları sağlam basıyor. Sana benziyor, Rodolfo'yu yola getireceğine eminim."

Bu sözler karşısında, genç kadının kaşları havalandı ve gözlerinde oynaşan masum pırıltılar, genç adamın gözlerinin parlamasına neden oldu.

"Seni yola getirdiğimi mi itiraf ediyorsun, buna inanamıyorum."

Adamın dudaklarında oluşan çapkın kıvrılış, gözlerine de yansımıştı. Elini uzatıp, parmaklarını okşayarak karısının kolunda gezdirdi. Dudaklarını kulağına yaklaştırdığında, sıcak nefesi genç kadının omurgasında titremeler oluşturdu.

"Bana öyle masum bakmaktan vazgeç, sevgilim. Evcilleşmiş bir aslan da ısırabilir, bunu biliyorsun değil mi?"

"Evcilleşme kelimesini seninle aynı cümlede bulundurmak bile garip geliyor. Ben daha çok, huzurlu kelimesini uygun görürdüm."

Keira'nın derin nefes alırken kabaran göğüsleri, genç adamın görüş alanına girdi. Kayran, ona diktiği gözlerini bir an bile ayırmadan "Yemekten erken ayrılmak istemiyorsan, böyle bakmayı kes!" diye mırıldandı. Karısının kızaran yanaklarını izlerken, çevrelerinde olan bitenin farkında değildi. Kapıdan yalnız başına öfkeyle geri dönen Rodolfo'yu görünce, merakla kaşlarını kaldırdı.

"Zavallı kızı tenha bir köşede boğmuş olabilir mi?"

Keira'nın sorusu üzerine, Kayran kahkahasını tutamadı. Rodolfo, bir hışımla gelip yerine oturdu ve önünde duran bardağı tepesine dikti. Arkadaşının alay ve merak karışımı bakışlarına aldırış etmeden, yanında duran uşağa bardağı yeniden doldurması için uzattı.

Keira ise dilini tutamadı.

"Anlaşılan, kral olmak centilmen olmayı gerektirmiyor."

Rodolfo, Kayran'ın müdahale etmesine fırsat vermeden, kızgın bakışlarını genç kadına çevirdi ve bardağı masaya çarptı.

Keira gözünü bile kırpmadı.

"Siz kadınların nesi var böyle? Dünyaya geliş amacınız, erkekleri çıldırtmak olmalı! Yoksa niye ölümü göze alarak diklenesiniz ki?"

Keira verilen gözdağı üzerine memnuniyetle gülümsedi. Kayran'ın dediği gibi, Almira ona günü göstermiş olmalıydı. Yoksa öfkeli bir boğa gibi salona dalıp, onu ölümle tehdit etmezdi. Yanında gerilen Kayran'ın koluna dokunup, sakinleşmesi için baskı yaptı. Aslında bu ikiliyi

izlerken, geçmişte yaşadıkları aklına geliyordu. Zor bir süreç olacaktı, fakat sonunda onlar da huzuru bulacaklardı.

"Sana da bu sahneleri daha önce izlemişiz gibi geliyor mu, lordum?"

Kayran soru sorar gibi baktı ve ardından anladığını belirten seksi gülümseme dudaklarında büyürken genç kadının yüreğini hoplattı.

"Evet, sanırım aynı hikâyenin farklı başrol oyuncularıyla yeniden oynanmasını izliyoruz."

Keira sevimli bir şekilde kıkırdadı ve sonra yarım kalan yemeğine döndü.

***

Ertesi gün öğleye doğru Keira, Almira ile tanışmak için odasından çıktı ve bir hizmetçinin yol göstermesiyle kızın odasını buldu.

Kapıyı çaldı ve içeriden gelen sesle kapıyı açtı. Balkonun kapısı önünde dışarıyı izleyen kızın, yalnız ve kimsesiz görüntüsü yüreğini burktu.

Kapıdan ses gelmeyince arkasını dönen Almira, kendisini hayatında gördüğü en güzel kadına bakarken buldu. Sıra dışı ve çarpıcı. Onu gördüğü anda aklma bu iki kelime gelmişti.

Keira, kızın sessizce onu izlediğini görünce yanakları kızardı.

"Kapıyı çaldım ama... Yoksa yanlış zamanda mı geldim ?"

Almira öylece durup genç kadına baktığını fark edince, mahcup bir şekilde gülümsedi ve ona doğru yürüdü.

"Ben özür dilerim, ziyaretçi beklemiyordum, Aida'nın geldiğini sandım. Lütfen buyurun."

Keira, pencere önüne yerleştirilmiş ve bahçeyi göz alabildiğine görme olanağı sağlayan ağır ahşap oymalı koltuklardan birine oturdu. Almira da onun karşısına oturdu ve ne söyleyeceğini bilemezmiş gibi eteğinin katlarını düzeltti.

"Dün akşam yemekte tanışma fırsatımız olmadı, ben de gelip bu eksikliği gidereyim dedim. Adım, Keira. Lord Rafael de Fernandez'in eşiyim."

Almira, elbette El Kayran'ı tanıyordu. Onun gibi acımasız ve karanlık bir adamın, böylesine gün ışığına benzeyen bir kadınla olmasına inanamadı.

"Özür dilerim, dün akşam sizi fark edemedim. Adım, Almira."

"Bu çok normal, evlilik kararının şokuyla eminim baktığınız yeri görmüyordunuz."

Almira bakışlarını başka yöne yöneltti. Dün geceden bu yana uykularını kaçıran düşüncelerin yeniden kendisini boğmasına izin vermemek için önemsizmiş gibi omzunu silkti.

"Böyle bir emrivaki ile karşılaşan hangi kadın sersemlemez ki?"

"Gördüğüm kadarıyla çabuk toparladınız, çok öfkeliydiniz."

"Anlamadığım şey, bir erkek neden kendisini istemeyen bir kadınla zorla evlenmek ister?"

"Belki de o kadını gerçekten sevdiği içindir."

"Bu kesinlikle ihtimal dışı. Adam sadece bu reddetmeyi gurur meselesi yapıyor."

"Bence, sana âşık olduğunu söylemeyi gurur meselesi yapıyor."

"Yanılıyorsunuz, leydim. O kral bozuntusunun sevme ve âşık olma kapasitesi yok, taş kalpli piçin teki."

Keira, kızın söyledikleri karşısında kahkahasını tutamadı. Sonunda Almira'nın da yüzü gülücükle aydınlandı.

"Sizli bizli konuşmaları ortadan kaldırsak? Adımı söyleyebilirsin, sana Almira dememde sakınca yoktur umarım. Leydim sözcüğü bana hiç uymuyor."

Almira memnuniyetle kabul etti. Keira, merakına yenik düşerek aklından geçenleri pat diye sordu.

"Son kararın ne? Hâlâ evlenmemekte diretiyor musun?"

Bu soru, kızın omuzlarının düşmesine neden oldu. Çaresiz görünmekten kaçınmaya çalışsa da, iri lacivert gözleri duygularını ele veriyordu.

"Beni tehdit ediyor, evlenmek zorunda bırakacakmış."

Keira duyduklarına inanamıyordu. Kızın son sözcükleri söylerken utançla kızarması, bu zorlamanın nasıl olacağını açıkça gösteriyordu.

"Gerçekten de taş yürekli piçin tekiymiş. Bu tehdide boyun eğmene izin vermeyeceğim."

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu odadan dışarı çıkmama bile izin vermiyor."

Keira, aklına gelen düşünceyle kurnazca sırıttı.

"Sakıncası yoksa bir soru sorabilir miyim?"

Almira onaylarcasına başını salladı.

"Gerçekten ona karşı hiçbir ilgin ve isteğin yok mu, yoksa karşı çıktığın onun zorbalığı mı?"

Almira bu soru karşısında, daha önce oturup düşünmediği konuya parmak basan kadına bakakaldı. Gerçekten bu evliliğe neden karşı çıkıyordu? Evet, genç adam onu

aşağılamıştı, fakat Fransa'ya gelip zorla geri getirmişti. Onun için kardeşini öldürmüştü. Bunu nasıl görmezden gelebilirdi? Bir şekilde, kader onları birbirine bağlamıştı. Bu bağdan kaçmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ne kadar karşı koyarsa koysun, sonunda yine birliktelerdi işte. Genç adamı istediğini, onun da kendisini arzuladığını biliyordu. Fakat bu, kayıtsız şartsız ona boyun eğeceği anlamına gelmiyordu.

Sorusunun cevabını sabırla bekleyen genç kadına baktı.

"Beni aşağıladı, öylesine gururumu kırdı ki, onu affedemiyorum. Bu sebeple de evliliğe karşı çıkıyorum. Özür dilemedi, kendini affettirmeye çalışmadı, aksine hâlâ ruhsuz bir odun gibi asıp kesmeye, zorlamaya, tehditler savurmaya devam ediyor. Yoksa benim gibi bir kız, bir ülkenin kralını neden geri çevirsin ki? Üstelik adam yakışıklı, çekici ve seksi. Bense yetimhanede büyümüş bir kızım. Onu reddetmemi çılgınca buluyor olabilirsin, ama beni zorlamasa onunla evlenmezdim. Ben sıradan, sıcak bir aile, çocuklar, her gün işinden evine dönen bir koca istiyorum. Bütün bu krallıklar, saray, entrikalar çok çok fazla. Benim düşlerimde asla yer almayan kavramlar. Şu anda ise tam ortasında duruyorum ve seçime zorlanıyorum. Onu sıradan bir adam olarak istedim, hâlâ istiyorum. Fakat ona karşı içimde olan isyanı bastıramıyorum."

Nihayet söyleyecek sözü kalmadığında, derin bir nefes verdi. Keira koltukta kayarak ucuna geldi ve heyecanla kıza eğildi.

"Pekâlâ, şöyle yapıyoruz; itirazsız onunla evleniyorsun." Genç kızın karşı çıkmak için ağzını açması üzerine susmasını işaret etti. "Önce beni dinle. Evleniyorsun ve onu kendinden uzak tutuyorsun, ta ki bay odunlar kralı

sana olan zaafını, ilgisini itiraf edinceye ve senden özür dileyinceye kadar."

Almira böyle bir konuyu konuştuklarına inanamayarak, mahcup bakışlarını nereye çevireceğini bilemedi.

"Bu kararın uygulaması çok zor olabilir," diye mırıldandı.

Keira "Tanrı aşkına, sen bir kadınsın, bir şeyler bulabilirsin. Ya da bir anlaşma yap," derken, Almira'ya bakan gözleri kurnazca parlıyordu.

"Nasıl bir anlaşma yapabilirim ki?"

"Evlenmeyi kabul ettiğini ama hazır olduğunda onu yatağına alacağını söyleyebilirsin. Eğer kabul etmezse, blöf yap ve o zaman evlenmeyeceğini söyle. Sen nasıl evlilik dışı bir ilişki istemiyorsan, eminim o da aynı şekilde düşünüyordur. Sonuçta hamile kalabilirsin ve hiçbir kral gayrimeşru bir varisi olsun istemez."

Almira sessiz kahkahalarla dolu gözlerini Keira'ya dikti.

"Sen inanılmaz bir kadınsın, biliyor musun? Bu olayda benim tarafımda olduğun için Tanrı'ya şükrediyorum. Seni sevdim."

Keira neşeyle geçiştirdi. "Planımıza ne diyorsun?

"Benim için mükemmel bir plan ve desteğinle uygulamaya koyacağım."

İki genç kadın, dayanışmanın verdiği rahatlamayla farklı konularda sohbet ederek zaman geçirdiler. Birbirlerinin sohbetinden ve birlikte zaman geçirmekten hoşlandıklarını fark ettiler. Güzel bir dostluğun temeli böylece atılmış oldu.

***

Çevre krallıklardan gelen haberler, pek iç açıcı değildi. Rodolfo ve Kayran, kurmayları ile art arda toplantılar

düzenliyorlar, çözüm önerileri, savaş stratejileri üzerinde duruyorlar, olabilecek saldırılara karşı orduyu harekete hazır halde tutuyorlardı. Bazen sabaha kadar süren toplantılar bitmek bilmiyor, en erken biten toplantı saat ikiye üçe kadar sarkabiliyordu.

Rodolfo bütün bu sorunlarla uğraşırken, annesinin kaprislerine ve öfkesine dişini sıkarak katlanmaya çalışıyordu. İkinci gün, gece yorgun bir halde odasına doğru yürürken annesinin ardından seslenmesi üzerine durdu. Aldora, oğlunun yorgunluğunu görmezden gelerek yaklaştı. İki gündür görüşme çabaları oğlu tarafından reddedilmişti. Oldukça öfkeli görünen yaşlı kadın, genç adamın karşısında durdu. Sesi hırçın ve asabiydi.

"Seninle görüşme taleplerimi ne hakla geri çevirirsin, Rodolfo?"

Rodolfo, annesinin anlayışsızlığına pes ederken kızgınlıkla homurdandı.

"Bir savaşın eşiğindeyiz, anne. Senin kaprislerinle uğraşamam."

Aldora, bu şekilde itham edilince bozuldu. "Senin ve ülkemizin geleceğini düşünmek ne zamandan beri kapris oluyor, söyler misin?"

Rodolfo elini alnına götürerek ovuşturdu.

"Ne söylemek istiyorsan bir an önce söyle. Gidip yatmak istiyorum, çok yorgunum."

Aldora söyleyeceği konu hakkında, genç adamın nasıl bir tepki vereceğini bilemeyerek duraksadı. Sonra tekdüze bir sesle konuştu.

"Yetimhanede büyümüş ve asil olmayan bir kızı, nasıl kraliçen olarak ilan edersin? Sen aklını mı kaçırdın?"

Rodolfo, artık bu konudan sıkılmıştı. Yeterince derdi varken, bir de asil veya değil evleneceği kadının eleştirilmesine, hele küçük görülmesine katlanamazdı. Ayrıca, olası bir savaş durumunda Almira'yı annesiyle aynı yerde bırakmak istemiyordu. Kayran'ın da aynı düşüncede olduğunu biliyordu. Bu durumun tek çıkar yolu vardı.

"Aklım gayet başımda, anne. Ayrıca saray seni fazlasıyla yoruyor, bence tüm bu endişelerden uzaklaşman gerekiyor. Haber göndereceğim, yazlık köşkü hazırlasınlar. Sen de bu arada toparlan, yarın saraydan ayrılmanı istiyorum."

Aldora rengi atmış bir halde donup kaldı. Rodolfo ise onun tepkisine aldırmadan, kapıyı açıp içeriye girdi.

BÖLÜM 36

Ertesi gün, Kraliçe Aldora öfkeli bir kasırga gibi ortalığı birbirine katarak saraydan ayrıldı. Yaptıklarının hiçbirisinden pişman değildi. Oğlu kendisini ve ülkesini düşünmüyorsa, bir anne ve kraliçe olarak her şeyi düşünmeli ve önlemini almalıydı. Fakat yaptıkları bir işe yaramamıştı. Keira hâlâ yaşıyordu, üstelik saraydaydı. Davet gecesi, El Kayranın vereceği tepkiden korkarak sesini çıkarmamıştı. Sık sık nefret dolu bakışlarını üzerinde hissetmek yeterince korkunçken, bir de tüm dikkatinin üzerine yoğunlaşmasını istemeyerek susmuştu. Şimdi Fransız bir kız–hem de yetimhanede büyümüş bir zavallı–ülkesinin kraliçeliğine soyunacaktı. Tüm dünya buna kahkahalarla gülerken, oğlu onu saraydan kovmuştu. Ayrıca, bir kardeşini öldürmüş, diğerini zindana atmıştı. Ailesinin çevresinde olmaması, başına buyruk olmasını sağlayacak, aklınca rahat edecekti. Nedimelerinin sessizce onu izliyor olduğunu bilmese, hırsından arabanın içinde ne var ne yok her şeyi parçalayacaktı. Kocasının krallığı boyunca saraydan hiç ayrılmamıştı. Armando, onu asla bir kraliçe gibi görmemiş, saygı duymamıştı. Bir gün bile fikrini sormamıştı. O öldükten sonra, kendini daha değerli hissederek oğlunun yanında yer almaya çalışmıştı. Şimdi şu hale bak! Oğlu da babası gibi çıkmıştı.

Saraydan uzaklaşan arabanın içinde mendilini didiklerken, geriden seyirci olmaya ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu.

***

Rodolfo, endişe kaynağından uzaklaştığı için kendini diğer işlere daha rahat verebilirdi.

Çalışma odasına girişi hızlı oldu. Kayran, masaya yayılmış büyük haritada olabilecek saldırı noktalarını işaretliyordu. Komutan Tores, Alonzo, Guccio ve Lorenzo ise kendi aralarında ordunun eksikleri üzerinde fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Rodolfo'nun salona girmesiyle, büyük masanın başında yerlerini aldılar.

Kayran işaretlediği noktalar hakkında bilgi verirken, diğerleri dikkatle onu dinliyordu.

"Olası saldırı noktaları, iki ülkenin de sınırlarında. Her ne kadar ordumuz yeterli olsa da, aynı anda iki orduyla savaşmamız bizi yıpratır. Hangisinin önce saldıracağını bilsek bile, art arda iki savaş askerlerin kaldırabileceğinden fazla kayba neden olur."

"Ne yapmayı öneriyorsun?" diye soran Rodolfo'ya baktı ve masaya dayadığı ellerini harita üzerinde gezdirdi.

"Eğer savaş alanını kendimiz seçersek ve onları bu alana gelmeye mecbur edersek, kazanmamamız için hiçbir sebep yok."

Lorenzo kaslı kollarını göğsünde kavuşturup komutanına baktı.

"Düşündüğünüz bir nokta var mı, efendim?"

Başkumandan El Kayran kimliğine bürünmüş olan genç adam, büyük bir daire içine aldığı noktaya işaret parmağını basarken, gözlerinde işini bilen bir adamın

kurnaz bakışları vardı. Dikkatlerini çektiği nokta üç ülkenin ortak sınırıydı.

Hepsi birden bakışlarını o noktaya diktiler.

"Eğer iki krallığın ordusunu bu noktaya çekersek, karşımızda tek bir ordu varmış gibi savaşabiliriz."

"Bizden daha kalabalık olacaklar ama." Tores endişesinde haklıydı. O zaman birleşmiş iki orduyla mücadele etmek zorunda kalacaklardı.

Kayran'ın yüzü kararırken, gözleri siyah ateş gibi yanıyordu.

"Benim askerim, hiçbir zaman kalabalık bir ordudan korkmamıştır. Savaş kalabalık ordu işi değil, strateji işidir. Yeterince akıllıysan, yapacağın tek hareket zafere ulaşmanı sağlar."

Rodolfo onaylarken, diğerleri yapılacak o tek hareketin ne olduğunu açıklamasını bekleyerek Kayran'a baktı.

"Ne zaman saldırıya geçeceklerini bilmiyoruz. Biz onlara uymaktansa, onların bize uymasını sağlayacağız. İlk olmanın avantajını kullanacağız. Adamlarımızdan henüz bir haber gelmedi. İki gün sonra hareket edip, savaş alanını kendimiz seçeceğiz ve diğer ordular gelinceye kadar ordumuzu yerleştirip, hazırlığımızı yaparak onları bekleyeceğiz."

Diğerlerinin de onayladığı memnun yüz ifadelerinden belliydi. Rodolfo arkadaşına her zaman güvenmişti. Yıllar geçtikçe savaş tecrübesi ve zekâsını birleştirerek yenilmez bir komutan haline dönüşüyordu. Yanında olmasından, komutanı ve arkadaşı olmasından gurur duyuyordu.

"Pekâlâ beyler, gidip askerlerimizi hazırlayın. Hareket günü sadece bu odada kalacak. Nasıl bizim orada

adamlarımız varsa, onların da mutlaka burada vardır. Şimdi çekilebilirsiniz."

Komutanlar çıktıktan sonra iki arkadaş baş başa kaldılar. Kayran, içki büfesine yönelen arkadaşına baktı. "Eee? Sevgili nişanlınla işler ne âlemde?" derken sırıtıyordu.

Onun bu eğlenen hali, Rodolfo'nun dönüp ters ters bakmasına neden oldu. "Seni eğlendirebildiğime çok sevindim." Elinde iki bardakla yaklaşıp, birisini genç adama uzattı.

"Gözün arkada kalmayacak mı? Ya kaçmayı başarırsa? Büyük ihtimalle, sevgili karımın da yardımıyla başaracaktır zaten."

Kayran'ın sözleri, çatılmış kaşlar ve öfkeli gözlerin hışmına uğradı.

"Yani karın, Almira'nın kaçmasına yardım edecek mi diyorsun?"

Kayran, ellerini havaya kaldırıp gülümsedi.

"Ben illa kaçacak demiyorum, fakat böyle bir niyeti varsa–ki olduğunu biliyoruz–Keira kesinlikle onun yanında yer alacaktır."

"Karını ellerimle boğmamı istemiyorsan, ona sahip ol! Yoksa ölümü benim elimden olacak."

"Dua et de, o seni daha önce öldürmesin. Şu sıralar sana acayip derecede kızgın."

"Senin karınla bir alıp veremediğim yokken, bana neden kızgınmış acaba?"

"Almira'ya yaptığın zorbalık nedeniyle. İşte tam bu nedenden dolayı tüm gücünü Almira için seferber edecektir."

"Ona söyle, benden ve Almira'dan uzak dursun."

"Cesaretin varsa sen söyle. Onu asla kısıtlamam. Hayatı boyunca yeterince baskı altında yaşamış zaten."

"İstediği gibi at koşturmasına izin veriyorsun, öyle mi?"

Kayran, sevgiyle tutuşan gözlerle gülümsedi.

"Evet, izin veriyorum. Hayatıma renk katıyor, o yokken günlerimin nasıl sıkıcı geçtiğini hatırlıyorum. Bu nedenle dostum, karım ne yaparsa yapsın her zaman desteğimi alacak ve sen karıma herhangi bir baskı uygular ya da kırıcı bir söz söylersen, karşında beni bulacaksın."

Rodolfo bu sözlere içerlemiş görünüyordu.

"Beni bir kadın için sırtımdan mı vuracaksın? Ben senin dostunum, kralınım. Sadakatin her zaman bana ait olmalı."

Genç adam, onun anlamamasına inanamıyordu.

"İlk defa beni karşılıksız, çıkarsız, ben olduğum için seven biri var, Rodolfo. Bu duyguyu yaşamaya başladığın zaman beni anlayacaksın. Onsuz yaşayamadığım, nefes alamadığım, başına kötü bir şeyler gelecek diye korktuğum, sahiplendiğim ve bana ait olan biri. Onu tanımadan önce güçlüydüm, yenilmezdim, ama şimdi onun aşkıyla daha güçlü ve daha yenilmezim. Bu nedenle sakın kendinle onu kıyaslama."

Rodolfo söylediklerini düşünebilsin diye onu yalnız bıraktı ve salondan çıktı.

Genç kral, Kayran'ın arkasından bakarken, gerçek olmasının mümkün olmadığını düşündüğü bu duyguyu yaşayan arkadaşını kıskanmıştı. Böyle bir sevgi mümkün müydü?

İki gün sonra savaş için saraydan ayrılıp da geri döndüğünde onu bulamamaktan korkuyordu. Evet, ilk defa bu duygunun adını koymuştu işte. Korku. Birini kaybetmekten

ve asla sahip olamamaktan duyduğu korku. Eğer giderse ne yapacaktı?

Bu düşüncesi telaşlanmasına neden oldu. Çalışma salonundan hızla fırladı.

Almira davetteki tehditten sonra Rodolfo'yu görmemişti. Keira ile birlikte zaman geçiriyorlar, dertleşiyorlardı. Genç kadının yaşadıklarını duyunca inanamamıştı. Kendi hayatıyla kıyaslayınca, genç kadının sadece çocukken çektikleri bile ebeveynlerinin terk ettiği bir çocuk olarak yetimhanede büyümesine rağmen onunkinden kat kat fazlaydı.

Almira onun kadar güçlü değildi, aynı olayları yaşasaydı ayakta kalamazdı.

Kapının aniden açılmasıyla yerinden sıçradı. Kendisine doğru kararlı adımlarla gelen Rodolfo'nun ne yapacağını merakla beklerken, genç adam oturduğu koltuğa yaklaştı ve durdu.

"Benimle geliyorsun, müstakbel karıcığım."

Almira onun bu imalı dokundurmasına kaşlarını kaldırarak tepki gösterdi, bunun dışında tek bir kıpırtı olmadı. Rodolfo, kızın bu umursamaz tavrı karşısında uzanıp bileğini tuttu ve çekerek ayağa kaldırdı.

Genç kız daha ne olduğunu soramadan kapıya çekilmişti bile. Koridorda koşturarak onun uzun adımlarına uyum sağlamaya çalışırken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Ancak genç adam cevap vermeye tenezzül etmedi. Uzun koridorlarda böyle sürüklenerek götürülmek, kızın iyice sinirlenmesine neden oldu. Bileğini mengene gibi parmaklardan kurtarması mümkün değildi. Eğilip ısırmayı denedi fakat aralarındaki uzaklığı kapatmak bir türlü mümkün olmadı. Tırnaklarını genç adamın bileğine

geçirdi. Onun kızgınlıkla homurdanmasından tatmin olarak, "Nereye gittiğimizi söyle, seni kral bozuntusu?" diye kızgın bir kedi gibi ciyakladı.

"Şapele."

Almira nefes nefese koştururken, şapelde ne yapacaklarını kestirmeye çalıştı. Dua mı edeceklerdi? Belki de yaptıkları için önce Tanrı'dan bağışlama isteyecekti. Aptallığına gülmek istedi. Onun gibi kendini dünyanın merkezi sanan bir adam asla kimseden af dilemezdi. Tanrı'dan bile.

"Neden?" sorusu havada asılı kaldı. Lanet olası labirent koridorlar bitmek bilmiyordu. Sonunda yanından geçtikleri sütunun birine yapıştı ve ayağını yere sağlamca bastı.

Rodolfo geri dönüp, onun yaptığı çocukça direnmeye kaşlarını çatarak baktı.

"Yaptığın çok saçma. Bunun beni durdurabileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Canın yanmadan önce benimle sakince gelsen iyi olur."

Almira inatçı bir şekilde çenesini kaldırdı.

"Şapele neden gittiğimizi söylemeden olmaz."

"Nikâh için gidiyoruz."

Genç kız korkuyla çığlık attı. "Bunu yapamazsın! Sana asla evet demeyeceğim!"

Rodolfo ilk defa gülümsedi.

"Evet, demek zorundasın. Savaş için saraydan ayrılmadan önce, senin kaçmamanı sağlayacağım. Şimdi benimle inatlaşma ve uslu bir kız ol."

Yanlarından geçen saray çalışanlarının önünde, bu şekilde gülünç duruma düşmek yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi, adam bir de evlilikten bahsediyordu.

Geçen uşaklardan birine bağırdı. "Leydi Keira ile görüşmek istiyorum, derhal!"

Rodolfo onları bir araya getirmektense, kıyametin kopmasını tercih ederdi.

"Hayır, çağırmayacaksın!"

Uşak şaşkın bir ifadeyle bir ona, bir kıza bakıyordu.

"Çağıracaksın, hemen gelmesini istiyorum. Git hadi!"

Rodolfo dönüp en korkunç bakışını atarken, zavallı adam korkuyla yutkundu. Ne yapması gerektiğini gerçekten bilmiyordu. Biri kraldı, diğeri de kraliçe sayılırdı. Bu işin sonunda kesinlikle hayatından olacaktı. Diğer koridordan gitmediğine hayıflanarak, korkulu bir yüz ifadesiyle bekledi.

Kendi arasında didişen çift, dönüp adama beklentiyle bakınca uzaklaşmak zorunda kaldı. Kızın dağılmış olan dikkatinden yararlanan Rodolfo, yaklaşıp parmaklarını koluna geçirdi. Yeniden birlikte yürümeye başlamışlardı ki, ağzı kulaklarında bir ifadeyle karşıdan gelen Kayran, suratları bir karış yürüyen çifti durmak zorunda bıraktı.

Rodolfo yanından geçmek isteyince izin vermedi.

"Ne yapacaksın? Nişanlını boğazlamaya götürüyor gibi bir halin var."

Rodolfo dişlerinin arasından "Sık sık isteyip de gerçekleştiremediğim harika bir düşünce," dedi yavaşça.

Almira kurtarıcısını bulmuş gibi haykırdı. "Beni şapele götürüyor, nikâh kıyacakmış. Lütfen ona engel olun, lordum. Ya da Leydi Keira'ya haber verin..."

Rodolfo kızı yeniden sürüklemeye başladı. Almira'ysa hâlâ "Lütfen, lordum!" diye bağırıyordu. Nihayet, tanrı tasvirleri ve melek heykellerinin iki tarafında yer aldığı

işlemeli abanoz bir kapıdan serin ve loş şapele girdiler. Sunakta yanan mumlar ortalığı yeterince aydınlatırken, hemen yanında duran rahip hazırlanmış bekliyordu.

Almira nefesini düzenlemeye çalışırken, Rodolfo kızı sırtından iterek rahibin karşısına getirdi.

Adam orta yaşlarda, gün ışığına çıkmamış gibi beyaz tenli ve hareketsizlikten büyük bir göbeğe sahip, kısa boylu ve hantaldı.

"Hoş geldiniz, leydim. Majesteleri."

Almira, yüksek kubbeli duvarları süsleyen cennet ve cehennem figürlerini ve İsa'nın göğe yükseliş tasvirinin gerçekten de altından yapıldığını fark edip hayretle baktı. Mihrapta duran heykeller de altın ve gümüştü. Şamdanların parıltısı gözünü alırken, bakışlarını bir türlü bu zenginlikten alamıyordu. Rahibin öksürmesi üzerine zorla da olsa bakışlarını ona çevirdi.

Rahip, Rodolfo'nun baş işaretiyle konuşmaya başlamıştı ki, Almira aceleyle onun sözünü kesti.

"Özür dilerim, rahip. Majesteleriyle konuşmam gereken önemli bir konu var."

Genç adamın kuşkulu bakışlarını kendisine diktiğini görünce "Özel olarak," dedi yavaşça.

Onun kolunu çekiştirmesine sesini çıkarmadı ve mihraptan uzaklaşıp görkemli bir Meryem Ana heykelinin yanında durdular.

Rodolfo tehditkâr bir tavırla, bacakları açık, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kısık gözlerle kızın ne söyleyeceğini merak ederek bekliyordu.

Almira böyle bir konunun bir erkekle nasıl konuşulacağını bilemeyerek, mahcup bakışlarını Meryem Ana heykelinin ellerine dikti.

"Tamam, sizinle evleneceğim, ancak bir şartım var."

Genç adamın alayla kalkan kaşları, hiçbir anlaşmaya yanaşmayacağının göstergesiydi ve genç kız aceleyle devam etti.

"Evleneceğim ama bana biraz süre vereceksiniz. En azından ben hazır oluncaya kadar."

"Ne için süre vereceğim?"

Onun anlamamış gibi sorduğu soru üzerine utançla dişlerini gıcırdattı.

"Şey için... Yani birlikte yatmak için."

Rodolfo'nun kısık gülüşü daha da kızarmasına neden oldu. Genç adam kokusunu alabileceği kadar yaklaşıp, "Böyle bir süre olmayacak, yeterince zamanın vardı," diye fısıldadı.

Almira bir adım geri çekilerek, sırtını dikleştirip çenesini kaldırdı.

"O zaman bu evlilik olmayacak."

Tekrar kendisine yaklaşan adamdan kurtulmak için bir adım daha gitmek istedi, fakat omuzlarına yapışan eller izin vermedi.

"Daha önceki tehdidimi hatırlıyor musun, sevgilim? İstediğin bu mu?"

Genç kız kurnaz, lacivert gözlerini hiç çekinmeden onun gözlerine dikti.

"Benim evlilik dışı bir çocuğum olacaksa, bu aynı zamanda kralın varisi de bir piç olacak demektir. Siz böyle bir skandalı göze alıyorsanız, benim için de sorun yok."

Rodolfo'nun bu ihtimali düşünmediği kararan bakışlarından belliydi.

"Ne kadar süre?" diye dişlerinin arasından sabırsız bir sesle tısladı.

Almira omzunu silkerek, "Yeteri kadar," diye mırıldandı.

Vereceği cevabı nefesini tutarak beklediğini, genç adam hiddetle küfredince anladı. Ciğerlerine çektiği nefes, zafer doluydu.

Genç kız gülümserken, rahibin kınayan bakışlarıyla karşılaşan genç adamın suratı asıktı.

Birlikte tekrar rahibin karşısına geçtiklerinde, şapelin kapısı gürültüyle açıldı ve önce telaşlı bir şekilde Keira, ardından da Kayran içeri girdi.

Keira ilk olarak Almira'ya baktı ve yüzündeki memnun ifadeyi görünce rahat bir soluk aldı.

"Şahitlerimiz de geldiğine göre nikâha başlayabiliriz," diyen rahibin sözleri şapelde bir an sessizliğe neden oldu ve arkasından kahkahalar odayı doldurdu.

Rodolfo daha da asılan suratıyla, rahibe başlaması için işaret etti. Rahip böylesine garip bir nikâhta hiç bulunmamıştı, üstelik bu kralın nikâhıydı.

Boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Bugün burada, Tanrı huzurunda, bu kadın ve erkeği bir araya getirmek için bulunmaktayız. Karşı çıkan varsa bir an önce söylesin ya da ebediyen sussun."

Kimseden ses çıkmayınca merasim standart sözlerle devam etti. Genç kız "Hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar..." sözlerini dinlerken, yanında duran adama baktı. Hayatı boyunca kendisine eş olacak, koruyacak, belki de sahiplenecekti. Peki, sevecek miydi? Ya hiçbir zaman

sevmezse, o zaman ne yapardı? Birden olduğu yerde sallandı. Hep onun, kendisini sevmesinden bahsedip durmuştu. Sanki kendisi ona âşıkmış gibi, onun da âşık olmasını istemişti. Oysa şimdi, onu sevdiğini, yaptığı her hataya rağmen ona âşık olduğunu fark ediyordu.

Zemin ayaklarının altından kayarken, Rodolfo uzanıp kolundan tutarak ona destek oldu.

Düşüp bayılacak kadar kendisinden tiksindiğini ve nefret ettiğini görmek, genç adamın damarlarındaki kanın buz gibi olmasına neden oldu. Kızın yüzü bembeyazdı ve ağzı kurumuş gibi sürekli yutkunuyordu.

Genç adam ilk defa, onu zorlayarak doğru bir davranışta bulunup bulunmadığını sorguladı. Her hareketi bir şekilde 'evet'e dönüştürebileceğini, sonunda kendisini affettireceğini düşünmüştü. Fakat nefret ve tiksinti gibi duygularla asla baş edemezdi, zaten kabullenemezdi de. Bunu çok geç fark etmiş olması, yüreğine bir balyozla vurulmuş gibi parçalara ayrılmasına neden oldu. Elleri yanlarında yumruğa dönüşürken, çenesini kasmaktan ağrılar girmişti.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz, majesteleri."

Rahibin sözlerinin bir anlamı olmadığını fark ederek başını eğdi ve yan gözle yanında duran genç kıza baktı.

"Teşekkür ederim, peder," dedikten sonra arkasını dönüp katılaşmış adımlarla şapelden çıktı.

Giden adamın arkasından şaşkın gözlerle bakan dörtlü, sonra dönüp birbirleriyle bakıştı.

Almira olanlara bir anlam vermeye çalışıyor, ama her şey anlamsız geliyordu. Daha beş dakika önce evlenmek için sabırsızlanan ve terör estiren adam, nikâh kıyılır kıyılmaz soğuk, anlaşılmaz bir ifadeyle çıkıp gitmişti. Buraya

kadar mıydı yani? Beklediğinden daha kısa sürmüştü. Demek ki düşündükleri doğruydu, hatta çok fazla doğruydu. Nikâh bütün büyüyü öldürmüştü belli ki.

Rahibin işlerim var gibi bir mırıldanmayla uzaklaşmasına kimse aldırış etmedi. Kayran da iyi günler dileyerek yanlarından ayrılınca, Keira kızın koluna girip şapelden çıkardı.

Bu yaşanan olaya anlam veremeyen Keira, kızı kendi odasına yönlendirdi. Geçtikleri koridorlarda kaybolmamak için, yanlarından geçen saray görevlilerine yolu sorarak, odayı buldular.

"Ben neler olduğunu anlayamıyorum," diye fısıldadı Almira.

"Geç şöyle otur. Önce içecek bir şeyler söyleyelim, sonra etraflıca düşünürüz."

Keira yan odada temizlik yapan oda hizmetçisinden içecek istedikten sonra gelip kızın karşısına oturdu.

"Verdiğim ültimatoma mı kızdı sence? Sonuçta o bir kral, böyle köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmamış olabilir."

Genç kadına bakan gözleri buğuluydu. Dudakları titrerken, kendi kendine mırıldandı. "Zaten beni sevmiyor, artık iyice soğumuştur. Elinin altında yüzlerce güzel kadın olan bir adamın beni istemesi mucizeyken, söylediklerimle bu işi iyice zorlaştırdım."

Yanağından kayan bir damla gözyaşı eline damlarken, çaresiz bakışlarını Keira'ya çevirdi. "Ben, böyle bir evlilikten korktuğum için istememiştim. Şimdi ise daha beter bir durumdayım. Ona âşık oldum, Keira. Nikâhımız kıyılırken farkına vardığım bu gerçek resmen beni çarptı. Ne ironi ama! Benim onu sevdiğimi anladığım anda, o

benden tamamen vazgeçmiş gibi uzaklaştı. Ne yapacağım şimdi ben?"

Keira yaklaşıp onun ellerini tuttu. "Üzülme, bir çare düşüneceğiz, zamana bırak. Şu an aklında ülke sorunları var. Onları halletmesi için zaman ver ki, daha sonra kaçabileceği bir sığınağı olmasın."

Almira başını salladı ve gülümsemeye çalıştı.

***

Rodolfo, hiç kimseyi ve hiçbir şeyi gözü görmeyerek çalışma odasına gitti. İçeri girip, kapıyı çarparak kapattı. Önüne gelen her eşya, genç adamın öfkesinden nasibini aldı.

Kayran yanına geldiğinde, oda altüst olmuş ve her yer birbirine girmişti. Kapıyı sessizce kapatıp, bir süre onun kızgın boğalar gibi odayı yakıp yıkmasını izledi.

Sonunda, devirdiği sandalyelerden birini kaldırıp oturdu.

Genç adam da gelip karşısına çektiği koltuğa oturdu.

"Yeni nikâhlanmış bir damat gibi görünmüyorsun. Nikâhtan sonra soluğu zifaf odasında alırsın sanıyordum. Ters giden ne, Rodolfo?"

"Düzgün giden ne var diye sorsana?" Yüzü ifadesiz, taş kadar sert ve donuktu.

"Derdin ne? Evlenmek istedin, tamam işte, artık senin karın. Daha ne istiyorsun?"

"Benden nefret etmesin, tiksinmesin istiyorum. Beni sevsin istiyorum. Lanet olsun, Rafael, karım benden tiksiniyor. Nikâh sırasında yüzünü gördüm. Benden ne istedi, biliyor musun? Yatağa girmemek için bir söz. Hazır olmak istiyormuş ve bu ne kadar sürecek belli değil. Anlasana, ona elimi sürmeme katlanamıyor."

Kayran onun içine düştüğü çıkmazı anlayabiliyordu, ama şu an önerebileceği hiçbir çözüm yoktu.

***

Sarayın savaş hazırlığının telaşı herkesi sarmıştı. Koşuşturma ve endişe karabulut gibi dolanıp duruyordu. Ordunun hareket saati geldiğinde, en zoru vedalaşmaktı.

Kayran sabahın erken saatinde kalkmış, yatakta huzurla uyuyan Keira'yı seyrediyordu. Uzanıp şefkatle parmağını yanaklarında gezdirdi. Genç kadın, kımıldanıp yavaşça gözlerini açtı ve kendisini izleyen bir çift siyah gözün içinde kayboldu.

Genç adam çoktan üzerini giyinmişti ve yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Keira "Neden bu kadar erken kalktın?" diye mırıldanırken, yatağın içinde seksi bir şekilde gerindi.

Kayran yatağa oturdu ve eğilip, dudaklarını karısının dudaklarında gezdirdi.

"Biraz sonra yola çıkıyoruz, tatlım. Seni uyandırmak istemezdim ama bu dudakları son bir kez tatmadan ayrılmak istemedim."

Keira gözleri korku ve kaybetme duygusuyla açılmış bir halde yatakta doğruldu.

"Bugün mü? Hani bana haber verecektin, neden hiçbir şey söylemedin?" Sesi titriyordu.

"Söyleyemezdim, sevgilim. Bu bir sırdı."

Keira birden atılarak, sarmaşık gibi kolları ve bacaklarıyla genç adama dolandı. Sıkı sıkı sardığı kolları, başını boynuna gömdüğü adamın nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Ben de geleceğim, seni bırakmam!" diye mırıldanırken sesi ağlamaklı ve boğuk çıkıyordu.

"Bu mümkün değil. Burada kalmalısın, bir de senin için endişelenmek istemiyorum."

Genç kadın hıçkırarak başını salladı.

"Keira, bana bak." Tepki gelmeyince saçına yapışıp geri çekti ve yaşlarla ıslanmış yeşil gözlerde kendini kaybetti. Kararlılığından ödün vermez bir sesle, onu azarladı. "Sen, El Kayran'ın karısısın. Herkesten daha güçlü durmalısın. Her savaşa gittiğimde bunları yaşamak istemiyorum. Beni anladın mı?"

Genç kadın gönülsüzce başını salladı. Sonra yeniden kollarını sıkarak boynuna sarıldı.

"Bana geri döneceğini söyle."

"Geri döneceğim."

"Sana hiçbir şey olmayacağını söyle."

"Hiç bir şey olmayacak, söz veriyorum."

"Beni sevdiğini söyle."

Genç adam bu zamana kadar hiç onu sevdiğini söylemediğini fark ederek kendine küfretti. Genç kadının başını çekip, yüzünü avuçlarına aldı ve gözlerine bakmasını sağladı.

Bu gözler ilk gördüğü anda esareti olmuştu. Bilmeden, aşka inanmadan onu incitmişti ve bu kadın hâlâ kendisini sevebiliyordu. Ona en azından kalbinde olanları söyleme borcu vardı.

"Seni seviyorum. Hem de öyle çok seviyorum ki, bu bazen beni korkutuyor." Sesi Keira'nın daha önce hiç duymadığı bir şekilde duygusaldı.

"Neden korkutuyor?"

Burnunu çekerken sorduğu soru, genç adamın gözlerinin aşkla dolmasına neden oldu.

"Seni kaybetmekten, sensiz bir hayata mahkûm olmaktan korkuyorum. Bu nedenle burada kalıp, kendine iyi bakacaksın. Söz ver bana."

Keira'nın gözleri, duyduklarının etkisiyle sanki mümkünmüş gibi daha da parladı ve genç adamın dudaklarına kapanan dudaklarına açlıkla cevap verdi. Titreyen bedenlerinin daha da birbirine yapışmasına neden olan elleri her yerde dolaşırken, inlemeleri ve sıklaşan nefesleri odayı doldurmuştu.

Kayran kendini ondan koparmaya çalışınca, Keira itiraz inlemesiyle daha fazla yapıştı. Bacakları, genç adamın belini biraz daha sıkarak sardı. Bu dayanılması imkânsız davet, genç adamın bedeninin ani tepkisiyle cevap bulurken, inleyerek incecik belini sararak sıktı.

"Bebeğim, gitmeliyim." İsteksiz sesi içinden hiç gelmeyen bir tınıdaydı.

Keira, kollarını ve bacaklarını gevşetmek zorunda kaldı. Genç adam onun yüzünü, omuzlarını, pürüzsüz ve iştah açıcı göğüslerini istekle süzerken, arzuyla "Seni istiyorum, savaşın canı cehenneme!" diye soludu.

Son bir defa onunla bütünleşmek için, içinden taşan isteğe engel olamayarak aceleyle onu yatağa yatırdı ve yanına uzandı. Açlıkla, özlemle, bırakmayı reddederek öptü karısını. Bir taraftan da pantolonunu çıkarıp, onun bacakları arasına yerleşti.

"Seni seviyorum, bunu sakın aklından çıkarma!" derken hızla içine girdi. Kadının arzu dolu çığlığı arasında kendini kaybetti, hızlı ve sert darbelerle onu esir aldı. Her an biraz daha uzun, her an biraz daha derinden ona sahip olurken, ruhunu, aşkını ve tüm varlığını içinde hareket ettiği kadınına akıttı. Sonunda ulaştıkları zirve, daha

önce hiç gitmedikleri kadar yükseklerdeydi ve geri dönüşü zor olmuştu.

Sonsuza kadar kalmak istediği sıcaklıktan, isteksizce çıktı ve son bir kez dudaklarını öptü. Aceleyle giyinip bir daha arkasına bakmadan, odadan çıktı.

Kapının sesiyle gözlerini açan Keira, yaşların dökülmesini engellemekten vazgeçti. Hıçkırıklarla ağlarken, Tanrı'ya onu koruması için yalvardı.

Almira odasının balkonundan hazırlıkları takip ederken, tırabzanları tutan parmaklarının sıkmaktan bembeyaz olduğunun ve uyuştuğunun farkında değildi. Seyisler zırhlarla kaplı gösterişli atları merdiven önüne getirmişler ve gelecek olan kral ve komutanlarını bekliyorlardı. Sarayın kapıları açılıp, zırhı içinde Rodolfo göründü. Arkasında savrulan kırmızı pelerini ve güneşte parlayan zırhıyla göz kamaştırıcı bir ihtişama bürünmüştü. Öylesine güçlü ve yenilmez görünüyordu ki, ona bir şey olmayacağını düşündü.

Aklına gelen düşünceyle korkudan titredi. Ya onu kaybederse, ya geri dönemezse? Telaşla eteklerini tutup içeri koştu. Odadan çıkıp koridorda koşarken, durup kınayan bakışlarını kendisine dikenlere aldırış etmedi. Nefes nefese merdivenlerin en üst basamağına geldiğinde, Rodolfo basamakları inmeye başlamıştı.

"Rodolfo!"

Rodolfo, kendisine seslenen Almira'nın sesini duyunca bir an kulaklarına inanamadı. O kadar çok düşünmüştü ki, gaipten sesler duymaya başlamıştı. Yavaşça geri dönüp, gerçek olup olmadığını görmek istedi. Evet, merdivenin başında, bordo bir elbisenin içinde, güneşin tüm ışıklarını kendine çeken bir cazibeyle duruyordu. Yerinde kıpırdanarak, eteğini düzeltti.

Genç adamın sessizce beklemesi üzerine, birkaç basamak inerek onunla aynı seviyeye geldi. Ondan iki basamak yukarıda olmasına rağmen ancak göz göze gelebiliyorlardı. Sesi çekingen ve güvensizdi.

"Sana iyi şanslar dilemek istedim."

Genç kralın hayretle kalkan kaşları, şaşkınlıkla bakan gözlerine eşlik ederken, dudakları sessiz kaldı ve kıpırdamadı.

Almira gelmeyen tepki üzerine, geri gitmek için bir basamak yukarı çıktı.

"İyi yolculuklar, majesteleri. Umarım zaferle dönersiniz."

Geldiğine pişman olmuştu. Bir aptal gibi endişelenmiş, koşarak ona yetişmeye çalışmıştı.

Bileğinden çeken elle, yerinde ters döndü ve genç adamın göğsüne yapıştı. Dudaklarına kapanan dudakların, tüm gücünü emen açlığı karşısında kollarını zırhla kaplı omuzlarına koydu ve arzuyla cevap verdi. Dudaklarında dolaşan dilin tadını almak için dudaklarını araladı. Hangisi inlemişti belli değildi fakat merdivenin ortasında kendini kaybetmiş çiftin, arzusu buram buram çevrelerinde onları izleyenleri de sarmıştı.

Rodolfo kendine gelmek için soluk soluğa geri çekildi. Yaşadıklarına inanamadığı, arzuyla yanan gözlerinden belliydi. Almira'yı orada öylece bomboş bırakıp, merdivenleri indi ve atına bindi. Eliyle verdiği şövalye selamından sonra, atını mahmuzladı. Hemen arkasından Kayran ve diğer komutanlar onu takip etti.

Almira gözünden kayıp giden bir damla yaşı öfkeyle silip, geri döndü ve merdivenleri koşarak çıktı.

BÖLÜM 37

Ordu üç gün sonra, üç krallık sınırının birleştiği noktada bir ovaya yerleşti. Açılan çadırlar, uzaktan mantar tarlası görünümünde ve uçsuz bucaksızdı. Gece olduğunda her çadırın önünde yakılan ateş, ovaya canlı ve büyülü bir hava vermişti.

Savaş öncesi askerler heyecanlı ve sabırsızdı. Rodolfo ve Kayran askerin yerleşmesi, eksiklerin belirlenmesi ve problemlerin giderilmesiyle uğraşırken, bir taraftan da mancınıkların yerleştirilmesi, gizli siperlerin kazılmasını denetliyorlar, okçuların yerleşim yerlerini belirliyorlardı.

Ordunun hareketi ve yerleşmesi anında duyulmuş, iki krallık ordusunun yola çıktığı haberleri gelmeye başlamıştı.

Gece dinlenmeye çekilen askerler öylesine sessizdi ki, eğer çadırlar ve yanan ateş olmasaydı, varlıklarından şüphe edilirdi.

Sabah kalktıklarında, ovanın diğer ucunda beliren düşman ordusu azımsanmayacak kadar kalabalık görünüyordu. Güneş yavaş yavaş yükselirken, ölümün kokusu sanki ovaya yayılmıştı. Rüzgâr daha hırçın eserken, tozu alıp savuruyor, iki ordunun tam olarak birbirini görmesini engelliyordu. Yakan güneşi engellemek bir yana, gözleri, elleri, kolları daha bir kavuruyordu. Atların huzursuz

kişnemeleri ve acıklı şarkılar ovayı sararken, tedirgin ve sabırsız solumalar sanki kulaklarda uğulduyordu.

Kayran ordunun yerini alması emrini verdiğinde mancınıklar, okçular ve süvariler yerlerini almıştı. Her iki ordunun mızrakları, kılıçları ve zırhları güneş altında göz alıcı bir grilikle parlıyordu. Dalgalanan bayraklar ve lordluk armaları, karşılıklı meydan okurcasına kışkırtıcı bir hareketlilikteydi.

Kayran, zırhı içinde sadece gözleri görünen Rodolfo'ya baktı. Kendisi de ondan farklı değildi ve onun işaretiyle hücum emrini vermek için yumruğunu havaya kaldırdı. Sword, sanki savaşın kokusunu almışçasına altında kıpırdanırken elini indirdi ve saldırı emrini verdi.

Sonrası ölüm kalım, onur, masumu koruma, toprağını esirgeme, esareti kabullenmeme savaşıydı. Baltaların havalandığı, kılıçların ot biçer gibi bedenler üzerine indiği, okların ölüm yağdıran kara bulutlar gibi kalabalık ordu üzerine yağdığı, atların kaldırdığı tozun kanla çamura dönüştüğü o anlarda, kimse kimseyi tanıyamazdı. Ova kanla balçık oluşturmuş, rüzgârı kana boyamış, güneşi terletmiş, ölümü dalga dalga yaymıştı.

Kılıç savuran bilekler yorulmak bilmiyor, oklar bir an bile yağmayı durdurmuyor, ölenlere kimse dönüp bakmıyordu. Yaralılar ise savaşın sonuna kadar direnmeli, ölümü kucaklamamalıydılar. Çünkü ancak o zaman yaraları sarılacaktı. Şayet ölüm meleği, kanatlarına takıp götürmezse.

Kayran çevresinde gittikçe artan düşman askerlerinin farkındaydı. Başını çevirip baktığında, Rodolfo ile ayrı düşmelerinin genç adam tarafından fark edilmediğini gördü. Kılıcını kaldırıp indirdiğinde, bir taraftan da Sword'u kendi

çevresinde döndürüyor, Alonzo veya Tores'i görmek için bakınıyordu. En yakın askere bağırdı.

"Kralı koruyun!"

Lordunun gürlemesiyle başını kaldıran asker, kralının çevresini sarmış olan düşman askerlerini görünce atının başını o tarafa çevirdi ve önüne gelen askerleri biçerek ilerledi.

Kayran kısıldığı kapandan kurtulmak için Sword'u mahmuzladı. Önüne çıkan süvarinin baltasını indirmesine fırsat vermeden, kılıcını indirdi. Adamın attan düşüşüyle, boşta kalan atın şaha kalkması üzerine gelen askerleri savuşturdu.

Her yer kan, her yer kırmızıydı. Karşısında insan olduğunu unutup, duygusuzca kılıçtan geçirip yok etme dürtüsüyle hareket ediyordu. Acıma, duraklama, tereddüt gibi zaaflar akıldan atılmış, yerine sadece öldürme ve zafer elde etme hırsı kalmıştı.

Savaş alanı cehennem gibiydi, sanki gökten kan ve beden parçaları yağıyordu.

Kayran, Rodolfo'yu gözden kaybetmişti.

Nereye gitmişti lanet olası? Aptal, gerizekâlı! Yanında kimse yokken bu kadar uzaklaştığı için, onu kendi kılıcıyla parçalamak istiyordu. Gözünün önüne gelen teri aceleyle silip tekrar kendi çevresinde döndü, dikkati dağılmıştı, şu an göremediği arkadaşı için endişeleniyordu.

Alonzo, Kayran'ın kendi çevresinde dönüşünü görmüş, birini aradığını anlamıştı. Baktığı yöne gözlerini çevirdi. Kendisine saldıran bir askeri saf dışı bıraktıktan sonra yeniden aynı yere baktı. Nihayet anlamıştı, majesteleri bu hengâmenin içinde görünmüyordu. Başını tekrar

Kayran'a çevirdi ve gittikçe kapanan bir çemberin içinde kısılıp kaldığını gördü.

"Lorenzo, lorda yardıma gidiyoruz!" diye bağırdı.

İki komutan atlarını ona doğru sürerken, engellemeleri büyük bir azimle atladı. Fakat bu arada çember artık iyice daralmıştı ve neredeyse genç adam görünmüyordu. Sonra olanlar bir anlıktı. Arkadan yaklaşan bir Aragon askeri, genç adamın dönmesine fırsat vermeden kılıcı sapladı.

Kayran duyduğu keskin acının öfkesiyle geri dönüp, kılıcını hızla kaldırdı ve adamı ikiye biçti. Bu arada, omzunu delip geçen kılıcın acısını hissetmedi bile. Eğilip baktığında, zırhının kendi kanıyla hızlı bir şekilde kırmızıya döndüğünü gördü. Dişlerini sıkıp, yeniden kılıcını kaldırdı. Hissetmiyordu, sadece mekanik hareketlerle saldırıyor, önünden geçen karanlık dalgalanmaları def etmek için sürekli gözlerini kırpıştırıyordu. Sword, onun yaralandığını anlamış gibi dönüyor ve bir çıkış yolu arıyordu. Atın efendisini koruma çabaları işe yaramıştı ve yanına kimseyi yaklaştırmıyordu.

Çevresindeki düşman askerlerini yararak gelen Alonzo ve Lorenzo'yu görünce rahat bir nefes aldı. Olduğu yerde sallanırken, artık düşmek üzere olduğunu biliyordu. Sonra hissizleşen parmaklarından kılıcı düştü ve bedeni öne doğru eğildi. Bilinci bulanmıştı. Ne kadar kendini dik tutmaya çalışsa da başaramadı.

Lorenzo, komutan yere doğru kayarken yakaladı ve onu atının üzerinde tuttu. Yardıkları kalabalık arasından geçerken, düşmemesi için dikkat ediyorlardı. Yerde yatan cesetler ve yaralıların üzerinden atlayarak savaş alanından çıktılar.

Komutanın yaralı olduğunu gören şifacılar, koşarak geldiler ve genç adamı çadırının önünde attan indirdiler.

Kayran sabitleyemediği bakışlarını, kendisini getiren komutanlara çevirdi.

"Kralı bulun, Rodolfo'yu bulun!" dedi ve kendini kaybetti.

Rodolfo, düşmanlarının Kayran ile onu birbirinden ayırma planının farkına vardığında bir hayli uzaklaşmıştı. Çevresinde kendi askerlerinin olmadığını gördüğünde kılıcını daha hızlı bir şekilde kaldırıp indirmeye başladı. Bu şekilde daha fazla sürüklenirse, düşman askerinin tam göbeğinde kalacaktı ve sağ çıkması mümkün değildi. Kıvrak bir manevrayla atını çevirdi ve gelen askerlerin üzerinden atlatarak uzaklaşmaya çalıştı. Atına saplanan okla dengesini kaybetti ancak ilerlemeye devam etti. Koluna saplanan okun acısını hissedemeden, atına gelen yeni bir ok, hayvanın acı acı kişnemesine neden oldu. Buna rağmen, sahibini bırakmak istemeyen at, son gücünü kullanıp onu düşman askerlerinin içinden çıkardı. Kayalıkların olduğu bir aralıktan geçerken, daha fazla dayanamadı ve düştü. At devrilirken üzerinden atlayamayan Rodolfo, atla kayalar arasında sıkıştı ve başını kaya kütlesine çarptı. Zavallı at hırıltılı bir solukla, baygın sahibinin üzerine yığıldı.

Akşam iki ordu da kendi kamp alanına çekilmiş, ölü ve yaralılarını topluyordu. Yaralıların acı dolu çığlıkları kulaklarda çınlarken, yanan ateşin is kokusu ve kanla karışmış hava nefes alamayacak kadar ağırlaşmıştı.

Kimin ne kadar kaybı olduğu henüz belli değildi. Yarın yeniden karşılaşacak olan iki düşman ordu, elinden geldiğince dinlenmeye ve güç toplamaya çalışıyordu.

Yemekler yenmiş, kılıçlar yeniden bilenmiş, boşalan sadaklar yeniden okla doldurulmuş, mancınıklar için yağlı çaputlar ve taşlar toplanmıştı.

Yorgun askerler, buldukları her yere kıvrılmış, kamp alanını horlamalar ve sayıklamalar sarmıştı.

***

Keira çığlık atarak uyandığında tan yeri henüz ağarmamıştı. Gözleri yatakta genç adamı ararken, boş yastık nerede olduğunu anımsattı. Yataktan kalktı ve açtığı dolaptan eline ilk geçirdiği kıyafeti apar topar giydikten sonra odadan fırladı. Koridorda koşarken, uykulu muhafızların şaşkın bakışlarına maruz kalsa da önemsemedi. Almira'nın odasına daldığında, genç kız korkuyla yatakta doğruldu. Keira'yı görünce kendisini sakinleştirmek için derin bir soluk aldı. Bir eli kalbinin üzerindeyken "Keira, beni korkudan öldürecektin!" diye söylendi.

Sönmek üzere olan mumun ışığında, genç kadının yüzü mumya gibi görünüyordu. Korku dolu gözleri yaşlarla parlıyordu.

Almira yataktan fırladı ve ne yapacağını bilmez bir şekilde bocalayan genç kadına yaklaştı.

"Ne oldu, kötü bir haber mi aldın?"

Keira karşısında duran kıza önce boş gözlerle baktı, ardından "Gitmeliyiz! Ona bir şey oldu, biliyorum," dedi. Sonra mırıldanmaları sayıklamalara dönüştü.

Almira, dehşete düşmüş bakışlarından ne kadar sarsıldığını anladığı arkadaşını kolundan tutup, koltuğa oturttu. Bardağa doldurduğu suyu ona uzattı.

Keira sudan birkaç yudum alıp, ayağa fırladı. "Bir an önce yola çıkmalıyız."

"Tamam, sakin ol. Hemen hazırlanacağım. Sen de bu arada muhafızların komutanını bul, at ayarlamasını ve yanımıza birkaç asker vermesini söyle."

Genç kadın, aklında dönüp duran davranışları kızın ağzından duyunca kapıdan fırladı. Gördüğü ilk askere, komutanlarını bulmasını söyledi. Sarayın merdivenlerini alacakaranlıkta inerken, yüreği sabırsız bir telaşla çarpıyor, aldığı her acı verici nefes ciğerlerine çöküyordu.

Yanına gelen komutan, leydinin bu saatte ayakta olmasına ve kendisini kaldırmasına şaşırmışsa bile belli etmedi.

"Buyurun leydim, beni istemişsiniz."

"Bize at ve asker ayarlamalısın, komutan. Kocamın arkasından gideceğim."

Komutan, kadına aklını kaçırmış gibi baktı. "Bu mümkün değil, efendim. Gecenin bu saatinde saraydan ayrılmanız güvenli olmaz, ayrıca sizi savaş alanına gönderemem."

Keira öfkenin hırçınlaştırdığı bir sesle, "Sana ne diyorsam onu yap komutan, bu bir emirdir!" derken ahıra doğru yürümeye başladı.

"Eğer bu emri yerine getirirsem başımdan olurum. Ben sizi korumakla görevliyim, leydim."

"O zaman yanımıza bizi koruyacak asker ver, daha fazla seninle oyalanmayacağım ."

Komutan ne yapacağı konusunda tereddütler içindeyken, merdivenlerden inen Almira onlara yaklaştı. Elinde tuttuğu pelerini genç kadına uzattı ve adama döndü.

"Söylenenleri hemen yerine getirmenizi bekliyoruz, komutan. Eğer karşı çıkarsanız, bunun hesabının tarafımdan sorulacağını bilmelisiniz."

Haberler sarayda çabuk yayılıyordu. Kralın, bu Fransız kızla evlendiği hemen duyulmuştu.

"Emredersiniz, majesteleri." Adamın sessizce arkasını dönüp koşturması, iki genç kadının birbirlerine kurnazca bakmalarına neden oldu.

Yarım saat sonra, yanlarında yedi askerle şehirden ayrıldılar. Acele ve doludizgin giden kafileyi kimse fark etmedi.

***

Kayran, gidip gelen görüntülerden rahatsız bir şekilde gözlerini açmaya çalıştı. Bir tarafını hissetmiyordu. Dili ağzının içinde keçe gibi olmuştu. Aklına yaralanışı ve Rodolfo'nun kayıp olduğu geldi.

Dişini sıkarak, göz kapaklarını aralanmaya zorladı. Çadırında, zayıf mum ışığı altında ve kendi yatağındaydı.

Başını çevirdi ve iki şifacının oturdukları yerde uyukladıklarını gördü.

Kapıda duran sadık savaşçılarından Forbes, onun kıpırdadığını fark ederek yaklaştı.

Genç adam "Su," diye fısıldadı. Lanet sesi nereye gitmişti? Adam ahşap kupaya doldurduğu suyu, başını kaldırıp dudaklarına tuttu. Çadırdaki hareketlilik, diğer iki adamın da uyanmasına neden oldu.

Genç adama yaklaşıp, sargılı olan sağ tarafına, kanama var mı diye baktılar. Omzundaki ok yarası ve koltuk altından beline kadar açılan kılıç yarasını dikmişlerdi.

"Majesteleri yaralı mı?

Forbes üzgün bakışlarını kaçırdı. "Onu henüz bulamadık, efendim."

Kayran yataktan kalkmaya çalışarak söylendi. Şifacılar kolundan tutmasa, değil yataktan kalkmak, kıpırdaması

bile imkânsızdı. Acıyla geri yatağa yığılırken, terle parlayan alnı ve kasılan çenesi çok acı çektiğini gösteriyordu.

"Neden buradasınız o zaman, gidip onu bulun! O yanınızda olmadan sakın geri dönmeyin!"

Forbes aldığı emir üzerine çadırdan çıktı.

Ertesi gün, kötü haberler askerler arasında hızla yayılmıştı. Komutanın öldüğü ve kralın kayıp olduğu, hatta düşmana esir düştüğü dedikoduları hızla yayılarak moralleri sıfıra indirdi.

Komutanlar olayı toparlamaya çalışsalar da, oluşan moral bozgunluğunu gideremediler. Savaş hâlâ sürüyordu, fakat Kastilya ordusunda başıbozukluk başlamıştı.

Keira ve Almira savaş alanının gerisinde olan çadırlara ulaştıklarında, mücadele tüm hızıyla devam etmekteydi. Ortadaki, diğerlerinden daha dikkat çekici ve krallığın armalarıyla süslü olan iki çadırın Rodolfo ve Kayran'a ait olduğu hemen belli oluyordu. Daha küçük çadırların arasından geçerek, ulaştıkları büyük çadır önünde attan indiler. Kapıda bekleyen nöbetçi, kadınları görünce yerinde dikleşti ve onların yaklaşmasını bekledi.

Keira kapı önünü kapatan iri yarı askere sert bir bakış atıp, içeriye girmek istedi. Fakat asker yana çekilmek yerine, sanki yolu daha da kapatmıştı.

"Çekil asker! Burası kocamın çadırı değil mi?"

Forbes bunu gayet iyi biliyorum bakışı attı fakat kıpırdamadı. Keira bir terslik olduğunu sezmişti.

"Şimdi geri çekil ve girmeme izin ver, yoksa o kılıcı göğsüne saplamaktan çekinmem."

Genç asker kaşlarını çattı ve sıkıntıyla kadına baktı. "Leydim, şu an girmeseniz, gidip majestelerinin çadırında bekleseniz daha iyi olur."

Artık kesinlikle burada duramazdı. Korkudan saçlarının hepsi havaya dikilmiş bir halde, adamı tepeleyip geçmeyi düşünürken Almira'nın sesi duyuldu.

"İzin ver, asker. Eğer lorda bir şey olduysa, karısının yanında bulunması en doğal hakkı."

Bu sözler üzerine adam yana çekildi. Keira korkuyla ve dualar ederek çadıra girdi. Diğer bölmenin perdesini aralamak için uzanan eli titriyordu. Çenesini sıkarak içeri daldı.

Genç adam, bedeni sargılar içinde ve bembeyaz bir yüzle bilinçsizce yatıyordu. Keira hıçkırarak dökülen gözyaşlarını silerken, yavaş adımlarla yaklaştı. Onu hiç böyle görmemişti; savunmasız ve baygındı. Yatakta olması, onun gücünü elinden alamamıştı. Hâlâ *Ben buradayım sakın korkma!* diyen varlığıyla yatıyordu.

Nasırlı büyük ellerini avucuna aldı, neden bu kadar soğuktu?

"Tanrım, onu bana bağışla lütfen..."

Yatağın yanına diz çöktü ve gözlerinden birbiri ardına dökülen yaşları umursamadan eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdı.

"Rafael, aç gözlerini, buradayım aşkım."

Genç adam, yarı uyanık yarı uyur bir halde kulağına gelen sevdiği kadının sözlerinin ruhuna dokunduğunu hissedebiliyordu. *Ölmüş olmalıyım!* diye düşünürken, dudaklarına değen hayat iksiri gibi dudakların yumuşaklığını daha iyi alabilmek için dudaklarını araladı.

"Keira?" fısıltısı zar zor duyuluyordu.

"Buradayım sevgilim."

Ağlamaklı bir halde gelen cevap, kulaklarında yankılandı. Burası savaş alanıydı, hayal görmeye başlamışsa durumu kötü demekti. Gözleri hızla açıldı ve yeşil göllere benzeyen sulu gözleri hemen yanağının yanında dururken gördü.

"Senin burada ne işin var, lanet olası?"

Keira onun sesini duymuş olmaktan öylesine mutluydu ki, azarlamasına ve küfretmesine bile razı olarak, gülmekle ağlamak arası bir ses çıkardı.

"Bana sağ salim döneceğine söz vermiştin, seni alçak yalancı."

Kayran, içinden geçen gülme isteğini engelleyemedi ancak dikişleri acıyınca yüzünü buruşturdu.

Keira onun acıyla kasılan yüzünü görünce, söylediklerinden pişman olup tekrar ağlamaya başladı.

"Özür dilerim, canını yakmana sebep olmak istemedim."

Genç adam, zorlukla kaldırdığı elini onun ıslak yanaklarında gezdirdi. Gözleri, onu ağlarken görmekten hoşlanmadığını belirtircesine kararmıştı.

"Ağlama, küçük esir. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Almira arkada durarak, imrenme ve kıskançlıkla önünde yaşanan olayı izliyordu. Gözleri çoktan çadırı taramıştı. Rodolfo hâlâ savaş alanında mıydı? Kapının önünde duran askere döndü ve "Majesteleri, savaş alanında mı?" diye sordu.

Kayran ve Keira, cılız sesin geldiği yöne baktılar. Genç kızın gözlerindeki umut dolu bakışları gören Kayran,

Keira'ya döndü. Almira, onun gözlerinden geçen can acısından farklı bir acıyı, yüreğindeki korkuyla sezdi.

"Nerede o? Hâlâ savaş alanında askerlerin başında mı?"

Sesinde umut dolu bir yalvarma vardı.

Kayran nasıl söyleyeceğini bilemeyerek, sesinin düzgün çıkması için boğazını temizledi.

"Onu bulacağız, emin ol."

Almira, kanı çekilen yüzünde kocaman yanan mavi gözleriyle hepsinin yüzünü taradı.

"Ne demek, onu bulacağız?" Sesi histerik bir çığlık gibi çıkmıştı.

Keira, diz çöktüğü yerden kalkıp ona doğru koştu. Genç kızı kucaklamaya çalışırken, direnişle karşılaştı.

"Kralınız yok, kayıp ve siz burada hâlâ nasıl durabiliyorsunuz?"

Artık sesi kontrol edemediği isyanla çığlık çığlığaydı. Keira yeniden kıza sarıldı. Bir an kasılan bedeni hıçkırıklarla sarsılmaya başladığında, genç adam acıyla gözlerini yumdu.

BÖLÜM 38

Rodolfo, ara ara gelip giden bilinci, nerede olduğunu fark edememe, omzundaki keskin acı ve üzerine tüm dünyayı yüklemişler gibi bir hisle ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Burada öleceğini kabullendiği her gözlerini açışta, bazen güneş yakıyor, bazen de ay gökte parlıyordu. Artık ümidini kesmişti. Akşamüzeri yaralı ve ölüleri toplayanların konuşmalarını duyduğunda, sesini çıkaramıyordu. Hangi ordunun askerleri olduğunu göremediği için, sessizce yatması ve kendisini bulmalarını beklemesi en iyisiydi.

Her geçen saatle umudu tükeniyor, ölümün uykuda gelmesi için dua ediyordu. Evet, bir de son isteği vardı. Karısını görmek ve onunla vedalaşmak. Dudaklarında oluşan gülümsemeye engel olamadı. Bir kadına 'karım' demek çok garip geliyordu. Sonsuza kadar kendisine ait olacağını zannetmişti. Oysa şu an, onu bir daha görüp görmeyeceğini bilmeden yatarken, aslında hayatını onunla geçirmek, onunla birlikte yaşlanmak ve çocuklarını taşıdığını görmek istiyordu. Bu istek öyle yakıcı bir hale gelmişti ki, omzundaki acı yanında hiç kalıyordu.

Gece kadar mavi ve ayla yıkanmış kadar parlak gözleri bir daha görmeden ölmek istemiyordu. Dudaklarını dudaklarında hissetmek, tadını sonsuza kadar kendinde

hapsetmek ve öylece bu dünyadan çekip gitmek en güzel avuntuydu.

***

Ağlaması biten Almira, çadırdan çıkmak için perdeye yöneldi. Kapıda duran nöbetçi yeniden önünü kesince, keskin bakışlarını adamın yüzüne çevirdi.

"Çekil kapıdan, asker. Gidip kocamı arayacağım."

"Savaş alanına gidemezsin, seni de kaybedebiliriz. Askerler onu aramaya devam ediyorlar. Sen burada bekleyeceksin. Rodolfo da böyle olmasını isterdi."

Kayran'ın boğuk bir sesle verdiği cevap, genç kızın daha da sinirlenmesine sebep oldu.

"Onlar sadık birer asker olsalardı, krallarını çoktan bulmuşlardı. Bu işi kendim yapacağım, ölüm umurumda değil."

"Cesetlerin arasında onu bulamazsın, Almira. Burada beklemen daha mantıklı." Bu kez konuşan Keira'ydı.

Vakit akşamüzeriydi ve kılıç sesleri, naralar, çığlıklar, at kişnemeleri dinmişti.

Almira, düşen omuzları ve yeniden dolan gözleriyle çadır direğinin dibine çöktü. Keira, arkadaşını nasıl teselli edeceğini bilemeyerek kocasına baktı. Zayıf düşmüş ve yorgun olan genç adamın gözleri kapanmıştı. Tekrar yanına gitti ve yatağın dibinde diz çöktü. Alnına düşmüş siyah saçlarını parmaklarıyla geriye doğru okşayarak itti. Çıkık elmacık kemiklerinde ve derin siyah gözlerini saklayan uzun kirpiklerinde dolaşan parmak uçları, sanki ilk defa görüyormuş, ilk defa dokunuyormuş gibi karıncalanmaya başlamıştı. İki günlük sakalın sertliği üzerinden,

avucunu kaydırıp çenesinde siyah bir gölge gibi duran gamzesini işaret parmağıyla yokladı.

Tanrım, bu adamı öyle çok seviyordu ki, kaybetmek üzere olduğunu düşünmek bile nefesini daraltıyordu. Bir gün bir oğlu olduğunda, tıpkı babası gibi dünyaya kafa tutacak kadar güçlü ve asil, efsanelerde anlatılanların tam tersi iyi bir yüreğe sahip olsun istiyordu. Bu asil burnun ve köşeli çenenin de oğlunda olması hiç fena olmazdı. Ya da siyah gözlerin, siyah saçların ve gururlu duruşun. Kendi kendine gülen genç kadın, bir oğlu olursa her şeyiyle babasına benzemesini istediğini fark etti. Evet, bu daha mantıklı ve kolay bir çözüm yoluydu. Tek tek saymasındansa, önünde yatan bu adamın küçük bir kopyasına sahip olmak mutluluktan yüreğini uçurabilirdi.

"Niçin gülümsediğini bilmek istiyorum."

Gözlerini kapatmış ve hayallere dalmış olan genç kadın, Kayran'ın sesiyle kendine geldi ve gözlerini açtı. Genç adam, büyük bir dikkatle onu izliyordu.

Genç kadının gülümsemesi içini aydınlatıyordu. Yanında duruyor olması ise dünyalara bedeldi. Şimdi, bu gizemli gülümsemenin sebebini öğrenmek istiyordu.

"Seni bana bağışladığı için ne kadar mutlu olduğumu Tanrı'ya gösteriyordum."

Cevabı hiç tatmin edici gelmemişti. Tam bunu söyleyecekti ki, kapı yerine kullanılan perde aralandı ve komutan Lorenzo içeriye girdi.

"Majestelerini bulduk, efendim. Yaralanmış ve bir kaya ile atı arasında sıkıştığı için fark edememişiz. Çadırına götürüldü, şifacılar başında."

Komutanın sözleri bitmeden, Almira çoktan çadırdan fırlamıştı.

Lorenzo'nun ardından komutan Tores içeriye girdi. Savaşın ikinci gününde, günlük raporunu vermek istiyordu.

"Lordum, durum kötü. Askerler arasında başıbozukluk başladı. Kralın öldüğü ve sizin de ölmek üzere olduğunuza dair çıkan söylentiler düşmanın işine yarayacak. Bu savaşı kaybediyoruz."

Kayran, duydukları karşısında öfkeyle çenesini sıktı ve üzerindeki örtüyü sağlam olan koluyla çekip attı.

Onun ayağa kalkmaya çabaladığını gören Keira, göğsüne elini bastırıp durdurdu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, Tanrı aşkına?" Sesi hiç olmadığı kadar keskindi ve ne yapacaksa karşı koymaya niyetli olduğunu gösteriyordu.

Genç adam, elini onun bileğine sarıp çekti ve dudağına götürdü.

"Bir savaştayız Keira ve zafer benim bu yataktan kalkmama bağlı. Bana yardım etmen gerek, karşı koyman değil."

Kocasının bu sözleri, genç kadının yanaklarının utançla yanmasına neden oldu. Kayran, Tores'e dönüp "Şifacıyı çağırın, bana acılarımı dindirecek bir şeyler versin," dedi.

Yardımlarla ayağa kalkan genç adam sallanınca, tutmak zorunda kaldılar. Ayakta bile duramazken, ne yapmaya çalışıyordu bu adam?

"Zırhımı getirin."

Tores, dışarı çıktı ve elinde genç adamın zırhıyla döndü. Yardımlarla ve ara ara düşme tehlikesiyle güç bela zırhı giydirdiler.

"Atım hazır mı?"

Bu soru üzerine Keira daha fazla dayanamadı. "Tanrı aşkına, Rafael! Daha ayakta duramazken, at üzerinde nasıl duracaksın?"

Komutan Tores, "Leydim haklı, lordum. At üzerinde durmanız imkânsız," diyerek kadına katıldığını belirtti.

"Ne diyorsam onu yap, komutan. Bir ip bul, beni atın üzerinde dik durabileceğim ve düşmeyeceğim şekilde bağla. Pelerinimi verin, o omzumda olursa ipler fark edilmeyecektir."

Arkasında duran Keira'nın hıçkırığı duyuldu. Komutan dışarı çıkarken, zorlukla ona doğru döndü. Bu gözler gurur, acı ve aşkla doluydu. Yanağından süzülen yaşları, elini uzatıp sildi.

"Faris El Kayran'ın karısı bu hayatı kabullenmeli, güçlü olmalı ve kocası ne yaparsa yapsın, onu desteklemeli. Hiç olmazsa savaş alanındaki tecrübelerine saygı duyup itaat etmeli. Eve döndüğümüzde yaptıklarımı burnumdan getireceğini biliyorum. Ama burada, efendi benim. Şimdi gözyaşlarını sil ve bana yardımcı ol, dışarıya çıkalım. Ordumun ve savaşçılarımın beni ayakta görmeye ihtiyacı var."

Keira yüzündeki yaşları sildi, ona yaklaşıp parmaklarının ucunda yükseldi ve içindeki bütün aşkı dudaklarından genç adama aktardı.

Kayran ise sadece ona cevap verebildi. Gücünün yerine geldiği bir zamanda, bu aşkı onun da hissetmesini sağlayacaktı.

Genç kadın onun kolunun altına girerek, yavaş bir şekilde kapıya doğru yürümesine yardımcı oldu. Onlar çıkmadan, kapıdan giren şifacı elinde olan bir bardak sıvıyı ona içirdi. Yüzü ilaç ve acıyla buruşan Kayran, kendi kendine söylenerek dışarı çıktı. Sword, eyerlenmiş bir şekilde

kapı önünde duruyordu. Getirilen sandalye atın yanına çekildi ve birkaç askerin yardımıyla genç adamın ata binmesi sağlandı. Ter içinde kalmış ve bronz teninin rengi iyice kaçmıştı. Bunu fark eden Keira'nın kalbi endişeyle çarptı.

Tores, getirdiği iple genç adamı omuzlarından atın eyerine sabitlemek için çevresinde dönmeye başladı. En sonunda Kayran yeterli anlamında elini kaldırınca ipi sabitledi. Pelerin omzundan aşağıya ipleri örtecek şekilde atıldı ve önünde bağlandı.

Keira, ne kadar gergin olduğunu elleri uyuşunca fark etti. Birbirine kenetlediği ellerini öyle sıkmıştı ki, kan dolaşımı durmuş ve bembeyaz olmuştu.

Genç adam, atın yönünü sağlam olan elinin yardımıyla çevirdi ve askerin toplandığı çadırların ortasında bulunan büyük alana doğru mahmuzladı. Arkasından gelen Keira eteğini tutmuş, yüreği boğazında atarak onu izliyor, düşmemesi için dualar ediyordu. Komutanlar, onu gözeterek peşinden yürüyorlardı.

Kayran meydana geldiğinde atının dizginini çekti. Alan kalabalık, yorgun, bezgin ve yaralı askerlerle doluydu. Nal sesi dikkatlerini çekmişti ve lordlarını at üzerinde gören askerler şaşkın bir şekilde ayağa fırladılar. Koca bir ordu, tek bir kişi gibi hareket etmişti.

Genç adam sesinin istediği gibi gür çıkması için dua ederek, kısılmış gözlerini savaşçıların üzerinde gezdirdi.

Bugünkü savaş alanında yaşanan hezimetten sonra, komutanlarının bu bakışı altında ezilen savaşçılar gözlerini yere diktiler.

"Kastilya ordusunun yenilmez askerleri! Bugün yaşadığımız mağlubiyetten sonra anladım ki, her şeyimizi

toplayıp eve gitmeliyiz ve düşman ordusunun bizi evlerimizde öldürmesini beklemeliyiz."

Alandan yükselen uğultunun dinmesini bekledi ve sonra devam etti.

"Eğer siz vatanınız, çocuklarınız, karınız ve evleriniz için savaşmıyorsanız, tek yapmanız gereken evinize dönüp ölümü beklemek. Bir kral ölür yerine yenisi gelir, bir komutan ölür yerine yenisi gelir, fakat kaybedilen bir ülke geri gelmez. Yarın bu ovadan mağlubiyetle ayrılırsanız, tek kaybeden siz olmayacaksınız. Çocuklarınız, gelecekteki torunlarınız, karınız, anneleriniz, babalarınız da kaybetmiş olacak. Esaret altında yaşayacaklar ve sağ kalanlar köle diye satılacak. Şimdi karar verin. Esaret mi, özgürlük mü? Mağlubiyet mi, zafer mi? Baştaki kişiler için mi, yoksa topraklarınız ve geleceğiniz için mi savaşmak istiyorsunuz?"

Komutan Kayran, konuşmasını bitirdiğinde alandan tek bir ses bile çıkmadı. Başlar utançla yere eğilmişti.

"Zafer, özgürlük, toprak!"

Gür bir sesin meydanda yankılanmasının ardından, bütün ordu tek bir sesmişçesine haykırdı.

"Zafer, özgürlük, toprak!"

"Zafer, özgürlük, toprak!"

"Zafer, özgürlük, toprak!"

"Zafer, özgürlük, toprak!"

Keira, artık gözyaşlarını engellemekten vazgeçmişti. Özgürce dökülen gözyaşları sadece ona ait değildi. Karşısında duran güçlü, kuvvetli, devasa savaşçılar da gözyaşlarının görülmesinden çekinmeden ağlıyorlardı.

Kayran, kayan gözlerini sabitleyebilmek için başını salladı. Hayır, henüz değil! Burada bayılırsa bütün sözleri boşa giderdi. Sword'un yönünü çevirmeden önce, elini kaldırıp selam verdi. Bütün ordu, aynı anda selamına cevap verdi. Geri dönerken bağlı olduğu iplere şükrederek çadırına yöneldi. Koşup gelen komutanlar, genç adamı çözüp inmesine yardım ettiler. Yere ayaklarını bastığı anda dizleri bükülünce, iki asker onu kucaklarında taşıyarak içeriye, yatağına götürdü.

"Şifacı bulun!" diyerek çadıra koşan Keira, yatağa yaklaştığında kocasının bayıldığını gördü. Yaklaşıp pelerinini açtığında, kanamasının zırhının üzerinden yatağa doğru damladığını fark etti ve bağırdı.

"Biri çabuk şifacıyı çağırsın!"

***

Almira çadıra girdiğinde, Rodolfo baygın yatıyordu. Omzundan oku çıkarmaya çalışan şifacı bir hayli zorlanıyor, kurumuş kan sertleştiği için başaramıyordu. Diğer şifacı kanı yeniden yumuşatmak için uğraşıyor, bu arada Rodolfo'nun acı çeken yüz ifadesini gözleyen genç kız, ne yapacağını bilemeyerek çadırda sabırsızca dolaşıyordu.

Sonunda oku çıkarmayı başaran şifacılar, ardından başının arkasında oluşmuş şişlikle uğraşmaya başladılar. Atın altında kalan bedeni ezilmiş, mosmor olmuştu. Üzerinde zırh olduğu için Tanrı'ya şükreden Almira, eğer olmasaydı ne halde olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Yarası, kayıp olduğu süre içinde iltihaplanmıştı ve ateşi çok yükselmişti.

İçirilen ilaçlar ve vücudunun sürekli ıslak bezle silinmesine rağmen bir türlü düşmeyen ateş, şifacıları endişelendirmeye başlamıştı.

Sürekli dua eden genç kızın artık ağzı kurumuş, keçeye dönmüştü. Ağlamaktan gözleri ağrıyor, çenesini sıkmaktan ve beden gerginliğinden dolayı kasları acı içinde kıvranıyordu. Fakat bütün bu rahatsızlıklar umurunda değildi.

"Gözlerini açmak zorundasın, yaşamak zorundasın. Lütfen... Pes etmene izin vermeyeceğim. Sana seni sevdiğimi söylemeden gitmene de izin vermeyeceğim."

Arkasında olan ve söylediklerini duyan şifacıları umursamadı. Sürekli genç adamla konuşuyor, gözlerini açması için yalvarıyordu. Gece yarısından sonra ateşi daha da yükseldi ve sayıklamaya başladı. Endişeden dizleri titreyen genç kızı yataktan uzaklaştırıp, Rodolfo'yu soğuk su dolu küvete soktular. Dişleri titreyen ve anlamsız sözcüklerle haykıran genç adam, yeniden yatağa yatırıldı ve söğüt kabuğundan yapılmış bir sıvı azar azar ağzına damlatılmaya başlandı.

Karanlık ormanda ne yana dönse uçurumlarla karşılaşıyordu. Gitmek istediği bir yer vardı veya görmek istediği biri... Kim olduğunu bilmiyordu fakat ona ulaşması gerekiyordu. Eğer ulaşamazsa ölecekti, bunu biliyordu, hissediyordu. Bir melodi geliyordu kulağına. Öylesine güzel ve öylesine yakıcıydı ki, onu yönlendiriyor sonra susuyordu. Güzel sözcükler fısıldıyordu ona. Ne zaman o çok güzel koku burnuna dolsa, oraya koşturuyordu. Nefes nefeseydi, kalbi öyle hızlı atıyordu ki korkuyordu. Bulamadan ölmekten, kavuşamadan kaybetmekten... Ağaçlar ve çalılar, bedenini kapanmayacak yaralarla parçalıyor, ayağından tutup ilerlemesine izin vermiyorlardı. Marcella'nın ve Rodas'ın hain kahkahalarını duyuyordu. Onu almışlar mıydı yoksa? Hayır Tanrım, onların eline geçmiş olmasın lütfen. Kılıcı bulabilseydi, o zaman kendisini engelleyen şu bağlardan kurtulabilirdi.

Güneşi görmek istiyordu. Hayır, gece mavisi bir dünyada kaybolmak istiyordu. Neden istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra aynı dinlendirici ilahi ses, gitmesine izin vermeyeceğini söyleyince rahatladı. Bu savaşı kazanmak zorundaydı. Savaş mı, hangi savaşı kazanacaktı ki? Ölmüştü, herkes bırakıp gitmişti. Annesinin suçlayan sesini duyduğunda öfkeyle defolup gitmesini söyledi.

Birisini çok kırmıştı, üzmüştü ve kaybetmişti. Nereye gitmişti, o da mı terk etmişti? Geri gelmesi için bağırıp çağırdı, fakat ayakları peşinden gitmesine izin vermiyordu.

Almira, çırpınan ve sürekli bağıran genç adamı sakinleştirdiğinde gün ışımak üzereydi. Yatağa çıkıp ayakucuna oturdu, düşen başını ve kapanan gözlerini engellemeye çalışarak dikleşti. Yatakta emekleyerek, yeniden ateşine baktı. Tanrı'ya şükür, düşmüştü. Elini avucuna alıp, yanına kıvrıldı.

Rodolfo, kırılmış olduğuna emin olduğu kemiklerinden gelen acıyla gözlerini araladı. Güneş doğmak üzereydi ve çadırında yatağındaydı. Gördüğü her şey bir rüya mıydı? Savaşta yaralanması, atın altında sıkışıp kalması...

Gözünü çevirip, omzuna baktı. Rüya değildi, gerçekten yaralanmış ve atının altında kalmıştı. Demek, ölmeden onu bulmayı başarmışlardı.

Ayağını oynatmaya çalıştı, sağlam elini kıpırdatmak için uğraştı. Lanet olsun, hiçbir uzvu kımıldamıyordu. Sonra parmağının ucunda hissettiği sıcaklıkla başını çevirdi ve yanlış gördüğünü düşünerek gözlerini birkaç kez açıp kapadı. Savaş alanındaki çadırındaydı ve yatağında Almira'yı gördüğünü sanıyordu. Ya ağrı kesicileri fazla kaçırmışlardı ya da hâlâ baygındı ve aklının ona oynadığı oyunların etkisindeydi.

Elinin üzerine yanağını dayamıştı ve her nefesini verişte sıcak havayı parmağında hissediyordu. Yavaşça başparmağını yanağında gezdirdi. İpeğimsi ten, sıcak ve yumuşacıktı. Eğer bu bir rüyaysa, bu kadar canlı hissedebilir miydi?

Çadırın perdesini açıp içeriye giren şifacıyı gördüğünde, yanında yatan kıza yeniden baktı. Kahretsin, rüya değildi. Şifacıyı görüyorsa, rüya olması imkânsızdı ya da rüyalarında şifacıları görecek kadar dünyadan umudunu kesmişti.

Şifacı yaklaşıp ateşine baktı, sargısını çözüp yarasını kontrol etti ve yeniden hazırladığı karışımları içirdi.

Rodolfo sessizce adamı izlerken, aklı hâlâ bu karmaşık bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Fısıltıyla "Seni görüyorum, demek ki rüyada değilim. Ama yanımda yatan karımı da görüyorum, o zaman rüya da mıyım?" diye sorunca şifacı, kralın ateşten dolayı aklının karışık olduğunu anladı.

Gülümseyerek, "Majesteleri, leydim dün geldi ve bütün gece başınızdaydı. Yorgunluktan sızmış olmalı. Bir saat öncesinde hâlâ ayaktaydı, çünkü," diye onu yanıtladı.

Rodolfo çatılmış kaşlarla ve yanan gözlerle tekrar genç kıza baktı.

"Onun yatağımda olması, savaşın ortasında çadırımda bulunması gerçek mi yani?"

"Evet, majesteleri. Eşiniz saygıdeğer kraliçe, şu an burada ve yanınızda."

Rodolfo, bir an onun savaş alanında olduğunu ve başına kötü bir şey gelebileceğini düşününce, öfkesi çığ gibi büyüdü ve gürlemesi çadırdan taştı.

"Hangi lanet olası onu buraya getirdiyse, kafasının uçurulmasını istiyorum! Hem de hemen!"

Almira, duyduğu kükreme üzerine korkuyla sıçradı ve olduğu yerde doğruldu. Gözleri korkuyla açılmış, ne olduğunu anlayamadığı bir sersemlikle çevresine bakınıyordu. Gözü Rodolfo'ya takılınca, irice açılan gözlerinden taşan sevinci gören hiçbir erkek kayıtsız kalamazdı. Özellikle uyku mahmuru mavi gözleri, pembeleşmiş yanakları ve hayretle aralanmış kırmızı dudakları görmüşse.

"Tanrı'ya şükür, ateşin düşmüş, kendine gelmişsin."

Sözlerini bitirince, iyileşmesinden dolayı sevindiği adamın, onu görmekten dolayı hiç sevinmediği belli olan yüzünü fark etti. Neden ona böyle öfkeyle bakıyordu ki?

"Senin ne işin var burada?"

Ağzından çıkan ilk cümlenin suçlayıcı ifadesi, tüm sevincini alıp götürmüştü. Onun yatağında olduğunu fark edince kızardı ve geri geri gidip yataktan indi.

"Sana bir soru sordum, lanet olası! Savaş alanında ne işin var? Aklını mı kaçırdın, kadın?" Sonra bakışını şifacının hayretle açılmış gözlerine çevirdi. "Kraliçe başkente geri dönecek. Tores'i bul ve ayarlamaları yapmasını söyle."

Adam kralın emri üzerine telaşla çadırdan çıktı.

Rodolfo bakışlarını yeniden kıza çevirdiğinde, gözlerinde öyle uslu uslu buradan gitmeyeceğini belirten pırıltılar gördü.

"Hiçbir yere gitmiyorum, burada kalacağım ve savaşı kazandığınızda birlikte döneceğiz."

"Sen benim emirlerime karşı mı geliyorsun?"

"Diyelim ki evet, karşı geliyorum. Ne yapacaksın? Beni zorla bir atın üzerine atıp geri mi yollayacaksın?"

"Gerekirse öyle yapacağım."

Dişlerinin arasından çıkan bu tıslama tehdit içerse de, Almira sadece gülümsedi. Alayla kaşlarını kaldırıp, gözlerine kurnaz pırıltılar ekleyerek sırıttı.

"Bu halinle çok zorlanacaksın," derken, eliyle genç adamın yataktaki halini işaret etti.

"Endişelendiğin buysa, emrimde yüzlerce asker var, birisini kolayca bu iş için görevlendirebilirim."

Bu defa alayla sırıtma sırası Rodolfo'daydı.

Ellerini beline koyan Almira, çenesini kaldırdı ve "Eğer o askerlerden biri bana dokunursa, Kastilya Kraliçesi'nin ne kadar cadaloz olduğunu, üç ülkenin ordusuna bizzat göstermekten büyük memnuniyet duyarım," dedi ve haşarı bir şekilde yüzünü çevirdi.

"Seni baş belası cadı! Lanet olsun ki şu yataktan kalkamıyorum, yoksa ben sana yapacağımı bilirdim."

Almira masumca açtığı gözlerini ona çevirdi, fakat bakışlarında oynaşan şeytani pırıltılar hiç de masum değildi.

"Majesteleri, ne kadar kabasınız. Bir kraliçenin yanında söylediğiniz bu küfürleri bir başkası duyarsa itibarınız sarsılabilir."

Rodolfo'nun ağzının içinde homurdanarak ettiği küfürler, o itibarın nereye gitmesi gerektiğiyle ilgili ilginç yönlendirmeleri kapsıyordu. Neyse ki genç kız, adamın ne dediğini anlayamıyordu. Eğer ona yapacaklarıyla ilgili detaylı açıklamaları duysaydı, ilk bulduğu ata atlayıp soluğu sarayda değil, Fransa'da alırdı.

***

Rafael, açılan yarasından kaybettiği kanla kendinden geçmişti. Keira, gelen şifacıların kanamayı durdurmaya

çalışmasını izlerken, yaranın ne kadar büyük ve derin olduğunu görünce titredi. Tanrım, bu haliyle kalkıp ata binmişti ve şimdi kanamayı durdurmakta zorlanıyorlardı. Geride durmaya çalışsa da, ayakları istemsizce ona yakın olmak için sürekli yatağa yöneliyordu. Şifacıların ters bakışları, onun ayakaltında dolaşmasına kızdıklarını gösterirken, iki elini göğsünde kavuşturmuş dua ediyordu. Açılan yara tekrar dikilirken, genç adamın dişleri arasına sıkıştırdıkları bezden hırıltılı ve boğuk sesler geliyordu. Başucuna yaklaşıp, elini avucuna aldı. Kayran çektiği acıyla karısının elini sıkınca, kemiklerinin ezilirken çıkardığı ses aklını başından aldı. Dişini sıkarak sessiz kalmaya çalıştı. Boşta kalan eliyle, alnında birikmiş terleri şefkatle sildi. Nihayet işlerini bitiren şifacılar, uyuması ve dinlenmesi için verdikleri ilacı yutmasını sağladıktan sonra, yorgun bir şekilde çadırı terk ettiler.

Onun kapanan gözkapaklarını görünce genç kadın da bir nebze olsun rahatlamıştı, artık acı çekmeyecekti.

***

Ertesi gün kopan kıyamet, ilk iki günün yanında dünyanın tersine dönmesi kadar yıkım doluydu.

Kayran'ın ay taktiği uygulamaya konulmuştu. Bu taktik, ordunun ortada olan bölümünün ileri atılıp hücuma geçmesi, sonra kaçarak düşman askerlerinin peşlerine düşmesini sağlamak, bu arada sağ ve sol kanatta bulunan birliklerin ilerleyerek diğer orduyu çembere alması üzerine kuruluydu. Kaçan askerler aniden geri dönünce, düşman askerleri geri dönmek için arkalarına baktıklarında, aslında bir kapana kısıldıklarını görüyorlar ve paniğe kapılıyorlardı.

Sonuç zaferdi fakat çok kanlıydı. Özellikle Leon ordusu, bu çember içinde kılıçtan geçirildi. Aragon Kralı ise geriye kalan askerlerini toplayarak kaçtı.

Akşamüzeri, ölülerle dolu ovada, yaralıların ufku kaplayan inleme ve çığlıkları kalmıştı.

Leon kralı Catrion tutsak edilip, yatakta yatan Rodolfo'nun huzuruna getirilmişti ve o andan itibaren Kastilya Krallığı tarihe Kastilya-Leon Krallığı olarak geçmişti.

Rodolfo, koluna giren iki savaşçının eşliğinde Kayran'ın çadırına girdiğinde genç adam yatakta yatıyordu. Onu bir an bile yalnız bırakmayan Keira'nın elini tutmuştu.

"Savaşmaktan kaçmak için bedeninin yarısını çizdirmen hiç akıllıca değil, yakışıklı yüzünün hâlâ sağlam duruyor olmasına üzüldüm," sözleriyle çadıra giren arkadaşını görünce kaşları havalandı.

"Hah, ben senin gibi yaralı ayağına, ölmüş bir atın arkasına saklanıp savaş bitinceye kadar sessizce yatmadım. Ayrıca bana ikinci kez yakışıklı diyorsun, karımın yanında söyleme bari, kıskanacak sonra."

Rodolfo, acıyan bedenini en yakın koltuğa koyarak dinlendirmeye çalıştı. Gülerken acıyla inledi. Atın ezdiği yerler, fazlasıyla ağrıyordu. Hemen arkasından çadıra giren Almira'ya dönüp kızgınlıkla baktı. Ondan bir saniye bile uzaklaşamayacak mıydı? Genç kız, onun bakışlarına alışmış gibi umursamadan Keira'ya doğru yürüdü.

"Bulabileceğin tek kadını, zorla da olsa iyi ki evlenmeye ikna ettin, yoksa seni kimse almazdı."

"Bunu, evleneceği kızı rahibin karşısına sürükleyerek götüren adam mı söylüyor?"

"Senin farklı bir yöntem uyguladığını duymadım."

Keira ve Almira, onların bu konuşmasını, didişen iki çocuğa bakar gibi seyretmekten rahatsız bakıştılar.

Rodolfo daha fazla kendini tutamayınca, Kayran da ona katıldı. Acınası kahkahalar çadırı sararken, ağrılarla inlemelere dönüştü.

"Lanet olsun, Rodolfo! Şu halimize bak, savaştayız ve bizi bu halde görse düşmanlarımız şenlik yaparak zaferi elde ederdi. Buraya çakılıp kalmaktan nefret ediyorum, sense uzun süredir katıldığın ilk savaşta yaralı bir ceylana döndün."

Kadınların kıkırdaması üzerine, ikisi de dönüp öfkeyle baktılar.

Rodolfo başını oturduğu koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapadı. "Bittiğine seviniyorum. Bir an önce iyileşip, diplomatik anlaşmaları ve birleşme protokolünü hazırlatmam lazım."

"Kahretsin! Aragon piçinin arkasına bakmadan kaçması kötü oldu, onu buraya gömmek istiyordum."

Rodolfo onun söylediği son sözler üzerine başını kaldırıp dik dik bakarken, "Dikkatini çekerim, odada kraliçen var ve önünde küfrediyorsun," diye homurdandı.

Kayran'ın alaycı bakışlarıyla bir şey söylemesine fırsat vermeyen Almira, "Sanki majestelerinin kendisi farklı davranıyor. İki gündür tüm hayatım boyunca duyduğumdan daha fazla küfür duydum," diye mırıldandı.

"Sana gitmek gibi bir seçenek sunmuştum, sevgili leydim. Eğer burayı terk etseydin, hiçbirini duymazdın!"

"Amacının bu olduğunu mu söylüyorsun yani? Bütün o küfürleri, beni buradan uzaklaştırmak için mi sayıyordun?"

"Bu aptalca tartışmanın içine girmeyeceğim," diyen Rodolfo, arkadaşına döndü. "Sen de bir an önce toparlanmaya çalış, daha fazla oyalanmak istemiyorum," dedikten sonra koltuğun kollarına bastırarak kalktı. Almira'nın hareketlenmesi üzerine elini kaldırıp onu durdurdu ve yavaş adımlarla çadırın çıkışına yöneldi. Almira'nın Keira'ya bakan gözleri, *Ah, şu erkekler!* der gibi devrildi ve kralın arkasından çadırdan çıktı.

Ordu yavaş yavaş toplanıp, birlikler halinde ovayı terk ediyordu. Rodolfo ve Kayran'ın yola dayanması mümkün olmadığı için üç gün daha kalıp, ovadan son ayrılan askerleri beklediler.

Rodolfo'nun aksi ve huysuz tavırlarından bıkmış olan Almira, artık ona yaklaşmıyor ve bir an önce geri dönmek için dua ediyordu.

Rodolfo ise bulundukları küçük alanda sürekli önünde dolanan genç kızı görmekten, sabır zincirinin son halkasını da kırmıştı ve bütün öfkesini yanına yaklaşanlardan–ilk olarak da genç kızın kendisinden–çıkarmaya başlamıştı. Hayatının en berbat günleriydi. Zafer kazanmanın sevincini bile gölgede bırakan bir gerginlik ve kıstığı gözlerinde tutuşan alevle sürekli onu izliyor ve her hareketinden farklı bir anlam çıkarıyordu. Diğer zamanlarda da, ona sahip olamamanın verdiği eziyetle ateş püskürüyordu.

Son olarak geriye dönüp baktıklarında, harabe halinde, her karışı kanla sulanmış kırmızı bir ova bıraktıklarını gördüler.

Başkente dönüş yavaş ve ağrılı geçmesine rağmen, şehre zafer şenlikleriyle girişleri gurur verici olmuştu. Halk sokaklara dökülmüştü ve bayram havası şehri sarmıştı.

Yaralı genç adamlar yorgun ve bitmiş bir halde, yardımlarla odalarına çıkarıldılar. Uzun bir dinlenmeye ihtiyaçları vardı.

BÖLÜM 39

Kayran, kapıyı açtığında gördüğü manzara karşısında donup kaldı. Yutkunurken, adem elması acı verici bir kurulukla hareket etti. Yavaşça içeri girip, kapıyı kapattı ve yaslandı.

Keira küvetin içinde kızıl saçları tepesine toplanmış, muhteşem sırtı–kırbaç izlerinin beyaz bir yol izlediği–kapıya dönük bir şekilde banyo yapıyordu. Genç adamın izler üzerinde dolaşan gözleri acıyla kısıldı. Nasıl böylesine narin bir tene bu izleri bırakacak kadar gaddar olabilmişti? Sessiz adımlarla karısına doğru yürüdü ve diz çöktü. Eğilip, dudağını ızdırapla yara izlerinin üzerine dokundurdu.

"Özür dilerim, yaptıklarım için, sana acı çektirdiğim için," derken sesi boğuk ve kısıktı.

Keira onun varlığını daha içeriye girmeden önce hissetmişti. Sessizce gelip dudaklarını sırtına dokundurduğunda, titreşimlerini her zerresinde duyumsadı. Savaşın üzerinden geçen on gün boyunca, onun yanında olmak, gelecekten konuşmak, okşamalarını ve öpüşlerini canını yakmamak için yarıda kesmek azap doluydu. Bir dokunuşu bile alev almasına yeterken, ondan uzak durmak, istediği kadar yakın olamamak öldürüyordu.

Boynuna tırmanan dudaklar, dil ve dişler inlemesine neden oldu. Onun haince gülümsediğini hissederken, elini

uzatıp saçlarına yapıştı. Nasırlı elinin pürüzlü sertliğinin, kolunun altından uzanıp göğüslerini sarması üzerine küvette kıvrıldı ve arzuyla soludu. Sertleşmiş göğüs ucuna parmaklarıyla eziyet eden genç adamın saçını çekerek, acı ve arzuyla inlemesine neden oldu. Sert nefesi kulağının hemen altındaydı. Yakıcı dudakları ve dili gezintisine devam ediyor, dişleri arada onlara eşlik ediyordu.

"Rafael!"

Arzulu solumasına karşılık genç adamdan sadece "Hımmm!" sesi geldi.

Parmaklarını geçirdiği saçları bırakmadan, yavaşça dönüp onun kendisine bakmasını sağladı. Gözleri tutkuyla kararmıştı ve sığ nefesler yüzüne çarpıyordu. Kendisi de ondan farklı değildi.

"Beni böyle ayartıp ortada bırakman çok adice. Sonuna kadar gitmeyeceksen, o açgözlü ellerini, dudaklarını ve dilini üzerimden çek."

Kayran boğuk bir şekilde gülerken, uzanıp dudaklarını esir aldı. Yanaklarını kavrayan elleri, avuçlarından kayıp gitmesini engelleyecek şekilde sıkı tutuyordu. Sonra onu çekip ayağa kaldırdı ve dudaklarını dudaklarından ayırmadan küvetten çıkmasını sağladı. Bir anlığına karısından ayrılıp üzerindeki tuniği tepesinden çıkardı ve yeniden özlemle dudaklarına saldırdı. Onu iterek yatağa doğru ilerlerken, bir taraftan da hızlı bir şekilde soyunuyordu.

Yatağa ulaştıklarında, genç kadını yatırdı ve kalan kıyafetlerini çıkardı.

Keira'nın gözleri endişeyle onun yarasına kaydı. "Canının yanmasını istemiyorum."

Genç adamın gözleri, yatakta çırılçıplak yatan karısının her noktasını alev saçan bakışlarla içiyordu. Böylesine

mükemmel bir bedene sahip olduğu için ihtirası zirve yapmış, sertliği acı vermeye başlamıştı. Çıkardığı çizmesini bir kenara fırlatıp yatağa çıktı.

"Sensizlikten ölürken, ufak bir yaranın acısı umurumda bile değil." Sesi kararlı, arzudan dolayı boğuk ve sertti. Karısını kendine çekip altına alırken parmakları acımasızdı. Keira çığlık atarak kıkırdadı. "Bu yaralanma perhizi çok fazla uzadı ve benim artık tahammülüm kalmadı."

Sözlerini bitirir bitirmez, elini genç kadının sıcak ve ıslanmış kuytularına uzattı ve dudaklarına kapandı. Onun kendisi için hazır olduğunu fark edince memnuniyetle homurdandı. Elini çekip, kıvranan kadını kalçalarından tutarak sabitledi ve sert bir darbeyle içine daldı. Aynı anda dudaklarından fırlayan haz inlemesiyle bir an öylece kaldılar.

Bedenlerinin başlattığı dans, asla bıkmadıkları bir ritme dönüştü ve beraberinde şehvetli inlemeleri, aceleci hareketleri ve nefes nefese sabırsızlığı getirdi. Hareketleri hızlanmış ve sertleşmiş, zirveye ulaşmak hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Son darbeden sonra ikisi de, sadece kendi bildikleri ve onlara ait o dünyaya fırladılar.

Genç adam "Bir gün kalpten gitmekten korkuyorum!" diye homurdanınca, Keira'nın seksi kıkırtısı duyuldu.

İçinden çıkıp yana kaydı ve onu göğsüne çekti. Yana sıyrılan örtüyü ikisinin üzerine kapattı.

***

Almira, çıktığı şehir gezisini tamamlayıp saraya geri dönerken, kucağındaki çiçekleri mutlulukla kokladı. Ona eşlik eden iki asker atını alıp ahıra götürürken, artık kalıcı oda hizmetçisi olan Aida'ya çiçekleri uzatıp suya koymasını söyledi ve merdiveni tırmandı.

Üzerindeki yeşil, dekoltesi bir hayli göz alıcı elbisenin arkasından uçuşan üst eteği hareketlerine akıcılık katıyordu. Saçları bukle bukle arkasında salınırken, bir kısmı taşlı iğnelerle tepesine dağınıkça tutturulmuştu.

Güneşin artık dünyaya veda ettiği son ışıklar kaybolurken, odasına giden koridorda yürüyor, yanından geçenlerin kendisini görünce reverans yapmalarına hâlâ alışamadığını düşünüp gülümsüyordu.

Oda kapısından girmek üzereyken, arkasından gelen ayak sesleri üzerine durdu ve döndü.

"Leydim, akşam balo salonunda yemekli bir davet var. Majesteleri size haber vermemizi istedi. Kalabalık ve resmî olacağını bizzat hatırlatmamı emretti," diyen uşak, reverans yapıp kızın cevabını bekledi.

Almira başını hafifçe eğerek anladığını belirtip, açtığı kapıdan içeri girdi. Kapıyı kapattıktan sonra yaslandı. Saraya geldiklerinden bu yana genç adamı birkaç kez görebilmişti sadece. İlk üç günü yatakta, tüm saraya kan kusturtarak geçirdikten sonra ayaklanmıştı. Sonrasında sadece akşam yemeklerinde, kalabalık bir masanın etrafında, çevrelerinde onlarca kişi varken karşılaşmışlardı. Bu anlarda genç adamın takındığı uzak tavırlar, ona yaklaşmasını engellemiş, ne tepki vereceğine güvenemediği için geri durmak zorunda kalmıştı.

İki krallığın birleşmesi olayı yeterince ilgi çekmiş, saray gelen gidenin belli olmadığı bir yolcu hanına dönmüştü. İşinin başından aşkın olduğunu görebiliyordu. Şimdi bu davete katılması emredilmişti ve 'resmî' ne demek hiçbir fikri yoktu, zaten hep resmî değiller miydi? Şimdi değişen neydi, bilmiyordu. Nasıl hazırlanması gerektiği ve ne giyeceği konusunda bir bilgisinin olmaması da cabasıydı.

Bu on gün boyunca, ne yapacağına, nasıl davranacağına dair araştırma yapmıştı. Keira ondan beterdi. Bu konu hakkındaki eğlenceli ve kahkaha dolu bir sohbet, ikisinin de ne kadar cahil olduğunu ortaya koymuştu zaten. Başka kimden yardım isteyebilirdi ki?

Kapıyı çalıp içeri giren Aida'ya, gözlerinde düşünceli bir ifadeyle baktı. Kadın reverans yaparak emirlerini beklerken, "Aida, senin yardımına ihtiyacım var," dedi.

Kadın, leydisinin böyle sıradan bir konudan söz eder gibi yardım istemesine gözleri parlayarak cevap verdi.

"Elimden ne geliyorsa, majesteleri. Siz söyleyin yeter."

Almira utangaç bir ifadeyle "Resmî, yemekli bir davet nasıl olur ve ne giymem gerekiyor? Diğer davetlerden ne farkı var?" diye sorarken gerçekten de mahcup görünüyordu.

Aida bakışlarını yerde tutarak, dili döndüğünce açıklamaya çalıştı.

"Resmî davette bütün komşu ülkelerin temsilcileri olur, unvanlar dağıtılır, kardinal tarafından kutsama yapılır, bu nedenle resmîdir. Saray dışından çok fazla konuk bulunur. Kıyafete gelince, bir kraliçenin en şatafatlı ve gösterişli kıyafeti giymesi beklenir. Bir de tacınız var tabii ama bu konuda henüz herhangi bir emir gelmedi."

Almira'nın gözleri kocaman açılmış, çenesi düşmüştü.

"Ta...Taç mı takmam gerekiyor? A...Ama benim bir tacım yok."

Aida onu onayladı. "Evet leydim, ama saçlarınızı bir tacın yokluğunu fark edilmeyecek kadar gösterişli yapacağım," derken kendinden emin gülümsüyordu.

Almira kendisini kadının ellerine bıraktığında, içinde hafif de olsa bir kuşku vardı. Kokulu bitkisel sıvıların döküldüğü küvetten çıktığında, kendi kokusuna âşık olmuştu. Daha sonra bedenini ovduğu yağlar, cildini canlandırmış ve pırıl pırıl yapmıştı. Dolaptan çıkardığı elbiseyi gördüğünde ise hayranlıkla çığlık attı. Böyle bir kıyafetinin olduğundan bile haberi yoktu.

Kırmızı elbisenin yakası yuvarlakken, arkası V şeklinde derin bir dekolteye sahipti. Bütün yaka, çok ince bir işçiliğin ürünü nakışlarla işlenip gösterişli hale getirilmişti. İnce beline oturan elbisenin kabarık kolları omzundan biraz aşağıda bitiyordu. Eteğine ise resmen âşık olmuştu, kabararak belinden aşağıya bir çağlayan gibi iniyor ve yelpaze gibi açılarak, inanılmaz bir görüntü sunuyordu.

Aynanın karşısında hâlâ kendine bakıyordu. Gördüğü kadının kendisi olduğuna inanamayarak, uzanıp aynaya dokundu.

Aida onun bu şaşkın tavrına kıkırdayarak güldü. "Artık hazırsınız, efendim. Dilerseniz salona kadar size eşlik edebilirim."

Almira gözlerini aynadan ayırmadan başını salladı.

Keira ise Kayran'ın sürekli kesintiye uğrattığı hazırlanma sürecini bitirip paravanın arkasından çıktığında, kocasının gözünde gördüğü bakışla tatmin olmuştu.

Genç adam aynaya yaklaşıp, son düzeltmeleri yapan hizmetçinin olmasına aldırmadan karısını inceledi. Üzerindeki gülkurusu lila parıltılar saçan yanardöner kumaştan yapılmış elbisenin açık omuzlarına ve göğüs çizgisine kadar inen dekoltesine kısık bakışlar atarak, çevresinde şöyle bir döndü. Düşük omuzlar ve hiç olmayan kolların olduğu yerdeki dantelin çizgisinde, parmaklarını gezdirdi.

Narin boynu ve göğsüne kadar olan bölüm kesinlikle çıplakmış izlenimi veriyordu. Bedenine oturan ve katlı, büzgülü, bol kumaşlı eteğinin arkadan gelen parçasıyla yeni açılmaya başlamış bir gül goncasına benziyordu.

Kayran işaret parmağı dudaklarında, genç kadının çevresinde yeniden bir tur atarken diğer eliyle hizmetçiye çıkmasını işaret etti. Kız utançtan kızarmış yanaklarla hızlıca odayı terk etti.

Karısının arkasında duran genç adam, aynada onunla göz göze geldi. Gözlerini gözlerinden ayırmadan eğilip, dudaklarını çıplak olan narin omuzlarda gezdirdi.

"Çok fazla açık! Bütün erkeklerin bu yaptığımı yapmak isteyecekleri kadar açık!" Sesi boğuk, gözleri siyah gecede yıldız yağan gökyüzü kadar parlaktı. Karısının diğer omzunda dilini gezdirirken, güçlü kolları ince belini sardı ve çekerek kendine yapıştırdı. "Orada olan her erkeğin tadına bakmak için öldüğü bu omuzlar benim, bu nedenle bir pelerin alsan iyi olur."

Gözlerinde gezinen kıskanç ve aç bakışlara aynadan istekle bakan karısının omuzlarına, dolaptan aldığı lila pelerini örttü ve önüne geçip bağladı. Geri çekilip eserine bakarken, memnun bir yüz ifadesine sahipti.

"Davetten vazgeçip, seni yatağa atmadan gitsek iyi olacak," dedi ve küçük eli koluna geçirip kapıya yönlendirdi.

***

Almira ve Aida salon kapısına geldiklerinde durakladılar. Yaşlı kadın son bir kez yakası kürklü, beyaz ipek pelerini düzeltip, reverans yaparak geri çekildi.

Almira açılan kapıdan girdiğinde şaşkınlıkla donakaldı. Davetliler, ortada tahta giden bir yol bırakacak şekilde iki tarafa sıralanmıştı. Kapıdan girdiği anda bakışlar

ona dönünce kulaklarına kadar kızardı. Hiç bu kadar göz önünde olmamış ve dikkatli gözler tarafından incelenmemişti. Kalbi kulaklarında davul gibi atarken, yolun sonunda yanında biriyle konuşan Rodolfo'nun, salonun sessizleşmesi üzerine ona doğru dönmesini izledi. Göz göze geldiklerinde, genç adamın sesli bir nefesi derince içine çektiğini yanındaymış gibi görebiliyordu. Bütün salon ona bakarken ne yapacağını bilemeyerek, gözlerinde soru dolu ifadeyle genç adama yalvardığının farkında bile değildi. Bunu gören Rodolfo, tahta giden merdivenleri inip genç kıza doğru yürümeye başladı.

Tanrım! Geniş omuzlarını saran ceketi, içindeki beyaz gömleği, kalçalarını saran pantolondan belli olan güçlü bacaklarıyla çok yakışıklı görünüyordu. Sessiz ve tehlikeli adımlarla, bulduğu ceylanı parçalamaya hazır vahşi bir kaplan gibi ona yaklaşıyordu. Yukarıdan sarkan görkemli onlarca avizenin aydınlattığı salonun ışıltısı altında, kendine güvenen kararlı adımlar gelip önünde durdu ve atletik bedeniyle, saygıyla önünde eğilip, elini dudaklarına götürdü.

Sonra kızın elini, elinin üzerine koymasını sağladı ve dönüp yürümeye başladı. Donduğu yerden ayaklarını koparan Almira, ona uyum sağlamakta güçlük çekince yavaşladı. İnsanlardan oluşan koridorda yürürken, onların eğilip selamlamalarına başlarıyla karşılık vererek tahtın önüne kadar geldiler.

Genç kız başını kaldırınca, ortadaki sehpada duran, üzerinde değerli taşların yandığı tacı gördü ve titreyen dizleri büküldü. Rodolfo anlamış gibi, kızın elini daha sıkı tutarak ayakta kalmasını sağladı. Kardinal tacın yanında, üzerinde mor kıyafetiyle bekliyordu. Almira, soran bakışlarını

genç adama çevirdi. Onun cevap vermeden basamakları çıkması için yönlendirmesine sessizce uyum sağladı.

Nihayet tahta ulaştılar ve sehpanın önünde durdular.

Genç kız bunu hiç beklemiyordu. Kendisini kraliçe rolünü oynayan bir çocuk gibi görmüştü. Sarayda ona 'majeste' diye hitap etmelerine eğlenerek bakıyordu. Fakat şimdi işler ciddiye binmişti. Farklı ülkelerden gelen temsilcilerin huzurunda kraliçeliği ilan edilmek üzereydi ve bu da demekti ki, artık tüm dünya onu kraliçe olarak görecekti. Saklanabileceği yeri kalmamış kedi yavrusu gibi tedirgince arkasına girebileceği bir yer aradı.

Onun bu tedirgin davranışlarının farkına varan Rodolfo, elini tutup koluna koydu ve üzerine parmaklarını kapatarak sabitledi. Bu cadının ne yapacağı belli olmazdı. Eteğini tutup kaçmaya başlarsa, peşinden koşturmak istemiyordu. Memnuniyetsiz yüz ifadesini görünce, kıvrılan dudağındaki gülümsemeyi engelleyerek ciddiyetini takındı.

Kardinalin anlamsız sözcüklerini dinlermiş gibi yapıp yere diz çöktü ve gözlerini yumdu. Bu olması imkânsız düşleri için bile fazla olan durumda kaldığına inanamayarak, adamın sözlerini bitirmesini bekledi. Yanında duran genç adamın soğuk ve uzak tavrına katlanması gereken yılları düşününce yerinden kalkmaya yeltendi. Omzuna dokunurmuş gibi bastıran elin acımasız gücüyle geri çöktü.

Nihayet konuşma bitti ve sehpadan alınan taç, genç krala uzatıldı.

Rodolfo elinde taçla kalabalığa döndü.

"Kastilya, kraliçesini selamlıyor. Şu andan itibaren sonsuza kadar karım, varislerimin annesi ve tahtta yoldaşım olacak olan Kraliçe Almira, bu ülkenin meşru geleceğidir.

Ona saygı duyacağıma, onurlandıracağıma ve koruyacağıma Tanrı huzurunda yemin ederim."

Sözleri bittikten sonra, elindeki tacı onun başına yerleştirdi ve elini tutup ayağa kalkmasını sağladı. Alnından öptükten sonra kalabalığa döndürdü. Salon çılgınca alkışlarken, yanında yıkılmaz bir kale gibi durdu ve alkışların dinmesini bekledi.

Almira'ya bir adım yaklaşıp kulağına eğilen genç adam, "Şimdi bir konuşma yapmalısın," diye fısıldadı.

Başındaki tacın ağırlığıyla kıpırdamaya korkan genç kız, gözlerinden geçen 'ben yapamam' ifadesiyle ona baktı.

"Yapabilirsin, yapman gerekiyor."

Gülümsemeye çalışarak genç adama baktı ve dişlerinin arasından kimsenin duymayacağı şekilde tısladı.

"Beni böyle aptal durumuna düşürdüğün için senden nefret ediyorum! Bana haber vermedin, hazırlanmama bile müsaade etmedin, seni domuz!"

Arkalarında duran kardinali unutmuşlardı. Adamın içini çekerek irkilmesi üzerine, söylediklerini duyduğunu anlayıp ters bir bakış gönderdi.

"Haber verseydim ne yapacaktın? Ben söyleyeyim, bulduğun ilk ata atlayıp arkana bakmadan kaçacaktın."

"O seçenek, burada aptal ve şaşkın bir halde sırıtmaktan çok daha iyiydi."

Aşağıdan bakanlar onların içten bir şekilde sohbet ettiğini zannederken, tebrik etmek için yeni kraliçenin konuşma yapmasını bekliyorlardı.

"Şu lanet olası konuşmayı yap da, bu eziyet bitsin!" diyen genç adamın dudağına kondurduğu mutlu tebessüm kaybolmak üzereydi.

Almira ne söyleyeceğini düşünürken, ön sırada kendisini izleyen Keira ile göz göze geldi. Onun gözlerinden kendisine ulaşan güven dolu bakış, cesaretini toplamasına yardımcı oldu.

"Bana bu onuru verdiği için majestelerine şükran borçluyum." Rodolfo'dan gelen garip kıkırtı bir an duraksamasına neden oldu. "Bu unvanla ona bağlı kalacağıma, sadakatimi, ilgimi, saygımı ölünceye kadar esirgemeyeceğime yemin ederim." Biraz önce kralına domuz dediğini duyan kardinalden gelen öksürük üzerine adama döndü ve utançla gülümsemeye çalıştı.

Alkışlar eşliğinde davetlilerin kutlamalarını kabul ederken, suratına yapıştırdığı gülümseme kalıcı hale dönüşmek üzereydi. Yanan ve acıyan yanakları ve sürekli selam vermekten tutulan boynuyla, bitmek bilmez insan seline sessizce inleyerek baktı.

Nihayet bitmez sandığı kalabalık sıra sona erdiğinde, Rodolfo elinden tutup onu aşağıya indirdi.

"Bu suratsızlığının gitmesini sağlayacak bir sürprizim var," diyerek gözlerini ana kapıya çevirdi.

Almira kapıdan girenleri görünce şaşkınlık çığlığını engelleyemedi.

"Almira!"

Hep bir ağızdan çığlık atarak koşan ufaklıkları, Fran ne kadar uğraşırsa uğraşsın durduramazdı. Buraya gelinceye kadar tembihlediği her şey hayal olmuştu. Şu an kıza doğru koşan on küçük yaramaz, kral bile gelse dinlemeyecek durumdaydı.

Almira yere diz çöktü ve koşarak üzerine atlayan çocukları sevgi ve özlemle kucakladı. Arkaya doğru düşmek üzereyken, güçlü bir el ona destek oldu.

Çocukların soruları üzerine yağarken, hepsini tek tek öptü.

"Neden buradasın, Almira?"

"Burası neresi?"

"Seni çok özledik."

"Bizimle gelecek misin?"

Tanrım, soruların sonu gelmiyordu. Bu karmaşa sırasında salonun sessizleştiğinin ve herkesin onları izlediğinin farkında olmayarak, duygu selinin içinde kendilerini kaybetmişlerdi.

Rodolfo, dudaklarında şefkat dolu bir tebessümle onları izliyordu.

Almira ayağa kalkıp, mutlu bir suratla onları izleyen Fran'a yürüdü ve özlemle sarıldı. Eteğini çekiştiren küçük ele döndüğünde, Niguel kızın kendisine eğilmesini bekliyordu. Genç kız eteğini toplayıp yere diz çöktü.

"Efendim, tatlım."

"Seni özledim, Almira. Artık beni kimse kovalamıyor."

Almira'nın keyifli kahkahası, tüm salondakilerin gülümsemesine neden oldu.

"Ben de seni özledim, Niguel."

Ve her şey o anda oldu. Küçük yaramazın gözlerinin kocaman bir halde, başındaki taca çevrildiğini gördü. Birden uzanan minik el, engellemeye fırsat vermeden tacı kızın başından kaptığı gibi koşmaya başladı. Almira şok olmuş bir halde donup kalmıştı. Fran'la aynı anda çığlık atan genç kız dehşetle doğrulup, bir tazı gibi çıkışa koşan çocuğa baktı. Yüzünde beliren öfkeli ifadeyle, hırsla eteğini tuttu ve kalabalığın şaşkın bakışları altında Niguel'in peşinden koşmaya başladı.

"Niguel! Bu defa seni kesinlikle dizime yatırıp bir güzel pataklayacağım."

Rodolfo, önünde gelişen skandalın olduğuna inanmıyormuş gibi bakakalmıştı. Yanında dikilen Kayran ve Keira'nın kahkahadan nefes alamaz hale geldiklerini görünce, yavaşça onlara döndü. Kalabalık merakla kralın ne tepki vereceğini bekliyordu.

Rodolfo daha fazla dayanamayarak kahkahalarını bırakınca, salon tüm davetlilerin kahkahalarıyla sarsılmaya başladı.

Rodolfo inanamaz bir şekilde başını sallayarak gülerken, kraliçesinin sıra dışılığına, özgürlüğüne, her günü hem cennet hem cehennem yapma yetisine hayranlık duyuyordu.

"Senin gibi farklı bir krala, farklı bir kraliçe. Kesinlikle birbirinize çok uygunsunuz."

Yanında mırıldanan Kayran'a gülümseyerek baktı. "Sanırım haklısın, asla sıradan bir kadınla yapamazdım."

"Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet. Teslim olmam gereken o büyük gücün, minicik bir kadının yüreğinde saklandığını artık biliyorum ve küçücük bedeniyle yüreğimi nasıl ele geçirdiğini anlayabilmiş değilim."

Kayran onun bu sözü üzerine sırıttı. "Asla anlamak için uğraşma, dostum. Onlar sırlarını asla açık etmeyen birer büyücü. Ağlarına düşürdükleri erkekleri köleleri haline dönüştürüyorlar."

Keira yanında geçen konuşmanın her bir kelimesini duymuştu. Dudaklarını kocasının kulağına yaklaştırıp "Sırlarımız konusunda daha fazla konuşmaya devam

edersen, ben de senin geleceğinle ilgili sırlarını ortaya dökerim," diye fısıldadı.

Kayran merakla kaşlarını kaldırıp, sırıtarak baktığı karısını biraz daha kendine çekti.

"Öyle mi? Küçük esir, benim gelecekle ilgili hangi sırrımı biliyormuş bakalım? Söyleyeceklerini cam kürende mi gördün?"

Keira gizemli bir bakış atıp bir adım geriye çekildi. Sesi mistik bir hava taşırken, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Siz lordum, kendinizi rekabete hazırlasanız iyi olur. Yakın zamanda ayağınızı kaydıracak çok yakışıklı birini görüyorum, ya da neyse... Hayatınızın akışını değiştirecek, sizi deli edecek ve uğraştıracak biri. Ben şu an bile ona resmen âşığım."

Sözlerini bitirdiğinde, genç adamın kararmış bakışlarını ve bıçak sırtına dönmüş dudaklarını görünce memnuniyetle gülümsedi.

Kayran ise, oyun olarak başlayan bu söz düellosunun hiç hoşlanmadığı bir yöne kaymasından öfke duyarak, genç kadını belinden çekip yeniden kendine yapıştırdı.

"Adını ve nerede olduğunu da görüyor musun? Söyle ki onun kalbini deşip eline vereyim."

Keira şaka da olsa bu söz üzerine sarardı. "Onu incitmene asla izin vermem."

Kayran karısının ciddi ve rengi kaçmış dudaklarından dökülen bu sözler üzerine, şaka yapmadığını ve gerçekten korktuğunu fark edince, nefesi gırtlağında dondu ve yüreğini ele geçiren kıskançlık şeytanlarını zapt edemez oldu.

Keira belini sıkan parmaklardan kurtulmak için elini genç adamın göğsüne koydu. Doludizgin giden bir atın temposuyla çarpan yüreğini duyduğunda, elini kasılmış çenesine götürüp ona bakmasını sağladı.

"Ama sen her zaman benim ilk ve tek aşkım olarak kalacaksın," diye fısıldadı.

Genç adam öfkeden hırlayan sesiyle ona doğru eğildi ve gözlerinde görmek istediği neyse dikkatle inceledi.

"Sen ciddisin."

Keira mutlu bir şekilde sırıtarak başını salladı.

"Sana daha önce söylemiştim, hayatına bir başkası girerse onu ellerimle boğarım! Şimdi karşıma geçmiş bana bir başkası olduğunu mu söylüyorsun? Kim o? Onu nerede bulabileceğimi söyle bana?"

Keira çevresine bakındı, kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu. Genç adamın elini alıp karnına götürdü ve elini çekmeyerek orada kalmasını sağladı.

"İşte tam burada. İsmini henüz bilmiyorum ama dünyaya geldiğinde uygun bir isim bulabiliriz."

Kayran, onun tam karnında duran eline boş gözlerle baktı. Sonra bakışlarını onun sevinçle ışıldayan gözlerine çevirdi. Ardından gözlerini kapatıp, ciddi bir ifadeyle bir süre durdu, açtığında soğuk bakışları kızı delip geçti. Sesi ise keskin bir bıçak kadar amansızdı.

"Bir bebek mi? Dakikalardır bana bebekten mi bahsediyorsun?"

Genç kadın ne olduğundan emin olmayarak dudaklarını ıslattı. Sesi güvensiz çıkıyordu. "Evet, bir bebeğimiz olacak."

Aynı soğuk ve sert ses iliklerine kadar korkuyla titremesine neden oldu.

"Bu bebeği istemiyorum."

Sonra genç kadını orada öylece tek başına bırakıp, salonu uzun adımlarla geçti. Keira titreyen ve gücü kalmayan dizlerinin daha fazla kendisini taşımayacağını anlayarak arkaya doğru çöktü. Oturduğu yerin kralın tahtına çıkan basamaklar olduğunun farkında olmayarak, elini karnına götürdü.

BÖLÜM 40

Rodolfo kapıda bir hareketlilik sezerek o yana döndü. İçeriye giren saçı dağılmış, yanakları koşmaktan ve utançtan kızarmış, öfkeli bir tavırla bir elinde taç, diğer elinde Niguel'in sıkı sıkı tuttuğu eli, onlara doğru yürüyen kraliçesini görünce gülümsemesini saklamaya çalıştı. Çünkü şu an fazlasıyla sinirli görünüyordu.

Önüne gelip durduklarında, genç kız eliyle çocuğu Rodolfo'ya doğru ittirdi ve sert bir sesle "Haydi!" diye emretti.

Niguel üzgün bir suratla, beceriksizce eğilip selam verdi ve "Yaptığım aptallık için beni bağışlayın, majesteleri," dedi.

Rodolfo ciddi bir yüzle, önünde boynunu bükmüş bekleyen çocuğa baktı.

"Eğer af dilerken ciddiysen ve bir daha yapmayacaksan düşünebilirim."

Çocuk korkmuş bakışlarını açarak "Yemin ederim, söz veriyorum, majesteleri," derken ağlamak üzereydi.

Rodolfo ona daha fazla işkence etmenin gereksiz olduğunu düşünerek, "Pekâlâ, yaptığın bu utanç verici davranışı bir defalık affediyorum," dedi ve saçlarını okşadı.

Niguel rahatlamış bir halde, kenarda onu bekleyen Fran ve çocuklara doğru yürüdü. Fran'ın onu azarlamasını duymasalar da görebiliyorlardı.

Almira elindeki tacı ne yapacağını bilemezmiş gibi kararsızca kıpırdandı. Genç adam eğilip elinden aldığı tacı, onun omuzlarına dökülmüş ve dağılmış saçlarının üzerine yerleştirdi.

Çalmaya başlayan müziği duyunca, genç kızı elinden tutup çekti ve "İlk dansımızın zamanı geldi," diyerek dans için ayrılmış bölüme yönlendirdi.

***

Keira oturduğu yerden, ağlama isteğiyle dolu bir şekilde çevresine baktı. Bu kalabalığın önünde ağlayıp, sinir krizine giremezdi. Bir an önce buradan ayrılması gerekiyordu.

Çabucak oturduğu basamaktan kalkıp kimseye bakmadan hızlı adımlarla kalabalığı yararak geçti. Koridora çıktığında nefesi boğazında düğümlenmişti. Bir an odasının hangi yönde olduğunu bilmezmiş gibi çevresine bakındı ve sonra daha fazla tutamadığı yaşları serbest bırakıp odasına doğru koşmaya başladı. Ne kadar ağlarsa ağlasın, içindeki acıyı atamayacakmış gibi hissediyor ve bu duygu daha fazla ağlamasından başka bir işe yaramıyordu.

Hıçkırıklarla odaya dalıp, kapıyı çarptı ve görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarını sildi. Sonra kendisinden önce gelmiş olan Kayran'ın şöminenin önündeki koltukta oturuyor olduğunu görünce, bütün öfkesini ve çaresizliğini üzerine kustu.

"Seni adi piç, yalancı alçak, tek düşündüğün uçkurun, değil mi? Ama o kadar düşkün olmanın sonucunda bir bebek olacağını kargalar bile bilir. Beni hamile bırak, sonra

Ben istemiyorum! diyerek bir kenara çekil. Ne yapmamı istersiniz lordum, geri göndermemi mi? Sen istemiyor olabilirsin fakat ben bebeğimi istiyorum. Senin de cehenneme kadar yolun var. Lanet olası, nereye gidiyorsan git!"

Daha sözünü bitiremeden yerinden fırlayan genç adam, onu tuttuğu gibi yatağa fırlattı ve üzerine kapandı. Başını çevirmesine izin vermeden dudaklarına yapıştı. Keira öfkeyle yumruğu çenesine geçirdi.

Geri çekilen Kayran, onun ellerini tutup başının üzerinde birleştirdi ve kıpırdayamaz hale gelinceye kadar yatağa bastırdı.

"Şimdi güzel karıcığım, kulaklarını aç ve beni dinle. Böyle bir cezayı hak ettin. Demek hamilesin ve bu haberi bana bir salon dolusu insanın önünde veriyorsun, ha? Ama daha önemlisi bana yaşattığın ve ömrümden ömür çalan o dakikalar için intikamımı almış oldum. Arkamdan geleceğini biliyordum, en azından öfkeni kusmak için. Planım buydu."

Keira onun ciddi ifadesinin yavaş yavaş değişmesini saniye saniye izlerken, gözleri son olarak yüzüne yerleşen coşkulu sevince takılı kaldı. Öyle bir ifadeydi ki bu, cennetin anahtarını almış ve gidip gelmişti, sanki. Büyülenerek izlediğini fark edince, ellerini kurtarmaya çalıştı. Sesi öfkeliydi. "Yani bütün bunlar benden intikam almak için miydi? Beni kandırdın, öyle mi?" diye çemkirirken onun keyifli yüzünü tırnaklarıyla kazımak istiyordu.

Kayran eğilip boynuna öpücükler yağdırırken, "Evet, bana yaptığın şakanın intikamıydı," diye mırıldandı yavaşça.

"Seni öldüreceğim pislik alçak! Şakaymış! Bu yaptığını yanına bırakır mıyım sanıyorsun, lanet olası?"

Kayran onaylamaz sesler çıkarırken, parmağını onun küfürler savuran dudaklarına bastırdı. Sesinde hâlâ eğlenen bir tını gizliydi.

"Bunlar, bir anneye yakışacak sözler değil. Unutma, artık bebeğimizi taşıyorsun, bir daha küfür yok!" Sözleri bittiği an acıyla bağırdı. Genç kadın dişlerini parmağına geçirmişti. Kanayan parmağını havaya kaldırıp, inanamayan bakışlarla inceledi. "Lanet olası vahşi kedi, utanmadan dişlerini parmağıma geçirdin!"

Keira sinirle onu taklit etti. "Bu sözler bir babaya yakışacak sözler değil. Özellikle karnında bebeğini taşıyan bir anneye söyleniyorsa."

Kayran kızın üzerinden yana kayarak sırtüstü uzandı.

"Tanrım, ben bunu hak etmek için ne yaptım?"

Keira bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve alaycı bir sesle "Çok büyük bir günah işlemiş olmalısın. Benim gibi bir belayı başına sardığına göre, yukarıdaki sana çok kızmış olmalı," dedi.

Kayran başını çevirip, onun düzenbaz bakışlarına aşk dolu gözlerle karşılık verdi.

"Hayır, tatlım. Aksine, bilmeden çok büyük bir hayır işlemiş olmalıyım. Beni seninle ve çocuğumuzla kutsadığına göre, Tanrı hâlâ benden umudunu kesmemiş."

Keira eğilip, sevgiyle kocasının dudaklarına minik bir öpücük bıraktı. Ancak genç adamın inleyerek onu kendisine çekmesiyle, bu masum öpücük üzerine gazyağı dökülmüş gibi alev aldı.

"Bir daha söyle."

"Seni seviyorum."

Kayran başını hayır anlamında salladı. "Onu biliyorum, baba olacağımı bir kez daha söyle."

Genç kadın yumruğunu göğsüne indirdi. Abartarak bağıran genç adama bir kez daha vurdu.

"Seni seviyorum dememin bir kıymeti kalmadı, öyle mi?"

Kayran mutluluk sarhoşu kahkahalarla yatakta yuvarlanıp, onu altına aldı.

"Asla bıkmayacağım tek cümle. Ömrümün sonuna kadar her söylediğinde yüreğimde aynı heyecan ve gururu duyacağım. Destinam."

Tam eğilip öpecekken genç kadın onu durdurdu.

"Bana senden başka kimse Destina demiyor, biliyor musun? Sen de her zaman söylemiyorsun zaten, neden?"

Kayran biraz doğruldu ve "Destina'nın anlamını biliyor musun?" diye sorunca başını iki tarafa salladı. Gülümseyen genç adam eğilip kulağına fısıldadı. "Kaderim, Destinam."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bu yüzden sana Destinam demeyi seviyorum."

Keira bir an düşündü. "Karanlığın kaderi! Hiç fena değilmiş. Güzel bir uyum sağladık."

Kıkırdayan ikili daha sonra birbirlerinin kollarında kendilerini kaybettiler.

***

Rodolfo ile dans, genç kızın beklediği gibiydi. Ayaklarını yerden kesen, başını döndüren ve onun kollarında kaybolmayı dileyecek türden. Dans bittiğinde, dünyaya dönmesi zor oldu. Daha sonra yemekler yendi, dans edildi.

Almira, Fran ve çocuklarla sohbet etme imkânı buldu. Rodolfo onları buraya getirmişti, çünkü artık burada kalacaklardı. Bir yurt ayarlamış ve içini onlar için döşetmişti. Bu habere öylesine sevinmişti ki, kesinlikle ona teşekkür etmeliydi. Kalabalığın içinden geçip, genç adama yaklaştığında onun çok güzel bir kadınla aşırı derecede samimi sohbet ettiğini gördü. Kaşları kızgınlıkla çatılırken yürümeye devam etti. Yaklaştığında kadının şuh kahkahalarım ve Rodolfo'nun çapkın bakışlarının kadının göğsünde gezinmesini kıskançlıkla izledi. İkili onun yaklaştığından habersiz hâlâ konuşuyordu. Genç adamın kadının elini öpüp bırakırken, "Gece sizi bekliyor olacağım," dediğini duyunca, olduğu yerde sallandı. Kadın yeniden ateşli bir bakış atıp gülerken, elini Rodolfo'nun koluna koydu ve "Ben de sabırsızlıkla gecenin gelmesini bekleyeceğim, majesteleri," dedi. Kadın arkasını dönüp giderken salladığı muhteşem kalçaları, genç adamın ateşli bakışlarından nasibini aldı.

Rodolfo gözlerini zorlukla kadından ayırıp başını çevirdiğinde, Almira'nın yanında dikildiğini görmekten şaşırmamış gibi kaşlarını kaldırarak baktı.

"Kraliçem, umarım eğleniyorsunuzdur."

Almira dolan gözlerine kızgınlıkla içinden küfredip çenesini kaldırdı. Gözleri, genç adamı öldürmek ister gibi bakıyordu. Gibisi fazlaydı, kesinlikle öldürmek istiyordu.

"Sizin eğlendiğiniz kadar değil, majesteleri."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ne de olsa bu gece sizin gecenizdi."

"Anladığım kadarıyla, artık sizin geceniz olmuş."

Rodolfo'nun bakışları imalıydı. "Siz gecenizi benimle paylaşmayınca beklemekten sıkıldım ve paylaşacak birini buldum. Bu tepkiniz, bana fazla abartılı geldi."

Almira çığlık atmak, haykırmak, üzerine atlayıp o yakışıklı yüzünü parçalamak istedi. İçinden geçen her duyguyu katı bir şekilde saklayarak, sırtını dikleştirip çenesini gururla kaldırdı.

"Abartı mı? Abartı nedir biliyor musunuz, majesteleri? Siz gece için odanıza bir eğlence alırken, aynı eğlencenin benim de hakkım olduğunu bilerek ses çıkarmamanız ve hayatımıza mutlu mesut devam etmemizdir. Size iyi eğlenceler dilerim." Genç kız resmen dişlerinin arasından tıslamıştı.

Geri dönüp gururla indiği birkaç basamaktan sonra acele etmeden yürüdü, gördüğü selamlara karşılık verdi ve salondan çıkıp gitti.

Kahretsin! Onu sıkıştırmak için oynadığı oyun tersine dönmüştü ve şimdi nereye gittiğini bilmediği kızın peşinden salondan çıkarken, küfürler dilinden düşmüyordu. Koridorları sert adımlarla kat ederken, gözünün önüne gelen karısının başka bir erkekle sarmaş dolaş hali hiddetini körüklüyor, yumrukları sinirle açılıp kapanıyordu. Odasına daldığında uyuklayan Aida, sıçrayarak ayağa fırladı. Görünen o ki odasına gelmemişti. Nereye bakacağını bilmeden, bir saat boyunca aklına gelen her yere baktı. Bu arada Kayran'ın kapısını bile çaldı. Kapıda görünen arkadaşının dağılmış halini görünce–üzerine sadece bir pantolon geçirebilmişti ve düğmeleri bile iliklenmemişti–yanlış zamanlamasından dolayı özür dileyip uzaklaştı.

Çaresiz bir halde, arka kapıdan bahçeye çıktı. Bu saatte buralarda olmamasını diliyordu. Fenerlerle ve meşalelerle

aydınlatılmış bahçede dolanırken, her an karısını bir herifin kucağında bulma düşüncesi paniğe kapılmasına yol açıyordu. Şu an çok kızgındı ve gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Genç kızın da aynı durumda olduğunun farkındaydı ve yapabilecekleri onu korkutmuştu.

Gururuna dokunmasa, askerleri çağırıp tüm sarayı didik didik aramalarını emredecekti. Duyduğu bir ses üzerine adımları yavaşladı ve durdu. Tekrar duymak için dikkat kesilirken, aynı sesi yeniden duydu. Hıçkırık seslerini takip eden adımları, onu çardağa getirmişti. Loş ışıkta minderlerin üzerine kapanmış ağlayan kızın görüntüsü, hem rahat bir nefes almasına, hem de pişmanlıkla duraklamasına neden oldu.

İlerleyip çardağa girdi ve ağlayan Almira'nın başucuna dikildi.

Almira başını kaldırıp onun geldiğini görünce, "Git buradan!" diye hıçkırdı.

Rodolfo düşen yastıklardan birini düzeltip oturdu. Hâlâ hıçkırarak ağlayan kızın dağılmış saçlarına parmaklarını geçirip okşadı. Dudaklarından dökülen "Özür dilerim," sözlerine bir an inanamadı.

Almira da inanamamış olmalı ki, başını kaldırıp hâlâ gözyaşı dolu gözlerle ona baktı.

"Ne için özür diliyorsun, bir başka kadınla birlikte olduğun için mi? Yoksa benimle evlendiğin için mi? Tamam git, istediğinle birlikte ol umurumda değil, beni rahat bırak yeter."

Onun önünde ağlıyor olmaktan, hem de bu adam için ağlıyor olmaktan utanç duyuyordu. Sesindeki pişmanlığı duyduğunda, hıçkırmasına ara verdi.

"Niyetim seni kırmak değildi, sadece harekete geçmeni ve beni kabullenmeni sağlamaktı. Senden uzak durmaya çalıştım. Dokunuşlarımdan tiksinmeni anlayabiliyorum, zindanda sana zorla sahip olduktan sonra benden uzak durmaya çalışmanı da anlayabiliyorum. En kötüsü, benim senden uzak duramamam. Beni affetmen için bir umudum olsaydı, sonsuza kadar seni beklerdim. Ben duygularıyla yaşayan bir adam değilim, içimdekileri anlatmak da karakterime aykırı. Sadece şunu bilmeni istiyorum, senden asla vazgeçmeyeceğim."

Almira'nın hayretle açılmış gözleri üzerindeyken kalkıp çardaktan çıktı.

"O sürtükle birlikte olmaya mı gidiyorsun?"

Genç kızın sesiyle duraklayıp geri döndü. Bakışları, karanlık gece kadar siyah görünüyordu.

"Sana sahip olduğumdan bu yana hiçbir kadına elimi sürmedim. O kadın sadece sana karşı oynanmış bir oyundu. Sen beni isteyinceye kadar başka bir kadın da olmayacak. Bedenim senden başkasını kabul etmiyor."

Sözlerini bitirince, gitmek için yeniden arkasını döndü. Ancak duyduğu cümle, ikinci adımı atmasına engel oldu. Boşluktan düşme hissi, içinde kaynayan coşku öylesine fazlaydı ki, duyduklarına güvenip geri dönemedi.

"Ya, ben de seni istiyorsam..."

Almira hâlâ sırtı ona dönük olan genç adamın gitmek için bir harekette bulunmasını bekliyordu. Geri de dönmemişti. Duymadığını düşünüp, "Seni seviyorsam ve istiyorsam... Sana delice âşık olmuşsam..." diye fısıldadı yavaşça.

Rodolfo öyle hızlı bir şekilde dönüp uçan adımlarla kıza ulaştı ki, Almira kendisini onun kollarında bulduğunda ve nefes alamaz bir halde tutkuyla tüketilirken

şaşkınlıkla inledi. Genç adamın dudakları özlemle ve açlıkla dudaklarını dağlarken, kollarını onun omuzlarına sarıp aynı şiddetle cevap verdi.

Elbise omuzlarından sıyrılıp beline düşünce genç adam geri çekilip, ay ışığında parlayan kızın bedenini içine çeker gibi baktı. Sonra eğilip, göğüslerini dudaklarına hapsederek kızı çılgına çevirdi. Elleri her noktasını ihtirasla okşarken, dudakları ve dili dokunulmadık tek bir nokta bile bırakmıyordu.

Parmakları en kuytularına sokulduğunda, Almira arzu ve utançla soluyarak bacaklarını kapatmaya çalıştı.

Rodolfo'nun itiraz edercesine homurdanması ve ısrarlı eli, onu gevşemeye zorladı. Nefesini kasıklarında hissettiğinde, kalkıp kurtulmaya çalıştı fakat genç adam onu geri itip ağzını mahrem yerine bastırdı. Almira'nın ağzından kaçan itiraz ve hazla karışık inleme, gecenin karanlığında boğuldu.

Rodolfo doğrulup onunla yüz yüze geldiğinde ikisi de nefes nefeseydi. Tutkudan boğuklaşmış bir sesle "Emin misin, Almira? Emin değilsen, biraz sonra vazgeçmen için çok geç olacak," derken soluğu yakıcıydı.

Almira omuzlarındaki ellerini bastırıp dudaklarına uzandı. Bu cevap onun için yeterliydi. Pantolonunun düğmelerini çözen elleri sabırsızdı ve üzerine yerleştiğinde beklenti damarlarında sıvı bir kora dönmüştü. Gözlerine bakarak, kendini onun içine itti. Tanrım! Öylesine sıkı ve dardı ki, bu onu öldürecekti. Genç kızın sıkıntılı kıvranması üzerine geri çekildi.

"Canını mı yakıyorum?" Sorusu *Lütfen hayır desin!* dualarıyla ağzından zorla çıktı.

Almira beklentiyle parlayan, tutkudan kararmış gözlerle kendini ona doğru itti. "Hayır. Lütfen Rodolfo, beni al, senin olmak istiyorum."

Genç adam rahatlayarak, kendini kızın yakıcı kuytularına gömdü. Her hareket daha fazla arzuyu, her ritim yakıcı hazzı getirdi. Özlemle kavrulan bedenlerinin, daha fazla sabrı kalmamıştı ve birlikte doruğa ulaştılar. Tutuk nefesleri birbirine karışırken, geriye kalan korlarının sönmesini beklediler.

Almira, ikisinin de ter içinde kalan bedenlerini ve sevişmenin farklı kokusunu içine çekerken "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Hâlâ onun üzerinde uzanan ve kalp atışlarını düzenlemeye çalışan Rodolfo, kollarının üzerinde doğruldu.

"Benim gibi bir adamı nasıl seversin? Sana yaptığım onca eziyetten sonra hem de?" Sesi pişmanlığın sarmaladığı sıkıntıyla doluydu.

Almira omuzlarını silkti. "Ben de bilmiyorum. Kalbim seni seçti, yaptıklarını umursamadı. Aklım her yaptığını unuttu. Ve gözlerim sadece seni görmek istiyor. Garip bir durum, açıklaması bu, ben de bilmiyorum."

Rodolfo, bu kadının gizemini çözmenin imkânsız olduğunu ve kaç yıl yaşarsa yaşasın yine de kendisini hep şaşırtacağını biliyordu.

"Senin kadar şaşırtıcı bir kadın görmedim. Kelimelerle ustaca oynuyorsun. Her halinle beni deli ediyorsun. Sıra dışılığın beni bocalatıyor, beklediğim hiçbir davranışı yapmıyorsun."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır, aslında rahatlatıyor. Gözlerimi senden alamamama neden oluyorsun ve sanırım bu iyi bir şey."

"Yani kısaca bana âşık oldun, öyle mi?

"Ben öyle bir şey söylemedim, ağzımdan çıktı mı? Çıkmadı."

"Kahretsin, bir kere de içinden geçeni söyle be adam! Lafı dolandırıp durma!"

Rodolfo ciddileşti.

"Bunun aşk olup olmadığını bilmiyorum. Daha önce hiç âşık olmadım. Sen söyle, bu aşk mı?"

Almira, genç adamın yüzünü avucuna aldı ve gözleri parlayarak "Evet, bu aşk!" dedi.

Rodolfo yüzünü ortadan neredeyse ikiye bölen mutlu bir sırıtışla "Sizin tespitlerinize inanıyor ve güveniyorum, majesteleri. Aşk diyorsanız aşktır," diyerek onu öptü.

Almira ondan alabileceği tek aşk itirafını aldığını bilerek gülümsedi. Çok yakında bunu haykırarak söylemesini de sağlayacağına yemin etti.

Yorgun bir halde sarmaş dolaş çardakta yatarken, Almira yavaşça genç adama seslendi.

"Rodolfo!"

"Evet, majesteleri."

"Kendimize bir oda ve yatak bulsak hiç fena olmaz. Zindan, çardak derken, yakında birileri tarafından basılacağız."

"Şikâyetçi misin?"

"Yüzlerce odası olan bir sarayda, daha garip nereyi bulabiliriz diye düşünüyordum."

"Taht odasına ne dersin? Kapıya nöbetçi dikerim." Almira'nın neşeli kıkırtısı içine dolarken zevkle gülümsedi.

"Taht odası fazla cüretkâr olmaz mı?"

"Taht benim olduğuna göre, orada ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez."

"Bu çok şımarıkça bir cevap oldu."

"Sen bul o zaman. Önerilere açığım."

"Ben diyorum ki, yatak odamızdan sıkılıncaya kadar idare edelim, sonrasını düşünürüz."

Rodolfo ayağa fırlayıp, üzerini düzelterek pantolonunu ilikledi. Ardından karısının elbisesini omuzlarına çekip, kucağına aldığı gibi uzun adımlarla kapıya ilerledi.

"Bana uyar, gidip deneyelim."

Almira yükselen kahkahalarını engellemek için eliyle ağzını kapattı. Bu adama bayılıyordu ve delicesine âşıktı.

***

Kayran taht odasına girdiğinde, sadece Rodolfo'ya saraydan ayrılacaklarını haber verecekti. Fakat önemli bir yazışmanın ortasındaki genç kralı rahatsız etmek istemeyerek bir koltuğa oturdu ve beklemeye başladı. Onun yazdırdığı mektup için söyledikleri dikkatini çekmişti.

Marcella bu haberi duyunca sinir krizi geçirecekti. Kuzey Afrika'da yaşamak onun gibi bir kadın için ölüm demekti. Rodolfo, bu konuda çok düşünmüş olmasa böyle bir karar vermezdi. Kardeşlerinin yapacağı her hareket tehlike içeriyordu ve ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir kral tepesinde Demokles'in kılıcıyla yaşamak istemezdi.

Ana kraliçe Aldora da Rodolfo'nun kararlılığından nasibini almış ve sınır kalelerinden birine gönderilmişti. Bir nevi sürgün hayatı yaşayacak ve bir daha saraya dönemeyecekti.

Ayrıca kraliçenin buralardan gitmesi, onun hayatı açısından verilmiş en doğru karardı. Yoksa Kayran onun kim olduğuna bakmadan boynunu kırabilirdi. Bu dünyada her kim olursa olsun–kral veya kraliçe olması fark etmez–karısına yapılan her kötülüğün hesabını genç adama vermek zorundaydı. Onu neredeyse kaybedeceğini düşünmek bugün bile tüylerini diken diken ediyordu.

Rodolfo nihayet yazışmaları bitirdiğinde arkadaşına doğru yürüyüp, karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bütün bu sıkıcı işlerden beni kurtarmaya geldiysen, sevinçle evet diyorum."

"Aslında tam tersi, saraydan ayrılacağımızı söylemeye gelmiştim."

Rodolfo itiraz etmek için ağzını açtı fakat Kayran devam etti. "Kaleme çekilip bir süre dinlenmek istiyorum. Orada bana ihtiyaçları var. Gerekirse çağırırsın, gelirim. Ancak şimdi gitmek ve evimizde olmak istiyoruz."

"Evimiz. Güzel kelime, değil mi? Özellikle içinde o taş yığınlarını yuvaya çeviren bir kadın varsa."

Kayran, arkadaşındaki değişimin hoşuna gittiğini belirtircesine sırıttı.

"Ne kadar ironik, değil mi? Senin ve benim gibi iki adamın bütün hırçınlığının sebebi, bir yuva ve sevecek bir kadın olmamasıymış."

"Belki de durulma ve çoluk çocuğa karışma zamanımız geldi."

"Çocuk demişken, bizim bir bebeğimiz olacak. Vaftiz babası ve annesi olarak umarım o günü bize ayırırsınız."

Rodolfo, arkadaşının mutlu ve huzurlu yüzüne baktı ve "Çok sevindim. O günü asla kaçırmayacağımıza emin olabilirsin," diyerek onun mutluluğuna ortak oldu.

Kayran gitmek için ayağa kalktı. İki arkadaş vedalaşırken, birlikte daha çok zaman geçireceklerini, bu toprakları savunmak ve krallığı ayakta tutmak için omuz omuza savaşacaklarını biliyorlardı. Şimdilik biraz dinlenmek ve yüreklerine zaman ayırmak hiç fena olmazdı...

SONSÖZ

Rafael, Keira'yı atından tutup aşağıya indirirken, onun büyümüş karnını tuttuğunu görünce "Yol rahatsız mı etti?" diye endişeyle sordu. Genç kadın ayaklarını yere basınca elini çekti ve gülümsedi.

"Hayır, sadece koruma içgüdüsü. Artık alışkanlık haline geldi."

Genç kadın, yangından sonra sadece taş duvarı kalmış yıkıntıya baktı. "Küçük Rafael'in böylesine harika bir adama dönüştüğü yer burası mı?" diye sorarken, elini genç adamın avucuna sıkıştırdı.

Rafael geçmişe dönmüş ve gözlerinde özlemle, kalan her bir ayrıntıyı tek tek inceliyordu. Derin bir nefesle tüm anılarını içine yeniden çekmek istermiş gibi soludu ve "Evet, burada doğdum ve büyüdüm," dedi.

Sesindeki tını özlemini açığa vuruyordu.

"Çocuklarımızın burada büyümesini ister misin?" diye sorunca, Rafael dönüp onun yeşil gözlerine baktı.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

Keira zarifçe omzunu silkti. "Bence bu evi yeniden yapabiliriz. Oğlumuz veya kızımız burada, babasının

büyüdüğü bu topraklarda yetişkin insanlar haline gelebilirler. Onun gibi güçlü ve onurlu olabilirler."

Genç adam döndü ve onu kendisine doğru çekti. "Sence burada yaşayabilir miyiz? İhtiyacın olan her şeyi burada bulamayabilirsin. Sen iki ülkenin de prensesi ve meşru varisisin. Saraylarda yaşamak varken, buraya katlanamayabilirsin."

Genç kadın başını geri çekip, onun ne demek istediğini anlamaya çalıştı. "Böyle bir ihtimalde mi var?"

Rafael, karısının bu konudan haberi olmadığını hatırladı ve "Evet. İhtimal değil, gerçek. Şu an hem Kastilya, hem de Aragon Prensesi'sin ve meşru varis sensin."

Keira gözlerini kısarak, "Bu, istersem her iki ülkenin de kraliçesi olabileceğim anlamına mı geliyor?" derken genç adam da onun tepkilerini büyük bir dikkatle izliyordu.

"Evet, istersen yapabilirsin."

Keira bir süre düşündü, karşısında duran adama baktı. Hayır, kraliçe olmak hiç çekici gelmemişti. Rafael'in gergin bekleyişi, bedeninden belli oluyordu.

Genç kadın, ilk günkü kadar dolu bir aşkla ona sarıldı. Geniş omuzları, güçlü kolları arasında olup, her gün burnunu onun boynuna sokup kokusunu içine çekmek ve gözlerinde kaybolmak varken sarayı ne yapacaktı ki? Her gün göremeyecek, çocuklarıyla ilgilenemeyecekti.

"İhtiyacım olan her şey yanımda. Kolların beni sardıktan sonra gerisi önemli değil. Çölde bile yaşarım."

Rafael eğilip, dudaklarını dudaklarına dokundurdu. Rahatladığı, gevşemiş bedeninden ve aldığı derin nefesle kendini belli etmişti.

"Senin bana geldiğin o lanet geceye hep şükrediyorum," diye mırıldandı.

Keira, mutlu bir kedi gibi kollarına sokulduğu adamın kokusunu içine çekti.

"Ben de hep şükrediyorum."

Arkalarından yaklaşan ayak seslerini duyunca ayrıldılar ve merakla dönüp baktılar. Yaklaşan adamları görünce, Rafael'in yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

Onun yaşlarında, daha açık renk saçlara sahip, yapılı bir genç adam yaklaşıp ona sarıldı.

"Rafael, Tanrı aşkına, rüya görmediğimi söyle."

"Anton, nasılsın kuzen?"

Arkadan gelen kalın ses onun yerine cevap verdi. "Nasıl olacak, hâlâ haytalık peşinde. Sen gittin yerine o kaldı."

Rafael yaklaşan iri yarı adama sarıldı. "Peder Lucio, sizi gördüğüme sevindim."

Peder, onun sırtına sevgisini ifade edercesine vururken, "Ben de evlât, ben de..." dedi.

Adamlar dönüp genç kadına bakınca, elini uzatıp onu yanına çekti ve beline sarıldı.

"Karım, Keira. Sevgilim bunlar da kuzenim Anton ve büyürken beni sık sık döverek yola getiren Peder Lucio."

Peder aksi bir sesle "Yakalayabilseydim gerçekten de bir güzel döverdim, fakat tazı gibi kaçıyordu," diye homurdandı.

Keira zarif bir şekilde onları selamladı. Kadının karnına gözleri takılan Anton, "Tanrım, Rafael, baba mı oluyorsun?" diye haykırdı.

Keira kızararak elini karnına götürürken, Rafael her gururlu erkeğin yaptığı gibi sevgiyle onun karnına dokundu.

"İnanması güç, öyle değil mi?" derken durumdan son derece hoşnuttu.

Anton'un haylaz kıkırdamasıyla sözlerine devam etti. "Güç mü, imkânsız diye düşünürdük bir zamanlar."

Onları görmek, genç adamı yeniden yuvasında hissettirmişti. Peder artık yaşlanmıştı. Anton ise babasının erken ölümüyle, köyde kalan işlerin başına geçmişti.

Bir zamanların içi içine sığmayan hırslı, ruhu kapkara delikanlısı, kaçmaya çalıştığı köye bu defa ayaklarıyla gelmiş ve yerleşmeyi düşünüyordu.

Karanlık ruhunu, yanında duran bu kadınla değiş tokuş etmişti. Bunu sağlayan her kimse, ona hep minnettar kalacaktı.

Ayaküstü sohbet arasında "Hadi gidelim, annem seni görünce çılgına dönecek," diyerek onları köye yönlendirmeye çalışan Anton'u, Rafael durdurdu.

"Biz biraz daha buradayız. Yapabilirsek, sürekli olarak buraya yerleşmeyi düşünüyoruz, nasılsa bol bol görüşeceğiz."

Anton ve peder bu haberi sevinçle karşıladılar. Veda edip ayrıldılar.

Onların arkasından bakan genç kadın, "Evet, burası çocuk büyütmek için ideal. En azından kalabalık bir aileye sahip olacağız," derken, Rafael onun yalnız geçen çocukluğunun bu kararda etkili olduğunu biliyordu.

"Evet, artık hiç yalnız kalmayacaksın. Benimle, çocuklarımızla ve burada yaşayan kuzenlerle..."

Keira yüzünü kaldırdı ve gözlerini kapatıp bu duyguyu özümsedi. Kocasının kolları onu sarınca gülümsedi. "Nihayet yuvamdayım."

Çenesini tutan parmaklar, genç adama bakmasını sağladı.

"Ben, senin o yeşil gözlerinin öfke ve kinle baktığı anda bile, yuvamı bulduğumu anlamıştım. Yeşil, sarıp sarmalayan, aydınlık..." Sesi boğuk ve tutkuluydu.

"Birkaç kez, gözlerimde esarette olduğunu söylediğini hatırlar gibiyim. Çelişkili konuşuyorsunuz, lordum."

"Gözlerinin esareti, bana sıcak bir yuva oldu. Asla azat edilmeyi dilemediğim gönüllü bir esaret."

"O esarete ben de eşlik edebilir miyim?"

"Her zaman, sonsuza kadar."

Karısını şefkatle kollarına çekip arzuyla öptü.

Evet, nihayet aradıkları sıcak ve huzurlu yuvayı bulmuşlardı.

TEŞEKKÜR

Yazmaya başladığım andan itibaren bana inanan ve destek veren herkese çok teşekkür ederim.

En başta eşime ve çocuklarıma; onlardan çaldığım zamanı yazmaya ayırdığımda hiç sızlanmadıkları için...

Zeynep Alkanat kuzuma; her zaman desteğini esirgemeyip yanımda olduğu için...

Gizli kimlikle arkamda duran Kızlar Çetesine ve okuyucularıma; bana böyle bir şans tanınmasında en büyük faktör oldukları için, ne kadar teşekkür etsem az.

Hep benimle kalmanız dileğiyle...